

Edit: Nhóm editor DĐLQĐ

Truyện chỉ được đăng tại diendanlequydon.com

[des] Mai

Tham Hoan

Bát Trà Hương

Mục lục

- Chương 1: Lăn Đầu Gặp Gỡ
- Chương 2: Hoàn Cảnh Lưỡng Nan
- Chương 3: Chia Tay
- Chương 4: Vừa Lộ Ra Tình Ý
- Chương 5: Cưng Chiêu
- Chương 6: Thô Bạo Cường Hôn
- Chương 7: Cầu Hôn
- Chương 8: Xác Lập Quan Hệ
- Chương 9: Yêu
- Chương 10: Đêm Tân Hôn
- Chương 11: Mẹ Chồng Nàng Dâu
- Chương 12: Vợ Của Tôi
- Chương 13: "Giao Chiến"
- Chương 14: Cơn Tức Giận.
- Chương 15: Ba Thiếu Một.
- Chương 16: Không Được Tự Nhiên
- Chương 17: Nổi Nóng Ở Khách Sạn.
- Chương 18: Năng Mai Xinh Đẹp
- Chương 19: Chịu Đau Để Bấm Lỗ Tai.
- Chương 20: Tình Thế Khó Xử
- Chương 21: Tình Yêu Là Độc Dược.
- Chương 22: Tình Cảm Sâu Đạm Đến Mức Này.
- Chương 23: Tiểu Kiều Của Anh.
- Chương 24: Rời Khỏi Thăm Gia.
- Chương 25: Gặp Nguy Hiểm Ở Quán Bar
- Chương 26: Không Thể Thay Thế.
- Chương 27: Lệnh Cường Chế Sa Thái.
- Chương 28: Bị Đánh Đến Chấn Thương.
- Chương 29: Bảo Vệ Mọi Người.
- Chương 30: Vòng Luẩn Quẩn Của Tình Yêu.
- Chương 31: Xóa Bỏ Hiếu Lầm Lúc Trước.
- Chương 32: Gặp Lại Sau Cuộc Chia Tay Nhỏ.
- Chương 33: Vợ Chồng Khai Thông.
- Chương 34: Cảnh Cáo Nghiêm Khắc.
- Chương 35: Yêu Rồi.
- Chương 36: Có Thế? Chắc Chắn?
- Chương 37: Tình Cảm Ngọt Ngào.
- Chương 38: Thổ Lộ Tình Cảm Chân Thành.

Chương 39: Dẹp Hết Mọi Trờ Ngại.
Chương 40: Ghen Tuông Khó Chịu.
Chương 41: Vô Tình Gặp Lại Đồng Đội Cũ.
Chương 42: Vô Cùng Dịu Dàng.
Chương 43: Đến Quân Đội Một Lần Nữa
Chương 44: Bị Trêu Đùa Thảm Thiệt
Chương 45: Được Như Mong Muốn
Chương 46: Tiệc Cưới Trong Doanh Trại
Chương 47: Sưởi Ấm Cả Đời
Chương 48: Thay Đổi Giới Tính
Chương 49: Mất Mát To Lớn
Chương 50: Nỗi Đau Còn Mãi.
Chương 51: Không Muốn Li Hôn
Chương 52: Cô Công Chúa Nhỏ
Chương 53: Vui Buồn Của Cô
Chương 54: Tai Nạn Xảy Ra
Chương 55: Tâm Sự Hòa Giải.
Chương 56: Năm Tháng Bình Yên
Chương 57: Mười Phân Vẹn Chín.
Chương 58: Mười Phân Vẹn Mười
Chương 59: Ngoại Truyện 1
Chương 60: Ngoại Truyện 2

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Có lúc, Lâm Tiểu Kiều hoài nghi có phải là cha mẹ không mong chờ mình đến thế giới này. Bọn họ đối với mình rất tốt, tốt đến nỗi không có một tỳ vết nào, những thứ gì chị gái có thì cô cũng có một phần. Nhưng, so sánh với Lâm Tĩnh Hảo, cô cảm thấy từ nhỏ lớn lên, cha mẹ cho cô tất cả đều giống nhau cũng chỉ là thuận tiện mà thôi.

Ngày hôm qua, Lâm Tĩnh Hảo làm ồn muốn mua chiếc váy xinh đẹp, vì vậy, Lâm Tiểu Kiều ngoan ngoãn chơi đất dẻo cao su bên cạnh cũng có một cái. Hôm nay, Lâm Tĩnh Hảo náo loạn muốn có một cái xích đu, như vậy, Lâm Tiểu Kiều ngồi một bên đọc truyện tranh cũng có một cái. Ở trong trí nhớ của Lâm Tiểu Kiều, những thứ đồ chơi mới lại kia, giống như tất cả đều là Lâm Tĩnh Hảo muốn, vì thế mình cũng có một phần, cho tới bây giờ cô chưa ngửa tay yêu cầu cha mẹ cái gì, cho nên, cô không thể nào biết, có phải bởi vì Lâm Tĩnh Hảo mà mình cũng thuận tiện có được một phần này nọ hay không

Cổ định hai mươi năm không có thay đổi hình thức dưới, hình như Lâm Tiểu Kiều cũng hiểu rõ hơn, ở nhà họ Lâm, cô "thuận tiện" cũng là chuyện đương nhiên. Lâm Tĩnh Hảo, xinh đẹp tao nhã, cử chỉ phóng khoáng, vũ đạo và piano không có gì là không giỏi, ở trong khu vườn, chị ấy chính là viên minh châu nhỏ, có rất nhiều đứa nhỏ vây quanh. Nhìn lại chính mình, diện mạo bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là thanh tú mà thôi, cũng có piano và vũ đạo, cũng chỉ bình thường thôi.

Ánh trăng làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng, bởi vì đối lập với ánh mặt trời mạnh mẽ. Lâm Tiểu Kiều nghe được hai bé gái ở trong vườn nói

lời này, cười cười tự giễu, mình và Lâm Tĩnh Hảo là mặt trăng với mặt trời sao? Chỉ là, Lâm Tĩnh Hảo rất thích được nhiều người khen ngợi, còn mình thì thanh tĩnh vui vẻ, muốn làm gì cũng được, tâm tư của cha mẹ không đặt vào mình, không có quản thúc nên cũng thấy nhẹ nhàng. Hôm nay trong nhà có khách, Lâm Tĩnh Hảo phải có mặt, mà Lâm Tiểu Kiều thì có cũng được không có cũng không sao.

Ở siêu thị đi dạo đến tốt mới về nhà, hai tay lại trống trơn, không phải không có tiền, là không có cái gì thích hợp, mua cũng lãng phí. Đèn đuốc trong nhà vẫn sáng trưng, thỉnh thoảng còn có tiếng cười sang sảng của ba truyền ra, Lâm Tiểu Kiều cảm thấy đi vào lúc này thì rất xấu hổ, cần môi suy nghĩ một chút, dù sao tối nay quán ăn ven đường rất nhiều, đúng lúc có thể đi dạo sau bữa ăn.

Khi đi đến vòng thứ ba thì cửa nhà họ Lâm mở ra, đi ra là một nam một nữ. Lâm Tiểu Kiều dựa theo ánh đèn đường mờ nhạt thấy rõ người phụ nữ là Lâm Tiểu Kiều, còn người đàn ông kia mặc một bộ quân trang, vành nón bị ép thấp nên thấy không rõ mặt. Đang do dự có nên đi tiếp vòng thứ bốn hay là qua đó chào hỏi, Lâm Tĩnh Hảo vẫy vẫy tay, hô một tiếng: "Tiểu Kiều."

Lâm Tiểu Kiều sờ mũi, người đầy mồ hôi, cô chạy chậm qua, thở hổn hển cười ha ha hô một tiếng "chị", trước mặt người ngoài Lâm Tĩnh Hảo vĩnh viễn là một người dịu dàng, cười thỏa đáng, thân thiết kéo tay Lâm Tiểu Kiều, đến bên Thẩm Gia Mộc giới thiệu: "Đây là em gái của em, Lâm Tiểu Kiều..... Đây là con trai của dì Tần Tĩnh, Thẩm Gia Mộc."

Trên mặt Thẩm Gia Mộc vẫn không có biểu tình gì như cũ, chỉ nhìn Lâm Tiểu Kiều gật đầu, không mặn không nhạt chào hỏi một tiếng: "Chào em."

Lâm Tiểu Kiều đưa tay ra giữa không trung có chút xấu hổ, có hơi sững sốt, nhanh chóng thu tay lại, bỏ tay vào trong túi áo khoác, cười nói: "Chào anh"

Ba người cứ như vậy im lặng trong chốc lát, không khí yên tĩnh có vài phần quỷ dị, Lâm Tiểu Kiều không thoải mái nên nhú cái mũi. Động tác nhỏ này của cô lại bị Thẩm Gia Mộc nhìn thấy, mặc dù trong lòng có chút ngạc nhiên vì sao trong bữa tiệc tối vừa rồi, con gái nhỏ của nhà họ Lâm không xuất hiện, nhưng cũng lễ phép không nói ra miệng, cái mũi của cô nhú lại thì kéo theo mấy sợi tóc đen khóa trong mấy tầng nếp nhăn, trong lòng Thẩm Gia Mộc cảm thấy khó chịu, luôn muốn đem sợi tóc kia xuống. Ngón trở động dậy mấy lần, rồi sau đó thở nhẹ ra một hơi, Lâm Tiểu Kiều đưa tay lên vô tình làm rơi sợi tóc kia xuống, buông nhẹ tay, sợi tóc đen kia nhẹ nhàng rơi trên mặt tuyết. Thị lực của Thẩm Gia Mộc rất tốt, sợi tóc rất nhỏ kia tạo nên trắng đen đối lập nhưng lại có vẻ chói mắt.

"Em đang làm cái gì vậy? Thở mạnh như vậy, còn đầu đầy mồ hôi là sao?" Lâm Tĩnh Hào chút bất mãn nhìn sang, trong giọng nói có dấu vết hết sức nhẫn nại.

"Buổi tối ăn hơi nhiều nên chạy vài vòng." Lâm Tiểu Kiều đã sớm quen sự ghét bỏ của chị ấy, vỗ tuyết trên quần áo, tính tình dễ chịu trả lời chị.

"Mũ đâu?" Lâm Tĩnh Hào thấy em ấy không chút để ý như vậy lại cảm thấy không thoải mái, trong lòng cảm thấy vướng mắc.

"A?" Hai tay Lâm Tiểu Kiều ôm đầu, trong chốc lát nhớ lại: "Thôi rồi, để quên trong quán ăn rồi."

"Chừng nào em có thể không vứt đồ lung tung? Đi ra ngoài một chuyến, chưa mua được cái gì hết, lại ném mất đồ."

"Không có việc gì, ngày mai em sẽ đi tìm, ông chủ quán rất tốt, sẽ giữ lại giúp em." Lâm Tiểu Kiều vẫn cười ha ha, quay đầu liếc mắt nhìn Thẩm Gia Mộc, thấy đối phương đang nhìn mình, ngượng ngùng cười thu tầm mắt tầm: "Chị, hai người muốn đi ra ngoài hả? Lúc này bên ngoài rất lạnh, chị mặc nhiều áo vào, đừng để bị cảm."

Lâm Tĩnh Hảo mặc một bộ đồ chống lạnh, bên trong còn mặc áo len dày, còn Lâm Tiểu Kiều thì trên cổ quấn đai một chiếc khăn quàng cổ, không vui vẻ khẽ hừ một tiếng. Thính lực của Thẩm Gia Mộc cũng không kém, cũng tự nhiên nghe được, anh nhíu mày, lên tiếng: "Nếu bên ngoài lạnh, vậy trở về đi, bị cảm cũng không tốt."

Lâm Tĩnh Hảo nheo mắt lại, liếc nhìn Thẩm Gia Mộc một cái, xoay người đi mở cửa. Lâm Tiểu Kiều tiến lên, đi bên cạnh Thẩm Gia Mộc, nói một tiếng "Cảm ơn nha", nhanh như chớp chui vào phòng. Thẩm Gia Mộc vượt cảm gạt đầu, cuối cùng vào cửa chính, thuận tay đóng cửa chính lại, khi xoay người lại, chỉ thấy Lâm Tiểu Kiều, dán lưng vào góc tường của một cái phòng đối diện phòng ăn.

Trong phòng khách vẫn còn mấy người vui vẻ nói chuyện trời đất, Lâm Tĩnh Hảo trở lại ngồi lên ghế sofa, hai tay khuôn phép đặt trên đầu gối, lưng thẳng tắp, hai chân thon dài hơi nghiêng về một phía, tác phong của một thực nữ cần có. Thẩm Gia Mộc nhìn thấy Lâm Tĩnh Hảo như vậy, đột nhiên cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, theo bản năng quay đầu nhìn Lâm Tiểu Kiều đang về phòng, còn chưa kịp hồi tâm mắt, chợt nghe thấy âm thanh của mẹ mình.

"Gia Mộc, con nên mang Lâm Tĩnh Hảo vào trong quân đội chơi, người trẻ tuổi tìm hiểu nhau không phải là chuyện xấu."

Thẩm Gia Mộc hiểu được, hôm nay hai nhà cùng nhau tụ một chỗ, là vì chuyện tốt của mình và Lâm Tĩnh Hảo. Bọn họ giống như là một gia đình, đám hỏi, thân càng thêm thân. Nhiều năm anh ở quân đội, trên cơ bản chưa tiếp xúc qua con gái. Đến tuổi, trong nhà làm chủ kiếm một cô gái, không có trở ngại liền kết hôn. Đây là chuyện anh đã sớm chấp nhận, mà mẹ mình thích Lâm Tĩnh Hảo, anh cũng biết, cho nên, kết giao cùng Lâm Tĩnh Hảo.

Mặc dù hai người ngầm hiểu nhau, nhưng cha mẹ hai bên không khép lại được. Thẩm Gia Mộc nhớ tới bộ dạng Lâm Tĩnh Hảo trách cứ Lâm Tiểu

Kiều, cười cười, thuận nước đẩy thuyền chọn trúng cô gái trong ngoài bất đồng. Tần Tĩnh thấy tâm tư của Thẩm Gia Mộc không còn ở đây, nên cũng không nhiều lời, nhanh trí nói đến chuyện khác.

"Trần Nhã, trong nhà em còn một cô con gái nữa đâu?" Lúc Tần Tĩnh nói lời này vẫn nắm tay Lâm Tĩnh Hào, hai người thân thiết như hai mẹ con, "Chị nghe nói Tiểu Kiều cũng rất lễ phép."

Thẩm Gia Mộc nghe được tên của cô, mi mắt giơ lên. Trần Nhã cười hỏi Lâm Tĩnh Hào, người sau bĩu môi, nói Tiểu Kiều vừa mới trở về. Trần Nhã vừa nghe xong lời này có chút quở trách Lâm Tiểu Kiều, người làm trong nhà chạy nhanh đến gõ cửa phòng Lâm Tiểu Kiều, chắc cô gái nhỏ muốn ngủ, mặc áo ngủ ra mở cửa.

"Trong nhà có khách, nhanh đi thay quần áo." Trong mắt Trần Nhã có chút bất mãn, ở ngoài miệng thì không trách cứ nhiều.

Thẩm Gia Mộc đi qua xem, chỉ thấy Lâm Tiểu Kiều gạt hai sợi tóc, một tiếng "Vâng", rồi xoay người vào phòng, trên người cô mặc áo ngủ mỏng màu hồng nhạt, cả người giống như nụ hoa sen vừa mới nở, trẻ trung, non nớt, có lẽ sự đáng yêu cũng có chút trùng lặp. Tần Tĩnh che miệng ho khan hai tiếng, còn chưa ra tiếng, Thẩm Gia Mộc liền đứng dậy.

"Mẹ, thời gian không còn sớm, ngày mai con còn phải về quân đội, nên đi về được chứ."

Tần Tĩnh có chút không thỏa mãn, lôi kéo tay Lâm Tĩnh Hào không thể buông ra được, Trần Nhã không phải không thấy được, thấy được, liền để cho Lâm Tĩnh Hào tiễn mọi người ra cửa chung cư. Cô là cô gái mà đi ban đêm, thật là bất tiện, Thẩm Kiến Quần luôn miệng nói không cần, lúc này Trần Nhã mới thôi.

Cả nhà lái xe đến, đi được nửa đường, chị Thẩm Gia Mộc là Thẩm Gia Giai không biết có chuyện gì, nhận được điện thoại thì vô cùng lo lắng lái

xe đi, chỉ nói đợi lát nữa tới đón bọn họ. Nhà họ Lâm cách chung cư cũng không xa, Tần Tĩnh cảm thấy con gái không cần đến đón liền gọi điện thoại đợi ở chung cư. Một nhà ba người chậm rãi đi về phía trước, nhưng Tần Tĩnh rất hăng hái, lôi kéo Thẩm Gia Mộc nói chuyện về Lâm Tĩnh Hảo.

"Gia Mộc, mẹ thấy Tĩnh Hảo rất tốt, vừa xinh đẹp, vừa có nhận thức, tin tưởng cách nhìn người của mẹ, tuyệt đối sẽ không sai!"

Thẩm Gia Mộc nghe xong, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói chuyện. Biết rõ đạo lý, trước mặt người lớn thì ngoan ngoãn dịu dàng, sau lưng thì đối với em gái mình là rắn dạy và ghét bỏ. Vừa nghĩ tới, bộ dạng của Lâm Tiểu Kiều cười ha ha khi bị nhắc nhở, Thẩm Gia Mộc cảm thấy trong lòng có một cảm giác khác lạ.

Tần Tĩnh thấy Thẩm Gia Mộc có chút không đúng, liền kiên nhẫn khuyên nhủ: "Con cũng đã trưởng thành, không nên kéo dài, kết hôn sớm rồi có con như vậy tốt hơn không? Con làm trong quân đội cả ngày thường mệt sống mệt chết, về đến nhà không có ai bưng cho một ly trà nóng, mẹ thấy đau lòng. Mẹ thấy Lâm Tĩnh Hảo rất thích hợp với con, thích hợp làm con dâu của nhà họ Thẩm chúng ta, con nên nắm chặt nha."

"Mẹ.... .." Thẩm Gia Mộc thật bất đắc dĩ, "Con với cô ấy chỉ gặp nhau vài lần, còn chưa hiểu nhau, làm sao có thể kết hôn nhanh như vậy?"

"Cho nên vừa rồi mẹ nói con dẫn cô ấy vào quân đội chơi, xây dựng tình cảm cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi." Tần Tĩnh thấy chủ ý này rất tốt, nên vô cùng cao hứng đi về phía trước.

Thẩm Gia Mộc đi theo phía sau, một tay để trong túi, lại nghĩ tới lúc trước Lâm Tiểu Kiều đưa tay kia ra, nhờ ánh đèn đường mờ nhạt, tuy không có trắng nõn cho lắm, thấy cũng non nớt, như vậy mới là bàn tay của cô gái, không giống như anh, có vài vết chai. Cho nên, khi cô ấy đưa tay ra

thì anh cũng không đưa tay mình ra để bắt tay với cô, một bàn tay non nớt như vậy, sợ mấy vết chai trong lòng bàn tay của mình sẽ làm cho cô ấy đau.

"Gia Mộc, chị con đang chờ, nhanh chút."

Anh ta đáp một tiếng, vội vàng bước tới, lên xe.

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hoàn Cảnh Lương Nan

Trần Nhã mỉm cười tiễn vài người nhà họ Thâm ra cửa, quay đầu nhìn qua thấy chồng đang lên lầu, dặn Lâm Tĩnh Hảo vài câu rồi xoay người lên lầu. Lúc này Lâm Tiểu Kiều mặc chỉnh tề đi ra, trong phòng khách sớm đã không có người, cô méo miệng, thở dài một hơi, nhìn bọt nước nhỏ trong không khí nhanh chóng ngưng tụ thành một đám sương, rồi tan ra, đứng được một lúc, liền trở về phòng.

Lâm Tĩnh Hảo từ phòng bếp đi ra, chỉ kịp thấy được một góc áo bông biến mất sau khe cửa, cô uống cạn ly nước trong tay, quay về phòng bếp làm một ly rượu cất nguyên tiêu, dùng khay gỗ cửa phòng của Lâm Tiểu Kiều.

"Chị, còn chưa ngủ sao?" Lâm Tiểu Kiều mở cửa, thấy chị mình, cười khéo léo.

"Không phải bình thường em thích ăn sao?" Giọng nói của Lâm Tĩnh Hảo vẫn lạnh nhạt như cũ, khay trên tay để trên đỉnh đầu, "Lúc bọn họ đi hơi trễ, mẹ cho dì Lý đi ngủ rồi, chị làm cho em cái này, những thứ khác chị không biết."

"Cảm ơn chị!" Lâm Tiểu Kiều tiếp nhận, ngồi ăn trên bàn đọc sách, gia thế của nhà họ Lâm không nhỏ, hai chị em đều là người chưa bao giờ dính nước mùa xuân. Khó có được Lâm Tĩnh Hảo vì cô mà rửa tay làm bữa khuya, nhưng trong lòng Lâm Tiểu Kiều không có một chút cảm động sinh ra. Thả quá nhiều đường đỏ, do ngọt quá nên cảm thấy ngấy và có chút dính

cổ họng, Lâm Tiểu Kiều chịu đựng cảm giác khó chịu nuốt toàn bộ đồ trong chén xuống.

"Tiểu Kiều, em có tính toán gì không? Chuyện tìm việc thế nào?" Lâm Tĩnh Hảo nhíu mày rút giấy trên đầu giường đưa cho Lâm Tiểu Kiều, ý bảo cô lau nước đường trên khóe miệng.

"Thật ra thì, trước khi đi dạo phố em có đi phỏng vấn một công ty, không biết có tuyển dụng hay không?" Lâm Tiểu Kiều cười lơ đãng, cô học trong một trường bình thường, không giống như Lâm Tĩnh Hảo xuất thân từ một trường danh giáo, sau khi tốt nghiệp có rất nhiều công ty vây quanh nhân vật quan trọng. Trong nhà muốn thông qua quan hệ tìm cho cô một công việc phù hợp với con gái, nhưng Trần Nhã sợ mất mặt, dù sao hai đứa con gái có sự chênh lệch quá lớn, nói ra không tốt lắm. Vì vậy, chuyện này cũng đặt xuống, trong nhà không vội, dù sao tiền nuôi cô cũng không thiếu, nhưng Lâm Tiểu Kiều biết mình không thể sống như vậy cả đời được, ở ngoài mặt không vội, cũng lên nộp hồ sơ xin việc.

Lâm Tĩnh Hảo gật đầu, cầm lấy cái khay, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu không tìm được việc, chị sẽ nghĩ cho em một biện pháp, tìm một công việc làm trước, đợi về sau từ từ đổi. Huống chi, công việc này cũng không gấp, qua hai năm em gả đi không chừng có chút biến cố."

"Vâng, em biết." Lâm Tiểu Kiều gật đầu, bị chị nói đến chuyện kết hôn, khó tránh khỏi có chút đỏ mặt, lại nghĩ đến người đàn ông trẻ tuổi tốt nay, "Chị, chị cùng Thẩm Gia Mộc kia đang xác nhận quan hệ sao?"

"Cũng chưa tới mức đó." Lâm Tĩnh Hảo cười miễn cưỡng, "Dù sao cũng là ba mẹ xếp đặt."

"Em cảm thấy anh ta rất tốt." Lâm Tiểu Kiều nhớ tới chuyện anh vì mình nói chuyện lạnh nhạt, không tự chủ liền gật đầu, "Trước kia nghe mẹ nói

anh ấy rất tài giỏi, rất xứng đôi với chị. Chị thử đi chơi cùng anh ấy, nói không chừng có tình cảm với nhau."

"Ừm." Lâm Tĩnh Hảo gật đầu, trong lòng cô hiểu được, Thẩm Gia Mộc cũng sẽ kết hôn với đối tượng tốt. Cô cũng sẽ cưới một người đàn ông xuất sắc, cô không ghét Thẩm Gia Mộc, cô thấy được Thẩm Gia Mộc không bài xích quan hệ của hai người, đợi một thời gian nữa, cô tin được có thể phát sinh tình cảm.

Lâm Tiểu Kiều không nói thêm gì nữa, sau khi Lâm Tĩnh Hảo rời đi kéo gối đặt trên đầu nằm ngang giữa giường. Lâm Tĩnh Hảo đối với mình lúc nóng lúc lạnh, vui vẻ thì sẵn sóc làm bữa khuya cho mình như vừa rồi, lúc không vui, mặt lạnh nhìn cô cũng là chuyện xảy ra thường xuyên. Trước kia không hiểu vì sao, lên đại học thường thấy đủ loại người, mới phát hiện ra, mỗi khi chị đối tốt với mình thì trong ánh mắt tỏa ra sự thương hại giống như nhìn đứa bé núp trong một góc của bồn hoa hay nhìn một chú chó đang lang thang.

Cô từng khổ sở, từng tức giận, những tư vị đó đã từng hưởng qua, lại cảm thấy chính mình có thể tạo ra, cô không bằng Lâm Tĩnh Hảo nên cũng chỉ có thể đối xử như thế. Lâm Tiểu Kiều không biết bản thân là bình nứt không sợ bể, vẫn nên nổi bật cho Lâm Tĩnh Hảo nhìn một lần, thật ra thì, trong lòng không phục nhưng hành động lại sợ hãi rụt rè, mình có chút cảm thấy không được tài giỏi.

Sau một tiếng nước nở, Lâm Tiểu Kiều đứng dậy thay áo ngủ, không suy nghĩ nữa, chạy xe mệt quá cho đầu óc ngủ một giấc. Đây là phương thức mà cô phát hiện năm sinh nhật mười tuổi, ngủ một giấc, coi như một giấc mộng, vừa tỉnh là một ngày mới.

Lâm Tiểu Kiều rơi vào mộng đẹp, nhưng Thẩm Gia Mộc không ngủ được ở trên giường lăn qua lộn lại. Qua ngày hôm nay, anh bắt đầu suy nghĩ lại mình quyết định hôn nhân như vậy có qua loa quá không? Nếu là

lúc trước, anh sẽ cho rằng Lâm Tĩnh Hảo tốt về mọi mặt, rất thích hợp để kết hôn, nhưng đêm nay thấy thái độ của cô đối với Lâm Tiểu Kiều không tốt, quan niệm này liền dao động.

Anh cần một người vợ, tài giỏi dĩ nhiên là tốt, nhưng phải hỏi han ân cần, giúp chồng dạy con mới là điều quan trọng. Ở bên ngoài, tỏ thái độ với em gái mình, anh không tin cô sẽ là một người vợ dượng.

Thẩm Gia Mộc không tinh thông chuyện tình cảm, hiện tại cảm thấy lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan. Mặc dù anh không hiểu thế nào là người đàn ông tốt, nhưng anh biết mặt mũi của phụ nữ rất quan trọng, cho nên, cho dù hiện tại anh không thích cuộc hôn nhân sắp đặt này, nhưng cũng không liều lĩnh đưa ra lời chia tay.

Ở trên giường giăng co hơn nửa đêm, Thẩm Gia Mộc mới mơ mơ màng màng ngủ, ngày hôm sau nghe được tiếng hét rời giường, tinh thần của anh mệt mỏi rời giường mặc quần áo xuống lầu luyện tập. Lúc tiếng "Một hai một" vang rung trời, Thẩm Gia Mộc vẫn không tập trung, mang theo đoàn người tiểu đoàn 1 chạy chậm rì, cứ chạy chậm như vậy làm cho Doanh trưởng tiểu đoàn ở phía sau bất mãn chạy lên trên.

Doanh trưởng tiểu đoàn 2 hét lên một tiếng, làm đám binh lính kia kinh hãi, lúc này mới tiến lên đuổi theo Thẩm Gia Mộc. Một cánh tay để ngang đường đi, Thẩm Gia Mộc bị đau, liếc mắt anh ta một cái, bờ môi mấp máy, cũng không nói cái gì. Doanh trưởng tiểu đoàn cười ha ha, vẫn duy trì tốc độ, sóng vai chạy cùng anh.

"Anh à nha? Bình thường hăng hái, sao lúc này giống như bị thiếu?"

"Cậu nói chuyện thật khó nghe." Thẩm Gia Mộc tức giận liếc mắt xem thường, Doanh trưởng tiểu đoàn 2 sinh ra và lớn lên ở nông thôn, đọc sách không nhiều bằng coi binh, nói chuyện có chút thô tục, không có nghệ

thuật. Anh đã sớm tập thành thói quen, nhưng nghe xong vẫn không khỏi nhú mày.

"Ha ha, tâm tình không tốt hả?" Doanh trưởng tiểu đoàn 2 thấy anh không vui, cũng không tức giận, "Có phải vấn đề cá nhân không? Không phải ngày hôm qua nói về gặp ba mẹ sao? Ba mẹ vợ không hài lòng hả?"

"Chưa kết hôn nên cũng không nên gọi ba mẹ vợ!" Thẩm Gia Mộc trả lời một câu, liền mang theo đoàn người tiểu đoàn 1 tăng tốc chạy về phía trước, lưu lại Doanh trưởng tiểu đoàn 2 đứng nơi đó với vẻ mặt trầm tư.

Sau bữa sáng, Doanh trưởng tiểu đoàn 2 tìm được Thẩm Gia Mộc, vỗ vai anh, đề nghị: "Cậu hãy vui lên đi, sáng nay tôi phát hiện, chắc người vợ kia chọc giận cậu không vui. Nói cho cậu biết này vợ chồng có thể cách đêm thù nhau, đầu giường đánh cuối giường thuận....Được cậu đừng cau mày nữa, tuổi còn trẻ đừng có nhăn mặt coi chừng có nếp nhăn. Coi như chúng ta mời, chủ nhật tuần này cậu dẫn cô ấy đến đây, coi thử thế nào, để cho chúng ta phê duyệt một chút, nhìn cho biết mặt."

Thật ra thì, lời vừa rồi của Doanh trưởng tiểu đoàn 2 cũng chỉ tùy tiện nói ra, vợ của người ta, làm sao bọn họ có thể phê duyệt được? Nhưng, Thẩm Gia Mộc làm thật, nghĩ cho có anh em nhìn cũng tốt, dù sao sau khi kết hôn, cô cũng thường xuyên tiếp xúc với những người này. Nếu hai bên ở chung không được, trên cơ bản anh sẽ không lo lắng đến vấn đề loại bỏ hôn nhân của mình với cô ấy.

Tối hôm đó Thẩm Gia Mộc gọi điện thoại cho Lâm Tĩnh Hảo, hẹn chủ nhật đến quân đội. Trần Nhã nghe xong thì rất vui vẻ, vội vàng đi siêu thị mua vài thứ để cho Lâm Tĩnh Hảo cầm vào quân đội cho Thẩm Gia Mộc. Vẻ mặt của Lâm Tĩnh Hảo không có gì, nhưng Lâm Tiểu Kiều căn móng tay nhìn những món đồ ăn kia mà hai mắt sáng lên.

Lâm Tĩnh Hảo cười "Xuy...." một tiếng, hỏi cô: "Em nghĩ gì vậy?"

"Vâng," Lâm Tiểu Kiều gật đầu, "Cho tới bây giờ chưa đi vào quân đội, chỉ xem qua trên tivi, có chút muốn đi."

Lâm Tĩnh Hảo không nói gì, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mấy phút sau, cô đứng dậy quay về phòng ngủ, mới nghe được Lâm Tĩnh Hảo vừa đi vừa nói thầm: "Trong đó có cái gì tốt mà muốn đi, cũng chỉ có một đám lính."

Chủ nhật, Lâm Tĩnh Hảo vừa ngáp vừa rời giường, ăn xong bữa sáng rồi nằm trên ghế sofa chờ người của Thẩm Gia Mộc nói đến đón. Cô muốn tự mình lái xe đến, nhưng Thẩm Gia Mộc không cho, nói một mình cô lái xe đến sẽ không tốt. Vì vậy, trong lòng Lâm Tĩnh Hảo rất khó chịu, nhịn nhiều lần, bởi vì nắm chặt bàn tay nên các đốt ngón tay có phần trắng bạch, mới áp chế được lửa giận trong lòng.

Hôm nay Lâm Tiểu Kiều có cuộc phỏng vấn, ăn xong bữa sáng liền ra cửa. Đến trước cửa chung cư, một chiếc xe jeep quân dụng đứng trước mặt cô, người ngồi trước cửa sổ lộ cái đầu ra, mặt đen bóng, cười lộ lên nhìn bộ dạng cũng chỉ mười mấy tuổi. Cô nghi ngờ nhìn về phía anh ta, người phía sau cười phúc hậu, lễ phép hỏi: "Xin hỏi đây có phải là chung cư của cục tài chính thành phố không?"

"Vâng." Lâm Tiểu Kiều gật đầu, chỉ về phía phòng an ninh, "Bên kia không cho phép người ngoài lái xe vào, các anh muốn tìm người thì gọi điện thoại cho người đó, không thể dừng xe ở trước cửa này, các anh dừng xe ở quán trà đối diện kia, nơi có chiếc xe dừng đó."

"Vâng, cảm ơn!"

Lâm Tiểu Kiều cười, lắc đầu: "Không có việc gì, không cần khách khí, quân đội nhân dân là con em!"

Đợi Lâm Tiểu Kiều đi xa, người đàn ông hỏi đường kia cười ngây ngô, người lái xe hơi lớn tuổi một chút, thấy bộ dạng của hắn, liền lên một

chương: "Cười cười cười, cười cái rắm! Vẫn nên làm chính sự trước, mọi người đang chờ xem bạn gái của Thẩm Doanh trường."

"Ha Ha, vừa rồi cô gái kia cười rộ lên thật đẹp. Không biết bạn gái của Thẩm Doanh trường có xinh đẹp như vậy không, nghe Thẩm Doanh trường nói tốt nghiệp trường danh giá, xem như tài mạo song toàn."

Hai người nở nụ cười, gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc hỏi số điện thoại của Lâm Tĩnh Hảo, hẹn gặp ở trước cửa chung cư.

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chia Tay

Lúc Lâm Tĩnh Hảo đi ra, đúng lúc nhìn thấy hai người thẳng tắp trước cửa chung cư, cô nhú máy không thể nhận ra, sau đó cô mỉm cười tỏ vẻ lễ phép đi tới chào hỏi. Trong mắt hai người kia tỏ ra kinh ngạc hoàn toàn lấy lòng cô, dọc theo đường đi Lâm Tĩnh Hảo vẫn duy trì nụ cười thoáng, chỉ là....Khi đối phương muốn lôi kéo cô nói chuyện phiếm để giảm bớt căng thẳng nhưng nhưng tất cả mọi thứ đã lệch ra khỏi quỹ đạo mà mọi người mong muốn.

"Chị dâu....Chị và doanh trường Thẩm.... .."

"Thực xin lỗi, gọi tôi là Lâm Tĩnh Hảo được rồi."

"Vâng.... .."

Một câu nói kia của cô làm cho chiến sĩ nhỏ đỏ mặt, có chút ngượng đầu quay đầu lại không nói thêm gì nữa. Trong lòng người lớn tuổi kia có chút không thoải mái, nhưng nhớ tới đây là vợ sắp cưới của Thẩm Gia Mộc, liền nhị xuống, nhưng thấy cấp dưới của mình bị trách móc, bất bình liền nói đùa: "Người ta vẫn là cô gái, sao cậu nói không suy nghĩ, khẳng định là đang ngượng ngùng, chờ ngày cô ấy gả cho Thẩm doanh trường, tự nhiên cô ấy vui mừng nói chúng ta gọi như vậy."

Lâm Tĩnh Hảo hừ lạnh liếc mắt nhìn hai người phía trước một cái, bĩu môi, không nói gì nhìn ra ngoài cửa sổ. Bộ đội đối với tình cảm đều không lạnh lợi, nhưng các giác quan cực kỳ nhạy bén. Hai người kia có thể nghe được âm thanh hừ lạnh khinh thường, liếc mắt nhìn phía sau, một người hết

sức chuyên chú lái xe, người còn lại có tính trẻ con "Hừ" một tiếng, nhân tiện nói thêm một câu không lớn không nhỏ nhưng người ngồi phía sau có thể nghe được: "Tại sao người với người có sự chênh lệch lớn như vậy? Ban nãy thấy cô bé kia vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, tôi còn tưởng rằng đều giống nhau."

Lâm Tĩnh Hảo nghe được, vẫn cười lạnh, cô cực kỳ tự tin, điều kiện của mình vẫn tốt nhất, cô chắc chắn rằng không có ai có thể vượt qua mình. Dù là như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, từ nhỏ đến lớn không có ai ghét bỏ cô như vậy!

Không khí cứ lạnh đến cực điểm như vậy, ba người đều không quan tâm, chỉ mong nhanh đến nơi.

Thẩm Gia Mộc ngồi ở trong phòng làm việc, trong đầu hiện lên bộ dạng nhú mũi của Lâm Tiểu Kiều. Anh không biết đây có tính là động lòng không, nhưng lúc nào cũng nóng ruột nóng gan nhớ mãi không quên lần đầu tiên gặp mặt, cô bé con kia, bao bọc giống như một quả cầu, ở ngoài sáng Lâm Tĩnh Hảo là người xinh đẹp nhưng rất ảm đạm vô màu, nhưng cô có ma lực làm cho anh nằm mộng cũng muốn cô.

Cảm giác này rất xa lạ, làm cho Thẩm Gia Mộc nhất thời trở tay không kịp, gần như không khống chế được nên rất ảo não và bồi hồi. Doanh trưởng tiểu đoàn 2 thấy anh vừa lăm bằm vừa lấy điều thuốc thứ ba, cho rằng anh còn tức giận chuyện bạn gái, vỗ vai an ủi anh:

"Gấp gì hả? Đợi lát nữa em dâu tới, lát nữa nói chuyện hòa thuận, có mâu thuẫn gì ta từ từ giải quyết được không?"

Thẩm Gia Mộc không nói, nghe đến Lâm Tĩnh Hảo lại nghĩ đến bộ dạng cô răn dạy Lâm Tiểu Kiều, cảm thấy càng thêm phiền chán.

Lúc Lâm Tiểu Kiều đứng ở trước cửa, rướn cổ lên nhìn vào trong phòng hội nghị, từ trong khe cửa chỉ thấy miệng thí sinh hé ra hớp lại. Bầu không

khí ngọt ngọt, cúi đầu nhìn hồ sơ làm bộ giữ bình tĩnh.

"Lâm Tiểu Kiều!"

"A?" Lâm Tiểu Kiều nghe được có người kêu tên mình, theo bản năng liền kinh ngạc nhảy lên, đợi kịp phản đến phiên mình, bước nhanh vào phòng họp.

"Chào các vị giám khảo." Cung kính cuối đầu, Lâm Tiểu Kiều ngẩng đầu lên nhìn các vị giám khảo đang ngồi một hàng, trong lòng cô biết hôm nay tuyển dụng trợ lý giám đốc, chắc chức vụ của những người đang ngồi ở đây cũng không lớn lắm, cẩn thận mà lễ phép, lúc đứng dậy nhìn thấy mọi người đều gật đầu cười, cô mới dám thở nhẹ một hơi.

"Lâm tiểu thư, xin hỏi cô thấy lần này chúng tôi thông báo tuyển dụng có ý kiến gì không?" Người phụ nữ bên phải nâng mắt kính hỏi.

"Lần này quý công ty thông báo tuyển dụng chức trợ lý, tôi biết thư ký là phải ở bên cạnh cấp trên, còn làm trợ lý thì có chút phức tạp, cần phải chi tiết hóa một ít. Nhưng tôi cho rằng đây là công ty then chốt, nên chú trọng chi tiết hơn chú trọng khâu lớn!"

"Đưa hồ sơ của cô cho tôi xem, bằng cấp của người trước cao hơn cô, kém cỏi nhất là tốt nghiệp trường đại học khoa học chính quy, còn cô chỉ tốt nghiệp một trường loại hai bình thường, cô cho rằng cô có ưu thế nào để nhận được lời mời?" Ông già kia ngồi bên trái ở vị trí thứ hai giơ bộ hồ sơ trong tay hỏi.

"Quý công ty thông báo tuyển trợ lý, cũng không phải thông báo tuyển tổng giám đốc." Lâm Tiểu Kiều cười cười, sau đó thu nhỏ cằm lại, không làm cho người ta có cảm giác kiêu ngạo,

"Huống chi, tôi cho rằng bằng cấp không thể đảm nhiệm công việc này, làm trợ lý không cần những kiến thức cứng nhắc."

"Nếu chúng tôi không có ý định tuyển dụng cô thì sao?" Người trẻ tuổi ngồi chính giữa nghiêm túc hỏi, "Phải biết rằng, có nhiều người tài giỏi hơn cô."

"Như vậy tôi tin rằng các người không tuyển tôi sẽ hối hận!" Lâm Tiểu Kiều vung lên cười sáng lạn, "Ngược lại, nếu các người tuyển tôi, tôi nghĩ tôi sẽ gây ra cho các người rất nhiều kinh hi!"

"Tốt, mời trở về chờ tin tức."

"Cảm ơn!"

Lúc Lâm Tiểu Kiều ra khỏi công ty, mới ném khăn đã ướt đẫm trong tay vào thùng rác. Thêm một cuộc phỏng vấn đã xong, phương thức đi tìm việc giống như đi đánh nhau, làm cô mệt mỏi không chịu nổi, nhưng cô không thể dừng lại, chỉ có thể từng bước từng bước đi tới. Cô biết mệt nhọc là một quá trình, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, bởi vì cô phải có trách nhiệm với tương lai của mình.

Lúc Lâm Tĩnh Hảo bước xuống xe, nhìn xung quanh "Quân trang xanh lá" rất không vui nhíu mày, hai người kia vẫn đi theo bên cạnh cô, thấy vậy trong lòng thầm mắng hai câu. Thẩm Gia Mộc còn chưa tới đón cô, chỉ nói nhân viên truyền tin đưa cô đến ký túc xá của mình, hành động này làm cho Lâm Tĩnh Hảo càng thêm ghét bỏ nơi đây, chỉ hi vọng Thẩm Gia Mộc kết thúc công việc nhanh một chút, gặp mặt một lần, cô còn trở về.

Thẩm Gia Mộc vùi đầu vào nhìn bản đồ, Doanh trưởng tiểu đoàn 2 liền lại gần: "Tại sao còn trụ ở đây hả? Không tới nhìn con dâu hả?"

"Ừm, hoàn thành công việc trước rồi nói chuyện sau."

"Ai, tôi nói cậu này tại sao không có một chút đau lòng cho vợ mình hả? Chẳng trách người ta giận dữ cậu." Doanh trưởng tiểu đoàn 2 chặc chặc hai tiếng, lắc đầu, "Quên đi, về điểm này cậu không được gì hết, cậu xem thái"

độ của cậu đi, tôi xem giùm cũng là toi không bận rộn,...Đội trưởng cũng biết, nói giữa trưa cậu đưa bạn gái đến nhà anh ta ăn cơm, chị dâu tự mình xuống bếp."

"Ừm, đã biết."

Thẩm Gia Mộc lên tiếng, Doanh trưởng tiểu đoàn 2 thở một hơi thật dài. Lúc gần tới giữa trưa, Thẩm Gia Mộc mới vững vàng bước chân về nhà, vừa mở cửa chỉ thấy Lâm Tĩnh Hảo ngồi trên sofa chơi điện thoại di động, nghe thấy âm thanh của anh, cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, âm thanh có chút không vui: "Khi nào em mới có thể về nhà?"

Vừa mới nghe cô nói lời này, Thẩm Gia Mộc không vui, nhưng vẫn đè nén lửa giận, trả lời: "Đội trưởng mời đến nhà anh ta ăn cơm, ăn xong rồi về."

Lâm Tĩnh Hảo không nghĩ sẽ sống ở chỗ này, xung quanh nơi này tràn ngập hơi thở nam tính, cô nhắm mắt lại cũng có thể ngửi được mùi mồ hôi bốc lên trong không khí, mùi này làm cho cô cảm thấy buồn nôn. Mười ngón tay cầm chặt điện thoại di động, tựa hồ như đang cực lực chịu đựng cái gì đó, Thẩm Gia Mộc nhìn thấy bộ dạng này của cô, sinh ra một chút chán ghét, ngón tay cong lên mấy lần mới đè xuống không đẩy cô ra cửa.

Lúc đi vào nhà đội trưởng, vợ của đội trưởng và vợ của tham mưu trưởng đều bận rộn trong phòng bếp, các ông đều ở trong phòng khách hút thuốc và tán dóc. Thẩm Gia Mộc nhìn Lâm Tĩnh Hảo, ý bảo cô vào phòng bếp hỗ trợ, nhưng cô làm như không nhìn thấy. Thẩm Gia Mộc là người theo chủ nghĩa đàn ông, hôm nay Lâm Tĩnh Hảo làm cho anh mất mặt, về điểm này đã làm cho sự bất mãn bay đến cực điểm. Trước mặt mọi người, anh khó nói ra, chỉ có thể ra tiếng nhắc nhở nói: "Đi vào phòng bếp hỗ trợ mọi người."

"Em sẽ không nấu cơm, nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn...." Lâm Tĩnh Hảo cười khéo, lại nói thêm một câu, "Em mời mọi người."

Vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều giật mình, phụ nữ đến quân đội không ít, nhưng chưa từng thấy ai như vậy. Nhìn rất xinh đẹp, xem điều bộ kia, gia đình cũng có điều kiện, nghe nói tốt nghiệp trường danh giáo, nên kiếm chế cũng tốt. Nhưng, hiện tại, thấy thế nào cũng không phân biệt được. Vợ của của người nào thì người đó quan tâm, bọn họ không có thân phận nên không thể nói, mọi người ăn ý quay đi, Thẩm Gia Mộc tức giận đến mức không kiếm chế được, tay cầm bật lửa nặng nề ném trên bàn trà, trầm mặt đi vào phòng bếp.

Ăn một bữa cơm cực kỳ gian nan, Lâm Tĩnh Hảo cảm giác những người kia gạt bỏ mình, cô cảm thấy mình bị bọn ngăn cách bởi thế giới kia. Nhưng Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh tán gẫu khí thế ngất trời, còn vén tay áo lên cụng rượu với Doanh trưởng tiểu đoàn 2.... .., thì ra là, mình và Thẩm Gia Mộc không hợp nhau.

Ăn xong cơm, Thẩm Gia Mộc xin nghỉ để lái xe đưa Lâm Tĩnh Hảo về thành phố, dọc đường đi, hai người đều im lặng. Một người đang tức giận, còn người kia bắt đầu nghĩ lại lựa chọn của mình. Lâm Tĩnh Hảo biết lấy điều kiện của mình, nhất định tìm được một người tốt nhất, lúc trước cô nghĩ Thẩm Gia Mộc chính là người kia, tuổi trẻ đẹp trai gia thế tốt, tiền đồ không thể đo lường, ngày hôm nay nhìn thấy anh là một người bộ dạng ngay thẳng tục tũn, cô bắt đầu do dự, cũng có thể nói là thất vọng rồi. Thẩm Gia Mộc không phải là người chồng mà cô muốn.

"Đến." Thẩm Gia Mộc lên tiếng nhắc nhở, cô đưa tay cởi bỏ dây an toàn, tròng mắt trầm xuống nói, "Anh cảm thấy chúng ta không hợp nhau.... .."

"Ý của anh là anh muốn chia tay?" Lâm Tĩnh Hảo có chút khó tin, đây coi là cái gì? Cô còn chưa nói gì, anh lại có thể đưa ra lời chia tay trước,

anh muốn quăng cô?

"Ừm." Thăm Gia Mộc không biết lòng của phụ nữ nên phải cẩn thận, nếu không cách nào tiếp tục nữa, vẫn nên nói ra thì tốt hơn, "Những gì em thấy hôm nay chính là cuộc sống của anh, em đã không thể hòa nhập được, như vậy chúng ta không nên kéo dài nữa, ngoài ra còn có quan hệ của cha mẹ ở giữa, chúng ta không thể vì cha mẹ mà tiếp tục."

Lâm Tĩnh Hảo cũng muốn chia tay, nhưng cô xuất sắc, cô cao ngạo không cho phép anh nói lời chia tay trước dù cho rằng yêu cầu rất hợp lý! Rõ ràng anh không tốt, là anh không xứng đáng với cô, dựa vào cái gì mà anh nói trước, mặt mũi của cô để nơi nào? Cho nên, cô lạnh lùng nhìn sang, không cho anh câu trả lời ngay: "Thăm Gia Mộc, có một số việc hi vọng anh biết rõ!"

Thăm Gia Mộc nhú mày nhìn cô, cô tháo dây an toàn rồi xuống xe, ngẩng đầu ưỡn ngực trở về nhà.

Lần này chia tay không hiệu quả như anh mong muốn, Thăm Gia Mộc lái xe ra khỏi thành phố, nghĩ có nên về nhà gặp mặt cha mẹ không. Ánh mắt chợt lóe lên, thấy Tiểu Kiều ở ven đường đang cầm một ly trà sữa và cắn ống hút. Hôm nay cô mặc một bộ đồ công sở, cô không đẹp bằng viên cầu ngày đó, thiếu chút nữa anh không nhận ra cô.

Chỉ gặp qua một lần, nếu tiếng lên chào hỏi thì có chút xấu hổ, nhưng Thăm Gia Mộc không kiềm chế niềm vui sướng của mình, không quan tâm dừng xe trước mặt cô, hạ kính cửa xe xuống, nhàn nhạt cười: "Xin chào, Lâm Tiểu Kiều."

"A?" Lâm Tiểu Kiều có chút ngạc nhiên nhìn anh, rồi sau đó cười chậm nữa nhip, "Xin chào, anh rể!"

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vừa Lộ Ra Tình Ý

Rõ ràng Thẩm Gia Mộc bị cách xưng hô của cô chọc giận, đôi mắt tối sầm, gắt gao nhìn cô chăm chăm. Lâm Tiểu Kiều so với Lâm Tĩnh Hảo mà nói còn cư xử khéo léo hơn rất nhiều, khả năng quan sát sắc mặt cũng rất tốt. Nhưng nghĩ lại, thực sự không biết là sai chỗ nào, cô đành ngượng ngùng cười, sờ sờ cái mũi.

Hai người giăng co như vậy trong chốc lát, nơi này không cho phép đậu xe, đã có nhân viên bảo vệ đi tới, chẳng qua lo ngại vì đây là xe của quân đội nên không dám đến gần. Thẩm Gia Mộc nhíu mày, thu lại ánh mắt, nặng nề nhả ra một câu: “Lên xe.”

Lâm Tiểu Kiều quay đầu liếc qua ông bảo vệ mặc áo xanh thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía bên này, gật đầu rồi ngồi lên ghế phụ.

Thẩm Gia Mộc lái xe cũng không hỏi Lâm Tiểu Kiều muốn đi đâu, chỉ lái đi thẳng đường lớn. Lâm Tiểu Kiều cảm thấy đau đầu, khóe miệng co rút vài lần, không ngừng dùng khóe mắt liếc anh vài cái, nhưng đối phương không hề có phản ứng khiến ý muốn phản kháng của cô dần mất đi, đành thả lỏng cơ thể dựa người vào ghế, nhìn ra ngoài cửa xe không nói lời nào.

Thẩm Gia Mộc thấy cô không gây chuyện, tức giận trong lòng dường như cũng tan biến, liền chủ động mở miệng trước:

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Chị em đâu?” trong tay Lâm Tiểu Kiều cầm cốc trà sữa, chỉ là đã nguội rồi, cảm giác lạnh lạnh ở bàn tay, rất khó chịu.

“Đã về rồi...” Thẩm Gia Mộc nhìn cô một cái, bộ dáng không sao cả nói:

“Anh và chị em chia tay rồi.”

“Hả? Khi nào vậy?” Lâm Tiểu Kiều từ trên ghế dựa bật thẳng cả người, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh:

“Không phải sáng nay còn nói muốn đi tới doanh trại thăm anh sao? Tại sao mới đến chiều mà đã thay đổi rồi? Hai người vì sao lại chia tay? Là anh có người khác? Hay là chị em đã tìm được niềm vui mới?

Thẩm Gia Mộc rất thích dáng vẻ trẻ con này của cô, vừa thấy bộ dáng khẽ nhếch miệng đáng yêu của cô, không khỏi cười theo:

“Em hỏi nhiều vấn đề liên tiếp như vậy, anh biết trả lời thế nào đây?”

“Trả lời từng câu một.” giọng điệu của Lâm Tiểu Kiều hệt như người cha, dù sao nam nữ chia tay, mặc kệ là người nào sai, bình thường thua thiệt đều là nhà gái, hơn nữa đây còn là chị ruột của cô, mặc dù bình thường không hợp nhau, nhưng bên ngoài vẫn có thể đồng tâm hiệp lực chống lại kẻ địch .

"Ừ. mới chia tay khi này, khoảng mười phút trước, cô ấy có đến quân khu, nhưng anh phát hiện bọn anh không hợp nhau nên đề nghị chia tay, cô ấy có người mới hay không anh cũng không biết, đối với anh thì.chị em cho tới bây giờ đều không phải là người yêu cũ, cho nên không hề có chuyện có người mới."

Lâm Tiểu Kiều nghe anh nói lời không phù hợp như vậy cũng đành bó tay, chuyện tình cảm nam nữ của người ta có mâu thuẫn dù cô có là em gái ruột cũng không thể nhúng tay vào. Nói thật, cô cũng không vui khi thấy cục diện trở thành như vậy, cô còn hy vọng hai người kết hôn, cô có thể mượn quan hệ với Thẩm Gia Mộc đi đến quân đội xem một chút, nói không

chừng còn có thể gả cho một người quân nhân đẹp trai tài giỏi, bây giờ thì tất cả đều bị vỡ kế hoạch.

"Không vui sao?"

"Vâng."

"Đừng buồn." Thẩm Gia Mộc nói ra lời này mới phát giác được trong lòng có chút ấm áp, giọng nói vừa có chút mập mờ, lại có chút cường thế, hai người vốn không có quan hệ gì, anh lại nói như vậy, có vẻ hơi thân mật.

"Không phải Chỉ cảm thấy hơi khó tiếp nhận." Lâm tiểu Kiều gãi gãi đầu, bĩu môi nói: "Em còn hi vọng chị em sẽ mang em tới quân khu nhìn một chút, bây giờ chắc không còn cơ hội rồi."

"Muốn đi quân khu?" Thẩm Gia Mộc nhíu mày, hiển nhiên cảm thấy có chút không tin, bây giờ có rất ít cô gái trẻ thích tới quân đội khô khan tẻ nhạt.

"Vâng, muốn đi, vẫn luôn muốn đi, em đặc biệt sùng bái nơi đó." Lâm tiểu Kiều nghiêng theo tính cách đầu trẻ con mà suy nghĩ:

"Do từ hồi bắt đầu học quốc phòng ở đại học, khi đó, nữ sinh lớp em đều rất thích huấn luyện viên."

Vừa nhắc tới các loại huấn luyện, Lâm Tiểu Kiều thật hưng phấn, vừa huơ tay múa chân về phía Thẩm Gia Mộc vừa nói. Thẩm Gia Mộc khóe miệng khẽ nhếch lên, kiên nhẫn nghe cô gái trẻ thao thao bất tuyệt, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng sinh động đáng yêu. Ở cùng một chỗ với Lâm Tĩnh Hảo mấy lần, anh đều cảm thấy vô vị tẻ nhạt, cô trừ việc mở tạp chí Fashion Magazine đặt trên đùi xem thì là bưng cốc cà phê nói những chuyện không thực tế, triết học sâu xa hoặc những cuốn sách quý về nghệ thuật mà ngay cả một chữ anh cũng không biết.

Hôm nay ở cùng một chỗ với Lâm Tiểu Kiều mang cho Thẩm Gia Mộc cảm giác khác hẳn, một cảm giác vô cùng mới mẻ, cô bé này khiến anh có cảm thấy rất thoải mái, nói như cơn gió xuân cũng không hề quá đáng. Lâm Tiểu Kiều như vậy khiến cho anh động lòng, là người đầu tiên khiến cho anh nảy sinh ý nghĩ muốn kết hôn, nhưng cô lại là em gái của Lâm Tĩnh Hào. Nghĩ đến đây, Thẩm Gia Mộc cười khổ một tiếng, ngênh đón họ sẽ là một cuộc chiến, chỉ cần cô nguyện ý, anh sẽ lập tức ra trận!

"Lâm Tiểu Kiều, lần sau có thời gian, anh sẽ mang em tới doanh trại chơi."

"Thật sao?" ánh mắt của Lâm Tiểu Kiều lấp lánh trong suốt, chỉ thiếu chấp tay hành lễ:

"Anh rể. Ách. Thẩm Gia Mộc."

"Đúng, là thật." Thẩm Gia Mộc gạt đầu một cái, cố gắng kiềm chế ham muốn giơ tay xoa đầu cô.

"Hay quá! Em cho anh số điện thoại của em, anh lưu lại đi, khi nào anh có thời gian thì gọi cho em!"

Đến lúc này, Thẩm Gia Mộc và Lâm Tiểu Kiều rốt cuộc cũng có một chút tiến triển, ít nhất là lưu lại số điện thoại còn có cơ để liên lạc. Trong lòng Thẩm Gia Mộc ngọt ngào, nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, đang suy nghĩ có nên mang cô đi ăn cơm tối rồi mới đưa người về nhà hay không, thì chuông điện thoại di động của cô vang lên.

Cô đi tới một góc nói mấy câu, khi quay lại khuôn mặt hồng hồng, một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chân thành nhìn anh:

"Mẹ em nói có một hoạt động gì đó, ba mẹ anh cũng tới, anh không cần em cùng đi à?"

"Hoạt động?" Thăm Gia Mộc hiểu đó là loại xã giao của giới quan chức, anh mặc một thân quân phục đi cũng không tiện, quá chói mắt, liền nói quanh co không muốn đi. Ai biết Lâm Tiểu Kiều nhìn dáng vẻ kia của anh lại hiểu lầm, thầm mắng mình nói chuyện không có chừng mực.

"Chuyện đó. chị em sẽ không đi, mẹ em nói tối nay chị ấy có hẹn không đi được, anh không cần lo."

"Cô ấy không đi?" Thăm Gia Mộc thuận miệng hỏi một câu, cũng không có ý gì khác.

"Vâng." Lâm tiểu Kiều gật đầu, câu nói phía sau âm thanh bị ép xuống cực thấp:

"Bằng không sao bọn họ lại dẫn em tới chứ."

Thăm Gia Mộc nhìn nụ cười chua chát của cô, đau lòng chau mày, hai mươi năm qua, rốt cuộc tại sao mà cô có thể sống dưới cái bóng chói lóa của Lâm Tĩnh Hào như vậy? Một cô gái tốt đẹp như vậy không nên sống cúi đầu như thế, cô cần phải khoa trương tươi cười vui vẻ. Vào lúc này Thăm Gia Mộc quyết định, nhất định sẽ che chở cho cô cả đời không phải cố kỵ ai để cô tự do bộc lộ cá tính, cho dù cuối cùng người ở bên cô không phải là mình. Anh nguyện ý vì cô mà hi sinh, nguyện ý che chở cô, cưng chiều cô, Thăm Gia Mộc bị chính ý nghĩ trong đầu mình dọa sợ hết hồn, thì ra bản thân anh cũng có lúc kích động như vậy!

"Được, nhưng mà anh phải xin nghỉ trước đã."

Thăm Gia Mộc vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, sau khi xin nghỉ, lại kéo kéo quân phục trên người, bất đắc dĩ nói:

"Anh mặc nguyên bộ quân phục như vậy, đến lúc đó em cũng đừng giống những người khác nhìn anh với vẻ mặt quái dị."

"Sao lại như vậy được?" dường như Lâm Tiểu Kiều rất vui vẻ, "Quân phục quả thật rất đẹp mắt !"

Thẩm Gia Mộc cười, nhìn trong tay cô còn cầm cốc trà sữa, mở miệng hưởng tới tay cô nói:

"Lạnh rồi thì không nên uống, con gái ăn lạnh cũng không tốt."

Mặc dù lúc ở nhà, dì giúp việc cùng Trần Nhã cũng sẽ nhắc nhở nàng ăn ít lạnh, nhưng nàng rất ít ăn kiêng , bởi vì trên thực tế bọn họ nhắc nhở cũng không dùng thái độ cứng rắn. Vì vậy, mỗi lần cô tới kỳ sinh lý đều khổ sở, Lâm Tiểu Kiều cho là mình đã dựng tâm lý vững chắc rồi, nhưng không ngờ, Thẩm Gia Mộc nói một câu đơn giản liền đi vào lòng cô, sự chân thành trong lời nói của anh khiến toàn thân cô đều cảm thấy ấm áp.

"A, vậy anh chờ em một chút, em mang đi vứt."

Thẩm Gia Mộc nhìn bóng lưng cô chạy đi, ha ha cười khúc khích, trong lòng mềm mại rồi tinh rồi mù, cô bé đáng yêu như vậy mới thích hợp làm vợ của anh, không dính bụi trần giống như tiên nữ, cái anh muốn là một người phụ nữ biết nóng biết lạnh ân cần hỏi han, không phải một vị thần cao cao tại thượng để mang về cúng bái .

Trần Nhã và Tần Tĩnh đang tụ tập nói chuyện vui vẻ, khi nhìn thấy Lâm Tiểu Kiều và Thẩm Gia Mộc sóng vai đứng ở cửa vào đều ngạc nhiên. Không phải cùng Tĩnh Hảo đi tới quân khu sao? Tại sao bây giờ Tiểu Kiều và Gia Mộc lại ở chung một chỗ? Tuy rất thắc mắc, nhưng hai người đều là phu nhân thế gia, rất nhanh thu lại cảm xúc trên mặt, cười đến ưu nhã tiến lên đi về phía hai người.

"Sao con lại tới đây?" Tần Tĩnh nhỏ giọng hỏi con trai.

"Mẹ, con chờ mẹ có chuyện muốn nói với mẹ." Thẩm Gia Mộc nhìn về phía Lâm Tiểu Kiều cười cười.

Tần Tĩnh nhìn theo ánh mắt của con trai, vừa vặn nhìn thấy gò má thanh tú của Lâm Tiểu Kiều, trong lòng bỗng dưng căng thẳng. Bà có chút hoài nghi quay đầu lại nhìn về phía con trai, suy nghĩ cũng xoay chuyển vài lần. Anh rẽ nhìn về phía em vợ tương lai rồi sao? Lâm Tĩnh Hảo là cô gái ngàn dặm mới tìm được một người, con trai vẫn luôn ưu tú, làm bất cứ chuyện gì cũng không để cho bà phải bận tâm, lần này, bà có chút không nắm chắc rồi. Người khác không nói, con trai là do bà đẻ ra, trong lòng bà rất rõ, Thẩm Gia Mộc đối với những cô gái khác đều không mặn không nhạt, kể cả với Lâm Tĩnh Hảo cũng vậy. Nhưng bây giờ lại mang theo ánh mắt nhiệt tình như vậy nhìn chằm chằm Lâm Tiểu Kiều, cộng thêm cả việc cùng cô tới dự tiệc xã giao mà bình thường vẫn luôn không thèm để mắt đến.

"Bây giờ đừng nói với mẹ mấy chuyện này!" Tần Tĩnh muốn nói lại thôi, muốn nói tới chuyện của Lâm Tĩnh Hảo nhưng lo lắng Trần Nhã bất cứ lúc nào cũng có thể đi tới, liền quyết định kết thúc bữa tiệc phải hỏi nhất định phải hỏi cho rõ ràng:

"khi nào xong tiệc thì đợi mẹ!"

Lâm Tiểu Kiều bên kia đang bị Trần Nhã dặn dò một hồi, đại ý là để cô biết lễ nghi phép tắc không được làm mất thể diện của Lâm gia, thấy cô ngoan ngoãn đồng ý, Trần Nhã mới thả cô đi.

Lâm Tiểu Kiều nhìn cảnh tượng ăn uống linh đình bên trong bữa tiệc, rụt cổ một cái, trốn sang một bên. Thẩm Gia Mộc không rành việc xã giao, liền đi theo cô để tránh đám người kia. Hai người ngồi trên ban công, trò chuyện vui vẻ, đại đa số thời gian đều là Lâm Tiểu Kiều ríu ra ríu rít nói về những chuyện thú vị, thật ra chỉ là chút chuyện nhỏ của con gái tạo thành câu chuyện, nhưng Thẩm gia mộc cũng rất nể mặt cười to.

Hai người đang vui vẻ thì sau lưng truyền đến tiếng khóc của một đứa trẻ. Lâm Tiểu Kiều đi tới, bế đứa bé kia, dịu dàng dỗ dành, bé gái khoảng 5, 6 tuổi, nức nở rầu rĩ nói muốn đánh đàn Piano nhưng không muốn bị anh

tra cười. Lâm Tiểu Kiều không nói hai lời liền dắt bé gái kia tới một góc trong đại sảnh, nơi đó đặt một cây đàn Piano, cô ngồi lên ghế ôm bé gái kia vào trong lòng, kéo một đầu ngón tay của đứa bé đặt lên phím đàn gập ghềnh, miễn cưỡng đàn ra một bản 《 Tiểu Tinh Tinh 》 .

Thẩm Gia Mộc đứng phía sau hai người, nhìn sống lưng dịu dàng của cô, sự cứng rắn trong lòng giống như bị ngâm trong mật ngọt, càng ngày càng mềm ra, suy nghĩ một chút, xoay người chuẩn bị đi lấy một ít điểm tâm màu sắc sặc sỡ mà con gái thường thích tới đây, lại bị Lâm Tiểu Kiều gọi lại:

"Thẩm Gia Mộc!"

"Hả?"

"Đến đây đi, em sẽ dạy anh đánh đàn Piano."

Thẩm Gia Mộc có chút lúng túng ho khan hai tiếng, thấy cô giương mắt nhìn mình, thật sự không đành lòng từ chối lời mời của cô, bước chân vững vàng, tiến lên, ngồi xuống bên cạnh cô, thuận tay đỡ đứa trẻ trong ngực cô để cô giảm bớt sức nặng trên cánh tay . Tình cảnh ấm áp thân mật này, đã sớm thành mỹ cảnh trong mắt mọi người.

Trần Nhã cùng Tần Tĩnh ở một bên đều sa sầm mặt.

mình là người mới. mong mọi người giúp đỡ thêm.

cám ơn bạn tử đình hương đã giúp mình trong thời gian vừa qua

cám ơn bạn zyn đã làm chung

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cương Chiều

Ngón tay Thẩm Gia Mộc vì trải qua huấn luyện và cầm súng thường xuyên, đã sớm có nhiều vết chai, một đôi tay như vậy chuyển động trên phím đàn đen trắng sẽ có cảm giác như thế nào? Lâm Tiểu Kiều không biết, chỉ có cảm giác dưới ngón bàn tay của mình hai ngón tay, một ngón mềm mại, một ngón mạnh mẽ cứng rắn, đối lập rõ ràng.

Bốn ngón tay còn lại của Thẩm Gia Mộc cũng không biết nên làm gì, ánh mắt co quắp rơi vào trên tay của cô, nhìn ngón tay của mình ở dưới sự hướng dẫn của cô vẫn có vẻ vụng về, không khỏi nở nụ cười. Những gia đình trong đại viện không ít nhà cho con gái học đàn piano, anh không phải người có tế bào nghệ thuật, chưa bao giờ nảy sinh cảm giác lãng mạng với đàn Piano sinh. Chỉ có giờ khắc này, anh mới cảm nhận được tiếng đàn mang lại cho mình sự vui vẻ thuần túy nhất đi sâu vào tâm hồn, sợ là cả đời cũng không thể quên được.

Đàn xong một bài này, cô gái nhỏ ở trong lòng Lâm Tiểu Kiều cười khanh khách không ngừng, Lâm Tiểu Kiều vuốt ve đầu của cô bé, dịu dàng nói: "Hiện tại đã đàn được bài 《Tiểu Tinh Tinh》 rồi, anh trai em cũng sẽ không cười em nữa, em cũng đừng khóc nhè nữa nhé."

"Vâng, cảm ơn chị!" Bé gái cười nhú cái mũi nhỏ, lại cảm thấy ánh mắt người đàn ông bên cạnh dừng trên người mình có chút không vui, cô bé ngoan ngoãn ngược cổ lên, gọi lấy lòng, "Chào cậu."

Lâm Tiểu Kiều nhất thời không có hiểu rõ tình huống, chỉ có nhìn Thẩm Gia Mộc bất đắc dĩ thở dài, bế cô bé lên đặt trên cánh tay, giọng nói có

phần bất đắc dĩ: "Phải gọi là dì, không phải chị. Đi theo ông bà ngoại tới? Hay đi với mẹ?"

"Đi cùng ba!" Cô bé ôm cổ cậu hồn nhiên trả lời, rồi sau đó vừa chỉ chỉ sau lưng vừa nói, "Anh trai cũng tới, nhưng mà anh ấy là mẹ đưa tới."

Thẩm Gia Mộc xoay người nhìn sang, Diệp Mặc nhắc tay giơ cái ly lên, cười đến nho nhã, đứng bên cạnh anh ta là một bé trai giống anh ta đến mấy phần. Thẩm Gia Mộc nhíu mày, nói với Lâm Tiểu Kiều một câu: "Xin lỗi", liền ôm cháu gái nhỏ đi tới. Lâm Tiểu Kiều còn chưa kịp gật đầu đã nhìn thấy bóng lưng Thẩm Gia Mộc chạy đi, sau đó hai người đàn ông này rất ăn ý đi rời khỏi bữa tiệc trong đại sảnh.

Trần Nhã thấy Thẩm Gia Mộc đi, liền đi tới gọi Lâm Tiểu Kiều, kích thích tối nay thật sự là quá lớn, bà khó có thể tiếp nhận. Lâm Lạp tất nhiên cũng nhìn thấy hành động vừa rồi của con gái, ông biết vợ mình đang tức giận, kéo bà một cái, người sau rất nhanh phản ứng kịp, trừng mắt nhìn Lâm Tiểu Kiều.

Lâm Tiểu Kiều không biết mình phạm phải lỗi gì, trong lòng có chút uất ức, đứng tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không nghĩ ra nguyên nhân. Mới vừa dờn bước đến trước bàn ăn, từ sau liền duỗi đến một cánh tay mạnh mẽ cứng rắn, đưa qua đầu vai của cô cầm lấy một cái đĩa nhỏ, kèm theo còn có tiếng thở dốc khe khẽ của đàn ông.

Lâm Tiểu Kiều quay đầu nhìn thì ra là Thẩm Gia Mộc, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thấy gương mặt âm trầm của anh, cũng biết là có liên quan đến cha của bé gái kia. Gia thế của anh ta, cô không tiện hỏi nhiều, cũng không nói chuyện, chỉ cười cười với anh. Vậy mà Thẩm Gia Mộc cũng không thèm nhìn cô một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào cái bàn ăn thật dài kia hỏi: "Em thích ăn cái gì?"

"À?" Lâm Tiểu Kiều xoa xoa có gương mặt chút đỏ lên: "Em thích điểm tâm nhỏ, chỉ cần không quá ngọt."

Thẩm Gia Mộc gật đầu một cái, Lâm Tiểu Kiều nhìn theo bả vai rộng của anh cảm thấy có chút không giải thích được, trong lòng cũng dâng lên chua xót, đầu óc của cô không nhanh nhạy như Lâm Tĩnh Hào, ở một số phương diện trời sinh trì độn. Cô còn chưa kịp hiểu cảm xúc mang chút tức giận kia vì sao mà đến, Thẩm Gia Mộc đã bưng đĩa trở lại.

Anh rất tự nhiên đem cái đĩa đưa cho cô: "Ăn đi, chắc cũng không quá ngọt."

Lâm Tiểu Kiều thấy anh nhẹ nâng khóe miệng, liền "Nhé nhi ——" một tiếng bị chọc thủng rồi, bọt nước văng khắp nơi, giống như trong lòng cũng không bình tĩnh như vậy. Ngượng ngùng không phải phong cách của cô, cô thoải mái nhận lấy cái đĩa, nói cảm ơn, ăn say sưa ngon lành.

Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh không nói một lời, hứng thú nhìn cô há miệng một ngụm nuốt trọn từng cái bánh ngọt nhỏ nhắn tinh xảo kia, cuối cùng còn vươn đầu lưỡi phẩn nộn liếm liếm khóe môi. Nhìn cái lưỡi mềm mại, Thẩm Gia Mộc thấy vậy cổ họng căng thẳng, lúng túng dời tầm mắt.

"Khi nào thì em có thời gian rảnh?" Thẩm Gia Mộc thấy cô sắp ăn xong, lại đưa khăn giấy qua, ánh mắt lưu luyến nhìn động tác tùy tiện lau miệng của cô, "Mấy ngày tới có thể anh không quá bận, dẫn em tới doanh trại đi dạo?"

"Thật à?" Vừa nghe có thể đi tới quân doanh, ánh mắt Lâm Tiểu Kiều sáng lên, "Em lúc nào cũng rảnh, dù sao cũng đang thất nghiệp, chỉ cần anh gọi em liền có mặt!"

"Vậy được." Thẩm Gia Mộc liếc mắt nhìn đại sảnh náo nhiệt, "Cũng sắp kết thúc rồi, đi thôi, tiến vào."

"Vâng."

Hai người trở lại bên cha mẹ mỗi người, không đến mấy phút sau bữa tiệc đã kết thúc. Sau khi Thẩm gia cùng Lâm gia nói lời tạm biệt, Lâm Tiểu Kiều lên xe cha mình, một nhà rời đi trước, Tần Tĩnh nhìn theo hướng đèn xe biến mất, hoàn toàn trầm mặt, giọng nói không vui lắm: "Thẩm Gia Mộc, mẹ thấy con cần giải thích cho mẹ một chút giữa con và Lâm Tiểu Kiều rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sớm đi giải quyết mọi chuyện so với kéo dài cuối cùng lại trở thành vấn đề phức tạp vẫn tốt hơn, Thẩm Gia Mộc vẫn luôn làm theo đạo lý này. Vì vậy, một khi anh đã có chủ ý thì chưa từng có ý định giấu giếm, Tần Tĩnh vừa hỏi anh cũng nói ngay: "Mẹ, con và Lâm Tĩnh Hảo đã chia tay rồi, con nghĩ rằng con và Lâm Tiểu Kiều có lẽ sẽ tốt hơn."

"Không có cái lẽ đó!" Tần Tĩnh không chút do dự thể hiện rõ lập trường của mình, "Lâm tiểu Kiều có chỗ nào thích hợp con? Con phải hiểu rằng gia đình chúng ta là ai, cần người vợ như thế nào!"

"Gia đình chúng ta thì sao?" Thẩm Gia Mộc cười tự giễu: "Không phải là tổ tông rửa sạch bùn trên chân, lên bờ ruộng cầm súng náo loạn cách mạng mà thôi, mẹ, con muốn cưới là vợ, là vợ của Thẩm Gia Mộc, không phải là mặt mũi của Thẩm gia."

"Con cũng không vì gia đình mà suy nghĩ một chút?" Móng tay Tần Tĩnh cũng ấn sâu vào huyệt thái dương của anh: "Mẹ chọn cho con một Lâm Tĩnh Hảo có chỗ nào kém với Lâm Tiểu Kiều mơ mơ hồ hồ giống như đứa trẻ kia hả ? !"

"Cô ta chỗ nào cũng tốt, nhưng con cố tình không thích, không muốn kết hôn cô ta. Lâm Tiểu Kiều không có điểm nào ơn được cô ta, nhưng con muốn cưới cô ấy về nhà, con thích cô ấy!" Thẩm Gia Mộc nói xong, đôi

mắt buồn bã: "Mẹ, chẳng lẽ sau chuyện của chị mẹ không rút ra được bài học nào sao? Hay là mẹ muốn thao túng hôn nhân của con giống như chị?"

"Con." Tần Tĩnh trợn tròn mắt, không thể tin con trai lại nói ra lời như vậy, trong lòng càng thêm bất mãn với Lâm Tiểu Kiều.

"Được rồi! Âm ỉ cái gì? Còn ra thể thống gì nữa!" Thảm Kiến Quần lên tiếng quát khiến hai người dừng lại, lông mày ông nhíu chặt, vẻ mặt âm u không rõ, "Tiểu Tĩnh, đây là chuyện của Gia Mộc, nó không phải đứa trẻ ba tuổi, việc nó quyết định nó sẽ phải chịu trách nhiệm. Chỉ cần là do nó lựa chọn, tốt hay xấu, nó cũng phải chịu, chúng ta có thể quản cả đời hay sao? ! Chẳng lẽ qua chuyện của Gia Giai, bà không nhận rút ra được bài học nào sao? Bà nhìn xem đứa bé thật tốt bị bà biến thành bộ dáng ra sao?"

"Tôi đây còn không phải vì muốn tốt cho con bé sao." Tần Tĩnh hiển nhiên có chút sợ chồng mình, ngập ngừng, nửa ngày mới nhỏ giọng thì thầm ra một câu này.

Thảm Kiến Quần lườm bà một cái, cho đến khi chịu bà cúi đầu, ông mới dời mắt sang phía Thảm Gia Mộc, giọng điệu so với lúc trước nói với mình vợ còn nghiêm nghị hơn: "Thảm Gia Mộc, con có tính toán gì ta mặc kệ, nhưng cho dù thế nào cũng không được ảnh hưởng đến đơn vị và gia đình!"

"Con biết rõ." Thảm Gia Mộc nghiêm mặt nói.

Một lời dứt khoát, chuyện này đã được quyết định, cho dù Tần Tĩnh có không cam lòng đến đâu, ở trước khí thế cường đại của Thảm Kiến Quần cũng đành phải im miệng không nói. Thảm Gia Mộc ngoài mặt vẫn giữ được bình tĩnh tự nhiên, nhưng nội tâm cũng là mêh mông như làn sóng . Hiện tại bên này anh cũng đã thu xếp được rồi, tiếp theo dĩ nhiên là tập trung hỏa lực tấn công Lâm Tiểu Kiều rồi.

Lâm Tiểu Kiều ngồi ở ghế phụ lái hắt hơi một cái, phá vỡ không khí yên lặng quý dị trong xe. Chân mày Trần Nhã mới vừa giãn ra lại nhíu lại:

"Tiểu Kiều, giữa con và Thăm Gia Mộc rốt cuộc có chuyện gì, tại sao mẹ thấy hai đứa có vẻ rất thân thiết? Chị con đâu?"

Lâm Tiểu Kiều vuốt vuốt cái mũi, cũng không dám nói ra chuyện Lâm Tĩnh Hảo và Thăm Gia Mộc đã chia tay. Quyết định giả ngu, dù sao chiều này cô dùng hơn hai mươi năm, lần nào cũng thành công: "Hôm nay tụi con gặp nhau ở trên đường, chị con à? Con không biết, con còn đang buồn bực vì không thấy chị ấy, không phải chị nói hôm nay đi tới quân doanh chơi sao?"

Trần Nhã nhìn cô vài lần, Lâm Lạp ở một bên vỗ vỗ mu bàn tay bà an ủi, bởi vậy bà mới không hỏi tiếp. Lâm Lạp nghĩ tới lúc Thăm Gia Mộc ngồi đánh đàn piano bên cạnh con gái, không khỏi nhìn con gái mình thêm mấy lần. Cho tới nay, bọn họ đều dồn mọi sự quan tâm trên người Tĩnh Hảo, đối với đứa con gái nhỏ này rất ít để ý tới, nhưng không thể không thừa nhận là nữ nhi này càng khiến bọn họ yên tâm, có thể nói qua nhiều năm như vậy, trừ chuyện công việc, con bé hầu như không làm cho bọn họ phải phiền lòng. Nhưng cũng vì vậy, con bé càng bình thường, bọn họ càng ít chú ý tới.

"Tiểu Kiều." Trong nháy mắt, tình thương của người cha dâng lên, Lâm Lạp cố gắng nói thật nhẹ nhàng, khiến giọng nói nghe từ ái hơn một chút: "Chuyện công việc có muốn ba giúp một tay không?"

Lần đầu tiên nhận được nụ cười hòa ái cùng câu hỏi đầy quan tâm từ ba mình, Lâm Tiểu Kiều có chút không thích ứng kịp. Nhớ tới buổi phỏng vấn sáng hôm nay, trong lòng vẫn còn vài phần phẫn khích, liền thuận theo mà cười, khéo léo từ chối ba mình: "Không có chuyện gì, hôm nay con lại đi phỏng vấn, nếu vẫn không được nhất định sẽ nhờ ba giúp một tay."

Lâm Lạp rất ít nghe thấy con gái nhỏ làm nũng như vậy, tâm trạng càng thêm dễ chịu: "Được, ba nhất định tìm cho con công việc phù hợp!"

Lâm Tiểu Kiều cười gật đầu, thật ra cô căn bản không đem chuyện này để ở trong lòng, không nói tới Trần Nhã ngại mất mặt không muốn, chính cô cũng không thích. Dựa vào năng lực của ba cô tùy tiện cũng có thể tìm được công việc nhẹ nhàng nuôi sống bản thân, nhưng cô thấy đó điều đó chỉ khiến cô chết dần chết mòn, cô muốn hiểu thêm về cuộc sống, muốn phấn đấu, muốn trải nghiệm tình yêu mãnh liệt.

Mới vừa xuống xe, Lâm Tiểu Kiều đã nghe thấy tiếng đàn piano từ trong phòng khách truyền tới, không giống với bản nhạc Tiểu Tinh Tinh ngẫu thơ của cô, mà là một khúc nhạc tao nhã hoàn hảo 《 yêu chi mộng 》. Khóe mắt cô nhìn thấy nụ cười thoải mái của Trần Nhã và Lâm Lạp, trong lòng chua xót, rồi lại có chút cảm giác thống khổ không gì sánh bằng. Lâm Tĩnh Hảo ưu tú, mọi phương diện, cô đều không theo kịp, đây là điều dễ hiểu.

Lâm Tiểu Kiều đi theo cha mẹ vào phòng, thấy Lâm Tĩnh Hảo vẫn cười như bình thường, cô mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng buông lỏng, liền lên lầu. Vừa mới cởi xuống áo khoác ra đã nghe thấy chuông điện thoại vang lên, lấy từ trong túi ra nhìn, hóa ra là Thẩm Gia Mộc. Do dự mấy giây, mới nhận: "Alo."

Lâm Tiểu Kiều vóc dáng nhỏ nhắn, giọng nói cũng mềm mại, rất dễ nghe, Thẩm Gia Mộc nghe được giọng nói của cô, trong lòng mềm nhũn, ngay cả lòng bàn chân đều có cảm giác như nhũn ra: "Ngày mai anh về quân đội, cùng nhau chứ?"

"Được!" Lâm Tiểu Kiều đồng ý rất nhanh, sau khi đồng ý, lại lâm vào trạng thái lúng túng, không biết nên nói cái gì, nói cảm ơn sao?

"Ừ, sáng sớm ngày mai anh tới nhà đón em, bây giờ cũng không còn sớm, ngủ ngon nhé." Thẩm Gia Mộc nói xong liền cúp điện thoại, mặt đỏ tới tận mang tai, mình lại có thể nói những lời buồn nôn như vậy để dụ dỗ nữ sinh!

Mà bên này Lâm Tiểu Kiều mặt càng đỏ hơn, câu nói "ngủ ngon" của anh, ba chữ, cứng chiều như vậy, từ trước đến nay cô chưa từng biết thế nào là ngọt ngào, đến cha mẹ cũng chưa từng nói lời nuông chiều như vậy với cô. Lần đầu tiên có được, cảm giác cũng không tệ lắm! Nghĩ như vậy, Lâm Tiểu Kiều liền ngu ngơ nằm trên giường mà nở nụ cười.

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thô Bạo Cường Hôn

Cuộc điện thoại từ tối hôm qua, làm cho thần kinh của Lâm Tiểu Kiều cực kỳ hưng phấn, ở trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được. Hậu quả là sáng hôm sau không thể nào dậy được, lúc nhận được điện thoại Lâm Tiểu Kiều còn mơ mơ màng màng, không có xem màn hình điện liền mở miệng: "Alô... Ai vậy?"

Thẩm Gia Mộc nghe được âm thanh buồn ngủ của cô, cảm thấy ấm áp trong lòng, đối với cuộc gặp mặt này càng thêm chờ đợi, lại không nỡ để cô phải miễn cưỡng rời giường. Nở nụ cười mỉm, đối phương không kiên nhẫn sắp cúp máy trước, dịu dàng hỏi: "Chưa rời giường sao? Có muốn chờ một chút rồi đi không?"

"A?" Lâm Tiểu Kiều vừa rời giường, ngây ngô không nghe hiểu ý tứ của Thẩm Gia Mộc, "Đi đâu vậy? Anh là ai?"

Nghe âm thanh nồng đậm giọng mũi của cô, nụ cười của Thẩm Gia Mộc ngày càng hiện ra mặt nhẹ nhàng nói: "Anh là Thẩm Gia Mộc, không phải ngày hôm qua nói muốn đi vào quân đội sao? Hay là kéo dài thời gian, để em ngủ đủ rồi đi?"

Lúc này đầu óc Lâm Tiểu Kiều mới định lại được, vội vàng mặc quần áo, ngay cả giày cũng chưa kịp mang, trực tiếp chạy đến phòng bếp cầm một chiếc bánh ngọt trong miệng, liền mở cửa rồi chạy thẳng ra ngoài. Mặc dù xe của Thẩm Gia Mộc là xe quân đội, nhưng chung cư của cục tài chính anh không thể nghênh ngang đi vào, chỉ dừng xe ở ngoài cửa lớn rồi gọi điện thoại cho Lâm Tiểu Kiều. Lâm Tiểu Kiều từ chung cư chạy ra, liếc

mắt nhìn thấy xe Thăm Gia Mộc, còn cầm chiếc điện thoại trên tay. Cô cẩn thận quan sát, thấy trên mặt anh không có chút hờn giận, bất an trong lòng liền lắng xuống, có chút ngưỡng ngùng đến trước mặt anh.

Thăm Gia Mộc ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười, lại thấy miệng cô có dính mẩu bánh, khoe mắt có ố vàng, kỳ lạ không cảm thấy ghê tởm, ngược lại cảm thấy cô thật đáng yêu. Anh không tự chủ đưa tay lên lau ố vàng trên khoe mắt cô, cười nhẹ nói: "Chưa rửa mặt sao?"

Lúc này Lâm Tiểu Kiều mới nhớ đến chuyện rửa mặt, ở trước mặt một người đàn ông mà như vậy liền đỏ mặt, lúc này thật lúng túng, cảm thấy không được tự nhiên. Thăm Gia Mộc biết cô đang rất lúng túng, lấy mẩu bánh trên miệng nàng xuống, nói: "Được rồi, bây giờ đi chờ lại rửa mặt, cho em 20 phút, anh ở chỗ này chờ em ra rồi cùng đi ăn điểm tâm sáng."

"Nếu không ăn điểm tâm sáng thì trực tiếp đi luôn." Để cho anh ở ngoài cửa lớn chờ cô đi rửa mặt đã thất lễ rồi, còn muốn chờ cô đi ăn điểm tâm nữa, chẳng phải là thành lỗi luôn rồi!"

"Không thể không ăn điểm tâm sáng? Đối với thân thể không tốt, em đi nhanh lên, buổi sáng anh đến đây, nếu vào quân đội trễ, anh sẽ bị phạt." Thăm Gia Mộc cười rất sáng khoái.

"Kia... Nếu không, anh cùng em đi vào nhà luôn, nếu bị cha mẹ thấy bọn họ ở bên ngoài, không biết trách mắng em như thế nào đâu." Lúc này Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy xấu hổ và áy náy, nên không nhớ chuyện của Lâm Tĩnh Hào và Thăm Gia Mộc.

Con người của Thăm Gia Mộc chợt lóe lên, chạm đến đáy mắt trong suốt của cô, gật đầu thấp giọng: "Cũng tốt."

Kỳ thật, anh cũng có quyết định của chính mình, thấy Lâm Tĩnh Hào kiêu ngạo, anh khẳng định cô sẽ không nói chuyện anh chia tay cho Lâm gia biết. Thừa dịp này, anh nói chuyện này cho Lâm Lạp và Trần Nhã biết

chuyện này cũng tốt. Quan hệ của hai nhà, ngoài mặt duy trì hai nhà Thâm, Lâm có quan hệ tốt, nhưng trên thực tế, cho dù trong lòng đều hiểu, hai nhà Thâm Lâm đều theo dõi lấy lợi ích cá nhân của mình mà thôi. Dù sao đều vì lợi ích, cho dù anh cười ai, Lâm gia vô cùng vui vẻ gả con gái, mặt mũi của họ vẫn là trên hết, vợ chồng Lâm Lạp sẽ đối tốt với Lâm Tiểu Kiêu hơn trước. Lúc Thâm Gia Mộc đứng trước chỗ đổi giày, Lâm Tĩnh Hào đang ngồi ở trên bàn cơm ăn điểm tâm, mười ngón tay tao nhã xé chiếc bánh bao, ngẫu nhiên uống một ngụm sữa. Lâm Lạp cầm tờ báo che hết nửa khuôn mặt, trong tay cầm ly sữa, còn Trần Nhã đang quét bơ lên bánh. Ba người đều không biết Thâm Gia Mộc đến, vui đùa chuyên tâm ăn điểm tâm.

Lâm Tiểu Kiêu lấy đôi dép lê từ trong tủ giày để bên chân anh, ngồi chồm hồm, lộ ra lúm đồng tiền như hoa: "Ngồi đây một lát, nhiều nhất chỉ cần 10 phút!"

Từ những này ba người trên bàn cơm mới ý thức được có khách đến, Lâm Tĩnh Hào thấy gương mặt anh tuấn của Thâm Gia Mộc thì trong lòng cảm thấy vui sướng, không phải anh đến đây để xin tha thứ? Nhưng không nghĩ tới, lời nói kế tiếp của Thâm Gia Mộc làm cho suy nghĩ của cô bị đập nát.

"Không có chuyện gì, từ từ đi." Hiếm thấy tâm tình của Thâm Gia Mộc tốt như thế, trước mặt người khác không để ý dị nghị, vôn vôn tóc của Lâm Tiểu Kiêu, mang âm thanh cứng chiu, "Từ từ rửa mặt, anh chờ ở chỗ này."

Lâm Tiểu Kiêu ngượng ngùng đỏ mặt, "A" một tiếng, di chuyển vào nhà vệ sinh. Trần Nhã nhìn thoáng qua thấy sắc mặt âm u của Lâm Tĩnh Hào, kìm nén cố gắng cười, nhiệt tình tiếp đón Thâm Gia Mộc: "Gia Mộc đến đây ăn điểm tâm nào?"

"Cả nhà cứ ăn đi," Thâm Gia Mộc mỉm cười, trên trán hiện lên chữ anh khí, mặc quần áo tùy tiện, nhìn như tùy ý, nhưng lại không làm mất đi khí thế cường đại, "Đợi lát nữa con mang Lâm Tiểu Kiêu ra ngoài ăn."

"Hôm nay hai người muốn đi đâu sao?" Lâm Tĩnh Hảo bĩu môi hỏi một câu, lại chưa từ bỏ ý định hỏi thêm một câu nữa, "Sao em không biết?"

Nụ cười trên mặt Thẩm Gia Mộc không giảm, gật đầu: "Tối hôm qua ta hẹn cô ấy sáng nay mang cô ấy vào quân đội chơi, có thể cô ấy chưa kịp nói cho mọi người biết."

Anh cư nhiên mang Lâm Tiểu Kiều nhập vào thế giới của anh! Lâm Lạp nhìn Thẩm Gia Mộc khẽ chấn động, Trần Nhã sợ quá quay qua cầu cứu chồng. Dù sao Lâm Lạp ở trong quan trường rất được mọi người hoan nghênh, trong lòng giật mình, biểu cảm trên mặt vẫn vững như Thái Sơn, lấy vai trò trưởng bối tạo áp lực cho Thẩm Gia Mộc: "Tĩnh Hảo cùng đi, em gái của con không hiểu chuyện, đừng để trong quân đội gây họa."

Thẩm Gia Mộc cười nhẹ, nhanh chóng nói: "Chú Lâm yên tâm, con sẽ chăm sóc cho Tiểu Kiều, cho dù có gây họa cũng không sao, có con ở đây."

Lâm Tĩnh Hảo nắm chặt bàn tay làm cho bàn tay trở nên tái nhợt, đôi mắt xinh đẹp nhìn Thẩm Gia Mộc đầy phẫn nộ, trong đó bao hàm một phần không thể tin. Vừa đúng lúc Lâm Tiểu Kiều xuất hiện, Thẩm Gia Mộc nâng cổ tay nhìn đồng hồ, vừa đúng 10 phút, cô gái này canh giờ rất đúng.

"Đưa túi xách cho anh, em đi giày vào." Lúc Thẩm Gia Mộc nói lời này, trên mặt không có biểu tình gì, chờ Lâm Tiểu Kiều mang giày, anh cực kỳ tự nhiên vuốt đầu cô, "Ngoan, tạm biệt mọi người trong nhà đi."

Lâm Tiểu Kiều bị nụ cười của Thẩm Gia Mộc làm cho choáng váng, tùy tiện cười cười với cha mẹ và chị gái, thuận miệng chào: "Cha, mẹ, chị gái, con đi nha...A, trưa hôm nay con không về ăn cơm, không cần chuẩn bị cơm cho con."

Thẩm Gia Mộc đưa túi xách cho Lâm Tiểu Kiều, thấy con người của cô tỏa ra ngọn lửa hưng phấn, đáy lòng đối với cuộc đi vào quân đội càng thêm mong chờ. Lại ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt ba người trên bàn ăn

không tốt, Lâm Tĩnh Hảo nhìn Lâm Tiểu Kiều bằng ánh mắt căm thù, trong mắt thể hiện không cam lòng, chỉ có đũa cọt và khinh thường. Thấm Gia Mộc rất không thích, cho dù không có Lâm Tiểu Kiều anh cũng không muốn qua lại với Lâm Tĩnh Hảo, dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía cô, nhìn bộ dạng cao cao tại thượng giống như con kiến bình thường ở dưới chân. Anh thấy cô gái nhỏ này rất đáng yêu, cần phải được tán dương, cô bị nhìn như vậy mà cũng không ảnh hưởng.

"Chú Lâm, khả năng đêm nay Tiểu Kiều ở lại bên kia ăn cơm, con nên xin phép chú trước, ngày mai con đưa cô ấy về, chú đừng trách con bắt cóc con gái bảo bối mà không nói với chú một tiếng." Thấm Gia Mộc nói có chút đùa giỡn, trong khi cười cố tình lộ ra hương vị cảnh cáo, làm cho Lâm Lạp chấn động.

Lâm Lạp vội vàng cười cam đoan: "Không có việc gì, các con là người trẻ tuổi thích chơi như thế nào thì như thế đó đi."

"Chú Lâm tốt nhất...." Thấm Gia Mộc vẫn cười, "Về sau chúng ta như là người một nhà, có thể có người tốt như cha vợ, con cảm thấy rất vui."

Những người còn lại trong phòng đều trấn động, biểu tình trên mặt muôn màu muôn vẻ. Thấm Gia Mộc cười nhẹ nhìn Lâm Tiểu Kiều, chỉ thấy cô không tin nhìn anh rồi nhìn Lâm Tĩnh Hảo, vẻ mặt buồn bực. Mà Lâm Tĩnh Hảo với những người còn lại thì khiếp sợ, vui sướng, oán hận điều gì đó. Anh cũng không để ý tới, liền kéo Lâm Tiểu Kiều đi ra ngoài."

Cửa chính đóng lại, Trần Nhã ngã ngồi trên ghế, ánh mắt yếu ớt nhìn về phía Lâm Lạp: "Ý của cậu ta là gì? Là muốn kết hôn với Tiểu Kiều sao."

"Tốt lắm," Lâm Lạp cầm tờ báo lên, nở nụ cười, "Đây cũng không phải là chuyện xấu, chí ít anh cao hứng, cũng chỉ là nhà chúng ta có con rể thôi. Nhà chúng ta coi như là trèo cao, không nghĩ tới nha đầu Tiểu Kiều kia, lọt vào tầm mắt Thấm Gia Mộc! Tĩnh Hảo, con cũng đừng vội, con xem bộ

dạng em gái con cũng có thể tìm được người có điều kiện như thế, tương lai ba sẽ tìm cho con một người chồng, nhất định sẽ rất tốt."

Lâm Tĩnh Hào mím môi không nói gì, trong lòng cảm thấy rất khổ sở. Ngày hôm qua lúc từ quân đội trở về, không phải đã phát hiện ra sao? Hai người căn bản không thích hợp, xác thực Thẩm Gia Mộc không phải là mẫu người chồng tương lai của cô, từ nhỏ Lâm Tiểu Kiều không được mọi người yêu thương giờ người xem cô là báu vật. Nghĩ như vậy, một tia khổ sở cuối cùng cũng không có, cô bắt đầu động tác tao nhã ăn xong bữa sáng..

Lâm Tiểu Kiều vân vân túi xách, đi theo anh lên xe, mới hỏi: "Không phải anh cùng chị của em chia tay sao? Còn tính kết hôn sao?"

Thẩm Gia Mộc cũng không có trả lời ngay, quay đầu nhìn cô: "Vậy em hi vọng anh kết hôn với cô ấy hay không kết hôn với cô ấy?"

"Em không biết." Lâm Tiểu Kiều một tay cầm túi xách một tay vân vân chiếc cúc áo khoát, trong đầu rất loạn. Thần kinh của cô luôn cự tuyệt suy nghĩ vấn đề của tgm, trong lòng cô có một bức tường không cho người ngoài vào, cho dù mình có thích hay không thì bức tường trong lòng sẽ ngăn cản lại. Nhưng trong đáy lòng vẫn sinh ra một chút khát vọng, anh dùng từ ngữ cứng chùi để nói chuyện với cô, cô thật sự không anh dùng từ ngữ ấy để nói chuyện với những phụ nữ khác, nhất là cô luôn luôn hâm mộ và ghen tỵ với Lâm Tĩnh Hào.

Thẩm Gia Mộc thở dài, thấy cô hốt ha hốt hoảng, động tác giấu đầu hở đuôi, cô có khuynh hướng ngã, đối phương phản ứng kịp thời, đặt cô ngồi trên ghế tựa. Lâm Tiểu Kiều chưa kịp kêu đau, đã bị hơi thở nam tính vây quanh, phía trước là lồng ngực rắn chắc của anh, phía sau là ghế dựa kiên cố, tiến thoái lưỡng nan.

Bị môi anh áp chế trên lưng, trong đầu Lâm Tiểu Kiều là tiếng còi báo động, xong rồi, xong rồi! Môi của anh làm có cô cảm thấy ấm áp xúc cảm muốn anh lý trí của anh quay lại, không nghĩ tới bị anh ôm thật chặt, đang chuẩn bị lui lại thì Lâm Tiểu Kiều sợ chết đứng lên. Nội tâm tgm "Oanh..." một chút nữa là nổi lên trận hỏa, cô trốn cái gì! Này Lâm Tiểu Kiều, anh là như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?

Lần đầu tiên có người trong lòng Thẩm doanh trưởng cảm thấy không chắc chắn, cô gái bị đàn ông cường hôn sẽ có phản ứng đầu tiên, anh ôm toàn bộ phản kháng của của cô để kéo tình yêu vụng về, trì độn của cô về. Hẳn không chút do dự liền liếm đôi môi của cô, cánh môi mềm mại của cô bị cường thế bị đầu lưỡi cạy mở ra lúc này Lâm Tiểu Kiều cảm thấy hô hấp của hai người sắp thiêu đốt toàn bộ không gian này.

Lưỡi của anh mang theo độ mạnh nhẹ khuấy đảo khoang miệng của cô, thô bạo quấn quanh đầu lưỡi của cô, khao khát nuốt nước bọt của cô, không tính là dịu dàng thậm chí cái hôn có điểm thô lỗ, lại làm cho ánh mắt của cô mê lý, chậm rãi đắm chìm trong đó.

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cầu Hôn

Sau nụ hôn cuồng nhiệt dần dần bình tĩnh, người con gái này khiến cho Thẩm Gia Mộc có chút hoảng hốt, dịu dàng xoa môi cô, ngón tay thô ráp vuốt ve lên làn da mặt mịn màng của cô, mập mờ mà tình "Sắc". Lâm Tiểu Kiều từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ, nghe được tiếng cười thỏa mãn của anh, bỗng dưng định thần trở lại, đẩy anh ra chạy thật nhanh.

Thẩm Gia Mộc bị cô đẩy ra, cảm thấy bất mãn trong lòng, thấy vẻ mặt kinh hoàng của cô thì thầm mắng trong lòng mình đã quá xúc động, trên mặt ngượng ngùng, hai tay để trên đầu gối không biết làm thế nào để an ủi cô gái đang hoảng sợ. Mặt Lâm Tiểu Kiều đang ửng đỏ nhưng trong lòng không bài xích nụ hôn này, tim đập nhanh biểu hiện cho cô gái đang rụt rè, không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu nhìn chiếc nút áo thứ ba trên ngực.

"Khụ...." Thẩm Gia Mộc ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ không khí trầm lặng này, tình yêu là trên hết, con trai phải chủ động, "Anh.... .. Thật xin lỗi, anh không cố ý."

Lời xin lỗi yếu ớt khiến cho Thẩm Gia Mộc cảm thấy mình chưa đủ tự tin, nhưng anh không biết giải thích thế nào với cô là mình nhất thời không kìm lòng nổi mà thôi. Lúc này Lâm Tiểu Kiều ngẩng đầu lên nhìn anh, mặt đỏ bừng còn chưa tản đi. Ánh sáng mỏng manh của buổi sáng sớm lộ ra chút mịn hoặc, trong lòng Thẩm Gia Mộc nổi lên một trận nhộn nhạo, giống như hồ nước đầu xuân, bị đảo loạn không thể bình tĩnh trở lại.

"A." Cô chỉ đáp lại một tiếng đơn giản.

"Anh....." Thẩm Gia Mộc ngậy ngốc há miệng thở dốc, vẫn không biết nói gì, cuối cùng cũng thất bại không thể giải thích được, không yên hỏi, "Vậy em còn muốn đi vào quân đội sao?"

Lâm Tiểu Kiều thắt dây an toàn, cũng không nhìn anh, im lặng gật đầu. Thẩm Gia Mộc cực kỳ hưng phấn khởi động xe, dọc đường đi đều duy trì trạng thái vui sướng phấn khởi, vào quân khu không có trở ngại gì. Lâm Tiểu Kiều có chút bất đắc dĩ, cô có thể cảm nhận rõ ràng người đàn ông bên cạnh đang rất vui sướng, nhưng không biết tại sao anh lại vui sướng. Là vì nụ hôn kia sao? Nếu là như vậy....Lâm Tiểu Kiều mím môi, im lặng nở nụ cười.

"Tiểu đội trưởng, mau nhìn, không phải con nhóc lần trước kia sao?"

Lâm Tiểu Kiều đang suy nghĩ lung tung thì bị một âm thanh cắt đứt, cô nhìn xung quanh, chỉ có mình là con gái, liền nở nụ cười gật đầu người nọ. Hình như người sau rất vui vẻ, liền chạy tới, anh chàng mày rậm mắt to này thoạt nhìn vừa có chút ngại ngùng vừa có chút ngây ngô: "Ay, cô còn nhớ rõ ta không? Lần đó ở trước cửa chung cư cục tài chính tôi hỏi đường cô đó!"

Lâm Tiểu Kiều thấy anh lính này đang kích động, không được tự nhiên quay qua cầu cứu Thẩm Gia Mộc. Thoáng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang luống cuống của cô, anh bước lên trên đem người bảo hộ ở phía sau, giọng điệu không tốt rắn dạy:"Xảy ra chuyện gì? Nhàn rồi hả? Muốn tôi cho chạy việt dã!"

"Doanh trường.... .." Vị chiến sĩ kia cảm thấy có chút oan, nhưng nhìn gương mặt âm trầm đang giận kia nên không dám nói gì.

"Có thể xem anh ta chạy việt dã sao?" Lâm Tiểu Kiều chỉ nghe qua chưa thấy địa hình chạy việt dã, cầm một góc áo của Thẩm Gia Mộc với ánh mắt tỏa sáng.

Thẩm Gia Mộc gật đầu, ngược lại nói: "Trước tiên anh đưa em đến chỗ của anh nghỉ ngơi đã, em ngủ đủ, thời gian nào cũng đi xem được!"

Lâm Tiểu Kiều có ước mơ tha thiết được đến địa phương này làm gì còn tâm trạng đi ngủ, vội vàng vỗ tay: "Không buồn ngủ, không ngủ được, không muốn ngủ!"

"Vậy lúc trước ai quên rửa mặt mà bỏ chạy ra khỏi nhà?" Thẩm Gia Mộc buồn cười nhìn cô, không cho cô cơ hội phản bác, trực tiếp kéo người đến khu dành cho người nhà ở.

Trong lúc hai người vô vô cùng thân thiết, chiến sĩ bị thương kia chạy về phía tiểu đội trưởng, chuẩn bị cầu nhau, lại bị một người gõ trán. Tiểu đội trưởng nhìn thấy chiến sĩ kia ôm cánh tay liền cười hi hi mắng: "Tôi nói cậu không có mắt nhìn người mà cậu không tin! Cậu thấy thái độ vừa rồi của doanh trưởng rồi, rõ ràng là đang che chở bảo bối của mình, cậu còn chạy tới làm quen! Doanh trưởng đang phát hỏa, tôi đều thấy được!"

"Cô gái nào xinh đẹp đều bị doanh trưởng thu về trận địa của mình hết rồi sao? Lần trước chúng ta đi đón cô gái kia? Chuyện này không phải là của ngày hôm qua sao? Mới có một ngày liền thay đổi một người?"

"So với người ngày hôm qua, cậu thích ai làm chị dâu hơn? Đi nhanh đi, đi tập luyện đi, đừng đợi lát nữa bị doanh trưởng nhìn thấy, cậu đừng nghĩ tối nay được đi ngủ!"

Thẩm Gia Mộc vội vã đi vào phòng làm việc, đưa Lâm Tiểu Kiều vào ký túc xá của mình, tùy ý dặn dò đôi câu liền đóng cửa đi ra ngoài. Lâm Tiểu Kiều đi lòng vòng trong phòng, giường chiếu chỉnh tề, ngay cả cái gối cũng vuông vức sạch sẽ, khác với một số đàn ông lười thôi, phòng của Thẩm Gia Mộc sạch sẽ đến mức làm cho Lâm Tiểu Kiều phải lú lờ không nói lên lời.

Dù sao không có chuyện gì làm, cô ngồi xem TV rồi ngủ bù, trước khi đi Thẩm Gia Mộc không có nói phòng nào dành cho khách. Có hai phòng, liếc mắt có thể nhìn thấy. Nhưng không có chủ nhà cho phép, cô cũng không dám vào phòng khác ngủ. Suy nghĩ mãi, cô vào phòng lấy chăn ra, nằm trên ghế sofa.

Lúc Thẩm Gia Mộc lên lầu, khóe miệng cười càng lúc càng lớn, nhớ tới vừa rồi doanh trưởng tiểu đoàn 2 nghe nói anh dẫn theo một cô gái tới nhưng không phải là Lâm Tĩnh Hảo, lại cảm thấy buồn cười. Tiếng mở cửa rất nhỏ, không quấy nhiễu đến giấc mộng của cô, trong mắt anh là một cái chăn nhỏ màu xanh, cảm thấy đáy lòng có chút biến hóa.

"Sao lại ngủ ở chỗ này?" Anh lẩm bẩm đi tới, bế cô lên, bước đến phòng khách mà lại thấy bồi hồi, cuối cùng cũng tới phòng khách, ra ngoài cởi áo khoác thường phục, tháo caravat tiện tay ném trên sofa, vào phòng bếp....
.....

Khi Lâm Tiểu Kiều tỉnh lại, có chút không thích ứng với cảnh bốn phía là bức tường trắng, khác với gian phòng lúc trước cô ngủ. Cô mở mắt nằm trên giường, nghe được âm thanh bên ngoài "Xuy lạp.... ..." một âm thanh vang lên, chắc là âm thanh đang nấu ăn, giùng giăng ngồi dậy, tìm nửa

ngày cũng không được chiếc lược, chỉ có thể để đầu tóc rối tung đi vào phòng bếp.

Thẩm Gia Mộc xoắn tay áo lên một nửa, để lại đường cong duyên dáng của cánh tay. Lộ trong không khí, da tay ngăm đen cùng với khói dầu tạo ra cảm giác hài hòa. Lâm Tiểu Kiều có chút ngây ngẩn nhìn anh, đến lúc anh quay đầu lại nhìn cô, đưa bát đũa cho cô cầm để lên bàn thì mới kịp phản ứng.

"Cái kia.... ... Có cái lược không? Tóc của em có chút rối."

Thẩm Gia Mộc nhíu mày, quả thật nên mua một cây lược rồi, tóc của anh ngắn không cần phải chải, nhưng về sau cô cũng cần. Lắc đầu không suy nghĩ nữa, cam đoan nói: "Em bưng bát đũa để lên bàn trước đã, anh sẽ làm cho tóc em không rối nữa."

Lâm Tiểu Kiều nghe lời này có chút không tự nhiên, đang ở nhà người khác cô cũng không nên nói đòi hỏi, chỉ nghe lời lấy hai bộ bát đũa ra để trên bàn. Mọi việc đều làm thỏa đáng, Thẩm Gia Mộc bưng món ăn cuối cùng ra ngoài, anh vừa cẩn thận vừa nghiêm túc buông đồ ăn xuống rồi đi rửa tay mới ngồi xuống cạnh cô.

Lâm Tiểu Kiều đang gấp thức ăn, Thẩm Gia Mộc liền bảo cô dựa vào đây một chút. Cô khó hiểu cảnh giác nhìn về phía anh: "Làm gì?"

"Tóc.... .." Thăm Gia Mộc đưa tay lên, ánh mắt đùng phải về mặt cảnh giác của cô, ôn hòa cười cười, làm cho mình có chút thân thiện, "Chỗ này của anh không có lược, anh dùng ngón tay chải sơ một chút, lát nữa còn phải đi ra ngoài, bị người khác nhìn thấy không tốt."

Lâm Tiểu Kiều vừa nghe liền sốt ruột, vội vàng nắm tóc của mình: "Tự em làm được rồi."

Thăm Gia Mộc làm sao bỏ qua cơ hội tốt này được! Con người chuyên đến nhìn cái chuông lớn treo trên tường, lộ ra vẻ mặt khó xử: "Thời gian buổi chiều của anh có hạn, có thể dẫn em đi rất ít chỗ, thừa dịp lúc ăn cơm đi trước, nếu không anh không thể dẫn em đi được! Anh ăn cơm rất nhanh, em ăn trước, anh giúp em chải tóc rồi ăn sau."

Thấy anh có vẻ thân thiết, trong lòng Lâm Tiểu Kiều dao động, trải qua do dự, vẫn đánh không lại lời nói mê hoặc của Thăm Gia Mộc, liền đồng ý. Trong lòng Thăm Gia Mộc rất cao hứng, trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm túc, đứng ở phía sau cô, động tác rất thành thạo, chải lên mái tóc của cô.

Tóc của Lâm Tiểu Kiều rất mềm mại, Thăm Gia Mộc sợ chải mạnh sẽ làm đứt tóc, khống chế hô hấp đến độ cực thấp, anh hưởng thụ mái tóc dài của cô quấn quanh các đầu ngón tay cảm thấy ấm áp, nhu hòa,... .. Lại luyện tiếc không muốn buông ra, cô ăn xong chén cơm, đành lưu luyện buông mái tóc ra.

Hai ba miếng liền ăn xong cơm, Thăm Gia Mộc dẫn Lâm Tiểu Kiều xuống lầu. Vào lúc này có người đứng ở bên ngoài, Lâm Tiểu Kiều có chút nghi vấn, Thăm Gia Mộc nghiêm túc nói huấn luyện phải giữ bí mật, lúc này Lâm Tiểu Kiều có cái hiểu có cái không hiểu liền gật đầu, không hỏi thêm.

Trọng tâm chính là buổi tốt có cuộc họp, phụ nữ vào quân đội rất ít, khi có phụ nữ đến có thể náo loạn một đêm. Vì vậy, tin tức doanh trưởng Thẩm dẫn bạn gái vào quân đội truyền khắp nơi, doanh trưởng tiểu đoàn 2 đập mạnh cánh cửa nhìn ra ngoài, tìm kiếm nữ nhân trong truyền thuyết.

Đội trưởng nghe được tin, cười Thẩm Gia Mộc rất nhanh tiến độ, ra lệnh cho Thẩm Gia Mộc tối nay đến dẫn vợ đến nhà mình! Hôm qua, Lâm Tĩnh Hào gây cho bọn họ chấn động quá lớn, bọn họ tràn đầy mong chờ bạn gái nhỏ này.

Lâm Tiểu Kiều đi theo sau Thẩm Gia Mộc vào nhà, giống như cảnh tượng khi Lâm Tĩnh Hào tới. Thẩm Gia Mộc giới thiệu một chút, tùy ý kiểm vị trí ngồi xuống, Lâm Tiểu Kiều xấu hổ không biết làm sao, một đám nam nhân, cô đứng ở giữa có vẻ không hợp lắm, liền dõng bước đi vào phòng bếp, cô không biết nấu cơm, có thể phụ một số việc.

Đội trưởng nhìn bóng dáng Lâm Tiểu Kiều biến mất ở sau cánh cửa phòng bếp, cười ha ha, bàn tay vỗ lên vai Thẩm Gia Mộc: "Không tệ lắm, so với cô gái ngày hôm qua thì tốt hơn, làm thế nào mà bắt được cô gái này? Không hổ là tinh anh trong tinh anh, tốc độ rất nhanh!"

Thẩm Gia Mộc sờ mũi, ngượng ngùng cười: "Còn chưa có bắt đầu, cô gái này thật sự rất ngây thơ.... Hơn nữa, chuyện chị gái của cô ấy tôi cũng chưa giải quyết tốt, sợ không lưu lại ấn tượng tốt với cô ấy, đành chậm chạp không dám động thủ."

"Chị gái của cô ấy là ai?" Doanh trưởng tiểu đoàn 2 ngồi một bên không nói gì, vừa nghe anh ta hỏi, vội vàng nói tiếp.

"Lâm Tĩnh Hào."

"Gì?" Doanh trưởng tiểu đoàn 2 mở to hai mắt nhìn nét mặt lạnh lùng của anh, "Tôi nói, Thẩm Gia Mộc, lần này câu hơi quá rồi, làm sao có thể cùng với em vợ?"

"Tôi với Lâm Tĩnh Hảo vốn không thành, nên không tồn tại cô em vợ."

Tham mưu trưởng rướn cổ lên nhìn vào phòng bếp, nhỏ giọng nói: "Tôi cho cậu biết, đã chọn người đó! Phụ nữ, cậu chỉ cần đánh nhanh tiến độ, cố chấp gay gắt, chỉ cần cô ấy chấp nhận cậu, cho dù người nhà có ý kiến gì cũng không được!"

Thẩm Gia Mộc lặp lại lời này đến lúc ngồi vào bàn cơm, bọn họ thấy anh vui vẻ liền trêu chọc, một ly nhận một ly rót. Anh không cự tuyệt ai, Lâm Tiểu Kiều lại gấp, uống như vậy làm sao chịu nổi, cô cũng bị buộc uống một ít, lúc này mọi người mới dừng tay.

Trên đường, Thẩm Gia Mộc cố tình ngã, Lâm Tiểu Kiều không đỡ nổi, liền ngã về phía tường. Thẩm Gia Mộc giả say, thấy thế vội vàng ôm chặt hông của cô, để cô vào trong lòng. Tay nhỏ bé của Lâm Tiểu Kiều để lên vai anh, do uống chút rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, dưới ánh trăng nhìn rất mê hoặc.

Thẩm Gia Mộc không do dự xoay người đè cô trên trường, chân dài chống đỡ một chút, cả thân thể đè cô không thể nhúc nhích. Trong mắt cô là nỗi sợ hãi, cúi đầu dán môi lên môi của cô. Trong một ngày Lâm Tiểu Kiều bị anh cưỡng hôn hai lần, rất không vui, cố đẩy anh ra.

Thẩm Gia Mộc nhớ tới lời của tham mưu trưởng, phải tàn nhẫn, liền cắn môi của cô, Lâm Tiểu Kiều bị đau, thả lỏng lực. Nhân cơ hội này Thẩm Gia Mộc đưa lưỡi vào trong, Lâm Tiểu Kiều không chịu, lắc đầu tránh né anh.

Thẩm Gia Mộc dùng một tay đè vai của cô, một tay đỡ đầu của cô, không tha đuối theo, ngậm bờ môi của cô, mơ hồ nói ra mấy chữ: "Tiểu Kiều, gả cho anh đi, chúng ta kết hôn!"

Lâm Tiểu Kiều ngẩn ra, Thẩm Gia Mộc thuận lợi đưa lưỡi vào trong miệng của cô, quấn quanh lưỡi của cô, câu ra không ít dịch bạc vào trong miệng của mình. Lâm Tiểu Kiều bắt đầu kháng cự, hai người phân cao thấp, rõ ràng cô đang yếu thế, cô không có chí tiến thủ nên thả lỏng xuống. Thẩm Gia Mộc cười, cuối cùng khống chế được cô, triền miên hôn, lưỡi anh vòng quanh khoang miệng của cô, ý đồ bắt lấy tư vị của cô đến miệng của mình để từ từ thưởng thức, động tác đang ở giữa, cô lại vừa tàn nhẫn vừa chuẩn cẩn lên lưỡi của anh.

Hương vị tràn ra, Thẩm Gia Mộc buông môi của cô ra, hai tay quấn chặt cô, thở gấp kịch liệt, âm thanh không mất kiên định: "Anh không nói giỡn, chúng ta kết hôn, chúng ta kết hôn!"

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xác Lập Quan Hệ

Lâm Tiểu Kiều cúi đầu, cố gắng dùng sức đẩy thân thể của Thâm Gia Mộc ra. Nếu như nói, trước khi nói câu này ra ngoài, anh rất nôn nóng bất an, nhưng hiện tại, tim của anh như nguội lạnh, khi cô tìm cách kháng cự anh.... ..

Thâm Gia Mộc theo lực đẩy của cô mà từng bước lùi ra phía sau, im lặng nhìn cô, sau đó xoay người tựa vào tường bên cạnh cô, từ trong túi lấy ra một điều thuốc. Làn khói lượn lờ trong không khí, anh nhìn ánh đèn mờ nhạt ở phương xa, âm thanh hư không, chậm rãi nói: "Chắc em cảm thấy anh rất lỗ mãng.... ..Anh có lời muốn nói, trong hơn hai năm qua anh chưa bao động lòng với bất kỳ cô gái nào, anh thật sự thích em, muốn cưới em. Lâm Tiểu Kiều, em biết không? Mọi người trong quân đội đều rất khát vọng có một gia đình, anh cũng không ngoại lệ."

"Không phải anh cùng chú Thâm và dì Tần là một gia đình sao?" Lâm Tiểu Kiều hít sâu một hơi, nhìn về phương xa.

"Không giống nhau, anh không thể để ba mẹ chăm lo cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của anh. Em có thấy người đàn ông nào hai mươi bảy tuổi còn ỷ lại ba mẹ chưa? Anh cần một người vợ, toàn tâm toàn ý với anh, cùng anh đồng cam cộng khổ." Thâm Gia Mộc hút một hơi, nhẹ nhàng hà ra một làn khói, nở nụ cười, nụ cười chợt lóe ra và mất trong mê lương, Lâm Tiểu Kiều không bắt được.

Cô không biết nên phản ứng như thế nào, gượng cười hai tiếng, hai người không biết nói gì. Xa xa có người đi tới, ánh mắt nghi ngờ nhìn qua, Thâm

Gia Mộc gật đầu người nọ, người đó liền rời đi. Lâm Tiểu Kiều nhìn bóng lưng của Thẩm Gia Mộc, đau lòng đi lên, nói lên một tiếng "Cần" anh quá đa tình, nhưng nội tâm của anh, có thể nói được câu này rất là khó khăn, cô có thể cảm nhận được.

"Đi thôi, anh đưa em về, đêm nay em ngủ ở phòng anh một đêm, anh ngủ ở phòng làm việc, sáng sớm mai anh đưa em về nhà." Thẩm Gia Mộc tắt điếu thuốc trong tay, thản nhiên nói, giọng nói bình thản, thậm chí làm cho Lâm Tiểu Kiều cảm thấy mọi chuyện vừa rồi là ảo giác.

"Lúc trước anh kết giao với chị của em là thích chị ấy, muốn cưới chị ấy sao?" Đi vài bước, cô đột nhiên dừng lại hỏi.

Thẩm Gia Mộc nghiêng đầu, cô vẫn cúi đầu nhìn mặt đất, không thấy rõ vẻ mặt của cô, anh gật đầu lại lắc đầu: "Anh có ý nghĩ kết hôn với cô ấy nên mới kết giao, nhưng anh không thích cô ấy, mà là ba mẹ anh thích cô ấy."

"Vậy anh thích em cũng là do cha mẹ anh thích em sao?" trong đầu có suy nghĩ như vậy, cô liền nói ra, trong lòng rất mong chờ, vì mong chờ nên cô cảm thấy lúng túng, cho nên khi nói ra, cô liền hối hận.

"Không phải." Thẩm Gia Mộc xoay người đứng trước mặt cô, ngăn cản đường đi của cô, nói lời từ chối vài lần, đưa tay lên vén tóc của cô, cô giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh, anh mở miệng kiên quyết nói: "Nghiêm túc mà nói, cha mẹ của anh thấy em không có ấn tượng tốt cho lắm, cha của anh nói trong nhà không phản đối, nhưng anh sợ khi cưới em về, quan hệ với nhà chồng không tốt, cho nên tối hôm qua anh có chút nao núng, không biết có nên nói những suy nghĩ của anh cho em nghe. Nhưng tối hôm qua, sau khi nghe được đoạn nhạc piano kia, anh đã xác định được lòng của mình, anh muốn cưới em vào nhà!"

"Vì sao? Chúng ta mới gặp nhau có vài lần mà."

"Em có biết cảm giác nhất kiến chung tình không?" Thẩm Gia Mộc thấy cô không trả lời, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên nói, "Anh chỉ biết, lúc thấy em ở trước cửa nhà, anh chỉ biết, anh thích em, chẳng qua là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Huống chi, tối hôm qua ở chung, anh cảm thấy rất vui vẻ, thậm chí có thể nói là hạnh phúc. Tất cả những điều này là em cho anh, chỉ có em mới cho anh cảm thấy vui vẻ đến như vậy.

Lâm Tiểu Kiều mặc cho anh nâng mặt mình, trong lòng cảm thấy như sóng cuộn biển gầm, không phải là khổ sở, không phải là hưng phấn, chỉ cảm thấy cảm động. Không phải cô chưa từng nghe qua lời ngon tiếng ngọt, nhưng đây là lời nói ngọt ngào do chính miệng của doanh trưởng Thẩm Gia Mộc nói ra, cô tin rằng anh không tùy tiện nói ra, ngược lại, cô tin tưởng đây là lời nói thật lòng của anh.

Lâm Tiểu Kiều cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, nếu muốn theo cảm giác, cô nên gạt đầu, nhưng anh đang kết giao với Lâm Tĩnh Hào, cô cảm thấy khó xử. Thẩm Gia Mộc luôn mong chờ cô mở miệng, nâng mặt cô lên không nói lời nào, chỉ nhìn ánh mắt sáng ngời của cô. Đúng lúc này, điện thoại trong túi áo khoác vang lên.

Lâm Tiểu Kiều đẩy tay của Thẩm Gia Mộc ra, lấy điện thoại ra, là công ty ngày hôm qua cô đi phỏng vấn gọi tới, nói cô trúng tuyển rồi. Vốn nên vui mừng, nhưng vì hành động đêm nay của Thẩm Gia Mộc đã làm giảm sự vui vẻ, nghe đối phương nói xong điện thoại liền cúp máy, không để ý đến Thẩm Gia Mộc, chỉ chậm rãi đi về.

"Lời nói vừa rồi của anh, em có cần suy nghĩ không?" Thẩm Gia Mộc thấy cô không nóng không lạnh, có chút hoang mang.

Lâm Tiểu Kiều xoay người nhìn anh, chưa mở miệng anh liền nói tiếp, "Quên đi....Anh không muốn làm em khó xử."

Một câu đơn giản, khiến cho lòng của Lâm Tiểu Kiều thật ấm áp, trên đường đi về phòng, anh đi phía sau che chở cho em, cũng không nói một lời nào nữa. Mở cửa cho cô vào , anh cầm áo khoác đi chuẩn bị đi vào phòng làm việc ngủ, cô lại đưa tay cầm lấy vạt áo của anh.

"Làm sao vậy?" Thẩm Gia Mộc an ủi, "Sợ sao? Không phải sợ, đây là quân đội, người xấu không thể vào.... Em cảm thấy sợ thì bật đèn lên rồi ngủ, người trong viện không biết nên tắt đèn."

"Không phải." Lâm Tiểu Kiều lắc đầu, mặt hồng lên, "Lời của anh nói....Em....Em không có ý kiến, nhưng người nhà của em, anh có biện pháp không?"

Tim Thẩm Gia Mộc đập lờ mờ một nhịp, mặt sững sờ nhìn về mặt lấy lòng của Lâm Tiểu Kiều, cô không giống như Lâm Tĩnh Hảo là một cô gái dè dặt đến cao quý, cô kéo cánh tay của Thẩm Gia Mộc, nhẹ nhàng lay động. Động tác làm nũng này làm cho Thẩm Gia Mộc cao hứng đến phát điên, vội vàng ôm cô, để đầu vào hõm vai của cô, nói năng hỗn loạn: "Có anh.....Có anh là được....Người nhà của em, không cần phải sợ, có anh là được rồi!"

Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy lời nói của anh có chút đáng yêu, "Ha Ha.... " liền nở nụ cười. Thẩm Gia Mộc thả cô ra, làm bộ muốn hôn nữa, Lâm Tiểu Kiều đau đầu, người này còn muốn hôn nữa! Đẩy anh ra, cô bĩu môi không vui nói: "Ngày hôm nay hôm chưa đủ sao? Đừng nói là chưa hôn cô gái nào nha? Kỹ thuật này, đừng có thôi mà!"

Cô nói thao thao bất duyệt, Thẩm Gia Mộc cũng không ảo não, chỉ cười dài, lắc đầu liên tục. Anh nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, cô chột dạ, nói càng ngày càng nhỏ, cho đến khi im lặng. Thẩm Gia Mộc cũng không vội vã, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, cười cười, nghiêm túc nói: "Đây là lần đầu tiên anh nói yêu một người, không hiểu lắm về tình yêu trai gái, em không ghét bỏ anh là được rồi. Do đặc thù nghề nghiệp, nên ta không thể lúc nào cũng ở bên bạn gái được, hi vọng em bỏ qua cho anh, nếu như có chuyện không thể giải quyết được, tuy nói không thể tùy tiện đến cũng không tùy tiện đi, nhưng anh nhất định sẽ giúp em xử lý tốt!"

Lâm Tiểu Kiều tựa vào ngực của anh, miễn cưỡng lắc đầu: "Em không cần, tuy hiện tại chúng ta đang kết giao, nhưng cũng phải cho nhau một không gian riêng tư. Nếu có chuyện gì em có thể giải quyết được thì em sẽ cố gắng giải quyết, sẽ không ảnh hưởng đến anh. Bình thường công việc của anh rất bề bộn và vất vả, em không giống như mấy cô gái mười tám mười bảy tuổi chuyện nào cũng tìm anh làm nũng."

Lời nói của Lâm Tiểu Kiều rất kiên cường, làm có tim của Thẩm Gia Mộc nhói lên, vuốt ve khuôn mặt của cô, dịu dàng nói: "Không quan trọng, anh thích bị em quấy rầy.... Hơn nữa, tạo quyền lợi cho em sử dụng mà, còn không vui à."

"Vâng....Quyền lợi chính đáng?" Lâm Tiểu Kiều lộ ra vẻ nghi hoặc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười rất gian trá, "Có a....Từ nay về sau không nên có tư tưởng đến bất kỳ cô gái nào, nhất là Lâm Tĩnh Hảo."

"Tiểu bại hoại, lại nói bậy!" Thẩm Gia Mộc vô cùng thân thiết căn lên chóp mũi của cô, "Anh nói rõ ràng cho em, anh với Lâm Tĩnh Hảo không có gì hết, đừng có nghĩ bậy, oan uổng cho anh quá, xem anh thu thập em như thế nào!"

"Thu thập như thế nào a?"

Thẩm Gia Mộc mím môi cười, rồi xấu xa sát vào vào tai của cô nói nhỏ: "Mau đem em làm...." Cuối cùng, lại nói thêm một câu, "Ở trên giường!"

Có người nói quân nhân đều là sắc lang hóa thành. Lâm Tiểu Kiều không nhớ rõ, nhưng thấy câu này nên dùng cho Thẩm Gia Mộc, khuôn mặt đỏ ửng vung tay đánh anh một cái: "Em rất nghiêm túc với cuộc tình này, tuy thời gian quen biết nhau quá ngắn, phát triển rất nhanh chóng. Em nói thật, tuy em với Lâm Tĩnh Hào là chị em ruột, nhưng từ nhỏ em không thích chị ấy, chuyện gì chị cũng giẫm đạp trên đầu em, trong lòng em rất không thoải mái, nói em ghen tỵ cũng đúng, nói em hâm mộ cũng được, nhìn thấy chị ấy em không vui nổi, chị ấy là một nguy hiểm, anh đừng chạm vào, sẽ không tốt cho anh!"

"Anh hiểu được, anh cũng không thích dáng vẻ của chị ấy." Thẩm Gia Mộc vuốt tóc cô, "Lúc nào rảnh, anh sẽ đến nhà gặp cha mẹ em, để quyết định chuyện của chúng ta."

"Sao sớm vậy? Chúng ta mới kết giao có vài giờ nha." Lâm Tiểu Kiều méo miệng kháng nghị, giống như đứa nhỏ.

Thẩm Gia Mộc cuối xuống nhìn Thẩm Gia Mộc, dụ dỗ nói: "Anh đã nói, anh muốn kết hôn nên mới tỏ tình em. Em là cô gái tốt, nếu anh không nắm chặt, bị người khác lấy mất thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ em nhẫn tâm để anh độc thân cả đời sao"

"Đồng chí Thẩm Gia Mộc, dáng vẻ của anh rất giống oán phu, người lính của nhân dân không phải dạng này nha!" Lâm Tiểu Kiều cười anh.

Thẩm Gia Mộc cũng bị chọc cười, khẽ mắng một câu "Vật nhỏ" ôm cô vào trong lòng hưởng thụ mùi hương nhẹ nhàng của cô. Mấy phút sau, anh không đành lòng buông cô ra: "Được rồi, em đi ngủ sớm, anh vào phòng

làm việc đây. Sáng sớm mai anh có việc, anh sẽ nhờ người đưa em về. Em đừng có tức giận nha.....Lần sau, lần sau em tới anh nhất định đưa em về."

"Em không phải là người hay giận, anh rất bận rộn mà.... .." Lâm Tiểu Kiều cười cười, nhìn thấy anh cầm áo khoác, có chút lo lắng, "Anh ôm chăn trên giường đi y, áo khoác mỏng như vậy mà ngủ cả đêm nhất định sẽ bị cảm lạnh."

"Vật nhỏ, rất biết chăm sóc người khác." Thẩm Gia Mộc cứng chiều néo mũi của cô, "Bị người khác nhìn thấy anh cầm chăn vào phòng làm việc còn ra thể thống gì nữa? Không có việc gì, da của chồng em rất dày, không cần phải lo, mau đi ngủ đi, nhớ đắp kín chăn! Anh đi đây.... .."

Lúc này Lâm Tiểu Kiều không do dự gì nữa, công khai vào phòng ngủ của anh, đắp chăn tràn ngập hương vị của Thẩm Gia Mộc, ngủ rất ngon, ngày mai là một ngày tốt đẹp.... ..

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Yêu

Lâm Tiểu Kiều luôn luôn thích ngủ nướng, nghe có người kêu nhưng chỉ ừ a a nhắm mắt lăn hai vòng trên giường, không chịu mở mắt rời giường. Thấm Gia Mộc chưa bao giờ thấy một cô gái nào ngủ như thế này, nhớ tới bộ ngày hôm qua cô lấm bầm một miếng bánh hấp tấp chạy nhìn thấy thật là đáng yêu, lắc đầu bật cười.

Đi căn tin mang theo điểm tâm sáng trở về, cô gái nhỏ vẫn còn ngáy ngủ trên giường, nhìn đồng hồ treo trên tường, thật sự là không còn cách nào gọi cô rời giường. Lâm Tiểu Kiều đặc biệt không chịu phối hợp xoay người không để ý tới anh, anh nhìn trong phòng khách vẫn có người chờ, lách người vào phòng ngủ đóng cửa lại, xem ra bây giờ phải dùng thủ đoạn rồi.

Thấm Gia Mộc dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy mũi của người nào đó, Lâm Tiểu Kiều bừng mình mơ mơ màng màng mở mắt thấy phía trên là Thấm Gia Mộc. Nghĩ cô muốn đứng dậy, anh đang chuẩn bị rút lui, ai ngờ cô há to miệng thở, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Thấm Gia Mộc tức giận nở nụ cười, không chút suy nghĩ, cuối đầu hôn lên đôi môi kia. Khoang miệng của cô bị anh dùng lưỡi ngăn chặn, anh còn xấu xa đưa lưỡi của cô vào trong miệng của mình, cô càng ngày khó thở, đành thở hồng hộc mở mắt đẩy anh ra. Lúc này Thấm Gia Mộc mới vừa lòng tựa vào đầu giường, một đôi mắt dài hẹp tràn đầy nụ cười nhìn cô.

Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt lấy quần áo ở cuối giường, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mắng anh lưu manh: "Mới sáng sớm tinh mơ đã bắt đầu dở trò lưu manh, còn nói trước kia chưa từng hôn môi với con gái, ai tin?"

"Lâm Tiểu Kiều chưa từng nghe qua câu này sao?" Thẩm Gia Mộc giả bộ kinh ngạc, làm thế nào cũng không dấu được ý cười ở đáy mắt, thấy cô hoang mang nhìn mình, lúc này mới nói tiếp: "Ăn chay lâu ngày chỉ cần ngửi thấy mùi thịt đã chảy nước bọt."

Lâm Tiểu Kiều không nói gì, trong lòng cảm thấy người đàn ông này nói chuyện rất lưu manh, ấn tượng lần đầu tiên khi gặp mặt đều bị sụp đổ. Thẩm Gia Mộc thấy cô còn chưa tỉnh, lại cứng rắn ôm cô vào trong ngực trộm hương, chạy khỏi phòng ngủ, để lại không gian và thời gian cho cô thay quần áo.

"Doanh trường, tối hôm qua cô gái này ngủ ở đây sao? Động tác của anh thật là nhanh, không cho chúng tôi một chút không gian nào để cạnh tranh?"

"Cậu muốn không gian cạnh tranh sao? Cậu đối với các cô gái khác như thế nào tôi không có ý kiến và không xen vào, nếu là cô ấy thì không được, sớm bị tôi bóp trong bọc trứng, cẩn thận tôi tiêu diệt câu tận gốc, ngay cả một đồng đất cặn bã cũng không thấy!"

"Doanh trường anh nói như vậy, ai còn dám động thủ vào chị dâu!"
Trưởng ban thứ ba ở bên cạnh nói đệm.

Nghe một tiếng "chị dâu" trong lòng Thẩm Gia Mộc thật thoải mái, khuôn mặt cũng nhu hòa xuống, thuận tay rót cho hai người hai chén nước. Hai người kia ngồi trên sofa liếc mắt nhìn nhau, trong mắt càng đậm ý cười. Lúc này Lâm Tiểu Kiều đi ra khỏi phòng thì bắt gặp hai ánh mắt đánh giá cô, lễ phép chào hỏi rồi an vị trên trên ghế ăn bữa sáng.

Nhìn thấy bộ dạng ăn như hổ đói của cô, Thẩm Gia Mộc có chút thương tâm, không ngừng đưa khăn giấy cho cô: "Chậm một chút, anh không biết món ăn ở căn tin ngon như vậy?" "Không phải món ăn ngon.... .." Lâm Tiểu Kiều phồng má còn ngậm bánh bao trong miệng, nức nở nói những lời

không rõ lắm, "Để bọn họ chờ không tốt.... .., em ăn rất nhanh, anh không cần lo cho em, nói chuyện cùng bọn họ là được."

Nói chuyện với bọn họ? Thẩm Gia Mộc thiếu chút nữa cười ra tiếng,, hai người ngồi trên sofa kia nghe thấy lời đó, không còn quan niệm kỷ luật cũng bật cười "ha ha" hai tiếng. Thẩm Gia Mộc vỗ đầu Lâm Tiểu Kiều, ý bảo cô tiếp tục ăn, còn mình bưng ly trà nhìn về phía hai người đang cười nhạo kia. Đối phương giật mình một cái, vội vàng làm bộ không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe, bình tĩnh nghiêng cứu ly nước trong tay.

Lâm Tiểu Kiều vội vàng ăn xong bữa sáng xách túi muốn đi, Thẩm Gia Mộc ở phía sau đen mặt lôi kéo, dễ dàng kéo người vào trong lòng. Lâm Tiểu Kiều có chút sốt ruột, hôm nay là buổi đầu tiên đi làm, trở tay ngăn cản anh, Thẩm Gia Mộc nhanh nhẹn ôm lấy eo của cô, vẻ mặt khó chịu nhìn hai cái bóng đèn.

Hai người kia cũng biết điều, nói một câu "Chúng em chờ ở dưới lầu, chị dâu từ từ xuống" liền mất dấu sau cánh cửa. Thẩm Gia Mộc đưa tay ra cánh cửa "Bùm...." đóng kín cửa, chầm chậm xoay người lại nhìn chăm chăm cô gái nhỏ kia.

"Anh định làm gì?" Lâm Tiểu Kiều muốn lướt qua anh đi mở cửa, lại bị anh đưa tay ra ngăn lại, ngăn không cho cô đi: "Mười ngày nữa tháng không gặp, thời điểm này làm cho em nhớ kỹ."

Vừa dứt lời, anh liền chế trụ đầu cô áp người cô vào trong ngực, đồng thời hạ môi xuống, nhiệt tình mà lớn mật dùng lưỡi cạy mở răng của cô, đi thẳng vào vấn đề. Hôn cuồng nhiệt làm cho Lâm Tiểu Kiều suýt nữa không đứng vững được, như con chi chi tựa vào lòng ngực của anh, hờn dỗi trừng mắt liếc anh. Thẩm Gia Mộc chỉ cho là người yêu đang xúc động, quấn quýt cô hôn sâu một cái, lúc này mới cho đi.

"Thật lòng không muốn cho em đi." Lúc Thẩm Gia Mộc dắt cô xuống lầu nói ra câu này, khiến cho Lâm Tiểu Kiều cảm động, lúm đồng tiền như hoa leo lên tay anh, anh đi cà nhắc nghiêng mặt hôn cô một cái, bộ dạng ngọt ngào của cô làm cho lòng Thẩm Gia Mộc thoải mái một ít, cô chải lại tóc một chút, đưa người lên xe, nhìn xe chạy nhanh ra khỏi cửa chính căn cứ cho đến khi biến thành một điểm đen nhỏ, mới thong thả đi vào phòng làm việc.

Doanh trưởng tiểu đoàn 2 đang ở trong phòng làm việc uống trà, thấy anh bước vào, vội vàng quýnh lên đặt ly sứ xuống bàn, đẩy chiếc lý ra xa. Thẩm Gia Mộc tháo mũ xuống đặt trên bàn, tức giận hỏi: "Lại uống trộm trà của tôi?"

"Ha ha, đó là loại trà chính thống Tây Hồ Long Tĩnh, theo tôi biết loại trà bán ở vỉa hè không cùng cấp bậc với loại trà này, tôi liền ném thử, a, chỉ ném thử. " Doanh trưởng tiểu đoàn 2 xoa tay cười nói, điều kiện nhà anh ta không tốt lắm, tiền trợ cấp một tháng đều gửi về nhà, mình phải tiết kiệm, khác xa với Thẩm Gia Mộc, anh ta (Thẩm Gia Mộc) xuất thân từ nhà cán bộ cao cấp.

"Cậu ném thử mà hết mà hết một phần ba rồi..... Được rồi được rồi, cầm cả túi đi, tránh ngày nào cũng chạy tới phòng làm việc của tôi, tôi thấy phiền." Thẩm Gia Mộc thuận miệng trêu ghẹo anh ta, biết anh ta rất thích trà, liền muốn đưa cho anh ta.

"A, hôm nay tâm tình Thẩm doanh trưởng của chúng ta rất tốt!" Nhị doanh trưởng cất túi trà vào trong túi quần, phồng lên như tảng đá cũng không để ý, tùy tiện ngồi đối diện Thẩm Gia Mộc, "Tối hôm qua cậu cùng cô gái nhỏ đã làm những chuyện gì rồi?"

"Không có chuyện gì, tối hôm qua tôi ngủ ở phòng làm việc." Thẩm Gia Mộc mở bản đồ ra nhìn, ngồi thẳng lên, có chút hả hê nói: "Hiện tại cô ấy

là người của tôi, cậu cần phải chú ý khi nói chuyện, đừng trêu chọc cô ấy làm cô ấy sợ, tôi sẽ không nể tình, chắc chắn gọt cậu!"

"Nhìn kìa bao che bảo hộ.... Cậu nói kia là thế nào? Anh em như thế tay chân, con gái như quần áo, cậu tình nguyện mặc quần áo ngồi xe lăn không nguyện ý để thân thể trần truồng đi bộ chứ! Ai, tôi nói đại Thẩm, cô gái này cũng không thể so với tôi và cậu, doanh trưởng tiểu đoàn 1, doanh trưởng tiểu đoàn 2 là điều kiện để cho cậu sao bảo đảm tiểu tử kia, chúng làm trâu làm ngựa cũng cam nguyện đó, cậu đừng có từ bỏ!" Thật vất vả mới có cơ hội để trêu tức Thẩm Gia Mộc, bỏ qua cơ hội này thật là hối hận.

Thẩm Gia Mộc cũng không ngẩng đầu lên, vẫn cầm cây bút ghi ký hiệu lên bản đồ: "Vậy cậu làm doanh trưởng tiểu đoàn 1, doanh trưởng tiểu đoàn 2 tôi chọn cái có thể nấu cơm cho tôi, ngủ cùng tôi, sinh con cho tôi!"

Một câu nói làm cho doanh trưởng tiểu đoàn 2 nghẹn lời không nói được, nổi giận đùng đùng phúi quần rời đi, lúc đi tới cánh cửa, bị Thẩm Gia Mộc gọi lại.

"Lão nhị, qua một thời gian ngắn mời các cậu uống rượu mừng, không cần quà cáp, cam đoan rượu và thức ăn đầy đủ!" Câu nói này dễ dàng an ủi tâm hồn tan vỡ của vị doanh trưởng kia.

Lâm Tiểu Kiều lên xe liền nói địa chỉ, làm cho hai người kia sửng sốt, chung cư cục tài chính không phải là địa chỉ nhà của Lâm Tĩnh Hào sao? Chắc chị dâu cũng biết được chuyện của Lâm Tĩnh Hào?

Cô nhìn thấy bọn lúng túng cùng nghi ngờ, nhớ tới ngày ấy gặp qua hai người này ở trước cửa, cảm thấy hiểu rõ vài phần. Hiện tại hạ quyết tâm ở cùng một chỗ với Thẩm Gia Mộc, cô đương nhiên cũng không che che giấu giấu, cô và Thẩm Gia Mộc đều không công bằng. Không có một người đàn ông nào có thể chịu được người phụ nữ của mình núp ở sau lưng, tình yêu giống như cây xanh, không thấy được ánh sáng mặt trời, không có ánh sáng

để quang hợp, rất nhanh sẽ héo rũ chết đi. Bởi vậy, không chút do dự nào, cô liền mở miệng giải thích: "A, Lâm Tĩnh Hảo là chị gái của tôi. Lâm Tĩnh Hảo, các cậu đều biết chứ? Chính là người mà các cậu đón ở chung cư cục tài chính...."

"Hôn?" Biết, đã biết, ấn tượng rất khắc sâu a!

"Ừ, hôn, cùng một cha một mẹ sinh ra."

Hai người phục sát đất Thâm Gia Mộc, Thâm doanh trưởng giống như pho tượng phật, im lặng ít nói, trong hai ngày ngắn ngủn mà hạ được hai chị em xinh đẹp, đây không phải là bản tính sao?!

Lâm Tiểu Kiều về đến nhà, không nhìn thấy Lâm Tĩnh Hảo ăn điểm tâm sáng, cô sẽ không tự làm mất mặt đi hỏi Trần Nhã. Thay đổi quần áo, ngồi ở trước cửa bắt đầu mang giày, lúc này Lâm Lạp mới phát hiện, phản ứng nữa nhip, mới cười tủm tỉm hỏi: "Ăn điểm tâm sáng chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn ở quân đội sao?"

"Vâng."

"Tối hôm qua cũng ăn ở trong quân đội sao?"

"Vâng."

Lâm Tiểu Kiều tâm tư rõ ràng, Lâm Lạp tức giác không hỏi gì thêm nữa, cũng im lặng tiếp tục ăn điểm tâm. Nhưng Trần Nhã ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy cô mang giày xong không nhin được hỏi: "Tối hôm qua ở trong quân đội sao?"

"Vâng."

"Ở cùng với Thấm Gia Mộc?"

Lúc này Lâm Tiểu Kiều nghe được ý vị trong đó, cha mẹ cẩn thận tìm tòi nghiên cứu, chắc chắn là vì cô, trong lòng cô rất rõ ràng, chỉ sợ Lâm Tĩnh Hào là nhân tốt gây ra không ít. Lâm Tiểu Kiều không xuất sắc, nhưng cũng không ngu ngốc, ở độ tuổi này cô cũng biết lợi ích đối với bọn họ có lực ảnh hưởng như thế nào. Bọn họ muốn Thấm Gia Mộc làm con rể, cái này làm cho Lâm gia trong tương lai sẽ được đảm bảo, thậm chí chuyện Lâm Tĩnh Hào lập gia đình lộ ra, cô cũng không quan tâm, cô muốn là bảo vệ và giữ gìn tình yêu.

Không hề sợ hãi, thản nhiên chống lại ánh mắt của cha mẹ, Lâm Tiểu Kiều cười xinh đẹp nói: "Đúng, bây giờ anh ấy là bạn trai của con!"

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đêm Tân Hôn

Nếu như nói lúc trước Trần Nhã còn có chút mong đợi, thế thì bây giờ, tất cả toàn bộ ảo tưởng đều đổ sụp ngay trước mắt, Lâm Tĩnh Hảo bảo bình thường Thẩm Gia Mộc giống như một tên đầu gỗ không hiểu phong tình, thế mà trong một thời gian ngắn như vậy lại ở chung một chỗ cùng một người con gái. Trần Nhã cảm thấy đây không phải là điều tổn thương nhất, mà điều làm cho bà cảm thấy khó chấp nhận là, gần đây con gái nhỏ đang giữa đợt chiến dịch nên bình thường ít xuất hiện lại đang qua mắt bà khi bà chuyên tâm chăm sóc cho con gái lớn, nhận được sự ưu ái của Thẩm Gia Mộc.

Lâm Lạp không có nhiều suy nghĩ như Trần Nhã, dù sao, cho dù là Lâm Tĩnh Hảo hay là Lâm Tiểu Kiều, chỉ cần có thể kết hôn cùng Thẩm Gia Mộc, con đường làm quan bằng phẳng của ông sẽ có thêm nhiều sự trợ giúp lớn. Chỉ là, bởi vì liên quan đến Thẩm Gia Mộc, bây giờ càng nhìn con gái nhỏ ông lại càng yêu thích khi gặp cô cũng đều là bộ dạng tươi cười rạng rỡ hiền lành của một người cha.

Lâm Tiểu Kiều nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã đến giờ: “Ba mẹ, con còn phải đi báo cáo đã, buổi trưa nên chắc không về kịp để ăn cơm, con đi trước đây.”

Vốn Trần Nhã còn có lời muốn hỏi cô, thấy cô vội vã giống như cơn gió chạy đi, tức giận đến mức cầm chiếc đĩa ném “Choang” một cái trên mặt bàn đá cẩm thạch: “Ông nhìn đi, ông nhìn đi, thật là càng lớn càng không nghe lời! Ngay cả phép tắc cơ bản nhất cũng không còn!”

Lâm Lạp ung dung uống sữa tươi, liếc mắt Trần Nhã nhìn một cái, không vừa lòng trách mắng: “Bây giờ xem ra, Thấm Gia Mộc đối với Tiểu Kiều rất vừa lòng, bà không có việc gì thì ít nói vài câu, Có bản lĩnh thì suy nghĩ cách khiến tình cảm của bà và Tiểu Kiều tốt hơn một chút đi, về sau con trở thành con dâu của Thấm gia, bà cũng dùng giọng điệu này để nói chuyện với con sao?”

Trần Nhã nhìn người chồng đã phát tướng, trong lòng đầy lạnh lẽo, bà có chút không rõ tại sao năm đó bà lại cố chấp với người đàn ông này như vậy. Bà có gia thế bậc trung, hơn nữa điều kiện bản thân tốt đẹp nên vốn có thể gả cho một người có điều kiện rất tốt. Thế nhưng bà cố tình lựa chọn cái ngày tuyết rơi đó để đến thư viện, ngày hôm đó lại cố tình gặp Lâm Lạp khô ngô tuấn tú. Khi đó ông còn giống rất nhiều nam sinh ngưỡng chừng khác, nói cùng bà hai câu sẽ xấu hổ, bà vì ông mà động lòng, bà vì yêu mà điên cuồng, cho nên, bà không để ý sự phản đối của người trong nhà mà gả cho ông lúc đó vẫn còn hộ khẩu nông thôn.

Qua nhiều năm như vậy, Lâm Lạp chưa từng đi tìm những người phụ nữ khác ở bên ngoài, vui mừng sao? Đúng là có, nhất là khi các phu nhân khác kể lể rằng chồng mình đêm không về nhà thì Trần Nhã sẽ ngẩng cao đầu mà cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc. Thế nhưng bà hiểu được trong lòng chồng bà cái gì mới là quan trọng nhất, nên nếu có một ngày nào đó khi ông không có cách nào chịu đựng được sự bành trướng dần dần của quyền lực và dục vọng thì bà nên làm thế nào? Tuyệt vọng? Khóc? Khi giờ phút này thật sự đến thì Trần Nhã mới hiểu được, làm sao còn có thể thế nào? Chỉ còn lại mờ mịt vô tận, giống như một người lữ hành lạc đường, quanh đi quẩn lại, làm thế nào cũng không thoát khỏi cảnh khốn cùng.

“Lâm Lạp, năm đó khi chăm sóc Tĩnh Hảo, tại sao ông không nói để tôi cũng chăm nom Tiểu Kiều tốt một chút?” Trần Nhã nói xong một câu này, cảm thấy cơn tức trong lòng càng lúc càng lớn, mất hết khẩu vị, không để ý đến ánh mắt mãnh liệt của chồng sắp xuyên thấu cơ thể mình mà lên lầu.

Ngày đầu tiên Lâm Tiểu Kiều đi làm có thể nói là hết sức thuận lợi, tuy là có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm. Bởi vì là người mới, mọi người cũng chăm sóc rất nhiều, chỉ là khi nhìn thấy cấp trên của mình thì có sững sốt vài giây. Suy nghĩ kỹ một chút, lúc phỏng vấn giám khảo có phân chia vị trí, đối với thân phận của anh cô cũng không quá khó khăn để đoán ra, chỉ là người đàn ông trẻ tuổi như vậy lại có thể trở thành chủ của một công ty cao cấp thật sự làm cô khó có thể tiếp thu được.

Tổng giám đốc nhìn ánh mắt kì quái của cô, tìm tòi nghiên cứu trong đó khiến Lâm Tiểu Kiều rất không thoải mái, mà anh thể hiện ra quá nhiều sự quan tâm lại làm cho cô ở giữa một đám trợ lý như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Kết thúc phần giới thiệu bản thân, đột nhiên anh hỏi một câu “Cô là con một sao”, sau khi nhận được đáp án phủ định của cô, anh giống như một con sư tử đã ăn no thỏa mãn, ung dung trở về văn phòng, để lại Lâm Tiểu Kiều đầy một bụng nghi hoặc.

Lục Nham tựa vào bên cạnh bàn làm việc màu đen, cách một tấm ngăn bằng thủy tinh thật dày nhìn cô gái ở phòng bên ngoài đang cầm một chồng tài liệu, bộ dáng mím môi ngồi tại chỗ cẩn thận sắp xếp lại. Gần như là ngay lập tức, Lục Nham cũng nhớ tới ở hàng cây xanh trên phố Đạt Mỗ có một cô gái cười lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Lâm Tiểu Kiều...” Lục Nham cười yếu ớt lắm nhăm một lần, tiếp theo lại cười sâu hơn nhăm một cái tên khác, “Lâm Tĩnh Hảo...”

Ngày tiếp theo, chạy lên chạy xuống, bắp chân đau nhức, Lâm Tiểu Kiều đang suy nghĩ nếu về nhà dùng nước nóng ngâm chân, Thẩm Gia Mộc sẽ giật mình. Cô cười cười, thở ra một hơi, mệt mỏi cũng theo đó tan đi hết. Bĩu môi, nổi oán trách bỗng dâng lên mãnh liệt, không biết vì sao khi đứng trước mặt Thẩm Gia Mộc, cô rất thích càu nhàu, điều này làm cho cô có chút không vui, nhưng hết cách rồi, cuối cùng chính cô vẫn không khống chế nổi.

“Làm sao mà giọng nói nghe qua như không có chút sức lực nào vậy?” Đường như Thẩm Gia Mộc cười nhẹ một tiếng, “Ngày đầu tiên đi làm rất mệt sao?”

“Ừm, bây giờ em đói chết rồi. Đúng rồi, anh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi... Hôm nay ban đêm có chiến thuật huấn luyện, buổi chiều anh cùng người trong đoàn giáo huấn trưởng ban nghiên cứu một chút, sau đó nhân tiện đi đến nhà đội trưởng ăn chực bữa cơm.”

“Ồ... Có người luôn đi ăn chực, thật không biết ngại!” Lâm Tiểu Kiều cố ý khiến anh xấu hổ.

“Việc này thì có gì mà phải ngại? Bọn họ ai cũng có gia đình, anh chỉ có một mình, hậu cần lớn nhất chính là căn tin, thỉnh thoảng mới ăn chực của bọn họ đã là rất thoải mái rồi.” Ngược lại Thẩm Gia Mộc da mặt dày, mặt không đổi tim không đập nói.

“Không phải anh biết nấu ăn sao? Tại sao vẫn còn đi làm phiền nhà người khác vậy?” Lâm Tiểu Kiều nói xong có phần khinh thường, “Này....Thẩm Gia Mộc, anh không thể lười như vậy được.”

“Không phải là lười, mà là mệt, mỗi ngày đều mệt như chó, ra sân huấn luyện một chút cũng chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc, làm gì còn có lòng dạ để nấu cơm.” Thẩm Gia Mộc nói đến đây, dừng khoảng hai mươi mấy giây, cảm thấy rõ ràng đầu điện thoại bên kia cứng lại, mơ hồ có âm thanh kiềm chế hít vào, đúng lúc đó anh hỏi, “Nếu không thì em gả cho anh? Mỗi ngày nấu cơm cho anh ăn?”

“Được...” Lời này là hít hít mũi mới nói ra được, đợi tiếng cười trầm ổn của riêng Thẩm Gia Mộc truyền đến thì Lâm Tiểu Kiều mới kịp phản ứng, vội vàng phủ nhận. “Không đúng, ý em không phải là vậy...”

“Tiểu Kiều, anh hiểu mà, đi trên đường thì không cần gọi điện thoại, sau khi về đến nhà thì gọi lại cho anh, nếu mệt cũng không cần tự đi về, em cứ thuê xe, lần sau gặp nhau anh sẽ thanh toán!” Thâm Gia Mộc không đầu không đuôi nói hết một câu này thì cúp điện thoại, như là có chuyện rất gấp.

Lâm Tiểu Kiều nhăn mũi, bỏ điện thoại di động vào trong túi, cũng không suy nghĩ nhiều, thuê xe trở về nhà. Sau khi vào nhà thì gặp Lâm Tĩnh Hảo ở cửa, từ sau khi Thâm Gia Mộc tới đón cô thì sáng sớm hôm sau hai chị em vẫn không gặp mặt. Lâm Tiểu Kiều cho rằng dù sao nhìn thấy nhau nếu không phải là xấu hổ thì cũng là chế giễu, định trốn tránh không gặp chị ấy một thời gian, ai biết là vẫn chạm mặt nhau.

Cảm xúc mong đợi một lần cũng chưa từng xuất hiện, hai người gật đầu cười một cái, thậm chí chào hỏi vài câu. Lâm Tiểu Kiều có phần chán ghét mình như vậy, thật giả dối, thế nhưng cô cũng hiểu được, chắc chắn Lâm Tĩnh Hảo cũng có cảm giác như thế - một người luôn luôn như vậy, bạn thật sự rất ghét cô ấy, nhìn cô ấy chỗ nào cũng không thuận mắt, nhưng mà chính bạn cũng hi vọng cô ấy có thể sống tốt hơn so với mọi người, thậm chí còn tốt hơn so với chính mình.

Không phải bởi vì cô là thánh mẫu, chỉ đơn thuần là bị ảnh hưởng bởi quan hệ ruột thịt mà thôi. Cũng giống như khi cô nhớ lại hồi học đại học, chính mình vô cùng ghét trường học của mình, nhưng lại không thể nhìn người khác cũng ghét nó. Có một lần trường có bạn học quyên góp cho học viện chỗ cô một tòa nhà, Lâm Tiểu Kiều quệt miệng, cô với bạn ở chung phòng cùng nhau mắng “Vẫn còn có người quyên góp cho cái trường rách nát này một tòa nhà, thật là tiền nhiều hơn rác”, nhưng quay người lại lại khoe với người ngoài trường ai đó lại quyên góp cho trường chúng ta một tòa nhà đẹp như vậy nha!

Tâm lý mâu thuẫn như vậy khiến cho Lâm Tiểu Kiều trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng chỉ có thể kết luận vì thói hư tật xấu của

mình, dù sao nội tâm cũng không thể quang minh thẳng thắn vô tư là sự thật, như vậy có một hai khối bóng ma trong lòng cũng là bình thường. Sau khi thoả mái lại, Lâm Tiểu Kiều mới nhớ phải gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc, kết quả bên kia không có người nghe máy, cô liền gọi thêm vài lần, đều là không có người nghe, gửi tin nhắn hỏi một câu xong liền đi ăn cơm, di động cũng ném trên giường không để ý.

Khi quay trở lại mới thấy một cuộc gọi nhờ của Thẩm Gia Mộc cùng một tin nhắn, trước khi mở tin nhắn, nhìn qua một lần, sắc mặt Lâm Tiểu Kiều bỗng thay đổi. Thẩm Gia Mộc nói “Vừa rồi gửi báo cáo kết hôn đi, cấp trên đã đồng ý qua vài ngày sẽ phê chuẩn cho anh trở về.”

Lâm Tiểu Kiều không nghĩ anh sẽ hành động nhanh như vậy, lập tức gọi lại: “Nhanh như vậy sao?”

“Ừ”, anh quấy rầy đội trưởng của anh một giờ, chạy mười kilomet vòng quanh núi, ông ta mới không kiên nhẫn nói sẽ phê chuẩn cho anh sớm một chút, ông ta đi nhờ vả quan hệ.” Hình như Thẩm Gia Mộc còn thở hỗn hển, trong giọng nói không giấu được đắc ý cùng vui mừng, “Trong nhà anh cũng vậy, nói hay lắm, báo cáo vừa đưa ra sẽ kết hôn, ngoài mặt kiểm tra chính trị của em, ba mẹ anh nói tối nay sẽ đến nhà em, đối với hôn lễ em có ý kiến gì cứ nói thẳng là được, em thích là tốt rồi, nhưng mà cũng đừng quá mệt mỏi.”

Lâm Tiểu Kiều căn bản không thể tham gia vào rất nhanh đã bị bốn cha mẹ định xong ngày tổ chức hôn lễ, bề ngoài bổ sung kiểm tra chính trị thì vợ chồng Thẩm Kiến Đan đều ngồi bên cạnh cô. Trong lòng cô không ngừng run rẩy. Tần Tĩnh đối với cô không thân thiết bằng Lâm Tĩnh Hào, cô cũng không quá để ý, dù sao sống cũng là sống cùng Thẩm Gia Mộc, thế nhưng vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Kiến Đan thật sự rất dọa người.

Lại nhìn Lâm Lạp mặt đỏ phừng phừng và nét mặt không chút thay đổi của Trần Nhã, Lâm Tiểu Kiều thờ ơ quay đầu lại, suy cho cùng thì vẫn còn

trẻ, vẫn sẽ có một chút mất mát, chẳng qua là cố sức che giấu mà thôi. Từ nhỏ đến lớn là hai mươi tư năm, bọn họ chưa từng quan tâm chăm sóc cho cô, lúc này đây, cô gả cho Thẩm Gia Mộc cũng coi như là một việc nào động nhà bọn họ thôi. Lâm Tiểu Kiều thừa nhận, trong chuyện này, chính xác là cô lợi dụng Thẩm Gia Mộc, dựa vào Thẩm Gia Mộc để làm thỏa mãn tâm tư nhỏ mọn của mình. Cô có phần hoài nghi mình có phải là một cô gái tốt hay không, nhưng mà cô cũng không hoài nghi cô sẽ nghiêm túc bảo vệ chính mình và tình cảm của anh. Lợi dụng một ít sự giúp đỡ vừa khéo là của Thẩm Gia Mộc, chỉ thế thôi, trong lòng của cô vẫn có anh, việc này cũng không hề mâu thuẫn.

Tiếp theo chính là loay hoay đầu đầu về việc chuẩn bị hôn lễ, ban ngày đi làm, sau khi tan tầm sẽ sắp xếp lại một số vấn đề chi tiết trong hôn lễ. Ba tháng bận bịu vất vả trôi qua, Thẩm Gia Mộc ngoại trừ nhận giấy chứng nhận kí tên ngày đó thì từ đầu đến cuối đều không xuất hiện. Từ trong miệng Thẩm Kiến Đan mới biết quân khu bọn họ có cái gì đó giống như diễn tập, như vậy chút bất mãn trong lòng Lâm Tiểu Kiều mới biến mất.

Việc xin nghỉ để kết hôn, cô cũng đề cập qua với Lục Nham, chỉ là mới đi làm không đến một năm đã xin nghỉ dài hạn, việc này cũng khó có thể dễ dàng phê chuẩn. Lục Nham vẫn cứ dè ép hơn nửa tháng, cuối cùng cô lấy việc nghỉ phép đổi lấy việc nghỉ dài hạn thì anh mới kí tên. Tất cả đều được tiến hành đầu vào đấy, Lâm Tiểu Kiều cũng cảm thấy rất tốt, thời đại bây giờ, một bộ phận rất lớn mọi người đều xem mắt sau đó kết hôn, ít nhất cô và Thẩm Gia Mộc còn có tình cảm, so với những người đó là đã tốt hơn rất nhiều rồi. Cho nên, đối với việc cưới chui này, cô cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, nhưng mà cuộc sống sau này còn phải dựa vào hai người cùng duy trì, trái lại về điểm này cô suy nghĩ không ít.

Đến hôm thực sự kết hôn, Lâm Tiểu Kiều mới ý thức rằng, đối với Lâm Lạp mà nói, mình rốt cuộc là cái gì? Toàn bộ đại sảnh được đặt riêng, bạn bè đồng nghiệp của cô cộng lại không tới hai bàn, bạn bè thân thích của

Lâm gia và Trần gia có riêng một bàn, thân thích bên Thẩm gia có bốn bàn, đồng đội của Thẩm Gia Mộc không tới được, đội trưởng dẫn theo hai người tới đây xem như là đại diện. Còn lại mấy chục bàn tất cả đều là giới chính trị, quân đội, toàn người có máu mặt. Lâm Lạp cười cầm rượu trắng tới từng bàn chào hỏi, làm thế nào ý cười cũng không ngừng lại được, nhìn bộ dáng tham lam kia Lâm Tiểu Kiều chột thấy ghê tởm.

Thẩm Gia Mộc thấy sắc mặt của cô không tốt, đưa cô vào phòng nghỉ rồi rót một ly trà nóng cho cô: “Uống một chút, nghỉ ngơi trước một lát, đợi lát nữa có anh đây, đừng sợ.”

“Thẩm Gia Mộc...” Nắm trong lòng bàn tay là ly trà ấm áp, mũi của Lâm Tiểu Kiều có chút chua xót, “Mấy tháng này anh đi đâu vậy?”

Thẩm Gia Mộc thấy cô trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhăn nhó như sắp khóc, vội vàng dỗ dành cực cương bảo bối: “Tiểu Kiều, đừng khóc... Anh bận diễn tập quân sự mà, chỗ đó chính là một sườn núi, không có tín hiệu, cho nên anh mới không gọi điện cho em được. Em đừng tức giận, em muốn đánh anh mắng anh đều được, nhưng đừng khóc được không, ánh mắt đỏ lên này của em giống như một chú thỏ trắng nhỏ vậy, trong lòng anh sẽ rất hoảng sợ.”

Nói xong, anh thật sự cầm tay cô hướng về phía người mình mà đánh, Lâm Tiểu Kiều tránh khỏi tay anh, ôm cổ của anh, kề sát vào chỗ xương quai xanh của anh, hít hít mũi nói: “Hôm nay cho dù thật sự kết hôn, khi nhận giấy chứng nhận anh trở về kí tên xong liền rời đi, cũng chưa nói hơn hai câu. Bây giờ em là bà xã của anh, cho nên về sau anh không được như vậy nữa, có chuyện gì anh phải nói cho em biết, hai vợ chồng sẽ cùng nhau đưa ra biện pháp giải quyết, anh không thể giống cha em để trong lòng chút chuyện như vậy sau đó sẽ mang em đi bán.”

“Bà xã, anh chỉ diễn tập quân sự một chút, không giống như em nói nghiêm trọng như vậy, lần này có phần hơi gấp gáp, anh cũng chưa quen

việc mình đã có một nàng dâu nhỏ, sau này anh đi đâu nhất định sẽ báo cho em biết đầu tiên.” Thấm Gia Mộc nhẹ nhàng quấy nhiễu trong lòng cô. “Về phần ba em như vậy, em yên tâm, trong lòng anh chỉ có hai chuyện, việc trong quân đoàn và em, cho dù là dưới tình huống như thế nào, anh cũng sẽ không vứt bỏ em, anh sẽ luôn đối tốt với em, bất luận là trước khi kết hôn hay là sau khi kết hôn, em đều là người phụ nữ duy nhất trong đời này của anh.”

Lâm Tiểu Kiều vừa nín khóc thì nước mắt lại chuẩn bị dâng lên, chớp mắt hai cái, cười đẩy anh ra, kéo cánh tay anh, cùng đi ra ngoài chào đón khách khứa. Khi tất cả mọi phiền phức đều kết thúc thì Lâm Tiểu Kiều cũng cảm giác toàn thân mình đều mệt mỏi rã rời, Thấm Gia Mộc đau lòng sờ mặt cô, nhường cô đi tắm rửa, còn mình ở trong phòng ngủ dọn dẹp giường đệm.

Lâm Tiểu Kiều cũng không còn ý muốn đi tắm, vội vàng tắm rửa qua một chút rồi mặc áo choàng tắm đi ra, Thấm Gia Mộc thấy cô đi tới, rất nhanh cho tay vào trong gối giả bộ đang nằm lên trên, gọi cô qua đây nằm, tự mình cầm áo ngủ vào phòng tắm. Đến khi thật sự nằm ở trên giường lại không có cảm giác buồn ngủ, Lâm Tiểu Kiều ngẩn người nhìn trần nhà, có một số việc sẽ xảy ra vào đêm nay, cô không phải nữ sinh ngây thơ, đương nhiên hiểu đó là việc gì.

Trên mặt nóng rần lên, nhớ tới cô đã từng thấy qua một chút trong đoạn clip ngắn, cô vui mừng kêu lên một tiếng rồi nhào vào ga giường màu đỏ thắm. Mà Thấm Gia Mộc khi đi ra chính là thấy một cảnh tượng như này, áo choàng tắm của bà xã nhà anh mở ra một nửa, lộ ra một mảng da thịt thơm ngát trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ở trên ga giường đỏ thắm càng làm nổi bật sự đáng yêu. Bình thường Thấm Gia Mộc sẽ cẩn thận chặt chẽ, thực tế bên trong cũng chỉ là một người đàn ông, nhìn thấy việc này anh không tự chủ được nuốt nước bọt một cái, lắc lắc đầu, đi tới.

“Tiểu Kiều...” Thẩm Gia Mộc cũng không thích quanh co, từ trước đến nay đều vào thẳng chủ đề, cởi áo choàng tắm, để trần một nửa. Lộ ra thân hình cường tráng bao phủ ở trên lưng cô.

“A?” Cơ thể Lâm Tiểu Kiều run lên, bởi vì xấu hổ, cơ thể càng thêm mất cảm, “Anh đừng đè lên em, rất nặng đó.”

Thẩm Gia Mộc làm lơ lời nói của cô, vén mái tóc dài của cô sang một bên, bắt đầu căn mút vành tai, cổ và vai của cô. Lâm Tiểu Kiều tròn mắt, không biết nên nhìn về phía nào, nơi đó chỗ bụng dưới trở nên ngứa ngáy, dường như đang chờ đón cái gì. Thẩm Gia Mộc ngoài miệng liên tục làm việc, dưới tay cũng không ngừng hoạt động, cởi áo choàng tắm của cô, sờ một đường xuống dưới.

Cảm xúc trắng mịn mềm mại trong tay nhóm lên dục vọng được giấu dưới quân trang của Thẩm Gia Mộc. Hô hấp càng ngày càng nặng nề, môi dờ xuống, dừng ở bộ lưng trắng như tuyết của cô. Cô run rẩy, thỉnh thoảng bật ra một hai tiếng rên rỉ đầy xấu hổ. Thở dài. Thẩm Gia Mộc giống như là mê muội không rời ra được khỏi cơ thể của cô, nghĩ thầm muốn đem cô ăn hết, nuốt vào trong bụng, như vậy cô sẽ vĩnh viễn thuộc về anh.

Thẩm Gia Mộc đứng dậy, Lâm Tiểu Kiều còn chưa kịp phản ứng, anh đã xoay người cô lại, mặt đối mặt kéo đùi của cô. Nội y và quần lót của cô vẫn mặc trên người, anh nhìn thấy thật bất tiện, một bàn tay nâng cái mông vênh cao của cô lên, tay kia thì xé quần lót ren màu đỏ của cô.

Lâm Tiểu Kiều lấy tay đè tay anh lại, nhưng lại không ngăn cản được Thẩm Gia Mộc, còn cách một lớp nội y cùng màu, anh đã cắn hai quả anh đào màu hồng nhạt, vờn lưỡi liếm chúng, bộ dáng yêu thích kia khiến cho cô ngượng ngùng thầm nghĩ muốn đẩy đầu của anh ra, che hai nơi xấu hổ ở trên và ở dưới.

“Tiểu Kiều ngoan.... Bảo bối... Cởi áo lót ra, tay anh giờ không rảnh.” Anh một mặt xé quần lót một mặt ra lệnh cho cô, âm thanh đã khàn khàn.

Lâm Tiểu Kiều không nói lời nào, chỉ biết che hai mắt của mình, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ. Thẩm Gia Mộc cười, cởi quần lót của cô, mặc cho mảnh vải nhỏ bé vẫn ở bên đùi phải, lại vươn tay cởi áo lót của cô. Thò tay ra sau lưng cởi một cái, khuy áo liền mở ra, lại cởi xuống phía dưới, hai dây áo như vô hình lên tiếng trả lời mà đứt.

Lâm Tiểu Kiều hoảng sợ kêu một tiếng, không ngừng kêu đau, Thẩm Gia Mộc cúi người liếm hai vệt dầy hồng hồng kia, giọng nói áy náy dỗ dành: “Bảo bối, sẽ không đau, anh sẽ nhẹ nhàng.”

“Rõ ràng anh chính là bôi nước miếng mà, không phải hôn?” Lâm Tiểu Kiều không biết nói gì.

Thẩm Gia Mộc buồn cười, ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Tiểu Kiều thẹn thùng, sau một lúc lâu, mới nói ra mấy chữ: “Bảo bối, em thật xinh đẹp...” Lâm Tiểu Kiều không nghĩ tới cả nửa ngày anh mới nói ra mấy chữ ngu ngốc như vậy, phì một tiếng liền nở nụ cười. Thẩm Gia Mộc chỉ cảm thấy hai mắt đều choáng váng, vợ anh cười rộ lên thật sự nhìn rất đẹp, vừa nghĩ như vậy, dưới thân càng cứng hơn, “Bảo bối, đưa tay cho anh.”

“Hả?” Lâm Tiểu Kiều khó hiểu, đưa tay cho anh.

Anh lại nắm tay cô đưa một đường xuống dưới, trực tiếp đặt ở nơi nóng bỏng kia: “Bảo bối, trước tiên làm quen một chút nhé.”

“Không cần!” Lâm Tiểu Kiều như là bị nóng đến mức rút tay về, Thẩm Gia Mộc hít một hơi, trực tiếp cởi áo choàng tắm và quần lót của mình, lấy chân cô vòng quanh eo mình. Lâm Tiểu Kiều thăm dò nhìn một chút, chiều dài chỗ đó của anh thô to kinh người, đang chuẩn bị trao đổi hai câu, anh lại nâng cái đó ở lõi vào của cô chậm rãi cọ xát lên xuống, thỉnh thoảng ở

nơi mềm mại của cô đẩy đẩy hai cái, âm thanh phạch phạch phóng đặng mà xấu hổ.

“Bảo bối, ban đầu muốn cho em cơ hội thích ứng chậm rãi, nhưng mà nhìn em lại không hài lòng như vậy...” Thẩm Gia Mộc vừa nói vừa loay hoay tiến vào thân thể của cô.

Thân thể Lâm Tiểu Kiều trong nháy mắt cứng ngắc, người con gái bị xé ra trường thành thành phụ nữ, đau đớn khiến cho mồ hôi lạnh của cô xuất hiện liên tục. Thẩm Gia Mộc dừng lại, càng không ngừng nắn bóp hai tiểu bạch thỏ trước ngực cô, lại ghé vào tai cô nhỏ giọng dỗ dành: “Thả lỏng một chút, bảo bối, thả lỏng một chút sẽ không đau, em thật chặt, anh không vào cũng không ra được.”

Lâm Tiểu Kiều biết mỗi người con gái đều phải trải qua trận chiến chết đi sống lại này, hít sâu một hơi, chậm rãi thả lỏng chính mình. Lúc này Thẩm Gia Mộc mới dám cử động, đau đớn lúc ban đầu biến mất, cô rơi vào cảnh đẹp, theo động tác của anh, vòng eo hơi hơi nâng lên, hợp nhất cùng anh càng thêm chặt chẽ.

Sau một hồi đại chiến say sưa nhẽ nhại, anh mang tinh hoa nóng bỏng bắn sâu vào trong cơ thể cô, Lâm Tiểu Kiều hỗn hển thở dài nhẹ nhõm. Thẩm Gia Mộc ôm cô cười nhẹ: “Bảo bối, em không cho rằng anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho em như vậy chứ?”

“Cái gì?”

“Đã mấy tháng không gặp, anh nhớ em đến muốn chết!” Thẩm Gia Mộc nói xong, trở mình ở phía trên cô, nâng chân của cô đặt ở trên vai, động thân một cái, đâm vào, rút ra, động tác ra vào chậm rãi. Lâm Tiểu Kiều bật ra tiếng thét chói tai, mắt khép hờ, tầm mắt có thể nhìn được, chỉ có mảnh vải màu đỏ nơi bắp đùi theo động tác của anh phấp phới.

Cảm xúc của Thẩm Gia Mộc càng ngày càng tăng vọt, động tác ra vào nhanh chóng. Đúng lúc mãnh liệt, Lâm Tiểu Kiều đụng phải đầu giường. Tiếng thờ dốc cùng tiếng nức nở của cô không thể nghi ngờ càng kích thích sự hưng phấn của anh, hung hăng ra vào mấy trăm cái, anh mới rên lên một tiếng, bắn vào trong tử cung của cô.

Cả đêm vận động kịch liệt không ngừng nghỉ, tình ý dây dưa đến bình minh...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Sáng sớm hôm sau, ước chừng tối hôm qua bị giày vò ba lần, xương sống thắt lưng của Lâm Tiểu Kiều đau đến không dậy nổi, Thẩm Gia Mộc thương cô dâu nhỏ nhà mình, nên cũng tùy theo cô. Dù sao vợ yêu ở trong ngực, trong tay là làn da trắng nõn nà, cảm xúc tốt vô cùng, lòng anh tràn đầy vui sướng ôm cô ở trong lồng ngực của mình, vô cùng mãn nguyện. Chẳng qua là trong phòng khách dưới lầu, Tần Tĩnh có chút không vừa ý.

Bà vốn không vừa lòng với cô con dâu này, nhìn không đủ mạnh mẽ, cũng là con gái do Lâm gia nuôi dưỡng, Lâm Tiểu Kiều cùng chị cô Lâm Tĩnh Hảo hoàn toàn khác nhau một trời một vực. Cho dù là bất mãn đi chăng nữa, thì con trai cũng thích người ta, bà cũng không thể làm gì được, lúc trước anh cũng không cùng người trong nhà bàn bạc đã trực tiếp gửi báo cáo lên cấp trên, cuối cùng vẫn là bộ chính trị bên kia nói chuyện này cho chồng bà, ông trở về lại nói cho bà, bà làm mẹ anh mới biết được anh chuẩn bị kết hôn.

Lúc đầu khi Thẩm Gia Mộc nói thích Lâm Tiểu Kiều, bà không ngăn cản được, lấy kinh nghiệm của người từng trải thì bà cảm thấy, hai người cũng chỉ nhất thời hứng thú mà thôi, chờ đoạn tình cảm mới mẻ này qua đi, Thẩm Gia Mộc vẫn sẽ phải lựa chọn Lâm Tĩnh Hảo - người thích hợp nhất với anh thôi. Điều duy nhất bà không ngờ rằng chính là, vậy mà con trai lại lấy tốc độ nhanh như vậy để xác định người bên gối. Đại khái trên đời này tất cả mọi người mẹ đều cảm thấy con của mình tốt đẹp đến mức không thể bắt bẻ, cho nên ở trong mắt Tần Tĩnh, cuộc hôn nhân này tất cả đều là tính toán của Lâm Tiểu Kiều, nếu không tại sao Thẩm Gia Mộc có thể vừa ý cô?

“Bà đi qua đi lại làm gì?” Thăm Kiến Đàn ngồi trên sô pha đọc báo cũng không yên lòng, không kiên nhẫn hỏi bà xã.

“Làm gì có chuyện mới ngày thứ hai con dâu đã dậy muộn như thế này? Hôm nay không phải còn muốn về nhà bố mẹ vợ sao, tôi thấy con dâu vừa gả đi đã quên nhà mẹ đẻ, cũng không phải là cái loại...” Ánh mắt của Tần Tĩnh nhìn lên trên lầu, trong miệng lẩm bẫm, còn chưa nói hết lời, đã bị Thăm Kiến Đàn lạnh lùng cắt ngang.

“Vậy bà nhìn xem bây giờ bộ dạng của bà giống cái gì?” Thăm Kiến Đàn đặt tờ báo dưới ly trà, phất tay áo đứng dậy chuẩn bị lên lầu, “Thanh niên chúng nó yêu nhau như thế nào là chuyện của chúng nó, cho dù bà là mẹ nó, có lời nên nói cũng có lời không nên nói, trong lòng bà đều tự biết. Bất kể hồi trước bà có ý kiến gì, bây giờ Lâm Tiểu Kiều đã là người của Thăm gia, cho dù trong lòng bà không vui, ngoài mặt cũng vẫn phải vui vẻ. Nếu không bên ngoài lại nói Thăm gia đối xử với con dâu mới như vậy thì làm sao, tôi cũng mất mặt!”

Thấy Thăm Kiến Đàn nổi giận, đương nhiên Tần Tĩnh không dám nói thêm một câu không phải với Lâm Tiểu Kiều nữa, nhưng trong lòng vẫn rất căm hận, nhìn chằm chằm cửa phòng tân hôn một lúc sau đó lập tức gọi người giúp việc cùng đi siêu thị.

Lâm Tiểu Kiều cảm thấy có cái gì ẩm ướt nóng nóng ở cổ, dính dính rất là khó chịu, sau khi từ từ tỉnh lại, liếc mắt một cái thì thấy đây là đầu của một người đàn ông. Trên những sợi tóc ngắn phủ một chút mồ hôi, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu xuống, hiện ra rục rờ, lại cũng có vẻ lóng lánh trong suốt.

Thăm Gia Mộc ôm cô vào trong ngực, thế nhưng mới vuốt ve cô đã không chịu nổi. Tối hôm qua vừa được trải nghiệm, lại là lúc tuổi trẻ mạnh mẽ, thèm ăn nên kéo chăn nhào tới. Đầu lưỡi thuận theo cần cổ duyên dáng

của cô xuống dưới, ngửi thấy mùi thơm của cơ thể cô, khiến cho anh cảm thấy vô cùng mất hồn.

Lâm Tiểu Kiều nghiêng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, vội vàng hối thúc người đàn ông trên người mình: “Đứng lên, hôm nay còn phải về gặp bố mẹ em mà! Cũng sắp mười giờ rồi, trời ơi, anh mau đứng lên nhanh!”

“Không muốn!” Thường ngày trong quân đội Thẩm Gia Mộc bị bỏ đói đã lâu, lúc này chỉ muốn trêu chọc yêu thương cô, làm sao chịu buông tay, anh đè nặng người nâng chân lên phản đối mà đi vào.

Lâm Tiểu Kiều thực sự sốt ruột, bối rối muốn kéo chặn quanh người mình, thế nhưng sức lực kinh người của người đàn ông kia, đè cô thật chặt, ngoài miệng càng không ngừng cản cố của cô. Cho nên khi kéo chặn đến, đương nhiên cũng quấn quanh người anh, người đàn ông nằm trên người cô cười khanh khách, trên cổ bị thổi một luồng hơi nóng, cơ thể của cô bị kích thích co rụt lại, âm thanh khàn khàn của anh ở ngay bên tai cô: “So với anh bảo bối còn đói hơn? Vậy anh trai dứt cho em ăn, được không?”

“Lộn xộn cái gì?” Lâm Tiểu Kiều biết khi ở trên giường Thẩm Gia Mộc thích gọi cô là bảo bối, tối hôm qua gọi suốt một đêm, chỉ là làm gì có người chồng nào tự gọi mình là anh trai, “Anh là anh trai em bao giờ? Mau đứng dậy nhanh, nếu cứ như thế này mẹ anh lại nói em, ngày hôm qua trong hôn lễ đã nhìn em suốt, em cũng không muốn mới ngày thứ hai đã làm phiền bà.”

“Ngay cả anh em cũng làm phiền, em sợ cái gì? Hai chúng ta cùng làm phiền mẹ không phải rất tốt sao, một mình anh rất cô đơn, có vợ giúp đỡ thật là tốt! Về phần anh trai, trước kia em gọi anh là anh rể không phải rất thuận miệng sao? Bây giờ không phải anh rể, gọi là anh trai đi? Lúc là anh

rẽ chẳng lẽ bây giờ không thể là anh trai?” Đối với tiếng gọi “Anh rể” Thấm Gia Mộc vẫn còn ghi hận, bây giờ đúng lúc lấy ra để xả giận.

“Ghét!” Lâm Tiểu Kiều đẩy anh một cái, thấy không đẩy được, cũng kệ anh ở trên người mình lại làm một lần. Đến mười một giờ rưỡi, hai người mới mặc quần áo chỉnh tề đi xuống lầu.

Tần Tĩnh đang sai bảo người giúp việc lấy rau cải từ trong tủ lạnh ra, mang hoa quả ra rửa để lên mâm đựng trái cây, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai người đi xuống. Con trai đứng bên cạnh một người phụ nữ khác, thấy bộ dạng thân thiết gắn bó của hai người trong lòng bà càng thêm chán ghét khó chịu, lại nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh, ánh mắt không tự giác trở nên bèn nhọn.

“Mẹ, bọn con đi đây ạ, hôm nay sẽ không về ăn cơm đâu.” Thấm Gia Mộc ôm Lâm Tiểu Kiều trực tiếp đến chỗ cửa chính.

Anh là người ở trong bộ đội đã lâu nên đương nhiên sẽ không hiểu rõ tâm lý của phụ nữ lúc này, nhưng mà Lâm Tiểu Kiều cũng không thể hồ đồ làm theo anh được. Lén lút lấy khuỷu tay huých anh một cái, Lâm Tiểu Kiều cười cười đi tới, kính cẩn giải thích cho Tần Tĩnh: “Mẹ, hôm nay phải về nhà mẹ đẻ, bây giờ có thể hơi trễ, nên con và anh ấy sẽ về trước. Buổi tối chúng con sẽ trở về sớm một chút, con đã nghe Thấm Gia Mộc nói cơm nhà mình làm ăn rất ngon, nhất định con phải nếm thử tài nghệ của dì giúp việc mới được.”

Tần Tĩnh cười khéo léo nhìn Lâm Tiểu Kiều, bộ dạng dè dặt, càng nhìn càng thấy cô hẹp hòi, cũng không lên được mặt bàn(*). Bà vẫy vẫy tay bộ dạng như không chút để ý, nhưng lời nói nói ra lại không dễ nghe: “Biết là hôm nay phải về nhà mẹ đẻ, còn ngủ đến mười một giờ mới dậy? Cũng đã lập gia đình rồi mà vẫn nghĩ mình được chăm sóc như thiên kim tiểu thư ở nhà? Thôi quên đi, hai đứa cũng đừng trở về ăn cơm, để mẹ và cha khỏi phải chờ hai đứa!”

(*) Thường dùng trong nhà giàu, ý nói là không đủ năng lực, mặt mũi, quá vô dụng để tiếp khách, để gặp người ta.

Nụ cười trên mặt Lâm Tiểu Kiều dần dần nhạt xuống, cô biết vì Tần Tĩnh vừa ý với Lâm Tĩnh Hào, cho nên không quá thích cô. Trong lòng cô có thể chấp nhận chuyện này, nhưng khi gặp mặt cũng không để lại mặt mũi cho cô, thực sự cô cảm thấy rất khó chịu. Không phải bởi vì không cam lòng, mà là cô cảm thấy oan ức, cô toàn chủ động dùng mặt nóng để dán vào mông lạnh của bà, nhưng Tần Tĩnh vẫn như vậy không nể mặt cô chút nào.

Thẩm Gia Mộc nhíu mày, đi tới cầm tay Lâm Tiểu Kiều nắm trong lòng bàn tay, sức lực hơi chặt, anh yên lặng nhìn về phía mẹ của mình. Tần Tĩnh có chút kinh ngạc, trong cái nhìn của Thẩm Gia Mộc rõ ràng không có cảm xúc gì, nhưng không hiểu sao lại làm cho bà hoảng hốt đứng lên. Thẩm Gia Mộc nhìn bộ dạng nước mắt lưng tròng của cô dâu nhỏ nhà mình thì đã cảm thấy đau lòng vô cùng, trong lời nói của mẹ có ý quở trách, đương nhiên anh nghe hiểu được. Anh biết mẹ có bất mãn với Lâm Tiểu Kiều, lại không nghĩ rằng vừa mới kết hôn mà bà lại ở trước mặt anh không cho Lâm Tiểu Kiều mặt mũi, xem ra, sau khi kết hôn phải lập tức đăng lên mạng mua nhà riêng mới được.

“Mẹ, ngày mai cũng không cần làm cơm cho chúng con, chúng con không về nhà ăn đâu.”

“Vậy các con ăn ở đâu?”

“Con làm cho cô ấy ăn, chúng con sẽ tự tìm chỗ, dù sao con cũng không có nhiều ngày nghỉ, để cho một mình cô ấy ăn ở nhà không phải làm phiền mẹ sao?” Thẩm Gia Mộc nói xong, không để ý tới sắc mặt khó coi của Tần Tĩnh, nắm tay cô đi ra ngoài.

Lâm Tiểu Kiều vừa lên xe đã đâm anh một cái, Thẩm Gia Mộc đang thắt dây an toàn bỗng dừng động tác lại, quay người sang ôm cô. Cô hiểu được

lúc này anh nói những lời kia là để cô hết giận, bây giờ cũng ngoan ngoãn để anh ôm. Anh gác cằm ở đỉnh đầu cô, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô vài cái, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi...”

“Cũng không phải vì anh muốn cho em mặt mũi sao!” Lâm Tiểu Kiều ôm eo anh, chui vào trong ngực anh, trong vòng tay ấm áp thoải mái thở dài một tiếng: “Anh nói như vậy, mẹ anh sẽ càng ghét em hơn.”

“Chỉ cần về sau em và bà ấy không xung đột chính diện là tốt rồi, ghét thì ghét thôi, anh thích em là được rồi.” Thẩm Gia Mộc rất tự nhiên nói ra những lời này, hoàn toàn không giống như những người đàn ông khác khi đối diện với vấn đề mẹ chồng nàng dâu đều rất lưỡng lự chần chừ.

Lâm Tiểu Kiều nhẹ nhàng gật đầu, lại ngẩng đầu lên hôn vào cằm anh một phát, cười đến ngọt ngào. Vừa rồi nếu không phải Thẩm Gia Mộc thân thiết nắm chặt tay cô, rất có thể cô sẽ không có tiền đồ mà khóc lên. Cho tới bây giờ Lâm Tiểu Kiều đều là bộ dạng dịu dàng ngoan ngoãn, không tranh giành không phân biệt, cũng không phải trái tim của cô đã chết lạng mà có thể để bất cứ ai cũng tùy ý quất mắng cô. Bị Tần Tĩnh ôn hòa như vậy mĩa mai, trong lòng cô không dễ chịu, nhưng còn có thể nói cái gì đây? Bà là mẹ chồng của cô, về thân phận thì đã có thể một phát giết chết tất cả các cơ hội phản bác của cô, mẹ chồng giáo huấn con dâu là đạo lý hiển nhiên, cho dù không phải lỗi của mình cũng phải lắng tai mà nghe mắng.

“Thẩm Gia Mộc...”

“Hà?”

“Em đột nhiên cảm thấy em gả cho anh, ở nhà các anh có phần hơi oan ức.” Lâm Tiểu Kiều thò tay chọc chọc cánh tay của anh, bĩu môi oán giận: “Anh có cảm thấy em nói ra lời này hơi có chút bất an không?”

“Không, em nói là lời nói thật.” Đàn ông trong bộ đội chính là như vậy, vĩnh viễn là dùng sự thật để nói chuyện.

“VẬY về sau anh đối tốt với em một chút, hồi trước ở nhà, ba mẹ em đều chiều theo Lâm Tình Hảo, muốn gì được nấy, em chưa bao giờ dám nói ra yêu cầu nào. Lúc đó, em đã nghĩ về sau em lập gia đình nhất định sẽ tìm người đối xử thật tốt với mình, anh có thể làm được không?”

“CÓ thể! Làm sao mà không thể được? Em có yêu cầu gì cứ việc nói, phục vụ trong quân đội thường không dễ lấy vợ, anh mà không cưng chiều em, trong cơn tức giận em không muốn ở cùng anh, anh sẽ hối hận muốn chết!” Thâm Gia Mộc vươn tay giữ sau đầu cô, áp đầu cô vào trong ngực anh, mùi hoóc môn nam tính trên người anh tràn ngập trong mỗi tế bào khứu giác trên cơ thể cô. Dường như anh có hơi xúc động, lồng ngực chấn động run một cái, trút giận cũng có chút nồng nặc.

“VẬY thì tốt rồi.” Lâm Tiểu Kiều đẩy anh ra ngồi xuống, sửa sang lại quần áo rồi hỏi anh, “Về sau thật sự không thể về ăn cơm được?”

“KHÔNG đi!” Thâm Gia Mộc giúp cô sửa lại khăn lụa một chút, che khuất dấu vết quá mức kịch liệt tối hôm qua, “Mấy ngày này chúng ta phải đi xem nhà ở, mua trước kiểu nhà dành cho một người, em ở trước, qua một thời gian ngắn phải tùy quân đội hoặc là tùy em đổi một căn nhà rộng hơn. Về phần mấy ngày tiếp theo, phải đến nhà của chị anh ở tạm, dù sao thì phòng trong nhà chị ấy cũng đủ rộng.”

“KHÔNG tốt lắm đâu, vừa mới kết hôn mà ngày hôm sau đã ở nhà của chị anh, hơn nữa, việc mua nhà này sao có thể một hai ngày mà đã quyết định được?”

“Em yên tâm, đối với chị anh, trong lòng ba mẹ đều có phần áy náy, chỉ cần nói là chị ấy rủ chúng ta qua đó vui chơi vài ngày, ba mẹ sẽ không nói gì.” Thâm Gia Mộc sắp xếp đầu vào đấy, lại vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, thả lỏng cười, “Cho dù là có chuyện gì, đều có anh đây, em khiến anh thật vui vẻ sống qua ngày là được!”

Lâm Tiểu Kiều gật đầu cười rộ lên, bởi vì anh thắt dây an toàn cho cô mà cú đầu, nhiều năm qua trong lòng cũng chưa từng trôi qua yên bình như thế này. Người đàn ông này trước mặt người ngoài không giỏi nói chuyện, phần lớn là một người đàn ông trầm lặng, cũng là người mà hai mươi tư năm qua cô được một lần duy nhất làm chủ sự lựa chọn của mình, cũng là sự lựa chọn tốt nhất.

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vợ Của Tôi

Hai người đến Lâm gia là đã qua mười hai giờ, bởi vì lo lắng hôm nay là một ngày đặc biệt, Lâm Lạp đã sớm phân phó người trong nhà chuẩn bị đồ ăn, chờ đợi mòn mỏi, vậy mà mãi không thấy ai đến. Trần Nhã ở một bên thấy chồng sốt ruột đi lại trong phòng khách, không khỏi cười nhạo ra tiếng.

“Sao vậy? Sợ con rể không mang con gái của anh về để gặp mặt?”

Giọng điệu không lên không xuống của Trần Nhã làm cho Lâm Lạp càng thêm nôn nóng bất an, ông hung hăng lườm bà một cái, động thủ với một người phụ nữ thì không tốt lắm nên chỉ đành cắn răng nuốt cục tức này vào. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng ông càng cảm thấy hoảng sợ. Tuy nói rằng từ khi phát hiện Thẩm Gia Mộc đối với Lâm Tiểu Kiều một lòng một dạ, sau đó ông liền thay đổi thái độ với con gái, nhưng vết tích của hơn hai mươi năm trước bất kể như thế nào cũng không thể lau sạch, dù sao Lâm Tiểu Kiều cũng không phải bị mất trí nhớ.

Lúc Lâm Tĩnh Hảo từ trên lầu đi xuống, xe của Thẩm Gia Mộc vừa vặn đỗ ở trong sân. Phòng khách của Lâm gia được lắp một cái cửa sổ thủy tinh trong suốt sát đất, vừa lúc có thể nhìn được phong cảnh trong sân. Lâm Tĩnh Hảo vịn cầu thang, vừa quay đầu liền nhìn thấy Thẩm Gia Mộc một thân quân phục đứng bên cửa xe, nửa người trên chui vào trong xe, cả gò má kề sát mặt Lâm Tiểu Kiều. Cũng không biết anh nói gì bên tai cô, nụ cười trên mặt Lâm Tiểu Kiều làm sao cũng không ngăn được, khi xuống xe cô còn kéo cổ áo Thẩm Gia Mộc hôn lên môi anh một cái.

Ở trong mắt Lâm Tĩnh Hảo, hai người tình nồng ý mật chính là một sự châm chọc, người đàn ông mà bản thân mình buông tha lại là một người thú vị như vậy? Khoảng thời gian trước khi hai người còn quen nhau, anh ta ngoại trừ trầm mặc ngẩn người thì chính là mở miệng ngậm miệng đều nhắc tới bộ đội. Cô không thích Thẩm Gia Mộc, tất nhiên là sẽ không yêu ai yêu cả đường đi, cho nên Thẩm Gia Mộc ba câu không rời, làm cho cô càng ngày càng chán ghét. Thì ra là, anh ta cũng có lúc dễ dàng phụ nữ, Lâm Tĩnh Hảo thậm chí có thể tưởng tượng khi Lâm Tiểu Kiều bước xuống khỏi xe, trên mặt sẽ đỏ ửng đến độ nào.

“Tĩnh Hảo, con gọi điện thoại cho em gái con, hỏi xem tại sao lâu như vậy mà còn chưa đến?”. Lâm Lạp nhìn thấy Lâm Tĩnh Hảo đứng ở trên cầu thang, rốt cuộc không kiềm chế được liền đứng ở dưới ra lệnh.

Lâm Tĩnh Hảo phục hồi lại tinh thần, thu hồi sự chua xót trong lòng, miệng hướng trong sân bĩu bĩu, bộ dáng cực kì khinh thường: “Đang ở bên ngoài tình chàng ý thiếp đó.”

Lâm Lạp nhìn theo ánh mắt của Lâm Tĩnh Hảo, thấy xe Thẩm Gia Mộc đang đỗ ở bên ngoài, người đã chuẩn bị gõ cửa. Người giúp việc đi tới mở cửa, Lâm Lạp đích thân tự mình ra nghênh đón. Khi Lâm Lạp mặt đầy tươi cười nịnh nọt khom lưng đặt dưới chân Lâm Tiểu Kiều một đôi dép lê màu hồng chuyên thuộc về cô, cô hơi ngẩn ra, cười chua chát, nắm chặt tay của Thẩm Gia Mộc.

Lúc trước Thẩm Gia Mộc đối với phụ nữ thường không để tâm, nhưng sau khi gặp Lâm Tiểu Kiều, anh giống như được mở ra những nhận thức bình thường, gần như là cô dùng sức đồng thời anh liền nhạy cảm xoay người qua: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Lâm Tiểu Kiều không ngần đầu, vẫn nắm thật chặt tay anh.

“Không thoải mái sao?” Thăm Gia Mộc thân thiết ôm cô vào trong lòng, không để ý trước mặt còn một vị trưởng bối đang đứng đó, “Có muốn nghỉ ngơi trước một chút không?”

Lâm Lạp có chút khó xử đứng ở bên cạnh, Thăm Gia Mộc không chú ý đến ông làm cho ông hoảng hốt, nhưng anh lại quan tâm chăm sóc con gái ông khiến cho ông rất vui. Ít ra vẫn còn mối quan hệ cha vợ con rể gắn bó ở giữa, Lâm Lạp nghĩ như vậy, khước miệng liền cong lên, tiếp đó ánh mắt liền chuyển về phía con gái: “Tiểu Kiều, không thoải mái sao? Về phòng nghỉ ngơi chút đi, sau khi con gả đi, ta và mẹ của con vẫn giữ phòng con như cũ đây.”

Mỗi khi Lâm Tiểu Kiều nghe thấy Lâm Lạp vì Thăm gia mà nịnh bợ đến gần như nằm dưới chân cô để nói chuyện, thì cô đều có cảm giác buồn nôn. Hiện tại cô thật sự không muốn đối mặt với Lâm Lạp, tùy ý gật gật đầu, xỏ đôi dép lê hướng phòng mình chạy đi.

Thăm Gia Mộc không kịp nắm tay cô, nhưng chỉ sửng sốt vài giây, rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, chậm rãi đổi giày. Lâm Lạp ở một bên thầm trách con gái không hiểu chuyện, càng không ngừng cười làm lành với con rể. Thăm Gia Mộc cũng không để ý đến ông ta, chỉ là sau khi vào cửa thì chào hỏi mấy người ở đó, bỏ lại một câu rồi mở cửa phòng Lâm Tiểu Kiều.

Sắc mặt Trần Nhã rất khó coi, nhìn thẳng Lâm Tĩnh Hảo, tựa như đang an ủi điều gì. Lâm Tĩnh Hảo biểu hiện bình thường, quay người lên lầu, chỉ chốc lát sau đã cầm một cái túi ra cửa. Lâm Lạp đứng ở giữa phòng khách bảo người giúp việc mang đồ ăn vào bếp hâm nóng, Trần Nhã thì buồn rầu ngồi trên ghế salon cau mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Tiểu Kiều nằm bò trên giường, ngón trỏ chọc chọc con gấu bông trên đầu giường, Thăm Gia Mộc nằm ở mép giường, nhìn cô không nói một tiếng nào lập đi lập lại động tác này. Anh không phải là một người đàn ông

đặc biệt tinh tế, tuy rằng có thể cảm nhận được cả người Lâm Tiểu Kiều toả ra sự thương tâm, nhưng cũng không hiểu được là tại sao cô lại đau lòng như vậy. Anh không thể nào mở miệng an ủi, chỉ có thể yên lặng ngồi cạnh cô.

“Thẩm Gia Mộc ...” Lâm Tiểu Kiều nghe thấy anh thở dài một tiếng, mới chú ý tới bên cạnh mình còn có người, “Anh ra ngoài ăn cơm trước đi, không cần lo cho em.”

Thẩm Gia Mộc thấy cô chịu nói chuyện, trong lòng khẽ buông lỏng, đưa tay ôm cô bế lên, giống như ôm một đứa bé để ở đầu gối, dịu dàng vén tóc trên mặt cô ra, hỏi: “Sao lại không vui? Không phải vừa nãy còn rất tốt sao?”

“Anh không nên hỏi em, em bây giờ cảm thấy rất là khó chịu, ngay cả chính em cũng làm em chán ghét, muốn nói thật với anh, lại chọc giận anh khiến anh buồn phiền thì làm sao bây giờ?” Lâm Tiểu Kiều ra vẻ thoải mái mà nháy mắt mấy cái, “Được rồi, anh ra ngoài ăn cơm đi, để hai người họ ở bên ngoài như vậy không tốt lắm đâu, sẽ có người nói xấu đó.”

“Tiểu Kiều”, Thẩm Gia Mộc ôm cô thật chặt trong ngực, cảm giác ở trên vai cô, đầu hơi nghiêng, làn da mềm mại theo động tác khép mở của môi anh lướt qua vành tai cô, tê tê đại đại kích thích một dòng điện chạy trong cơ thể cô, “Có mấy lời anh không thích nói, nhưng không có nghĩa là anh không để những lời đó ở trong lòng. Bây giờ anh chỉ nói một lần, em phải nhớ cho kỹ! Em là do anh cưới về làm vợ, ai cũng không thể không nhìn sắc mặt của em! Em thích làm âm ỉ như thế nào cứ làm tùy thích, nếu trời có sập xuống thì vẫn còn anh chống cho em.”

Nghe những lời nói cố chấp gần như là vô lý của anh, hốc mắt Lâm Tiểu Kiều nong nóng, ra sức hít một hơi không khí lạnh mới đưa được ý nghĩ chua chát của mình về. Giống như vừa rồi đối đãi với Tiểu Hùng mập mạp,

đưa tay chọc vào trán của anh, cô cười mắng: “Em dám không phân rõ phải trái như vậy sao? Hay là em trong lòng anh chính là loại hình tượng này?”

Thẩm Gia Mộc phối hợp hít một hơi khí lạnh, nói với giọng cứng chiều: “Vợ, anh đâu dám vậy? Tại trong lòng anh, bà xã của anh là dịu dàng nhất lại còn hiếu lí lẽ. Thật đó ... Á, anh nói thật mà, vợ, đừng chọc, đau!”

“Quân nhân Giải Phóng Quân đâu rồi, mới dùng tí sức lực mà anh đã kêu đau?”

Thẩm Gia Mộc cười hì hì, bọc bàn tay nhỏ bé của cô trong bàn tay to lớn của mình, đặt vào đó một nụ hôn, miệng nhếch lên. Lộ ra hai hàm răng trắng tinh thẳng hàng: “Anh nói này tay của em, sao lại có thể sử dụng sức mạnh lớn như vậy, da thịt mềm mại như thế này, làm anh rất đau lòng nha.”

Hai người lúc từ trong phòng đi ra, Trần Nhã sững sốt một chút, cười có chút miễn cưỡng, lại đi lên lầu gọi Lâm Lạp xuống dưới. Thẩm Gia Mộc lôi kéo Lâm Tiểu Kiều ngồi trên ghế sofa, tùy ý đưa cánh tay khoát lên trên ghế, ôm cả người cô vào trong ngực. Trần Nhã đứng ở trên cầu thang nhìn một màn này, trong lòng đau xót, không rõ là cảm giác gì, bước chân nhẹ nhàng về phòng ngủ.

Lâm Lạp vội vàng từ trên lầu xuống, lại phân phó người giúp việc mang đồ ăn lên bàn, cười chỉ thức ăn màu sắc rực rỡ trên đó: “Ta nhớ rõ lúc trước Tiểu Kiều thích ăn những thứ này, biết con trở về, ta đặc biệt bảo giúp việc làm đó.”

Hai câu nói liền khoe ra mình đối với con gái có rất nhiều yêu thương, nhưng trong lòng Lâm Tiểu Kiều lại hiểu rõ, ông ta từ bao giờ có thời gian ngồi cùng cô trên bàn ăn, tính ra cũng không quá mười đầu ngón tay, ông ta từ đâu mà biết cô thích ăn gì? Nói cho cùng, chỉ sợ cũng là tùy ý sai bảo người giúp việc làm mà thôi.

Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh nhìn Lâm Tiểu Kiều cười không chút cảm kích, ở dưới bàn dùng sức nắm chặt tay cô. Lâm Tiểu Kiều khó hiểu quay đầu nhìn anh, anh lại không nói cái gì, chỉ gấp ít cà rốt bỏ vào bát cho cô. Lâm Tiểu Kiều vẫn luôn ghét ăn cà rốt, Thẩm Gia Mộc cũng biết điều đó. Trước kia khi hai người cùng nhau ăn cơm thì anh vẫn nhớ kỹ sở thích của cô, cũng không có đồ ăn có cà rốt, hôm nay không hiểu vì sao, anh lại liên tục gấp cà rốt bỏ vào bát cô.

Khi Lâm Tiểu Kiều ở trước mặt Thẩm Gia Mộc, cả người đều thả lỏng, thảnh thơi cũng có chút tùy hứng, bây giờ tất nhiên sẽ không ăn. Thẩm Gia Mộc thấy thế, giật mình hỏi: “Anh cũng nhớ rõ là em không thích ăn cà rốt, anh còn tưởng là mình nhớ nhầm rồi cơ, vậy mà cha vợ lại nói đây là đồ ăn em thích?”

Hóa ra là phục kích ở chỗ này, tâm trạng của Lâm Tiểu Kiều trong nháy mắt tốt lên, đơn giản là vì hành vi trả thù ngay thơ của anh. Sắc mặt Lâm Lạp rất khó coi, hung hăng trừng mắt lườm Trần Nhã, lại dặn dò người giúp việc mang đồ ăn bỏ đi.

Trần Nhã không hiểu tại sao mình bị chồng lườm một trận, nhưng trước mặt con gái và con rể lại không tiện nổi giận, nên đành phải ăn đồ ăn nhạt nhẽo, nhai mà chẳng biết mùi vị.

Một bữa cơm mà khiến Lâm Lạp đầu đầy mồ hôi, trong lòng run sợ, chỉ lo có chỗ nào làm không được thỏa đáng khiến cho Thẩm Gia Mộc mất hứng. Thật vất vả mới ăn cơm xong, Lâm Lạp đang muốn giữ Thẩm Gia Mộc lại để nói chuyện, anh liền bắt đầu thường xuyên nhìn đồng hồ. Lâm Lạp sốt ruột, năm nay ông bắt đầu muốn thăng chức, nếu Thẩm Gia Mộc không ra tay hỗ trợ, với tuổi của ông thì tỉ lệ thăng chức là rất nhỏ, bây giờ con trai của Thẩm gia ở ngay trước mặt, anh lại là con rể quý của ông, làm sao có thể để một cơ hội tốt như vậy vượt mất?

Lâm Tiểu Kiều nhìn bộ dạng sốt ruột của cha mình, âm thầm cười khẩy, nghiêng người một cách tự nhiên tựa vào người Thẩm Gia Mộc hỏi: “Sao anh cứ xem giờ mãi vậy? Có việc gì gấp sao?”

Thẩm Gia Mộc cũng không kiên nhẫn cùng cha vợ bàn bạc chuyện tương lai của Lâm gia, anh là quân nhân, không hiểu nhiều việc chính sự, anh một lòng một dạ đều dốc lòng cho quân đội, nếu không phải vì ông là cha của Lâm Tiểu Kiều, thì khi Lâm Lạp chuyển chủ đề câu chuyện để nói về những ý định của ông thì anh đã muốn đứng dậy xin phép đi về. Lại nhẫn nhịn để nghe một lúc, nói qua nói lại, không gì khác chính là hi vọng Thẩm gia đứng ra giúp ông một phen, người cha vợ này thật đúng là sốt ruột! Trong lòng Thẩm Gia Mộc cũng cười khẩy một tiếng, tay vỗ vỗ lưng bà xã, giọng nói nhẹ nhàng: “Khi mới ra khỏi nhà không phải anh đã nói rồi sao? Hôm nay đi xem nhà, buổi tối còn phải đến nhà chị anh ăn cơm.”

Lâm Tiểu Kiều còn chưa nói gì, Trần Nhã đã trách móc nói: “Tiểu Kiều, các con muốn mua nhà riêng?”

Lâm Tiểu Kiều không hiểu tại sao Trần Nhã phản ứng mạnh như vậy, lúc đang chuẩn bị hai câu giải thích, Lâm Tĩnh Hào lại xuất hiện cùng một người đàn ông. Sau khi thấy rõ ràng người đến, Lâm Tiểu Kiều có chút mất tự nhiên đứng lên, đối với người một thân âu phục kia, cử chỉ thanh nhã chào hỏi anh: “Tổng giám đốc!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: "Giao Chiến"

Lục Nham ăn mặc lịch sự, như là mới từ công ty tới đây. Lâm Tiểu Kiều nhìn Lâm Tĩnh Hảo đứng bên cạnh anh, cười nhạt một tiếng, ngoại trừ Thẩm Gia Mộc, đây là lần đầu tiên chị ấy đưa đàn ông về nhà. Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh nhìn bộ dạng nháy mắt ra hiệu của Lâm Tiểu Kiều, chợt cảm thấy rất khó nhìn thấu lòng cô.

Cô nói cô không thích Lâm Tĩnh Hảo, anh tin cô, không ai sẽ đi thích một người luôn chèn ép mình mọi nơi, cướp đi phần lớn sự yêu mến của mọi người. Thế nhưng, cô đối với Lâm Tĩnh Hảo bộ dạng có chút lấy lòng không giống như cực căm ghét, ngay cả điệu bộ cũng vậy, thậm chí còn có một chút chân thành. Nhất là bây giờ, bộ dáng kia của cô không giống như là chế nhạo, chính xác là bộ dạng vui vẻ khi thấy anh rể tương lai tới nhà chơi. Suy nghĩ mãi ở trong lòng, anh vẫn không rõ, chỉ có nói rằng tâm tư của phụ nữ rất khó hiểu để giải thích, thực ra biết và không biết nguyên nhân đều không quan trọng, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

Thật ra, lúc Lâm Tiểu Kiều và Lâm Tĩnh Hảo ở cùng nhau khác xa so với tưởng tượng của Thẩm Gia Mộc. Hai chị em gái, chia cắt không rời chính là máu mủ ruột thịt, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cuối cùng vẫn là có chút tình cảm. Cho dù không thích đối phương đến tận xương tủy, nhưng cũng không có khả năng khiến cho oán hận nhấn chìm tình thân ruột thịt được. Cho nên, giống như sự mâu thuẫn của Lâm Tiểu Kiều, Lâm Tĩnh Hảo cũng vừa muốn chúc cô hạnh phúc lại không muốn nhìn thấy cô hạnh phúc, đấu tranh ở giữa, hai bên cũng không quá quan tâm quá.

Ánh mắt Lục Nham có ý cười nhìn về phía Lâm Tiểu Kiều, Thẩm Gia Mộc rất là khó chịu, vòng qua eo ôm lấy cô, thân mật kéo cô vào trong lòng. Ánh mắt Lâm Tĩnh Hảo buồn bã, không cam chịu yếu thế liền kéo cánh tay của Lục Nham, lôi kéo anh ngồi trên sofa, vén tóc, cười khiêu khích với Lâm Tiểu Kiều: “Phải đi rồi à? Cũng chưa nói được hai câu mà?”

Thẩm Gia Mộc không muốn để ý đến cô ta, tính kéo cô rời đi. Lâm Tiểu Kiều lại nghe không nổi giọng điệu kia, tính tình bướng bỉnh cũng dâng lên, nhẹ nhàng xoay vai thoát khỏi lồng ngực của Thẩm Gia Mộc, ngồi xuống một đầu khác của sofa. Thẩm Gia Mộc thấy thế, nhú mày, vẫn không nói một lời nào đi theo ngồi cạnh Lâm Tiểu Kiều.

Lục Nham là một nhà kinh doanh, không cương trực được như Thẩm Gia Mộc, trong lòng khôn khéo nhanh nhẹn, dù có hứng thú xem hai chị em nhà này tranh giành cấu xé lẫn nhau. Thẩm Gia Mộc nghe lời nói của Lâm Tĩnh Hảo càng ngày càng rõ sự mỉa mai thì chân mày càng nhăn chặt, chỉ là Lâm Tiểu Kiều vẫn cúi đầu không mảy không nhạt trả lời, một người đàn ông như anh nếu xen vào thì không tốt lắm.

Lâm Tiểu Kiều có thể cảm giác rõ ràng được Thẩm Gia Mộc đang tức giận, theo hô hấp nặng nề của anh, dường như dưới ghế sofa cũng rung theo. Cô hơi dựa về phía sau, dịch người về phía anh, hi vọng có thể trì hoãn cơn giận của anh. Lục Nham thấy thế, ý cười càng thêm rõ ràng, cánh tay tùy ý huých vào Lâm Tĩnh Hảo, cắt ngang lời nói của cô, ngược lại lại hỏi Lâm Tiểu Kiều.

“Tiểu Kiều, thời hạn nghỉ phép sắp hết rồi chứ?”

“Vâng, đến lúc đó em sẽ đi làm lại.”

Thẩm Gia Mộc càng nghe càng tức giận, đương nhiên anh biết Lâm Tiểu Kiều không xin nghỉ kết hôn được, sau ba ngày kết hôn phải đi làm trở lại. Thời điểm tân hôn chính là thời điểm tuần trăng mật, làm gì có người đàn

ông nào bằng lòng để vợ yêu của mình quay về làm việc vất vả? Chủ nghĩa đàn ông trong xương tủy của Thẩm Gia Mộc rất lớn, lúc này thấy Lâm Tiểu Kiều trả lời kính cẩn lễ phép, càng thêm nhìn không quen.

Quanh Thẩm Gia Mộc tỏa ra áp suất cực thấp, làm cho bầu không khí có phần khó xử, Lâm Tiểu Kiều biết Thẩm Gia Mộc không vui vẻ, chỉ là cô kết luận nguyên nhân là do Lâm Tĩnh Hảo. Cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được nguyên tắc của người đàn ông này, anh nuông chiều cô, yêu cô, không có khả năng phá vỡ nguyên tắc của mình. Đàn ông, có thể cho phép bạn thỉnh thoảng nũng nịu cố tình gây sự, đây là quyền lợi của người yêu, nhưng mà đàn ông không thể dễ dàng tha thứ khi người phụ nữ của mình trở thành người phụ nữ độc ác trong miệng của người khác. Phụ nữ ghen ghét quá mức với người khác là không đáng yêu nhất, vì vậy, cô cũng không muốn để ý đến Lâm Tĩnh Hảo đang ngày càng chèn ép mình, như không có việc gì kéo Thẩm Gia Mộc chuẩn bị rời đi.

Lâm Tĩnh Hảo mắt thấy Thẩm Gia Mộc tự động cầm túi cho Lâm Tiểu Kiều, ôm vai cô đi ra ngoài, về điểm này cảm giác tự cho mình hơn người của cô bỗng trở nên sụp đổ. Không biết tại sao, một câu nói chưa kịp suy nghĩ lại thoát ra khỏi cổ họng: “Tiểu Kiều, em thật đúng là có một người chồng tốt, quân nhân luôn cầm súng bảo vệ an toàn cho quốc gia và nhân dân còn không thèm để ý hình tượng cầm túi cho em, chắc chắc... Thật là tình nồng ý mật nha...”

Trong nháy mắt cơn tức của Lâm Tiểu Kiều bỗng dâng lên, cô biết ở trong mắt của Thẩm Gia Mộc, quân đội luôn đứng trên tất cả mọi thứ, không thể phủ nhận rằng, có những lúc, có lẽ trong lòng anh vị trí của quân đội còn cao hơn cô. Cô hiểu khi làm vợ lính, nên có một trái tim khoan dung ra sao khi đối mặt với người chồng luôn tôn kính và say mê với sắc xanh thiêng liêng (*) kia. Lâm Tĩnh Hảo nói một câu, khiến Thẩm Gia Mộc mất mặt, nhưng càng làm cho Lâm Tiểu Kiều khó chịu.

(*): màu áo của bộ đội, ý chỉ quân đội.

Ở bên cạnh Lâm Lạp đầy kính ngạc, nghiêm nghị trách mắng con gái: “Tĩnh Hảo! Nói hươu nói vượn cái gì vậy? Buổi trưa hôm nay uống rượu, bây giờ vẫn còn mê sáng?”

Lâm Tĩnh Hảo ấp úng hai lần, không nói gì, Lục Nham ho khan hai tiếng, nhìn Lâm Tiểu Kiều nói: “Thời gian nghỉ hết rồi, nên sớm đi làm lại, nếu không đến cuối năm sẽ không có tiền thưởng. Mặt khác, Annie muốn nghỉ việc, bên nhân sự không có tính toán sẽ nhận thêm người mới, em xem xem có nguyện vọng muốn thay thế vị trí của cô ấy không?”

Lâm Tiểu Kiều gật đầu, Thẩm Gia Mộc gật đầu chào với Trần Nhã và Lâm Lạp rồi đi tới cửa chờ Lâm Tiểu Kiều thay xong giày, mới bắt đầu khom lưng đi giày vào. Lâm Lạp ra cửa tiễn, dáng vẻ có chút ngượng ngùng: “Gia Mộc, Tĩnh Hảo là một đứa bé không hiểu chuyện lắm, con...”

Thẩm Gia Mộc không đợi ông nói hết, để cho Lâm Tiểu Kiều lên xe trước, anh đi tới chỗ trống trước xe, đối diện với Lâm Lạp nói: “Ngày trước, Tiểu Kiều ở Lâm gia như thế nào, con nghĩ so với con cha còn biết rõ hơn. Trước kia con mặc kệ, vì khi đó con không có lập trường gì để nói những lời này, nhưng bây giờ, con hi vọng cha có thể hiểu, người vợ mà Thẩm Gia Mộc con lấy được thì bất luận ai cũng phải tôn trọng cô ấy. Cha vợ, đừng chỉ cưng chiều con gái lớn, bởi vì nhỏ mà sau đó mất lớn, thì hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.”

Lời nói ngầm uy hiếp rõ ràng như thế, làm sao Lâm Lạp lại không hiểu, luôn miệng nói xin lỗi đảm bảo. Lâm Tiểu Kiều nhìn dáng vẻ khom lưng cúi đầu của cha mình, trong lòng hận vô cùng nhưng cũng cực kỳ khổ sở, đợi đến lúc Thẩm Gia Mộc trở lại, cô đã sớm cài dây an toàn ngoan ngoãn chờ anh. Anh xoay tay lái, lái xe ra khỏi tiểu khu, mới cẩn thận quan sát Lâm Tiểu Kiều.

“Việc đó Lục Nham là lãnh đạo trực tiếp của em?”

“Ừ.” Lâm Tiểu Kiều gật đầu, lại hỏi Thẩm Gia Mộc, “Anh ta nói chuyện kia, anh thấy thế nào?”

“Cái cô Annie đó làm cái gì?”

“Thư kí.” Lâm Tiểu Kiều suy nghĩ một chút, lại có chút lo lắng bất an hỏi anh, “Mẹ anh sẽ phản đối công việc này của em sao?”

“Bà phản đối cũng không sao, còn có anh đây mà.” Câu nói đầu tiên của Thẩm Gia Mộc thoải mái giải quyết được vấn đề nhức đầu này, “Tiểu Kiều, sau này cố gắng đừng gặp chị em nhiều, hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp, anh sợ em thua thiệt.”

Lúc nói đến đây, Lâm Tiểu Kiều lại cảm thấy tủi thân, cũng không cần biết anh đang lái xe, thò tay véo một cái trên cánh tay của anh. Thẩm Gia Mộc nghiêng đầu không hiểu nhìn cô, lúc này cô gái mới bĩu môi không vừa lòng chất vấn: “Lúc ở trong phòng, nói tốt như vậy, bộ dáng thề thốt son sắt, về sau tại sao lại không giúp em? Hồi trước anh và Lâm Tĩnh Hảo có chuyện gì em cũng không để ý, hai người sẽ không hợp lại cùng nhau để trêu đùa em đấy chứ?”

Thẩm Gia Mộc đỗ xe vào bãi đỗ, vừa cởi dây an toàn liền đè Lâm Tiểu Kiều xuống, giống như trút giận cắn một cái ở trên đôi môi mềm mại của cô: “Vật nhỏ, em nghĩ anh không nở tròng phật em có phải hay không? Lúc trước cùng Lâm Tĩnh Hảo nói chuyện, anh liền hồ đồ phạm phải một lỗi như vậy, em bắt được thì cả đời không tha?”

“Đau!” Lâm Tiểu Kiều muốn đẩy anh ra, sau khi không có kết quả thì hung hăng đập vai anh một cái, “Anh cắn em?”

“Anh chính là muốn em đau chết, em mới nhớ lâu được!” Ngoài miệng Thẩm Gia Mộc nói như vậy, nhưng vẫn giảm bớt sức lực, dịu dàng liếm qua cánh môi cô, “Nếu không phải cô ta là chị em, không nể mặt em thì

anh đã đối xử không tốt với cô ta rồi, vừa rồi dựa vào việc cô ta nói với em như vậy, anh đã có thể cho cô ta một cái tát.”

Rất rõ ràng, những lời này của anh là để lấy lòng Lâm Tiểu Kiều, cô mặc cho anh liếm, thỉnh thoảng đưa lưỡi ra liếm cánh môi khô nẻ của anh, dần dần trên đó nhuộm một tầng nước, cô thò người ra rút khăn giấy lau cho anh, lại bắt đầu chế nhạo anh: “Thế nào? Còn đánh cả phụ nữ cơ à?”

“Anh cũng không muốn đánh phụ nữ, nhưng mà bắt nạt vợ anh thì không được!” Bởi vì cô lau một lúc, Thẩm Gia Mộc lại bắt đầu không thành thật mỗ một cái trên môi cô, “Vợ anh thì chỉ có anh mới được bắt nạt, những người khác ai mà bắt nạt anh sẽ đánh người đó!”

Lâm Tiểu Kiều cũng biết bên dưới người này không nghiêm chỉnh, hờn dỗi đẩy anh vài cái, lúc này Thẩm Gia Mộc mới chịu ngồi xuống khởi động xe. Lâm Tiểu Kiều nhìn cảnh vật ngoài cửa xe một lúc, nhớ tới lời nói châm chọc Thẩm Gia Mộc của Lâm Tĩnh Hảo, vừa có chút áy náy lại có chút đau lòng nhìn gò má người đàn ông bên cạnh, lúng ta lúng túng xin lỗi: “Lúc này Lâm Tĩnh Hảo nói anh... Em... Em lúc đó không nói được lời nào để bảo vệ anh, xin lỗi...”

Thẩm Gia Mộc vừa quay đầu liền nhìn thấy đôi mắt to của cô đầy nước, trong lòng mềm nhũn, một tay nắm tay lái, một tay để trên đỉnh đầu cô xoa nhẹ: “Không có chuyện gì, là lỗi của anh, em quan tâm nhiều như vậy làm gì? Anh cam tâm tình nguyện yêu thương vợ anh và chuyện anh là quân nhân không liên quan đến nhau, ngược lại, bởi vì anh là quân nhân, mới càng phải yêu thương bà xã, quân nhân nhiều như vậy, em lại thích bộ đội, nếu mà anh không xiết chặt yêu thương, thì không nên có vợ rồi.”

Lâm Tiểu Kiều mím môi cười, ý bảo anh nhìn kỹ đường. Lúc thu tay lại Thẩm Gia Mộc thuận tiện néo mặt cô một cái, cô kinh ngạc thét chói tai, Thẩm Gia Mộc cười ha ha. Hai người rất ăn ý không nói chuyện ở Lâm gia nữa, dọc đường đi tâm trạng không tệ, Lâm Tiểu Kiều dựa trên ghế ngồi

rộng lớn cứ như vậy ngủ thiếp đi. Đợi đến lúc Thẩm Gia Mộc gọi cô dậy, Lâm Tiểu Kiều mới phát hiện, anh thật sự dẫn cô tới nơi bán nhà.

“Anh thật sự muốn mua phòng?” Lâm Tiểu Kiều cũng đã nghe qua giá cả thị trường của ngày hôm nay, có chút lo lắng kéo người đàn ông đang cởi dây an toàn, “Bây giờ mua nhà quá đắt, anh lại thường không ở nhà, cho nên không cần mua đâu.”

“Về sau có con thì dù sao vẫn phải mua căn nhà lớn một chút.” Thẩm Gia Mộc sờ mặt cô an ủi, “Chuyện tiền nong, em không cần lo lắng đâu, anh ăn ngủ đều ở trong bộ đội, tiền lương của em thì em dùng, tiền trợ cấp mấy năm nay của anh vẫn còn, mua nhà xong còn dư lại tiền tất cả đều ở trong thẻ tiền lương, em cũng dùng thoải mái đi, không cần quá tiết kiệm đâu.”

Trong vấn đề quản lý tiền bạc phụ nữ so với đàn ông luôn cẩn thận hơn, Lâm Tiểu Kiều cũng không nói thêm nữa, nếu đã kết hôn cũng nên thoải mái nhận lấy thẻ tiền lương của anh. Nhưng đối với chuyện mua nhà này, cô vẫn kiên trì bảo vệ ý kiến của mình: “Dù sao nhất thời cũng chưa quyết định được, sau này em sẽ từ từ tính xem, hơn nữa chuyện như vậy cũng phải cùng cha mẹ bàn bạc đã, nếu tự ý mình mua, mẹ anh còn không phải giận chết em à?”

Thẩm Gia Mộc nghĩ mẹ mình luôn lạnh nhạt với Lâm Tiểu Kiều, cũng cảm thấy đi về bàn bạc trước một chút cũng tốt, chỉ có điều, chuyện mua phòng là anh chủ ý quyết định, cũng không thể để vợ anh ở nhà bị mẹ mắng suốt được. Đứng nhìn Lâm Tiểu Kiều bộ dáng nhỏ nhắn xinh đẹp, dáng vẻ dịu dàng khéo léo, anh so với ai khác đều hiểu rõ tính khí cô nàng này ngang bướng, thật sự chọc phải cô, đòi ly hôn cũng không phải là chuyện không thể, anh cũng không muốn có một ngày như vậy, anh cưới cô về chính là hi vọng ngày nào cũng trôi qua trong hạnh phúc.

Cuối cùng hai người đến nhà của Thẩm Gia Giai, mới vừa mở cửa đã thấy cô bé đàn dương cầm ngày đó đang đứng cạnh bàn cơm khóc sụt sướt, Thẩm Gia Giai mặt đầy nước mắt đứng ở cửa. Sắc mặt Thẩm Gia Mộc lạnh lẽo, đẩy Thẩm Gia Giai ra, sai bước đi vào, một quyền đánh vào khuôn mặt người đàn ông đang ở trong phòng khách.

Hồi trước Lâm Tiểu Kiều có nghe Thẩm Gia Mộc nói qua chuyện của Thẩm Gia Giai, nhìn vào trong, trong lòng cũng hiểu đại khái, đi tới đỡ Thẩm Gia Giai vào trong nhà. Bên trong tình hình chiến đấu rất kịch liệt, hai người đánh nhau một lúc, mặc dù Diệp Mặc làm chính trị, nhưng nhìn bản lĩnh cũng không tồi, Thẩm Gia Mộc càng không cần phải nói, các chiêu thức trong bộ đội cũng rất được chú trọng, một quyền đi xuống, cũng có thể nghe được tiếng xương và máu thịt trong lúc đó kêu lên nặng nề, dọa cho cô bé đứng bên cạnh càng khóc lớn.

Lâm Tiểu Kiều nhìn Thẩm Gia Giai rơi lệ một mình, thở dài đi ôm đứa bé tới, để đứa bé ngồi trên đầu gối đỡ dành thật lâu. Cô bé dừng khóc chuyện đầu tiên làm chính là kéo Thẩm Gia Mộc ra: “Cậu, cậu đừng đánh ba con!”

Hai người sợ bị thương đứa bé liền đồng thời dừng tay, lúc này cô bé mới xoay người lại kéo Thẩm Gia Giai: “Mẹ, mẹ đừng khóc, con không muốn anh trai, con sẽ để cho anh trai đi theo ba, con cũng không cần ba, mẹ đừng khóc, mẹ cũng đừng để cho cậu đánh ba.”

Lâm Tiểu Kiều nháy mắt với Thẩm Gia Mộc, anh gật đầu, sau đó gọi Thẩm Gia Giai và Diệp Mặc đến thư phòng. Lúc đi xuống một lần nữa, Diệp Mặc nhìn Lâm Tiểu Kiều nở nụ cười, khoe miệng vẫn còn sưng, trong ngực ôm đứa bé, hai người đi tới trước cánh cửa màu đen, không biết nói cái gì, lúc trở lại lần nữa, đứa bé ngoan ngoãn theo Thẩm Gia Giai vào phòng ngủ.

Thẩm Gia Mộc từ trong thư phòng ra ngoài, dáng vẻ rất mệt mỏi tựa vào trong ngực Lâm Tiểu Kiều. Lâm Tiểu Kiều sờ chân mày nhú chặt của anh, Thẩm Gia Mộc nhắm hai mắt nói ra một câu: “Anh ta muốn tái hôn, chị anh thì không muốn.”

Đối với việc an ủi người khác, Lâm Tiểu Kiều không am hiểu lắm, không biết nên nói cái gì, lúc này cũng vậy. Nhưng Thẩm Gia Mộc cũng chưa cho cô thời gian an ủi, anh vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lẩm bẩm nói ra một câu: “Sau này, em cố gắng đừng nghe mẹ anh nói chuyện, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng phải tới hỏi anh nghe chưa.”

“Anh làm sao vậy?”

“Tiểu Kiều, sau này, ngàn vạn lần đừng dễ dàng nói ly hôn! Dù có cho hôn nhân là số một mà em không ngừng đòi ly hôn, thì tất cả cũng sẽ sụp đổ.”

Lâm Tiểu Kiều không biết giữa Thẩm Gia Giai và Diệp Mặc rốt cuộc tồn tại vấn đề gì mà lại ảnh hưởng lớn đối với Thẩm Gia Mộc như vậy. Cô chỉ biết rằng cuộc hôn nhân này là do tình cảm mãnh liệt của người trẻ tuổi đã tạo nên một sinh mệnh, đến quá nhanh, cho nên không thể nào bền chắc được, chị ấy chắc phải cố gắng lắm mới có thể ổn định được cuộc hôn nhân này. Lời nói của Thẩm Gia Mộc không thể nghi ngờ cho cô một lòng tin cực lớn, cô kề sát vào ngực anh, cầm tay anh, kiên định trả lời: “Em sẽ không!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 14: CƠN TỨC GIẬN.

Không ai có tâm tình thường thức bữa tối thịnh soạn, Lâm Tiểu Kiều mới an ủi Thẩm Gia Giai một lúc thì đã bị Thẩm Gia Mộc đưa về nhà. Hai người ở bên ngoài cả một ngày, đều có vẻ hơi mệt mỏi, sau khi vào nhà, người giúp việc đang thu dọn bát chén đầy dầu mỡ mang vào phòng bếp. Thẩm Gia Mộc thấy cũng không còn thừa lại cái gì, bảo Lâm Tiểu Kiều chờ một lát, anh đi nấu mì.

Tần Tĩnh đang gọt hoa quả bỗng dừng tay lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tiểu Kiều mang đầy sự khiếm trách: “Đã trễ như thế này rồi mà các con vẫn chưa ăn cơm?”

“Vâng, đến nhà của chị thì lại xảy ra chút chuyện, cho nên chúng con đã nán lại một chút.” Theo bản năng, Lâm Tiểu Kiều sẽ không muốn cùng mẹ chồng nhắc tới chuyện của Diệp Mặc, cô cho rằng hôn nhân của Thẩm Gia Giai là chuyện của chị ấy và Diệp Mặc, mẹ chồng tham gia vào sẽ chỉ làm cho sự việc càng tệ hơn. Huống hồ, Thẩm Gia Mộc đã nói rõ ràng rằng có khả năng Tần Tĩnh sẽ thêm dầu vào lửa khi cuộc hôn nhân đang trong quá trình thất bại.

“Cho nên, cô cứ ngồi ở đây, để chồng cô phải vào bếp nấu cơm cho cô ăn?” Cả đời Tần Tĩnh cũng không đi ra ngoài làm việc, xuất thân là một thiên kim tiểu thư, sau khi tốt nghiệp thì gả cho Thẩm Kiến Đan môn đăng hộ đối, sau đó giúp chồng dạy con, cuộc sống chỉ ít ỏi vậy thôi. Vì vậy, trong tư tưởng của bà, người vợ vì chồng mà bận bịu việc nhà là điều hiển nhiên.

“A.” Lâm Tiểu Kiều không dám ngồi trên sô pha nghỉ ngơi nữa, chạy vào phòng bếp.

Thẩm Gia Mộc đang úp mặt vào trong nồi, dì giúp việc đứng rửa bát ở một bên, thỉnh thoảng nói hai câu. Lâm Tiểu Kiều đi tới, lấy chiếc đũa trong tay Thẩm Gia Mộc, cho vào trong nồi quấy hai cái. Thẩm Gia Mộc cau mày kéo cánh tay cô ra, hướng phía phòng khách ra sức bĩu môi: “Vào phòng khách ngồi một lúc, xong ngay đây.”

“Quên đi, mẹ bảo em vào nhìn xem.” Bởi vì có dì giúp việc ở đây, Lâm Tiểu Kiều cũng không thể nói rõ ràng được.

Tính tình mẹ mình như thế nào, Thẩm Gia Mộc làm sao có thể không biết? Ở nhà cũng không thể làm quá lên được, thứ nhất dù sao anh cũng là con trai, chuyện gì có thể nhịn sẽ nhịn; thứ hai, đêm hôm đó khi anh nói rõ lòng mình, Thẩm Kiến Đan đã nói, cho dù anh lấy ai, điều kiện tiên quyết là không thể phá vỡ sự hài hòa của gia đình. Cho nên, mặc dù bất đắc dĩ đến tức giận, anh cũng chỉ có thể vỗ về an ủi cô, để cho cô ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Dì giúp việc ở Thẩm gia đã nhiều năm, tính tình khiêm tốn, trước mặt bà Tần Tĩnh thường nhắc đến sự không vừa lòng đối với con dâu, cho nên bà hiểu được hoàn cảnh của Lâm Tiểu Kiều. Mang bát đũa còn thừa lại ngâm dưới nước, bà rửa sạch tay, lau hai cái trên tạp dề: “Hai người các con đều ra ngoài đi, nấu xong dì sẽ gọi các con vào.”

“Không có việc gì đâu, dì cứ rửa chén tiếp đi, con nấu được mà!” Thẩm Gia Mộc không phải là người được nuông chiều từ bé, ở trong bộ đội nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ việc gì làm được đều sẽ tự mình làm.

“Hai con ở bên ngoài bận rộn một ngày, con còn chịu để cho vợ con đứng trong này à?” Dì giúp việc cười đùa nói xong, đẩy hai người rời khỏi phòng bếp.

Lâm Tiểu Kiều vừa nghĩ tới ánh mắt của mẹ chồng, bám vào kệ bếp không chịu di chuyển: “Thẩm Gia Mộc, anh ra ngoài trước đi, em ở đây nhìn là được... Dì, dì rửa chén đi, vẫn còn rất nhiều bát đó.”

Thẩm Gia Mộc biết Lâm Tiểu Kiều sợ cái gì, cào cào mái tóc ngắn, anh buồn bực chỉ muốn trực tiếp khiêng cô ra khỏi phòng bếp cho xong chuyện. Ngày thường chính trị viên nói không ít rằng, quân nhân cưới vợ sẽ không dễ dàng, nếu có cô nào chịu gả cho, thì phải vô cùng yêu thương. Trước khi gặp được Lâm Tiểu Kiều, đối với lời nói này Thẩm Gia Mộc không cho là đúng, đến lúc chính mình thực sự hãm sâu trong đó mới hiểu được, có một người như vậy, bạn hận không thể luôn luôn nâng niu người đó trong lòng bàn tay, cho dù là một giọt nước rơi vào người cô ấy, bạn đều cảm thấy đau lòng gần chết, Lâm Tiểu Kiều là người khiến cho Thẩm Gia Mộc anh biết có một người phụ nữ như vậy tồn tại trên đời.

Dì giúp việc ở Thẩm gia nhiều năm, hầu như là nhìn Thẩm Gia Mộc lớn lên, sao có thể không biết anh yêu cô. Nhưng mà độ nhạy cảm của quan hệ mẹ chồng nàng dâu so với đàn ông đều cao hơn, bà liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra đêm nay Tần Tĩnh cực kì không hài lòng và hoạnh hợ với Lâm Tiểu Kiều. Suy nghĩ một chút, hay là bà cứ bảo Thẩm Gia Mộc ra khỏi phòng bếp, tự mình vừa rửa bát vừa cùng Lâm Tiểu Kiều nói chuyện phiếm.

Thẩm Gia Mộc ẩm ức ngồi trên sô pha, nhìn bộ dạng vênh váo tự đắc của mẹ, càng cảm thấy khó chịu. Tần Tĩnh rút khăn giấy lau nước trên trái cây xong mới ung dung hỏi: “Hôm nay các con đến chỗ chị con?”

“Vâng.”

“Chị con gần đây như thế nào? Hai tháng này đều không về nhà, Dao Dao cũng đi theo không trở về đại viện (*).” Tần Tĩnh thở dài một hơi, bộ dáng giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Trở về con hỏi chị con một chút, rốt cuộc nó tính như thế nào? Chuyện này xử lí ra sao? Cũng

không thể để đứa trẻ còn nhỏ như vậy đi theo bố nó, sau đó nhìn người phụ nữ khác trở thành mẹ của nó chứ?”

(*) : khu vực có nhiều hộ gia đình ở.

Thẩm Gia Mộc vừa nghĩ tới ngày trước mẹ mình làm ra những việc này, giận ghê gớm, cầm chiếc chìa khóa trong tay nặng nề ném lên bàn trà, kim loại đập vào thủy tinh vang lên một âm thanh thật lớn, cùng với âm thanh kinh người đó là giọng nói lạnh như băng của Thẩm Gia Mộc: “Chuyện của chị ấy, mẹ đừng can thiệp vào! Diệp Mặc chưa bao giờ qua lại với người phụ nữ khác, mẹ cũng đừng luôn nghĩ người ta không xứng làm con rể của mẹ, lúc trước khi chuyện bị vạch trần nếu không phải có mẹ ở bên cạnh thêm mắm dặm muối, giật dây Thẩm Gia Giai thì chị ấy sẽ ngu ngốc đòi ly hôn, hai người bọn họ sẽ đi đến tình trạng bây giờ sao?”

“Con đây là có ý trách mẹ?” Tần Tĩnh chỉ cảm thấy toàn bộ việc bà làm cũng đều là muốn tốt cho con gái, bây giờ thấy con trai nổi giận với mình, cảm thấy vừa oan ức vừa khổ sở.

Thẩm Gia Mộc vuốt mặt, cũng không để ý tới khuôn mặt đăm lẹ của mẹ mình, mấy năm nay, anh và cha nếu không phải nhìn thấy nước mắt tuôn rơi lăn lăn của bà, thì làm sao có thể để Thẩm Gia Giai ra đi mà không ngăn cản? Yếu đuối, dùng mấy lần là đủ, một khi dùng nhiều thì sẽ không có người nào tin nữa.

Lâm Tiểu Kiều ra ngoài, không khí trong phòng khách có vẻ không đúng lắm, cô cũng không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ đứng tại chỗ không động đậy. Thẩm Gia Mộc chưa hết giận, nhìn thấy dáng vẻ nơm nớp lo sợ của cô, đành phải đè xuống sự khó chịu, nhận lấy bát trong tay cô lên lầu. Lâm Tiểu Kiều quay lại phòng bếp lấy đĩa, khi đi qua phòng khách một lần nữa, cười đến mức có phần ngượng ngùng, thấy Tần Tĩnh không để ý tới mình, cũng lặng lẽ lên lầu.

Đóng cửa lại, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, Thẩm Gia Mộc cúi đầu vào ăn mì, không trả lời. Vấn đề đối với chuyện của Thẩm Gia Mộc cô cũng không cảm thấy quá hứng thú, hơn nữa đói bụng đến mức luống cuống, cũng ăn một miếng thật lớn. Thẩm Gia Mộc ăn đến mức đầu đầy mồ hôi nhận lấy khăn giấy từ người bên cạnh, thỏa mãn mà lau miệng, lúc này tâm trạng mới đỡ giận hơn một chút.

Lâm Tiểu Kiều thích ăn ớt, cái miệng nhỏ nhắn bị cay phải há ra không khép được, vênh lên xuýt xoa, thấy bộ dạng đáng yêu như vậy Thẩm Gia Mộc bỗng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, hận không thể hung hăng nhào nặn cô ở trong ngực, một hơi đã có thể nuốt cô vào bụng. Anh duỗi tay ôm cô vào trong ngực, đối với ánh mắt kinh hoàng của cô, cười trầm lắng: “Thích ăn ớt như vậy sao?”

“Ừ, từ nhỏ đã thích rồi.”

“Há mồm xuýt xoa như vậy không sợ thiếu dưỡng khí khiến đầu choáng váng sao?”

“Em biết.”

Không hiểu tại sao, giờ phút này Thẩm Gia Mộc cười thoạt nhìn có chút thích thú, Lâm Tiểu Kiều còn chưa đoán ra, đã nghe anh nói: “Vậy để anh bổ sung dưỡng khí cho.” Vừa dứt lời, môi của anh liền phủ xuống, cô cực kỳ tự nhiên há miệng ra, mặc cho lưỡi của anh thuận lợi tiến vào giữa hai hàm răng của cô.

Mùi thơm của mì còn lưu lại giữa hai hàm răng, anh nếm qua từng cái một, lại khẽ liếm hàm trên của cô, cô cảm thấy thân thể ngứa ngáy, cả người cũng mềm nhũn nằm trong ngực anh. Đầu lưỡi của cô vẫn lưu lại cảm giác nóng bỏng, so sánh với người đó, lưỡi của anh lại có chút lạnh lẽo, dây dưa chung một chỗ, vô cùng thoải mái.

Cảm giác cay xè giảm bớt, chỉ còn lại âm thanh yết hầu của anh chuyển động để nuốt nước miếng, vang lên ừng ực khác thường. Lâm Tiểu Kiều biết anh cố ý trêu mình, vung mạnh nắm đấm vào người anh. Không khí trong phổi cô càng ngày càng mỏng manh, đúng lúc này anh rời ra, hai người cùng thở hồng hộc.

Thẩm Gia Mộc vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm khóe môi, thấp giọng lầm bầm: “Mùi vị cũng không tệ lắm.”

Lâm Tiểu Kiều tức giận vô cùng, đẩy anh một cái không nhẹ không nặng: “Bổ sung cái gì mà bổ sung? Thậm chí còn lấy hết sạch dưỡng khí của em.”

Thẩm Gia Mộc nhú mày: “Vậy thử một lần nữa? Lần thứ hai anh nhất định không lấy đi, chỉ bổ sung cho em, em ngoan ngoãn ngậm anh đưa vào trong miệng em là được.” Anh cố ý nói những lời mập mờ không rõ ràng. Cuối cùng, Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt đứng dậy, không để ý tới anh, cầm áo ngủ vào phòng tắm.

Vừa mới đổ dầu gội ra lòng bàn tay thì cửa liền mở ra, dưới làn hơi nước, Lâm Tiểu Kiều không mở mắt, dựa vào tiếng bước chân cùng hơi thở nồng đậm dành riêng cho phái nam thì cô cũng nhận ra đây là Thẩm Gia Mộc. Nghiêng đầu không tránh không né, cô giơ hai bàn tay, giống như làm nũng nói: “Lại đây gội đầu cho em, bị nước vào mắt thật không thoải mái.”

Lần này Thẩm Gia Mộc vô cùng hoan nghênh, kéo cánh tay cô, cho dầu gội lên mái tóc dài của cô, chậm rãi gội đầu. Lâm Tiểu Kiều rên nhẹ như rất hưởng thụ. Thở dài một hai tiếng, sau đó híp mắt nói: “Lúc trước khi còn bé, khi đó ông nội em vẫn còn sống, ông thường gội đầu cho em, bà nội gội đầu cho Lâm Tĩnh Hảo, lúc đó, em chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy Lâm Tĩnh Hảo cũng giống như em nằm ở chỗ ấy, cảm giác giống như đang kề vai sát cánh vậy. Ôi... Thật sự là đã nhiều năm em chưa có cảm giác này... Về sau dù là tự mình gội hay ra tiệm cắt tóc gội đầu, thì người thân

gội đầu vẫn là thoải mái nhất, ngoài tiệm cắt tóc họ chỉ gội rồi sấy sơ qua cho em thôi.”

Thẩm Gia Mộc giật mình, cúi đầu cắn một cái vào đôi môi của cô gái trong lòng, giọng điệu dịu dàng: “Vậy sau này, anh mà rảnh rỗi sẽ gội đầu cho em.”

“Tốt quá!” Lâm Tiểu Kiều đồng ý rất tự nhiên, đến lúc Thẩm Gia Mộc rửa sạch bọt trên tóc, cô mới mở mắt duỗi tay ôm cổ anh, “Muốn em cảm ơn anh như thế nào đây?”

“Ừm... Toàn tâm toàn ý phục vụ bà xã!” Thẩm Gia Mộc cung kính chào kiểu lính, trong ánh mắt mềm mại của Lâm Tiểu Kiều, anh cười đùa đến gần, kéo người cô chặn ở trên tường, một chân của anh để giữa hai chân cô, nguy hiểm đến gần, gần như là cọ sát trên môi cô, nói: “Nếu không tối nay để anh được làm nhiều lần thử xem.”

Tối hôm qua Lâm Tiểu Kiều đã được trải qua, trong hay ngoài cũng thuộc về người đàn ông này, cũng không để ý mình đang đỏ mặt mà trừng mắt nhìn, hỏi ngược lại: “Như vậy anh không thấy thương em sao? Tối hôm qua làm ba lần, bây giờ bên dưới em vẫn còn đau đây này.”

“Thủ trưởng ra lệnh, anh nào dám không tuân theo?” Nhìn dáng vẻ nũng nịu của cô, trong lòng Thẩm Gia Mộc có chút ngứa ngáy, tiện tay lấy một chai sữa tắm trên kệ đá cẩm thạch, thoa dọc theo cổ cô xuống dưới. Ngực, bụng, hai tay... Đi xuống từng tắc một, chất lỏng trơn trượt dính dính trong lòng bàn tay thô ráp của anh chảy trên làn da trắng nõn mịn màng của cô, kích thích từng tiếng thở dốc êm tai.

Thẩm Gia Mộc lại càng sát gần cô hơn, để lồng ngực của anh cũng được thoa lên chút sữa tắm, ngậm vành tai trắng sáng của cô, mập mờ khen ngợi: “Bảo bối, tiếng em thở dốc thật là dễ nghe... Kêu to hơn nữa đi...”

Lâm Tiểu Kiều không có sức để cùng anh tranh luận, móng tay màu hồng nhạt nắm trên vai anh, mười ngón tay dần dần dùng sức. Một tay anh nâng hông cô, ổn định thân thể của cô, ngón trỏ từ từ đi vào. Vào nơi non mềm toàn nước kia. Bụng dưới của Lâm Tiểu Kiều thắt chặt, hét lên một tiếng, càng tiết ra nhiều chất lỏng trong suốt hơn.

Thẩm Gia Mộc cười đến tà ác, cho thêm một ngón giữa đi vào, cùng lúc sử dụng hai ngón tay thay cô mở rộng nơi chật hẹp đó. Lâm Tiểu Kiều lắc đầu có chút không chịu nổi, miệng vẫn kêu không được. Thẩm Gia Mộc không quan tâm nắm trên bả vai cô, ở bên tai cô nói những lời nói hạ lưu, vô liêm sỉ thô lỗ muốn chết: “Bảo bối, em xem, lại một ngón tay nữa tiến vào...”

Lâm Tiểu Kiều che mặt nghẹn ngào, anh cười nhạt một tiếng, rút tay ra. Vươn tay, ôm cô đặt ngồi lên mặt bàn đá cẩm thạch, dùng môi lưỡi thay thế ngón tay, chọc vào nơi đó, một lần lại một lần, rút ra tiến vào. Ra, vào, ra, vào...

“Vào đi...” Lâm Tiểu Kiều không chịu nổi kích thích mãnh liệt như vậy, khi lưỡi anh ra vào một lần nữa, cô liền thở hổn hển yêu cầu Thẩm Gia Mộc.

“Ai vào đi? Vào chỗ nào?” Thẩm Gia Mộc được voi đòi tiên liền bức ép cô.

“Ông xã... Vào đi... Em... Em không chịu nổi được nữa...” Lâm Tiểu Kiều vừa nói vừa khóc lên, “Thẩm Gia Mộc, anh là đồ khốn nạn! Em đã như vậy, anh còn bắt em nói những lời đó!”

Phía dưới Thẩm Gia Mộc sừng tấy muốn nổ tung, nghe cô nói như vậy, liền ôm cô lau khô nước mắt, dùng khăn tắm bọc lấy cô, ôm vào phòng ngủ. Đặt cô trên giường lớn, anh không chịu được nữa liền vội vàng lột

sạch hai người, vừa tiến vào cô vừa thở gấp dụ dỗ nói: “Bảo bối, ngoan, đừng khóc, anh tiến vào đây, ngoan ...”

Lâm Tiểu Kiều ươm một tiếng, hai chân tự động quấn trên hông anh, chịu đựng những va chạm mạnh mẽ của anh một lần lại một lần. Không biết là làm bao nhiêu lần, đến nỗi cô sắp ngất đi, Thẩm Gia Mộc vẫn không dừng lại. Cô khóc lên không chịu nghe theo, Thẩm Gia Mộc phải dỗ dành cực lực bảo bối, mút cái miệng nhỏ nhắn của cô, tăng nhanh tốc độ.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa, cách một cánh cửa Tần Tĩnh ở bên ngoài gọi: “Thẩm Gia Mộc, con bảo vợ con ra ngoài một lúc!”

Lâm Tiểu Kiều vội vàng đẩy người đàn ông trên người ra, Thẩm Gia Mộc không biết bị cái gì kích thích, hung hăng va chạm một cái, gầm nhẹ một tiếng “A”, chịu đựng không phun vào chỗ sâu nhất của cô. Bắn ra ngoài....

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ba Thiếu Một.

Thẩm Gia Mộc mờ hồi đầm ìa ngã trên người Lâm Tiểu Kiều, cô sợ nặng, không ngừng đẩy anh: “Anh nổi điên cái gì vậy? Mẹ anh còn ở bên ngoài đó... Đứng lên, để em đi ra ngoài, nếu không lát nữa mẹ anh lại nói em.”

“Không cần lo đến mẹ anh!” Thẩm Gia Mộc cảm giác mẹ mình thật sự là ngang ngạnh, kéo Lâm Tiểu lên trước ngực, chân dài giơ lên, chẳng biết lúc nào khăn lông bị vò thành một đống dưới chân đã được kéo lên qua loa che từ bụng đến bắp chân hai người.

Tần Tĩnh thấy bên trong không có ai đáp lại, âm thanh khiến người ta đỏ mặt cũng đã biến mất, lại gõ hai cái, không cam lòng hướng vào trong phòng quát: “Thẩm Gia Mộc, hai đứa các con đi ra ngay cho mẹ, mẹ có việc muốn hỏi hai con!”

Bàn tay Thẩm Gia Mộc để ngang eo của Lâm Tiểu Kiều, hai chân kẹp lại, cố định cô trong lồng ngực anh không thể động đậy. Tiếng gõ cửa bên tai vẫn như cũ, không để ý mười mấy giây, trong lòng càng ngày càng thấy phiền, ngáp một cái đầy lưỡi biếng, giọng buồn ngủ nằm trên giường đáp lại Tần Tĩnh: “Mẹ, hôm nay con ở bên ngoài chạy cả một ngày vừa mệt lại đau lưng, Tiểu Kiều đã ngủ từ sớm rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

“Thẩm Gia Mộc, con không ra cũng được, mẹ chỉ hỏi con một câu, hôm nay có phải Diệp Mặc lại đi tìm chị con hay không?” Tần Tĩnh thấy Thẩm Gia Mộc không chịu ra ngoài, liền dứt khoát đứng ở cửa nói chuyện.

“Mẹ, đêm còn dài lắm, mẹ có thể đừng nói chuyện này hay không? Thấm Gia Giai chị ấy cũng không còn nhỏ, vẫn cần mẹ phải quan tâm tới mọi chuyện hay sao? Mẹ, sao mẹ không nhớ kỹ một chút, mẹ...” Thấm Gia Mộc còn chưa nói xong đã bị Lâm Tiểu Kiều dùng cùi chỏ huých một phát vào lồng ngực, anh cho là mình âm ỉ khiến cô không ngủ được, đành phải dừng lại nhỏ giọng dỗ dành: “Được rồi, được rồi, anh không nói nữa, em ngủ đi.”

Lâm Tiểu Kiều nghe vậy lại nhéo eo anh một cái: “Anh nói với mẹ như vậy là sao? Anh cho là mình đang giáo huấn cấp dưới của mình à?”

“Em không biết thôi, mẹ anh là người như vậy, anh không nói gay gắt một chút, mẹ anh có thể dừng lại sao? Đợi lát nữa ba anh trở về, chắc chắn sẽ giáo huấn mẹ anh một trận! Thật không hiểu mẹ anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, tại sao đã qua nhiều năm như vậy, mẹ anh vẫn là cái bộ dạng trí tuệ không chịu phát triển!” Thấm Gia Mộc càng nói càng giận, lực tay trên eo cô cũng lớn hơn.

Lâm Tiểu Kiều chịu đựng đau đớn trên eo trừng anh: “Càng nói càng quá đáng mà... Anh là con trai mà lại mẹ như vậy, trong lòng mẹ anh sẽ thoải mái được sao? Đàn ông các anh chính là như vậy, gặp chuyện chỉ quan tâm trong lòng mình có thoải mái hay không, hoàn toàn mặc kệ cảm nhận của người khác. Anh suy nghĩ một chút, nếu em nói với anh như vậy, anh có vui vẻ không?”

Thấm Gia Mộc nhíu mày, thờ ơ trả lời: “Em muốn nói thì cứ nói, anh nghe là được, mẹ anh, nếu không chịu khổ một chút, thì làm sao có thể khắc sâu nỗi nhớ? Mẹ anh làm những chuyện kia với Thấm Gia Giai, anh đều không muốn nhắc lại, ai biết mấy năm trôi qua, mẹ anh vẫn như cũ không chịu thay đổi.”

Lâm Tiểu Kiều biết người đàn ông này chính trực nhưng cũng thẳng thắn, trong lòng có cái gì thì nói cái đó, tính cách quân nhân đặc biệt thẳng thắn, cô dứt khoát không cho anh phân tích nữa, chỉ thúc giục anh rời

giường đi ra ngoài. Hai người vội vội vàng vàng mặc quần áo tử tế, vừa mới mở cửa phòng, liền nghe thấy tiếng xe của Thẩm Kiến Đan dừng trong sân. Tần Tĩnh sửng sốt, nhìn ánh sáng màu vàng trên cửa sổ có chút thất thần, Lâm Tiểu Kiều nhân cơ hội tiến lên khoác tay bà, ngọt ngào nhận tội: “Mẹ, thật là xấu hổ, lúc này con đang ngủ, không nghe thấy mẹ gọi, mẹ có chuyện gì không?”

Tần Tĩnh liếc mắt, không nghe thấy? Ai tin được? Chẳng qua là không muốn nghe những lời mắng mỏ của bà, Thẩm Kiến Đan sải bước vào nhà, nhìn thấy ba người ở trên lầu, cười mũ xuống đặt lên bàn trà, bưng ly trà trong tay, thổi bọt trà uống một ngụm xong mới hỏi: “Còn đứng ở đó làm gì? Có chuyện gì không?”

Tần Tĩnh có chút không chắc chắn về thái độ của ông, ngày đó đưa Thẩm Gia Giai rời khỏi Thẩm gia, ông liền nghiêm nghị cấm bà đừng quá xen vào chuyện giữa con gái và Diệp Mặc, như dưới tình cảnh bây giờ, bà trả lời không được, mà không trả lời lại càng không được. Có chút khó khăn đứng tại chỗ, ánh mắt Tần Tĩnh nhìn về phía chồng tràn đầy lo sợ. Trái lại Thẩm Kiến Đan rất nhàn nhã, lại uống vài hớp trà mới lên lầu, lúc đi tới trước mặt mọi người, liền nói với Thẩm Gia Mộc: “Con đến thư phòng một lát.”

Tần Tĩnh không cam lòng trở về phòng ngủ, Thẩm Gia Mộc vỗ vai Lâm Tiểu Kiều, bảo cô về trước nằm trên giường đừng để bị lạnh, còn anh thì sửa lại một chút cổ áo ngủ, đi theo Thẩm Kiến Đan vào thư phòng.

Thẩm Kiến Đan lấy văn kiện túi ra đặt lên bàn đọc sách, nhìn con trai đứng ở trước bàn, mặc dù không mặc quân trang, nhưng vẫn khép chân hóp bụng, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng nghiêm. Hải lòng gật đầu một cái, ánh mắt của ông dịu dàng một chút, để bút máy trên túi văn kiện: “Trong này là một chút tài liệu của quân đội, con mang tới cho Lâm Tiểu Kiều viết vào là được.”

Thẩm Gia Mộc nhìn Thẩm Kiến Đàn có chút lơ mờ phát giác ra, từ khi quyết định muốn kết hôn cho tới nay, Thẩm Kiến Đàn chưa từng đề cập tới chuyện muốn Lâm Tiểu Kiều theo anh đi theo quân đội, tại sao đột nhiên lại đem tất cả tài liệu đã chuẩn bị xong cầm về ném trước mặt anh. Có phải cách nhìn nhận của cha với Lâm Tiểu Kiều cũng không tốt không? Vừa nghĩ tới việc đó có thể là thật, sắc mặt của anh liền dần dần tối lại, người cũng không động đậy.

Thẩm Kiến Đàn nhìn sắc mặt khó coi của anh cũng biết chuyện này anh đã suy nghĩ quá nhiều, ho khan hai cái, nén lại quyết tâm để giải thích nói: “Con cùng Tiểu Kiều không nên suy nghĩ nhiều, cha là thấy mẹ con... Trong chuyện của chị con, con cũng thấy rất rõ ràng, các con không thích hợp ở cùng một chỗ với chúng ta. Làm vợ lính không phải là dễ, nhìn Tiểu Kiều lại dịu dàng yếu ớt, cha muốn, con vẫn nên dẫn theo vợ con bên người thì sẽ khá hơn một chút, mặc dù điều kiện của bộ đội không tốt lắm, nhưng có người đàn ông ở bên cạnh làm nên chuyện thì tới đó cũng sẽ nhanh nhẹn hơn một chút. Chờ thêm hai năm nữa, cha sẽ nghĩ cho con từ nơi đóng quân chuyển đến bộ phận kỹ thuật, đến lúc đó hai con lại có thể trở về thành phố sống.”

“Cha, ý của cha con hiểu.” Thẩm Gia Mộc sau khi bớt suy nghĩ đi liền quả quyết tỏ rõ thái độ của mình, “Nhưng chuyện như vậy vẫn phải hỏi ý kiến của Tiểu Kiều đã. Điều kiện nơi đóng quân không thể so với trong thành phố, trong lòng con không muốn cô ấy đi, vả lại công việc của cô ấy ở đây, cô ấy cũng không có ý định từ chức. Chẳng qua, con cũng không có ý định để cô ấy ở nhà mình, chiều hôm nay con mới nói với cô ấy chuyện mua nhà, ngày mai con đưa cô ấy đi xem một chút, sẽ dọn ra rất nhanh thôi.”

Thẩm Kiến Đàn gật gật đầu nói: “Cũng được, mọi việc vợ chồng các con cũng bàn bạc đi, không nên giống như Thẩm Gia Giai.”

“Con hiếu...” Thẩm Gia Mộc gật đầu, nét mặt thả lỏng, “Hai ngày nữa con trở về doanh trại, Tiểu Kiều ở nhà, cha chú ý giùm con một chút, thái độ của mẹ với cô ấy không tốt lắm, cha ở giữa làm trung gian, tính tình dịu dàng của Tiểu Kiều cộng thêm cái tính nóng nảy của mẹ, khiến bây giờ con không yên tâm cho lắm.”

“Ừ.” Thẩm Kiến Đàn gật đầu đáp ứng, lại bưng ly trà lên. Thẩm Gia Mộc biết đây là cha đang đui anh, cũng thức thối trở về phòng ngủ.

Lúc vừa mới vào phòng, chỉ thấy Lâm Tiểu Kiều đang lăn mình từ trong chần bô

đậy. Thẩm Gia Mộc nhìn cặp mắt ướt nhep giống như nai con của cô đang nhìn

mình, không khỏi bật cười, cởi áo ngủ xuống, chui vào trong chần ôm cô vào trong ngực, dùng thân thể anh sưởi ấm cho thân thể cô.

Dường như cô gái nhỏ rất lo lắng, ở trong ngực anh lăn qua lộn lại, không biết đang suy nghĩ cái gì. Thẩm Gia Mộc bị cô chọc ghẹo lại bắt đầu ham muốn, bắt lấy hai tay của cô, đỏ mắt hỏi: “Lăn qua lộn lại, em lại muốn?”

Lâm Tiểu Kiều thấy anh khôi phục lại dáng vẻ lưu manh, hoàn toàn yên lòng, tự giác đưa tay ôm ngang eo anh, từ từ xoa bóp, lấy lòng hỏi: “Vừa rồi cha nói gì vậy? Có nói đến em hay không? Anh có thay em giải thích không vậy? Lúc mẹ gõ cửa, là anh giữ em không thả, nhưng mà em có phản kháng nha, chuyện này anh phải chịu trách nhiệm giúp em, em sợ cha anh lắm, quá nghiêm túc, em nhìn là đã thấy sợ...”

Thẩm Gia Mộc cười khẽ, rất bình tĩnh hướng thân dưới to lớn xuống phía dưới cô. Thân thể dịch gần vào một chút: “Cái gì gọi là em có phản kháng? Hà... Anh nhớ khi đó em chỉ lo rên và thở hổn hển, nào có chút phản kháng? Liên tục gọi anh đi vào.”

“Thẩm Gia Mộc, anh là tên lưu manh!” Lỗ tai Lâm Tiểu Kiều đỏ hồng, che mặt mắng, “Anh chỉ không mặc quân trang mà đã có cái bộ dạng này? Trước khi kết hôn một chút em cũng không nhìn ra, đầu óc toàn những suy nghĩ lưu manh, cẩn thận ngày nào đó bị phát hiện, người ta cho anh ra tòa án quân sự xử phạt!”

“Tòa án quân sự sẽ không xen vào chuyện chăn gối của vợ chồng.” Thẩm Gia Mộc cười đuổi theo môi của cô, ngậm trong miệng hút thật mạnh, đầu lưỡi đi vào, say mê hôn cái lưỡi thơm tho của cô một lát, anh mới đè ép luồng xúc động trên người xuống, nói: “Anh sẽ nói với em một chuyện nghiêm túc, em hãy suy nghĩ thật kỹ vào.”

“Ừ.” Khó có khi anh nhận được khi đang ở trên giường, Lâm Tiểu Kiều cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, nghiêm túc gật đầu.

“Cha anh cầm một xấp bản khai xin theo quân trở về, em xem có muốn theo hay không...”

Thẩm Gia Mộc còn chưa nói hết lời, liền bị Lâm Tiểu Kiều lạnh lùng đẩy ra: “Anh có ý gì? Muốn em bỏ việc theo anh đi bộ đội? Thẩm Gia Mộc, em nói cho anh nghe, em nghe người khác nói, nếu như tình yêu là cái lồng, sự nghiệp là dây an toàn, hôn nhân là bệ đỡ, dù cái lồng và bệ đỡ đều có, không có dây an toàn thì lời nói rất dễ dàng đi qua, em cũng không muốn có một cái áo lót như vậy, cũng có ba mà thiếu một!”

Thẩm Gia Mộc cười nhẹ, kéo cô lại gần, cúi đầu mổ trên môi cô một cái, nói: “Lúc này anh đâu có nói là bắt buộc em phải đi, anh chỉ muốn em suy nghĩ một chút, còn không phải là muốn xem ý kiến của em sao? Anh sợ em và mẹ anh sống chung không hợp, tạm thời lại chưa mua được căn nhà nào tốt, thế chẳng phải em sẽ bị uất ức mất mấy ngày?”

Lâm Tiểu Kiều vùi trong ngực anh, khuôn mặt cọ cọ ở xương quai xanh của anh, cười đến là thỏa mãn: “Sau này em sẽ thường xuyên đến doanh

trại thăm anh, anh suy nghĩ một chút, em vừa mới tốt nghiệp, rất vất vả mới tìm được việc, em thật sự là không bỏ được. Hôn nhân ở giữa, sự nghiệp cũng rất quan trọng trong việc cân bằng tình cảm vợ chồng, tại sao có thể nói không cần là không cần được. Về phần mẹ anh, anh biết em phải chịu oan ức là được rồi, như vậy anh sẽ càng phải đối tốt với em hơn!”

“Được, vợ nói cái gì thì chính là cái đó!” Thẩm Gia Mộc cứng chiều cười cười, vuốt mặt cô, nhấn mạnh, “Anh cũng chỉ còn nốt ngày mai là ngày nghỉ, dù sao đi nữa cũng phải đi xem nhà một chút, em thấy thích là được, anh chỉ có nhiệm vụ giữ an toàn cho em thôi. Vừa rồi anh nói với cha, cha cũng đồng ý, mẹ anh thì em không cần lo lắng, có cha anh ở giữa rồi.”

“Ừ.” Lâm Tiểu Kiều ngửa đầu hôn cằm anh một cái, khen nói, “Ông xã, anh thật tốt.”

“Chỉ gọi không thôi thì không phải là thật, anh thấy, gọi mà không làm được cũng không phải là thật, vợ, phần thưởng thực sự là phải có chút vật chất, anh trai đang đói bụng, ăn em có được hay không?”

Lâm Tiểu Kiều tức giận cấu anh, người này không thể để cho anh có sắc mặt tốt được, không thì lúc nào anh cũng không biết xấu hổ mà chỉ suy nghĩ muốn ăn sạch cô. Chỉ là, vợ chồng tân hôn, cô cũng biết người đàn ông này mấy năm trước ở trong bộ đội phải kìm nén đến hoảng sợ, thế nên cô lúc nào cũng ồm ờ đáp ứng anh. Ở trên giường Thẩm Gia Mộc không được tính là dịu dàng, mỗi một cái va chạm đều vừa mãnh liệt vừa mạnh mẽ, cũng nhanh chóng lên đỉnh trong tử cung của cô. Thế nhưng, anh cũng không làm ầu, Lâm Tiểu Kiều không gật đầu, anh sẽ chịu đựng đến chết.

Vì vậy, giờ phút này khi đã lấy được sự đồng ý, anh liền kéo quần ngủ của cô xuống, vén áo ngủ lên, hai tay di chuyển, vừa liếm vừa hôn, cô rất nhanh nhũn thành một bãi nước ở dưới anh. Mồ hôi lấp lánh nhỏ xuống, cả cánh rừng mọc lên xanh biếc...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Không Được Tự Nhiên

Sáng sớm ngày thứ hai, Thăm Gia Mộc ra ngoài khi vẫn còn sự tức giận của tối hôm qua nên không thèm chào hỏi Tần Tĩnh, Lâm Tiểu Kiều đưa lại túi tài liệu cho Thăm Kiến Đan rồi chào tạm biệt với Tần Tĩnh, sau đó chạy chậm đuổi theo Thăm Gia Mộc. Tần Tĩnh nhìn bóng lưng của hai người, chân mày nhăn thành một chữ “Sông” (*) lớn, lại nhìn Lâm Tiểu Kiều gắng gượng lấy váy che bớt đùi đi, chân mày càng nhíu chặt hơn.

(*) “川” : chữ “sông” trong tiếng trung

Thăm Kiến Đan húp một muỗng cháo, nhìn theo ánh mắt bà xã, đặt chén sứ xuống thật mạnh, lúc này Tần Tĩnh mới hoảng sợ quay đầu lại lờm ông. Thăm Kiến Đan nhớ tới mấy năm trước, lúc Thăm Gia Giai dọn nhà đi đã nói những lời đó, trong bụng càng thêm khó chịu, cuối cùng cảm thấy mới sáng sớm mà bà xã đã khiến ông ngột ngạt như vậy, lời nói cũng trở nên nghiêm nghị hơn.

“Năm ấy khi Thăm Gia Giai chuyển đi, tôi nói với bà những gì, bà đã quên nhanh như vậy rồi sao?”

Trong lòng Tần Tĩnh có chút sợ hãi, cũng không dám thở mạnh, cho đến bây giờ bà vẫn còn nhớ ánh mắt lạnh lẽo của chồng mình năm đó cùng với câu nói làm tổn thương người khác, con trai chỉ thương xót nhìn lướt qua, con gái không ngừng rơi nước mắt, tất cả đều giống như những thanh đao lẳng trè trong xương cốt bà, trong nháy mắt bà liền hiểu từ “hèn hạ” trong miệng chồng là từ đâu mà đến - hóa ra, bản chất bà quá tùy tiện, cho nên mới khiến người ta cảm thấy khinh bỉ. Đột nhiên những oán hận ùn ùn kéo

đến, vì cái gì mà phải tùy tiện đây? Còn không phải là bởi vì những lời nói tổn thương người khác của bọn họ cứ từng nhát từng nhát chém vào xương thịt của bà!

Thẩm Kiến Đàn nhìn bà xã không nói một lời nào, cũng không nói nữa, húp sạch bát cháo, gấp tờ báo đứng lên mặc áo khoác quân đội vào, nhìn bà xã một cái, cuối cùng đưa ra lời cảnh cáo: “Lúc không có chuyện gì làm thì cùng Tiểu Kiều tâm sự nhiều một chút, tôi thấy đứa trẻ này rất tốt, bà thu lại cái ý định chen tay vào làm bậy của mình đi, an phận mà hưởng phúc cháu trai mới là đúng đắn!”

“Ừ.” Trong lòng Tần Tĩnh một vụn lần không muốn, nở nụ cười yếu ớt gật đầu, tiễn chồng ra cửa, quay vào liền gọi lính cần vụ chuẩn bị xe đến nhà Thẩm Gia Giai.

Thẩm Gia Mộc trực tiếp lái xe đưa Lâm Tiểu Kiều đến khu xây dựng của thành phố, gần đây khu đó mới xây nhà bán hoặc cho thuê chủ yếu cũng tập trung ở một chỗ. Anh thuộc phái hành động, một khi đã có tính toán, thì dù có sấm chớp bão giạt cũng phải thực hiện được, đối với lần này, trong lòng Lâm Tiểu Kiều có chút không thoải mái. Nếu là trước khi cưới, có người đàn ông vội vàng nói mua nhà để cưới cô, không chừng trong lòng cô còn có thể tranh thủ vui mừng một trận. Chẳng qua là sau khi kết hôn, tính toán kỹ lưỡng là điều tất yếu, vậy mà anh lại cố chấp muốn mua nhà, trong lòng cô có chút không nỡ.

“Thẩm Gia Mộc, nếu không thì xem qua nhà cũ một chút, bây giờ rất nhiều nhà đã qua sử dụng cũng vẫn rất tốt.” Lâm Tiểu Kiều thử thương lượng.

Thẩm Gia Mộc không nói hai lời liền kéo Lâm Tiểu Kiều xuống xe, bởi vì anh mặc quân trang cho nên hấp dẫn không ít ánh mắt của người đi đường. Da mặt anh dày, không nhìn những ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, kéo Lâm Tiểu Kiều sai bước đi vào phòng môi giới, nhận thấy được cô

vùng vẫy, trước mặt mọi người anh ôm eo của cô, chỉ có thể thấp giọng nói: “Ngoan nào! Anh cũng không thể để cho con của bà xã ở nhà của người khác được!”

Lâm Tiểu Kiều dờ khóc dờ cười, đây là nguy hiểm cái gì vậy: “Lời nói của anh toàn để tâm vào mấy chuyện vụn vặt thôi... Bây giờ ở nhà cũ đi, nhiều tiện nghi như vậy ở cũng đâu mất miếng thịt nào.”

Thẩm Gia Mộc lười phải tranh luận cùng cô, ý vào ưu thế chiều cao, trực tiếp lôi cô vào phòng môi giới. Hai tay anh đặt trên vai Lâm Tiểu Kiều, đẩy cô về phía trước, lập tức liền có nhân viên bán hàng từ bốn phía đi tới, tha thiết hỏi thăm. Lâm Tiểu Kiều bị hỏi đến mức đầu óc choáng váng, chỉ có thể đáng thương nhờ Thẩm Gia Mộc giúp đỡ rồi đi về phía salon ngồi trên đó nhàn nhã chơi điện thoại di động. Người nào đó thấy bộ dạng như vậy của bà xã, trong lòng mềm mại đến rối tinh rối mù.

Nhân viên môi giới nhìn tình hình này cũng biết người đàn ông này quyết định tất cả, mặt nở nụ cười đi đến gần, đặt tập tài liệu trong tay ở trước mặt Thẩm Gia Mộc. Còn chưa nói gì, chỉ thấy Thẩm Gia Mộc nhẹ nhàng kéo Lâm Tiểu Kiều đến cạnh mình, lại cầm tờ khai xanh xanh đỏ đỏ đưa cho cô, giọng nói cứng chiều, không chút cố kỵ còn những người khác ở bên cạnh: “Em nhìn một chút xem thích căn nào?”

Lâm Tiểu Kiều nhức đầu, nhìn một lúc cũng không thể nhìn ra cái lí do mà mình tới đây, mờ mịt nhìn Thẩm Gia Mộc. Thấy dáng vẻ lơ mơ bối rối của cô trong lòng Thẩm Gia Mộc giống như bị mèo cào một cái, hơi ngứa một chút, lại nhớ lại những hình ảnh uốn lượn quanh co tốt đẹp tối hôm qua, hận không thể lập tức kéo cô về nhà hưng hăng đê ở phía dưới.

Lâm Tiểu Kiều thấy Thẩm Gia Mộc nhìn mình chăm chăm, tròng mắt đen như mực phủ một tầng sắc thái dày đặc, thoạt nhìn dường như rất nguy hiểm, rồi lại kinh diễm phát hoảng. Đẩy mạnh anh một cái, người nào đó mới phục hồi lại tinh thần, bưng ly giấy lên uống một ngụm trà, anh mới

nhắc tới chuyện chính: “Nếu không thì mua căn này? Hướng nam bắc, ánh sáng rất tốt, nơi này cũng không cách xa nơi làm việc của em, hai bên đường đi đều có quán ăn sáng, gần đó còn có siêu thị, rất thuận tiện cho sinh hoạt.”

“Ừ.” Lâm Tiểu Kiều nhìn giá một chút, tạm được, không tính là quá đắt, trong lòng cũng có thể chấp nhận, ít nhất so với căn nhà lúc trước nhân viên bán hàng giới thiệu đắt đến mức phải lú lỏi thì căn nhà này khiến cô cảm thấy vừa ý hơn.

Thẩm Gia Mộc là một người sáng khoái, lập tức trả tiền đặt cọc, sau khi điền đầy đủ giấy tờ và xác định rõ ngày kí hợp đồng chính thức thì liền kéo cô rời đi. Ngồi lên xe, Lâm Tiểu Kiều vẫn giống như đang rơi vào trong sương mù bồng bênh, như vậy là đã có một căn nhà? Thẩm Gia Mộc lái xe ra khỏi bãi đậu xe, vừa nhìn đường, vừa dặn dò cô: “Hồi trước đưa cho em cái thẻ, tiền bên trong đó cũng đủ để mua căn nhà này, đến ngày chính thức ký hợp đồng, anh không thể cùng em đến đây được, em đọc kĩ hợp đồng rồi hãy kí tên, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều gật đầu, kéo lại suy nghĩ, nghiêm túc nói với Thẩm Gia Mộc, “Trên bất động sản viết tên của anh nhé... Thẩm Gia Mộc, lần đầu tiên em yêu cầu anh, anh đừng từ chối. Con người của em, nói khó nghe thì luôn nay Tần mai Sở (*), mỗi lần đi dạo phố mua quần áo thì em đều rất hối hận, em sợ em đối với anh... Hơn nữa, em không hi vọng có người nói em là vì căn nhà này mà gả cho anh.”

(*) : nay Tần mai Sở ý chỉ những người hay lật lọng, thường thay đổi quyết định của mình một cách nhanh chóng, bất thường.

Sắc mặt Thẩm Gia Mộc trầm xuống, quẹo xe vào một con hẻm bỏ hoang, nơi này đã bị phân vào khu phá bỏ và dời đi nơi khác, vì vậy không có nhiều người. Hô hấp của anh dồn dập, thoát nhìn trông rất tức giận, châm một điếu thuốc hút một hơi, giống như một con sư tử nóng nảy, đẩy cửa xe

ra, dụi tàn thuốc lên tường mới lên xe lại, sắc mặt vẫn tối tăm đáng sợ như cũ: “Lâm Tiểu Kiều, anh không phải là em đi mua quần áo! Nay Tần mai Sở? Có ý gì? Em đã kết hôn có biết hay không?! Việc kết hôn của quân nhân là được pháp luật bảo vệ có biết hay không? Anh không đồng ý thì người nào cũng không thể khiến chúng ta li hôn!”

Từ lúc Lâm Tiểu Kiều quen biết anh tới nay chưa từng thấy anh giận dữ như vậy, trong lòng hối hận vì đã lừa dối, rồi lại không lấy lại được thể diện. Cô đành phải thay đổi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Thẩm Gia Mộc thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng bực bội, sắc mặt càng thêm khó coi, nhấn chân ga một cái, chiếc xe với tính năng vô cùng tốt phóng vọt ra ngoài.

Đọc theo đường đi, Lâm Tiểu Kiều cũng không dám nói gì, môi Thẩm Gia Mộc mím chặt thành một đường thẳng chứng tỏ giờ phút này anh rất không vui. Rất ít khi tình huống ngọt ngào như thế này xảy ra, Lâm Tiểu Kiều cảm thấy có chút bất an, mới kết hôn có hai ngày mà hai người đã bắt đầu chiến tranh lạnh, nếu thế thì hơn chục năm nữa sẽ như thế nào, cô thực sự không dám tưởng tượng tiếp.

Thẩm Gia Mộc lái xe, thỉnh thoảng đuôi mắt lại liếc về phía người phụ nữ, anh rất hận không thể một phát bóp chết cô! Anh thừa nhận, trong chuyện kết hôn này, tốc độ của hai người đúng là quá nhanh, nhưng mà anh cũng cho rằng cô là người phụ nữ sẽ đi cùng anh đến suốt đời, vậy mà tại sao cô có thể nói ra những lời khó nghe như “nay Tần mai Sở”? Mặc dù anh là quân nhân, lí trí luôn bình tĩnh, nhưng cô không biết anh cũng là một người đàn ông bình thường sao? Lời nói như vậy cũng có thể khiến anh tức giận đến mức không kiềm chế được, cũng sẽ khiến anh mơ hồ cảm thấy sợ hãi, sợ cô và anh sẽ đi đến ngày đó. Nếu như ngày đó đến thật, sự kiêu ngạo về hạnh phúc của anh trong nháy mắt cũng sẽ bị đập vỡ tan nát!

Vào trong sân, hai người một trước một sau, hôm nay Thẩm Kiến Đan không bận việc cho nên về nhà sớm hơn mọi ngày, đang cắt tỉa hoa cảnh trong sân vườn. Lâm Tiểu Kiều nở một nụ cười, chào hỏi qua một chút rồi

lên lầu trở về phòng. Thấm Gia Mộc cho là cô cố ý thể hiện thái độ, lại cảm thấy mấy ngày nay có phải anh cưng chiều cô quá mức rồi không, cố tình không quan tâm đến cô, chậm rãi ngồi trên ghế salon.

Tần Tĩnh từ trong phòng đi ra ngoài, nhìn thấy con trai ngồi một mình trong phòng khách, có chút sững sốt, khó có khi Lâm Tiểu Kiều không bám dính bên cạnh anh. Bà đi đến, lấy ra một hộp đựng nữ trang, để trước mặt anh: “Cầm cho vợ của con này, đỡ phải nói mẹ là mẹ chồng mà ngay cả quà cưới cũng không tặng được cho con dâu.”

Thấm Gia Mộc quan sát Tần Tĩnh mấy phút, vẫn không thể nào suy nghĩ ra, tại sao thái độ của mẹ lại bỗng nhiên thay đổi. Cuối cùng, vẫn là Tần Tĩnh tự mình nói ra nguyên nhân: “Hôm nay mẹ đến nhà của chị con, qua nhiều năm như vậy khó có khi chị con lần đầu tiên chịu hòa nhã nói chuyện của Diệp Mặc với mẹ. Sau đó chị con nói là vợ con có chút chuyện cần phải nói với ba mẹ, làm gì có khoảng cách, thù hận giữa mẹ con? Mẹ đoán, trong chuyện này, trái lại thì vợ con đã khuyên giải chị con không ít.”

Thấm Gia Mộc gật đầu, cũng không nói gì nữa. Thấm Kiến Đoàn đi tới, rửa tay đi lấy tờ báo quân sự vừa được đưa tới, hai tay nắm chặt hai bên, rung một cái, tờ báo vang lên “loạt xoạt”: “Lên xem Tiểu Kiều một chút, cha thấy sắc mặt con bé không tốt lắm, hình như không được thoải mái cho lắm... Hai đứa đều là thanh niên thì nên tập luyện nhiều vào, buồn bực ở trong phòng như bà già, tổ chất cơ thể sao có thể tốt lên được? Đợi lát nữa ăn cơm, con đưa con bé ra ngoài đi dạo, nếu thực sự khó chịu thì đi bệnh viện khám xem sao.”

Thấm Gia Mộc không trả lời, nói cũng không nói, cầm cái hộp nhỏ mà mẹ cho, sải hai ba bước lên lầu. Đẩy cửa đi vào, Lâm Tiểu Kiều đang nằm trên giường đọc sách, anh đi đến, đặt hộp nữ trang trên tủ đầu giường, vừa cời cà vạt xanh lục vừa nói: “Mẹ anh cho em, em đeo vào, bà nhìn cũng vui mừng hơn chút.”

Lâm Tiểu Kiều thấy anh chịu nói chuyện với cô, mặc dù giọng nói không tốt lắm, nhưng cũng hòa dịu hơn nhiều, nghĩ một chút thì chuyện này cũng là lỗi của cô, liền nghe lời cầm hộp nữ trang lên, vừa mở ra nhìn, lửa giận liền bốc lên. Đóng nắp hộp “cách” một cái, cô vung tay ném lên học tủ, người cũng không nói tiếng nào đã rúc vào chăn, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Thẩm Gia Mộc nghe được âm thanh, xoay người lại nhìn, thấy cô đã bọc mình lại thật chặt, anh hoàn toàn không hiểu tình huống này là gì. Không vui nhíu mày hai cái, anh suy nghĩ một chút, cũng không để ý đến cô, cởi áo khoác đi xuống lầu. Cho đến giờ ăn cơm, anh cũng không lên lầu gọi cô, chỉ nói với cha mẹ là cô không thoải mái nên muốn nghỉ ngơi một chút.

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều rất uất ức, không phải chỉ là lời thô sao, sao anh lại có thể thể hiện vẻ mặt như vậy, suy đi nghĩ lại mắt liền đỏ lên, lấy chăn che những giọt nước mắt đang chảy. Lúc Thẩm Gia Mộc ăn cơm xong đi lên lầu, thấy cô nằm thẳng đứng dưới chăn, cũng có chút sợ hãi quá mức. Ở nhà cô bị ức hiếp coi nhẹ thành dáng vẻ đó, lúc trước anh đặt cô ở trong tim mà cứng chiều che chở, hôm nay lại đối xử với cô như vậy, sợ rằng sẽ thấy rất khổ sở. Nghĩ đến đây, Thẩm Gia Mộc cũng không có chỗ mà than thở, không phải chính anh tự chuốc lấy phiền phức sao? Sáng mai phải trở về quân đội, trêu chọc khiến cô đau lòng, anh rất không yên tâm, cô chỉ là một cô gái nhỏ, nói linh tinh một câu, anh cần gì phải để ở trong lòng.

Đi tới khê kéo chăn, không có phản ứng, anh lại cúi đầu dáng vẻ dịu dàng dỗ dành cô: “Ngoan nào, anh nhìn một chút, có phải mắt lại đỏ rồi hay không?”

Lâm Tiểu Kiều vẫn không có phản ứng như cũ, chẳng qua là cả người ở dưới chăn càng thêm run rẩy, trong lòng Thẩm Gia Mộc đau đớn tự trách bản thân, anh đứng lên khiến chiếc chăn theo đó mà cũng bị kéo ra. Dù Lâm Tiểu Kiều cố chấp ngăn anh lại, chăn vẫn bị vén lên, anh khê vuốt mí

mắt màu hồng nhạt của cô, đau lòng hỏi: “Mắt sưng lên chưa? Cổ họng có thoải mái không? Có muốn uống nước hay không?”

Lâm Tiểu Kiều không nói một lời nào, trong lòng Thẩm Gia Mộc càng ngày càng mềm mại, nghiêng mình tựa vào đầu giường, ôm cô vào trong ngực, cầm đế trên đỉnh đầu của cô, nhẹ giọng nói: “Không cần tức giận, là anh không tốt, anh không nên nói như vậy. Nhưng mà, em cũng có lỗi, có đúng hay không? Em nói như vậy, anh là đàn ông, trong lòng sẽ có cảm xúc như thế nào? Tiểu Kiều, chúng ta đã là vợ chồng, em nói như vậy làm tổn thương người khác rất nhiều.”

“Em không có ý đó...” Cổ họng Lâm Tiểu Kiều nghẹn một cái, rất lâu mới nói được những lời này, “Chính là em không muốn để cho người khác cảm thấy căn nhà kia là em dùng hôn nhân để đổi lấy.”

“Anh hiểu ý của em, nhưng mà em cũng không thể nói như vậy, anh sẽ suy nghĩ rất nhiều. Vốn là hai chúng ta từ khi quen nhau đến khi kết hôn cũng rất nhanh, rất nhiều điều còn cần thời gian để làm quen, trong khoảng thời gian này, cho dù là em hay là anh cũng phải thành thật đối xử với nhau. Có những lời một khi đã nói ra thì không thể rút lại được, nếu làm tổn thương người khác thì làm sao bây giờ?”

Lâm Tiểu Kiều mở mắt ra, nhìn anh một cái rất nhanh liền cúi đầu. Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, giơ tay đánh một cái thật mạnh vào cánh tay anh, cái miệng nhỏ nhắn chu lên tố cáo: “Anh có ý gì vậy? Rõ ràng em không xỏ lỗ tai, vậy mà anh còn đưa cho em một đôi hoa tai!”

“Hả?” Trong chốc lát Thẩm Gia Mộc không kịp phản ứng, nhìn theo ngón tay của cô mới bừng tỉnh hiểu ra, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, “Cái đó không phải anh đưa, đứng dậy, đi ăn cơm, rồi ông xã dẫn em đi mua những đồ trang sức khác!”

Lâm Tiểu Kiều cười một tiếng, đưa tay nhéo cái tay đang ở trên eo mình của anh, thấy anh cố ý giả bộ đau hít không khí, liền ngửa đầu hôn lên môi anh một cái.

Thâm Gia Mộc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng vẫn là mưa tạnh trời quang, đỡ dành vợ so với việc vác vật nặng chạy nhanh còn mệt mỏi hơn!

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nổi Nóng Ở Khách Sạn.

Lâm Tiểu Kiều không để lời nói của Thẩm Gia Mộc ở trong lòng, buổi trưa chưa ăn cơm, lúc này bụng đã đói kêu ùng ục. Thẩm Gia Mộc nghe thấy cưng chiều nhéo nhéo chóp mũi cô, đồng thời cắn một cái lên môi của cô mới cười đứng dậy xuống dưới lầu bưng thức ăn người giúp việc đã giữ lại lên.

Tần Tĩnh ở trong phòng khách xem tivi, thấy con trai cười niềm nở, ngay lập tức thiện cảm vừa mới thành lập với Lâm Tiểu Kiều không còn sót lại chút gì. Bà không hiểu, vì sao con trai mắt luôn luôn đặt ở trên đầu này vậy mà lại phục tùng nghe theo một con nhóc, chẳng lẽ nó không thấy cô ta không lên được mặt bàn sao? Dù trong lòng thất vọng tới cực điểm, nhưng vì có Thẩm Kiến Đan ở đây, bà cũng không tiện nói ra.

Thẩm Gia Mộc đi vào đúng lúc thấy Lâm Tiểu Kiều đang từ trong phòng tắm vắt khăn nóng ra ngoài để lau mắt, trong lòng vừa đau lòng vừa tự trách, anh để khay thức ăn xuống kéo cô nằm lên trên giường, cầm lấy khăn lông từ trong tay cô thật cẩn thận đắp lên trên mắt cô. lát sau lại dùng cái thìa nhỏ xúc một ít cơm, dùng chiếc đũa gắp hai miếng thịt đặt ở phía trên, một tay ở dưới hứng thức ăn, một tay cầm thìa đưa đến bên miệng cô, hành động cứng rắn, giọng nói lại dịu dàng giống như nhung, giống như trước mặt mình là một đứa trẻ: “Ngoan, há mồm ... Ăn chậm một chút, không lại nghẹn.”

Lâm Tiểu Kiều có phần được cưng chiều mà kính sợ, tuy Thẩm Gia Mộc cưng chiều che chở cô, nhưng vẫn rất có nguyên tắc, nếu không hôm nay cũng sẽ không có khoảng thời gian không vui kia. Thế nhưng tự tay đút

cơm như thế này ... Phúc lợi này, cô chưa bao giờ hi vọng xa vời sau này đạt được nó từ chồng của mình, hoặc có thể nói là đạt được nó từ chỗ của một quân nhân ưu tú như Thẩm Gia Mộc.

Một người đàn ông hoàn toàn không thể thay đổi chủ nghĩa đàn ông từ trong xương tủy được, mà Thẩm Gia Mộc không phải thỉnh thoảng mà là lúc nào cũng thể hiện một cách mạnh mẽ chủ nghĩa đàn ông của mình. Có lẽ là ở trong quân đội một thời gian quá dài, thế cho nên cuộc sống quân ngũ nghiêm khắc đã thấm vào cuộc sống con người anh từng chút từng chút một. Trong cuộc sống, Lâm Tiểu Kiều có thể cảm giác được anh mạnh mẽ không cho phép kháng cự, thậm chí khi hai người ở trên giường điên loạn đảo phượng thì anh cũng hoàn toàn nắm giữ quyền chủ đạo. Bởi vậy, giờ phút này, dáng vẻ cúi đầu khuất phục đến trình độ này của Thẩm Gia Mộc, làm cho cô kinh ngạc quá lớn.

Chóp mũi chua xót, vành mắt nóng lên, cổ họng hơi nghẹn lại, Lâm Tiểu Kiều há miệng ngậm cái thìa. Thẩm Gia Mộc lùi về phía sau định rút tay lại, thìa lại bị cô cắn chặt, anh cười khẽ, giọng nói trầm thấp cực kì dễ nghe: “Sao thế? Sao lại bắt chước trẻ nhỏ mà giở trò này... Ngoan, không nên ầm ĩ, đợi lát nữa cơm nguội ăn vào lại không tốt cho dạ dày...”

Một người thường ngày lạnh lùng như vậy, giờ lại đang thao thao bất tuyệt lái nhải những lời này, Lâm Tiểu Kiều không thể chịu đựng được, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Thẩm Gia Mộc không biết mình nói sai cái gì, có hơi bối rối buông bát xuống, chân tay vụng về lau nước mắt cho cô, không ngừng nói “Xin lỗi”.

Càng lau nước mắt càng nhiều, Thẩm Gia Mộc hoàn toàn hết cách, liền ôm cô đến giữa giường, Lâm Tiểu Kiều kinh ngạc một hồi, hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn người đang ở trên người mình. Giọng nói của Thẩm Gia Mộc ồm ồm, theo đó là cảm xúc bị đè nén, ngón tay sờ da thịt mềm mại trên người cô: “ Nếu lại khóc, anh trai cũng chỉ có thể dùng biện pháp khác để ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của em thôi.”

Vừa nghe thấy lời nói trêu đùa, Lâm Tiểu Kiều đã biết rõ tâm tư của anh, rõ ràng nơi bắp đùi đang có một cây gậy nóng hổi chọc vào. Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, khẽ siết chặt, ngẩng đầu lên hôn, Thẩm Gia Mộc có chút kinh ngạc nhìn người dưới thân. Lâm Tiểu Kiều hết khóc mỉm cười, ngọt ngào nói một tiếng “Ông xã thật tốt” .

Phụ nữ trời sinh đã biết thay đổi sắc mặt sao? Thẩm Gia Mộc nháy nháy mắt, bộ dáng xinh đẹp của cô ở dưới người anh dường như có thể chạm vào ngay lập tức, nhận nhạo trong lòng làm thế nào cũng không thu lại được. Thân thể không tự chủ được chọc chọc vào người cô. Đương nhiên Lâm Tiểu Kiều cảm giác được, mở to hai mắt tội nghiệp nhìn anh, cắn cắn môi nói: “Anh trai, em gái đói bụng.”

“Vậy anh trai dứt cho em ăn được không hả?” Thân thể Thẩm Gia Mộc lại đè xuống vài phần.

“Thẩm Gia Mộc, em nói thật, em rất đói, trong dạ dày trống rỗng rất khó chịu.”

Thẩm Gia Mộc đành phải cắn răng đứng dậy, cầm khăn lông bị rơi trên gối đắp lên mắt cô một lần nữa, bưng bát dứt cho cô. Một chén xuống bụng, Lâm Tiểu Kiều thoải mái không ngừng rên hừ hừ, thỉnh thoảng lại lấy chân quấy nhiễu bên hông anh. Động tác Thẩm Gia Mộc nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa bỏ xuống phòng bếp, sau đó hùng hùng hổ hổ chạy lên lầu.

Lâm Tiểu Kiều nhìn anh mang vẻ mặt ấm ức đi tới, ở trong phòng trốn tới trốn lui, Thẩm Gia Mộc cố ý phối hợp, tránh trái tránh phải để bắt cô, hai người chơi đùa cực kì vui vẻ. Khi còn bé phần lớn thời gian Lâm Tiểu Kiều đều sống cùng Lâm Tĩnh Hào, cơ hội chơi đùa điên khùng với người khác như vậy rất ít, hiện tại mới chơi có một lần mà giống như được trở về thời thơ ấu vậy, nóng lòng muốn bù lại những việc tốt đẹp mà mình đã bỏ lỡ, dường như là liều mạng chơi đùa!

Thẩm Gia Mộc không phải là một người không có chừng mực, thấy thời gian không sắp tới, trực tiếp tiến lên dùng tay ôm cô vào trong ngực, đi vào phòng tắm tắm yên ương xong thì đi dạo phố. Lâm Tiểu Kiều có phần không thể giải thích được, tại sao Thẩm Gia Mộc lại thích đi dạo phố như vậy, đến lúc đứng trước một quầy bán đồ trang sức cô mới hiểu được lúc trước anh không nói cười.

Không có người phụ nữ nào là không thích đồ trang sức, Lâm Tiểu Kiều nghĩ đến đây là ông xã tự tay mua, trong lòng vui rạo rức nên khi cô bán hàng giới thiệu liền bắt đầu thử từng cái. Đến tận lúc ngồi trên xe, cô vẫn còn vuốt ve cái vòng thủy tinh trên cổ tay, cười ngây ngô khúc khích, vẻ mặt này của bảo bối khiến Thẩm Gia Mộc có cảm giác rất thành tựu, xoa xoa đầu cô rồi chuyên tâm lái xe.

Lâm Tiểu Kiều bỏ chiếc nhẫn vào lại hộp, chỉ chừa lại mỗi chiếc nhẫn cưới trên ngón tay áp út, híp mắt nhìn tới nhìn lui, thốt ra một câu cảm thán: “Vẫn là cái này nhìn đẹp mắt nhất, ý nghĩa cũng không giống nhau.”

“Ừ” Thẩm Gia Mộc liếc mắt một cái, cười càng thêm vui vẻ, “Đáng tiếc anh ở bộ đội không thể đeo nhẫn, em không để ý chứ?”

“Không để ý ... Chỉ có điều, lần sau phải bí mật đeo cho em xem!” Lâm Tiểu Kiều giống như một đứa trẻ bướng bỉnh hét lên, “Đói chết mất, đói chết mất, về nhà ăn cơm thôi!”

“Hôm nay chúng ta không về nhà ăn được không?” Thẩm Gia Mộc vừa lái xe vừa nói, “Tối nay cũng không về nhà, sáng mai anh đưa em trở về.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Ngày mai anh phải về quân đội, đêm nay ba mẹ lại ở nhà.”

“Việc này thì có liên quan gì?”

“Khụ khụ ...” Hình như khuôn mặt của Thẩm Gia Mộc đỏ lên, chậm rãi giải thích, “Ngày mai anh quay về quân đội, cho nên phải hơn nửa năm hai chúng ta không thể gặp mặt nhau, chẳng lẽ lại không thể cùng anh thoả mái nốt đêm cuối cùng này? Bây giờ anh nói trước với em một câu, không thì ngày mai thức dậy em lại giận anh.”

Lâm Tiểu Kiều cũng đỏ mặt, hung hăng néo hông anh, mười phần là bộ dạng một nàng dâu nhỏ. Tâm tình Thẩm Gia Mộc sung sướng, lái xe đến khách sạn, nôn nóng sốt ruột kéo cô đến chỗ quây tiếp tân, thuê phòng sau đó cơm tối cũng không ăn, trực tiếp chạy về phòng. Ở trong thang máy, vì ngại có camera, Thẩm Gia Mộc không dám làm bậy, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng nắm tay cô thật chặt. Lâm Tiểu Kiều biết đêm nay anh đã quyết định sẽ không bỏ qua cho cô, cô định nhân cơ hội này “ báo thù”, cười hì hì rút tay ra, luồn vào trong túi quần anh.

“Hả? Em định tìm cái gì?” Thẩm Gia Mộc khó hiểu nhìn cô.

“Tìm cái gì nhỉ” Lâm Tiểu Kiều cười thần bí, đưa tay chạm vào một chỗ phòng trưởng, chậm rãi lấy mu bàn tay ấn vào đó, “Tìm cái này nha!”

Thẩm Gia Mộc hung hăng hít vào, biểu cảm khuôn mặt căng cứng, hai tay nắm chặt, đáy mắt hằn tơ máu. Lâm Tiểu Kiều nhìn bộ dạng này của anh, xấu xa thừa cơ làm loạn, giơ ngón út lên, chậm rãi gãi nhẹ nơi đó, cảm nhận được vật kia càng lúc càng phình to, càng ngày càng cứng rắn. Thẩm Gia Mộc có thể tưởng tượng phía dưới mình lúc này có bao nhiêu to lớn, cắn chặt răng, cách một lớp vải, trực tiếp đè lên tay cô, khiến cho Lâm Tiểu Kiều xoa bóp nơi đó.

Dù sao Lâm Tiểu Kiều cũng là phụ nữ, một khi Thẩm Gia Mộc phóng túng, da mặt của cô có chút không chịu nổi, muốn rút tay về nhưng không được, chỉ có thể rầu rĩ nhìn anh. Đúng lúc này thang máy lên đến nơi, Thẩm Gia Mộc cười xấu xa, kéo Lâm Tiểu Kiều ra khỏi thang máy, thấy xung

quanh không có người, liền cúi người nói bên tai cô: “Bà xã, em nhiệt tình như vậy, đêm nay anh cũng phải gắng sức mới được.”

Chân của Lâm Tiểu Kiều theo bản năng mềm nhũn, Thẩm Gia Mộc nhanh tay lẹ mắt ôm cô, quả quyết rút thẻ mở cửa phòng ra, quẹt thẻ vào phòng. Lâm Tiểu Kiều còn chưa kịp cởi áo khoác xuống, thì đã bị Thẩm Gia Mộc ở đằng sau ôm vào trong ngực. Môi anh ngay bên tai cô, thổi ra hơi nóng vào vành tai, làm nó nhuộm một màu hồng.

“Bảo bối...”

Lâm Tiểu Kiều hiểu được, chỉ cần anh mở miệng gọi mình như vậy, chuyện tiếp theo không cần nói cũng biết. Quả nhiên, tay của Thẩm Gia Mộc vòng đến trước ngực cô bắt đầu giúp cô cởi khuy áo. Trong lúc vô tình nhìn đồng hồ treo tường, cô mới biết giờ mới sáu giờ tối, Lâm Tiểu Kiều cười khổ trong lòng, xoay người đẩy anh ra.

Thẩm Gia Mộc không chịu bỏ qua, đè cô lại, khuy áo đã bị cởi ra, anh thuận tay xé một cái, áo khoác đã bị rách. Lâm Tiểu Kiều không thích nhất là bị anh ép buộc như thế, trong lúc giãy dụa thì có chút không vui. Thẩm Gia Mộc cũng đã nhận ra cảm xúc của cô thay đổi, nhưng lúc này phía dưới như bị thiêu đốt, làm sao anh quan tâm được nhiều, chỉ cảm thấy sao người phụ nữ này lại không thành thật như vậy, vừa nãy còn đang tốt đẹp, tại sao chỉ trong chốc lát lại khó chịu như thế này.

Hôm nay Lâm Tiểu Kiều mặc một chiếc quần tất mỏng dưới váy ngắn, có lẽ quần tất đối với đàn ông đều có lực hấp dẫn rất lớn, Thẩm Gia Mộc cũng không ngoại lệ. Lúc này, tay anh theo chiếc quần mỏng manh kia sờ lên, trong lòng sáng khoái đến cực điểm, xoa nắn phía dưới để tìm kiếm cái khe nhỏ bé kia. Lâm Tiểu Kiều xoay tới xoay lui tỏ ý không chịu, Thẩm Gia Mộc chỉ có thể vừa sờ soạng, vừa dụ dỗ cực cương bảo bối.

Nào ngờ Lâm Tiểu Kiều giành trước một bước, giầy giụa thoát ra chạy vào phòng tắm. Thẩm Gia Mộc nhanh chân đuổi theo, xốc cô lên kéo về phía giường, đẩy cô nằm ở trên giường rồi đè xuống, bàn tay trực tiếp chà hời cái mông tròn của cô, vừa đánh vừa tức giận mắng: “Còn chạy! Hả? Anh chính là không nỡ dạy dỗ em, nếu không làm gì có ai dám ở trước mặt anh khóc lóc om sòm như vậy!”

Thẩm Gia Mộc đã khống chế sức lực, nhưng mà đối với sức lực và cảm giác chịu đau thì nam nữ lại chênh lệch quá lớn, Lâm Tiểu Kiều đau đến mức rên hừ hừ, lấy tay che mông của mình. Thẩm Gia Mộc ngồi thẳng người, mắt chột lóe, lại đánh một cái vào cái mông tròn trịa của cô: “Thực sự cho rằng anh không dám dạy dỗ em?”

Anh mạnh mẽ đưa ngón trỏ vào nơi đó của cô di chuyển lay động, cho đến khi có nước chảy ra làm ướt quần lót của cô, sau khi xác định vị trí cụ thể, một tay anh khống chế cô, trừ ngón trỏ ở bên ngoài thì bốn ngón tay còn lại nắm chặt quần tất chỗ bắp đùi, kéo căng quần tất ra làm hiện lên một đoạn khe hở, tại khe hở ngón trỏ của anh càng không ngừng móc, không bao lâu chỗ đó liền xuất hiện một lỗ rách. Thẩm Gia Mộc theo lỗ rách đó trực tiếp xé quần tất để lộ ra hai chân trắng như tuyết của cô.

Váy ngắn bị kéo lên, Thẩm Gia Mộc cũng không cho cô có thời gian thích ứng với không khí lạnh lẽo, mà là khống chế hai tay của cô, bắt chéo ra sau lưng, cách quần lót của cô cúi người cắn hai cánh hoa màu hồng nhạt. Đột nhiên Lâm Tiểu Kiều ý thức được đêm nay Thẩm Gia Mộc có chút không giống với mọi hôm, không thấy chút cưng chiều dịu dàng nào, giống như một con thú nằm phía dưới cô, một mực thưởng thức cô, chỉ để cuối cùng chiếm lấy cô. Cô mới trải qua việc giường chiếu có ba ngày, làm sao lại chịu được mãnh liệt như vậy nữa, sợ hãi đến mức bụng co rụt lại, chảy nước mắt thì lại bị anh liếm hết. Khiến cho nơi đó cũng chảy ra càng nhiều nước hơn.

Không biết tại sao, nhìn nước mắt của cô, trong lòng rõ ràng thương yêu muốn chết, nhưng mà trong đầu trước sau đều tồn tại một ý nghĩ, cứ như vậy giết chết cô, khiến cho cô từ thân thể đến tâm hồn đều hoàn toàn thuộc về mình anh, cô là của anh! Đáy mắt Thẩm Gia Mộc nhuộm vài phần đen tối, tư thế giống như ôm trẻ con đi tiêu, ôm cô vào phòng tắm.

Lâm Tiểu Kiều một mực khóc nức nở, Thẩm Gia Mộc cũng không dễ dàng, đặt cô quỳ ở trên bồn rửa mặt màu đen lạnh lẽo, một bàn tay của anh vẫn đang giữ lấy hai tay của cô, tay còn lại thì nhanh chóng cởi quần áo của mình. Chưa đến mấy phút, cả người anh đã trần trụi, từ trong gương Lâm Tiểu Kiều nhìn anh từ trên xuống dưới đầy cường tráng, mà váy ngắn của cô thì bị vén lên đến tận thắt lưng, áo lót tơ lụa màu trắng trên người bị cởi ra, lộ ra bộ ngực tròn trịa. Hơn phân nửa bộ ngực đều lộ ra bên ngoài, vô cùng quyến rũ. Nhìn bộ dạng quyến rũ của mình, cô “A” một tiếng liền nhắm chặt hai mắt lại.

Thẩm Gia Mộc cắn vành tai cô, cũng không có vội vã đi vào, dùng lửa nóng cọ sát lên xuống ở khe nhỏ của cô. Lâm Tiểu Kiều từ từ nhắm hai mắt, nước mắt rơi lã chã, lửa nóng phía dưới nóng đến mức khiến cô thoải mái muốn chết, bật ra tiếng rên rỉ. Nhưng rên như thế nào cũng không nhận được. Càng về sau, cô càng kêu càng lớn tiếng, Thẩm Gia Mộc cũng nhận đến bùng nổ, khẽ nâng cô lên, nhìn vào gương, nhắm ngay một phát chỗ đó. Rốt cuộc cũng đi vào!

Trong nháy mắt bị lấp đầy, Lâm Tiểu Kiều không chịu nổi lắc đầu khóc mãi, Thẩm Gia Mộc cắn răng ngừng một lát, sau đó bóp đùi cô, động tác nhẹ nhàng đứng lên. Mỗi một lần phía dưới rút ra đều thật chậm, giống như có một cái nút chai theo thân thể của anh chậm rãi đi ra, mang theo khối thịt non mềm màu đỏ, khi chỉ còn cái đầu ở bên trong thì cô còn chưa kịp lấy hơi, anh đã lập tức hung hăng lút cán mà vào.

Người đàn ông này thực sự rất xấu xa! Lâm Tiểu Kiều nghĩ như vậy, mười ngón tay nắm chặt lấy cánh tay anh, sợ mình trượt xuống lại hòa theo

anh khiến cho anh càng thêm kích động. Động tác của Thẩm Gia Mộc càng ngày càng nhanh, nhìn tình cảnh trong gương, căn vành tai của cô nói :
“Bảo bối, mở mắt ra.”

“Em không mở!” Lâm Tiểu Kiều lắc đầu từ chối, trên mặt còn vương nước mắt, rõ ràng là một đứa trẻ mềm mại đáng yêu.

Thẩm Gia Mộc cười rộ lên, ôm thân thể cô chuyển động hai cái rồi di chuyển một vòng, dụ dỗ nói: “Anh chuyển vị trí, tựa lưng vào gương nhé, không nhìn thấy gì đâu.”

Lâm Tiểu Kiều bị anh làm cho chóng mặt, nào biết rằng anh vòng vo một trăm tám mươi độ hay là ba trăm sáu mươi độ, mơ mơ màng màng mở mắt ra, không có một chút hơi nước trên mặt gương, người đàn ông trần truồng, quần áo người phụ nữ khó khăn lắm mới vắt trên bụng, phía dưới bị nâng lên thật cao, bộ phận đó của người đàn ông ở giữa cái hang nhỏ kia, phần lớn bị người phụ nữ nuốt vào, còn có một bộ phận đầy gân xanh lộ ra ngoài không khí. Tầm mắt của cô dời lên trước, Thẩm Gia Mộc lại bắt ngờ hung hăng va chạm.

Hồn bay phách lạc, Lâm Tiểu Kiều chỉ có thể dùng cụm từ này để hình dung cảm nhận của mình giờ phút này...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nàng Mai Xinh Đẹp

Ngày hôm sau, khi Lâm Tiểu Kiều tỉnh ngủ, vẫn còn rất buồn phiền, nằm sấp trên giường híp mắt nhìn Thẩm Gia Mộc nhanh chóng mặc quần áo, thế nào cũng không chịu ngồi dậy. Tối hôm qua Thẩm Gia Mộc bắt cô làm cả đêm, đến khi trời sáng thấy cô khóc thảm thương như vậy, mới mềm lòng buông tha, mới chớp mắt chưa đến một tiếng đã bị đồng hồ báo thức đánh thức, bây giờ xem ra, tinh thần của anh rất sáng khoái, rất có sức sống.

Mắt Lâm Tiểu Kiều trĩu xuống, uể oải ngáp, lại không chịu nhắm mắt, Thẩm Gia Mộc nhìn thấy bộ dạng đáng yêu như vậy của cô liền cười không ngừng, trong lòng không khỏi lại có vài phần trĩu mến. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, anh mới đi tới, néo cằm cô nhóc, thấy cô nhíu mày thì lại xoa nhẹ hai cái vỗ về, ý cười trên khóe miệng làm thế nào cũng không dấu được: “Đứng dậy, em về trước thay đổi quần áo đi, anh phải trở về quân đoàn rồi.”

“Anh có thấy phiền hay không!” Lâm Tiểu Kiều vừa nghe anh phải trở về, trong lòng cực kỳ buồn bã, nhưng lại không thể khóc lóc ngăn không cho anh đi, đành phải thể hiện sự không kiên nhẫn để che dấu nội tâm buồn phiền, “Nếu phải đi thì cứ đi đi, em mệt chết đi được, ngủ một chút nữa rồi sẽ tự mình trở về nhà!”

“Anh muốn trả phòng, em ngủ ở đây làm gì?” Thẩm Gia Mộc đã sớm quen cái tính tình thảnh thoảng không có nề nếp của cô, nói thật, chỉ cần không quá đáng quá, anh còn cảm thấy rất hưởng thụ, không phải phụ nữ đều như vậy sao? Trước kia nhìn bộ dáng cô dè dặt bước từng bước anh cảm thấy rất đau lòng. Vì thế, tính tình dễ chịu của anh lại bộc phát một lần

nữa, gỡ chần mền đang quấn quanh Lâm Tiểu Kiều ra từng chút một, giống như là lột vỏ kén chậm rãi kéo người từ bên trong ra.

Lâm Tiểu Kiều mệt đến mức chỉ muốn nằm, tựa vào trước ngực anh nhìn anh thành thạo thay cô mặc quần áo, lại cảm thấy chính mình có chút kiểu cách quá. Ngượng ngùng đẩy tay anh ra, tự mình ngồi thẳng dậy cầm bộ quần áo mặc vào người, đang chải đầu, Thẩm Gia Mộc đã sắp xếp lại đồng bừa bộn ở trên giường, sau đó ngồi trên ghế sofa móc điều thuốc lá ra để bên miệng, nhìn cô cắn cắn môi, tay cầm lược tùy ý chải tóc.

“Mới sáng sớm đã không cần phối của anh rồi hả?” Lâm Tiểu Kiều tết tóc xong, hung hăng lấy điều thuốc lá trong miệng anh ra ném vào bồn cầu.

Lúc này trong lòng Thẩm Gia Mộc đầy tâm sự, chỉ liếc mắt nhìn cô, thờ dãi một cái rồi lại tiếp tục trầm mặc. Lâm Tiểu Kiều giật mình, nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đi tới, tựa vào trong lồng ngực của anh, giọng nói dịu dàng mềm mại an ủi anh. Thẩm Gia Mộc suy nghĩ một lúc vẫn không yên lòng, dứt khoát hạ quyết tâm, nói với cô: “Nửa năm này, em chuyển vào Thẩm gia ở tạm đi.”

Lâm Tiểu Kiều biết anh lo lắng cô cùng Tần Tĩnh không hòa hợp được, mặc dù cô mơ hồ cũng có chút lo lắng, nhưng Tần Tĩnh là mẹ của anh, cô thì có thể làm gì được cơ chứ? Ở Lâm gia, đối với cha mẹ mình, cô cũng không dám có một chút động tác phản kháng, huống chi Tần Tĩnh này còn có một tầng quan hệ với người trước mặt, ngoại trừ chấp nhận thì cô không có lựa chọn nào khác.

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều hiểu rõ, cho dù Tần Tĩnh có làm bất cứ chuyện gì, Thẩm Gia Mộc cũng là con trai của bà, anh là do bà mang thai mười tháng chịu hết đau đớn để sinh ra. Nhưng mà chính cô có thể sẽ không làm bà xã của Thẩm Gia Mộc cả đời được, tính cách và điểm giới hạn của Thẩm Gia Mộc như thế nào, trong lòng cô đều biết, một khi vượt quá giới hạn đó, anh sẽ làm gì, không cần tưởng tượng cũng có thể đoán

được. Vì vậy, Tần Tĩnh gây nên trận chiến này, Lâm Tiểu Kiều cũng chỉ có thể nhượng bộ, đương nhiên, trước mặt người đàn ông này cô thỉnh thoảng tỏ ra yếu thế cũng coi như một loại bồi thường. Chỉ ít khi Tần Tĩnh khiến cô tức giận, trong giây lát Thẩm Gia Mộc sẽ đối tốt với cô gấp mười gấp trăm lần, thế giới này rất công bằng, mình bỏ ra cái gì thì sẽ nhận lại được cái đó. “Hay là thôi đi.” Lâm Tiểu Kiều vuốt vuốt khuy áo anh rồi lắc đầu, “Em ở chỗ của chị anh, lại nghe người ngoài nói không tốt, đến lúc đó trên mặt mẹ không ánh sáng, trong lòng cũng khó chịu, em và chị ấy càng khó xử. Bây giờ trong lòng bà nghĩ tại sao anh không lấy Lâm Tĩnh Hảo làm vợ, cho nên nhìn em có chút không vừa mắt mà thôi, qua một thời gian ngắn là tốt rồi.”

Thẩm Gia Mộc đưa tay ôm cô sát vào người, vuốt sợi tóc rơi trên trán cô, lại nheo chớp mũi của cô, không có... chút nghiêm khắc nào dạy dỗ: “Lại lôi chuyện cũ ra, có phải không? Lâm Tĩnh Hảo muốn theo anh nhưng không liên quan đến anh, em không nên động một tí lại nói chuyện của cô ấy trong nhà chúng ta.”

“Sao lại không liên quan?” Lâm Tiểu Kiều cười hì hì, nhìn kỹ cũng không phát hiện được cô đang rất khó khăn để che giấu sự mất mát, “Cô ấy không phải là chị vợ của anh sao? Ngay cả điều này anh cũng quên?”

Thẩm Gia Mộc thở dài một hơi, nhẹ nhàng nắm bàn tay của cô, chậm rãi dùng sức, đến lúc cô kêu đau mới dừng lại: “Vừa rồi là cảm giác gì?”

“Ngón cái của anh ấn một điểm rất sâu, sau đó càng ấn càng đau.” Lâm Tiểu Kiều chăm chú trả lời.

“Vậy thì đúng rồi, giữa chúng ta đúng là tồn tại như vậy. Anh sợ Nhĩ Đông, không muốn gây áp lực cho em, cho nên cho em chuyển ra ngoài ở. Thế nhưng, trong một năm ba phần tư thời gian anh đều ở bộ đội, cho nên tình cảnh của em như thế nào, anh cũng không biết rõ. Làm vợ lính không phải dễ, lại kiên trì được thì vô cùng hiếm thấy, anh cũng lo lắng không biết

em có thể kiên trì được hay không, cho nên, anh muốn cho em một chút áp lực, như vậy em sẽ luôn nghĩ trong lòng rằng em là vợ lính. Nhưng mà anh lại sợ mình điều khiển sức lực không tốt, ra tay quá sức, em không chịu nổi sau đó một mực chạy đi thì làm sao bây giờ?”

“Sao anh lại có ý nghĩ như vậy?”

“Tiểu Kiều, mẹ của anh sinh anh ra rồi nuôi lớn anh rất không dễ dàng, có thể nhường nhịn bà ấy điều gì anh đều sẽ nhường nhịn, hi vọng em sẽ tha thứ cho anh. Anh biết bắt em làm điều này là rất quá đáng, nhưng chúng ta là con cái, ngoại trừ đảm bảo bọn họ có thể yên ổn hưởng thụ tuổi già thì còn hy vọng xa vời gì khác đây?” Hình như Thẩm Gia Mộc có chút khẩn trương, lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi, nhưng vẫn thẳng lưng tiếp tục nói, “Nếu ở nhà em bị mẹ anh làm cho tức giận, em có thể tùy ý phát tiết với anh, nhưng mà cố gắng đừng để xảy ra xung đột với bà ấy có được hay không?”

Vành mắt Lâm Tiểu Kiều nóng lên, rốt cuộc người đàn ông này coi trọng tình thân bao nhiêu mới có thể khiêm nhường nói ra những lời này? Sự kiêu ngạo của anh, khí thế của anh đều không ép được anh cúi đầu nhún nhường trước cô. Cô cũng không phải là một người có tính cách nóng nảy, chồng mình cũng làm được, mọi việc đều đã được quyết định, cô còn có thể từ chối sao?

“Em hiểu rồi, anh yên tâm đi.” Lâm Tiểu Kiều xé khăn giấy, lau mồ hôi trong lòng bàn tay anh, Thẩm Gia Mộc không chút xấu hổ lùi về phía sau rút tay lại, cô nheo mắt liếc anh một cái, rồi lại tiếp tục động tác trong tay: “Vậy tại sao trước kia anh lại đối xử với mẹ anh quyết liệt như vậy hả?”

“Để em phải chịu nhiều khổ cực anh thực sự không nỡ, trước tiên để bà ấy thấy rằng, anh cưới vợ là có thể quên mẹ, như thế, bà ấy có phần kiêng dè một chút, điều đó đối với em sẽ tốt hơn một chút.” Giờ phút này Thẩm Gia Mộc cười có chút ngây ngô, không giống ngày xưa khí thế hào hùng

bức người, bất cứ điều gì so với ngày xưa đều càng làm cho Lâm Tiểu Kiều động tâm.

Nghĩ đến người đàn ông vì lòng dạ đàn bà mà nảy lên ý tưởng này, Lâm Tiểu Kiều đã cảm thấy buồn cười, thấy bộ dạng nghi ngờ của anh, cô đành phải đưa cái lợi và cái hại giữa mối quan hệ nói cho anh nghe: “Anh làm như vậy, trong lòng mẹ anh sẽ chỉ càng ghét em thêm. Phụ nữ và đàn ông các anh suy nghĩ vấn đề không giống nhau, anh cảm thấy một lần xuống ngựa thể hiện uy nghiêm là mẹ anh sẽ không gây gổ. Nhưng mà, phụ nữ không giống tân binh trong bộ đội, đe dọa một cái là chỉ nghe anh nói, anh nói nặng thì bà sẽ nghĩ nhiều, so với tưởng tượng của anh thì tâm tư của phụ nữ luôn rất tinh tế rất cố chấp.”

Thẩm Gia Mộc nghe cô phân tích cũng có lý lẽ, biết trong lòng người phụ nữ này cũng không phải là không biết gì cả, cũng yên lòng lại. Hai người chưa ăn bữa sáng, thừa dịp thời gian còn sớm tranh thủ về nhà, khi hai người đi vào sân, Tần Tĩnh vẫn chưa rời giường. Vào phòng, Thẩm Kiến Đan tập thể dục buổi sáng đang từ bên ngoài trở lại, nhìn vợ chồng son khom lưng do dự nhẹ nhàng bước vào cổng chính, nhanh chóng đến phòng ngủ thì cô nhóc bỗng nghe nhe răng trợn mắt bỏ vào lưng Thẩm Gia Mộc.

Thẩm Kiến Đan nhìn con trai dễ dàng nhắc Lâm Tiểu Kiều lên, vẻ mặt cứng chiều cười thì đột nhiên cũng nhớ tới lúc ấy Thẩm Gia Giai vừa gả cho Diệp Mặc. Khi đó, Thẩm Gia Mộc không ở nhà, ngoại trừ vùi mình trên sân huấn luyện thì cũng là ở trong doanh trại, trước mặt hai người vợ chồng bọn họ cũng chỉ có đứa bé Thẩm Gia Giai, cho nên, hai người gần như là cứng chiều cô yêu thương cô muốn chết. Lúc ấy ông cũng có thể nhìn ra được Diệp Mặc thật sự yêu Thẩm Gia Giai, bốn người trong khu nhà nhỏ ở Thẩm gia này thực sự quá vui vẻ, mỗi ngày từ sáng đến tối, hầu như tiếng cười chưa từng đứt đoạn. Về sau, làm sao lại có thể phát triển thành tình hình này? Ông không muốn hồi tưởng lại ngày đó, cho dù Diệp

Mặc đứng trước cửa vô số lần, ông cũng chưa từng mềm lòng, cho dù chuyện này không phải lỗi của Diệp Mặc, ông cũng không cho anh bước vào Thẩm gia lần nữa, bởi vì Diệp Mặc không chỉ làm tổn thương trái tim con gái bảo bối của ông, mà còn làm tổn thương trái tim mỗi người trong gia đình hạnh phúc này, chỉ ngoại trừ Tần Tĩnh.

Vừa nghĩ tới vợ mình, ánh mắt Thẩm Kiến Đoàn liền trở nên có chút thất bại, cụp mắt lại, lúc ngẩng đầu lên, Thẩm Gia Mộc đã công Lâm Tiểu Kiều về phòng. Ông khẽ cười đứng lên, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cảm thấy sáng sớm chính là thời gian đẹp nhất, xem ra ánh mắt của Thẩm Gia Mộc rất khá.

Thẩm Gia Mộc vội vã trở về phòng, vội vã thu xếp bánh kẹo cưới và bao lì xì mà Lâm Tiểu Kiều đã chuẩn bị xong trở về quân đội. Ngày mai Lâm Tiểu Kiều mới đi làm, tiễn Thẩm Gia Mộc đi cô liền vùi đầu vào ngủ. Lâm Tĩnh thức dậy thấy không có ai, không vui gõ cửa phòng cô, Lâm Tiểu Kiều không có cách nào, đành phải vật lộn bò dậy ra mở cửa.

Cô vừa mở cửa một cái Tần Tĩnh đã nhìn vào bên trong, hỏi: “Gia Mộc quay lại quân đội rồi?”

“Vâng, vừa mới đi buổi sáng ạ.”

“Vậy cô vẫn còn ngủ?” Tần Tĩnh tức giận hỏi ngược lại, hai mắt lườm cô, lại dặn dò nói, “Xuống lầu ăn sáng!”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều quay vào trong phòng, ra sức vốc nước lạnh vào mặt, vỗ liên tiếp vài cái mới hơi tỉnh táo lại. Cam chịu mà nhìn mình trong gương nhếch khóe miệng, nhìn qua thì sắc mặt vẫn chưa phải tốt lắm, suy nghĩ một chút, cô lấy dây chuyền mà Thẩm Gia Mộc mua cho cô ngày hôm qua ra đeo lên cổ, nhờ có bạch kim tôn lên, cả người nhìn qua đã tươi tắn lên một chút, lúc này Lâm Tiểu Kiều mới xuống lầu ngồi bên cạnh Tần Tĩnh.

Lúc ăn sáng, mọi thứ đều yên bình, Tần Tĩnh cũng không làm khó cô, Lâm Tiểu Kiều thở ra một hơi rồi lại cùng Tần Tĩnh ở trong phòng khách cắm hoa. Đối với việc này, một chữ Lâm Tiểu Kiều cũng không biết, chỉ có thể ở bên cạnh đưa hoa cho Tần Tĩnh. Tần Tĩnh vốn không chú ý đến cô, khi nhận lấy cành bách hợp cuối cùng trong tay cô thì đột nhiên bà nhìn thấy dưới ống tay áo cô lộ ra một chiếc vòng tay thạch anh màu hồng nhạt.

“Hôm qua đi dạo phố mua vòng tay?”

“A?” Lâm Tiểu Kiều nơm nớp lo sợ quan sát vẻ mặt của mẹ chồng, gật đầu một cái, “Vâng, ngày hôm qua con cùng Thẩm Gia Mộc đi ra ngoài mua vài thứ.”

“Ừ.” Tần Tĩnh không nói gì nữa, theo cổ tay nhìn lên trên, thấy trên cổ cô là dây chuyền bạch kim thì dừng một lúc, cuối cùng vành mắt dừng ở vành tai cô, chân mày nhíu lại, “Con không thích khuyên tai mẹ tặng sao?”

“Không phải ạ, con rất thích.” Trong lòng Lâm Tiểu Kiều lập tức hiểu ra mẹ chồng lại không vừa lòng muốn bắt bẻ điểm này, “Con chưa xỏ lỗ tai, vì vậy mới không đeo được khuyên tai.”

“Tặng con thì con cứ đeo đi, bịa đặt che giấu hẹp hòi.” Tần Tĩnh cũng không nhìn cô, quay đầu loay hoay nhìn thành quả của mình.

Lâm Tiểu Kiều hiểu ý của bà, rụt cổ một cái, bất đắc dĩ hứa: “Vậy buổi chiều con sẽ đi xỏ lỗ tai.”

Tần Tĩnh hừ một tiếng coi như biết rồi, lúc trước Lâm Tiểu Kiều sợ đau nên thề sẽ không xỏ lỗ tai, lại nhìn mẹ chồng một lần nữa, chỉ đành ép buộc mình nuốt sợ hãi vào trong bụng.

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chịu Đau Để Bấm Lỗ Tai.

Ăn cơm trưa xong, theo thường lệ Tân Tĩnh trở về phòng ngủ ngủ trưa, Lâm Tiểu Kiều mặt mày ủ ê lật danh bạ điện thoại, tìm xem có ai có thể cùng cô đi bấm lỗ tai. Từng cái tên lần lượt lướt qua, cũng chỉ có đồng nghiệp ở công ty là có vẻ thích hợp. Chỉ là buổi chiều mọi người đều đi làm, một đám trợ lý nhỏ không có người nào có lá gan trốn việc ra ngoài. Nghĩ tới nghĩ lui, dưới sự bắt buộc dĩ, Lâm Tiểu Kiều không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Annie người đã nghỉ việc ở công ty.

Hai người một là thư ký một là trợ lý, gặp nhau khá nhiều, cũng có chút tình cảm. Sau khi Annie nhận được điện thoại cầu cứu, không nói hai lời đã hẹn trước thời gian và địa điểm. Lâm Tiểu Kiều cắn móng tay gửi tin nhắn cho Thẩm Gia Mộc, cũng đơn giản chỉ có mấy chữ - buổi chiều em đi bấm lỗ tai. Chờ hơn nửa tiếng vẫn không có tin nhắn lại, nghĩ lại thì nơi đóng quân của bọn họ có vẻ hơi vắng vẻ, cô có chút thất vọng để điện thoại di động xuống, lên mạng kiểm tra chút tài liệu rồi đến địa điểm đã hẹn trước.

Annie hẹn địa điểm là ở cửa nam của một trường đại học, chỗ đó là ngã tư đường, đối diện cửa trường đại học là khu phố chủ yếu bán đồ trang sức, ở đó có không ít nơi bấm lỗ tai. Lâm Tiểu Kiều đến khá sớm, mắt mở to nhìn từng cô gái đi vào sau đó đi ra với lỗ tai màu đỏ, trong lòng có chút sợ hãi, hơi lùi bước. Cô nhớ rõ năm đó Lâm Tĩnh Hảo bấm lỗ tai trong thẩm mỹ viện, sau khi bấm xong cũng không có phản ứng gì, nhưng đến khi cô tận mắt nhìn thấy một khẩu súng lục nho nhỏ ngăn ngăn kia, hai chân cũng mềm nhũn.

Khi Annie từ trên xe buýt xuống, ở phía sau đây Lâm Tiểu Kiều một cái, nhìn ánh mắt hoảng sợ của cô, không khỏi cười nói: “Sợ sao?”

“Có thể đổi chỗ khác hay không? Em nhìn động tác của những người này, da đầu cũng trở nên tê dại.” Lâm Tiểu Kiều rút cổ một cái, cười gượng đề nghị.

“Ở đây rất nhiều người xỏ lỗ tai, em yên tâm, bấm lỗ tai cho nhiều học sinh như vậy, tay nghề sẽ không quá kém, hồi học đại học chị cũng bấm ở đây, rất rẻ, một ít tiền là có thể xong việc.” Annie biết nếu đến công ty làm trợ lý thì bối cảnh gia đình người đó cũng không khá giả lắm, mà trong khoảng thời gian từ trước đến nay Lâm Tiểu Kiều đều ăn ở chi tiêu rất bình thường, cô cũng liền cho rằng gia cảnh cô gái này bình thường, cho nên mới đưa cô đến đây, bấm lỗ tai trong thẩm mỹ viện rất đắt tiền, cô làm việc ba năm cũng không nỡ vào đó bấm lỗ tai. Không phải chỉ là hai cái lỗ sao, bấm ở nơi nào mà chả giống nhau?

Dĩ nhiên Lâm Tiểu Kiều không biết những điều này, nghĩ lại trước khi đi Thẩm Gia Mộc nói những lời nói đó, hạ quyết tâm cắn răng một cái, trên mặt là vẻ mặt thấy chết không sờn: “Đi thôi, bấm thì bấm đi!”

Annie thấy cô thật sợ, liền hỏi lại một lần nữa: “Nếu em thực sợ thì đừng bấm nữa, dù sao bây giờ cũng rất nhiều người không có lỗ tai.”

Lâm Tiểu Kiều có chút dao động, nhưng vừa nghĩ tới vẻ mặt cau mày bất mãn của Tân Tĩnh, bộ dạng nghiêm túc, vẫn là bỏ đi ý nghĩ đó, kéo Annie sang đường, tìm một cửa hàng.

Trong cửa hàng là một bà chủ với gương mặt sa sầm, mặt không thay đổi hỏi: “Ai bấm?”

“Cô ấy.” Annie đẩy Lâm Tiểu Kiều về phía trước một cái.

“Ừ, ngồi xuống đi.” Bà chủ đó lấy một cái hộp màu hồng từ trong ngăn kéo ra ngoài, từ bên trong lấy ra một khẩu súng và một cái hộp đựng đinh sắt, lại lấy ra một chai rượu cồn cùng một bọc bông băng tơi. Bà cực kỳ thành thạo dùng nhíp gấp ra một viên sắt nhỏ ngâm vào rượu cồn để khử trùng một lúc, sau đó lắp vào súng, lại dùng bông xoa xoa, sau đó dùng bông dính rượu cồn bôi lên vành tai của Lâm Tiểu Kiều.

Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy lạnh như băng, sợ hãi kéo tay Annie, mồ hôi lạnh toát ra, thân thể nhỏ bé phát run. Bà chủ thấy cô căng thẳng thành bộ dạng này, có chút không vui, gần như khiển trách nói: “Mới như vậy mà đã đau, cô cũng đã lớn như vậy rồi mà còn sợ? Cô càng căng thẳng, tôi càng không bấm được, đến lúc đó không tìm được vị trí chính xác, còn không phải là cô sẽ bị đau sao? Phụ nữ vừa thích làm đẹp lại vừa sợ đau, chuyện gì cũng phải chiếm toàn bộ, làm gì có chuyện tốt như vậy?”

Lâm Tiểu Kiều rụt cổ nhỏ giọng nói thầm: “Tôi cũng không phải là thích làm đẹp.”

Bà chủ đó vừa nói vừa để súng lên vành tai cô, chỉ nghe “Pằng” một tiếng, giống như là bị đâm một cái, Lâm Tiểu Kiều đã cảm thấy có thứ gì đó được khảm vào trong vành tai, hơi đau một chút, căng căng, nóng nóng. Sau khi bên còn lại được bấm xong, Annie hài lòng gật đầu một cái, Lâm Tiểu Kiều trả tiền, bà chủ ở bên cạnh không ngừng dặn dò mỗi ngày từ sáng đến tối phải khử trùng và cố gắng chuyển động một chút cây đinh ở lỗ tai.

Sau khi hai người từ trong cửa tiệm đi ra, Annie mới kéo Lâm Tiểu Kiều, sắc mặt cứng lại hỏi: “Không phải em là vì chồng em mới đi bấm lỗ tai sao? Chị nghe người khác nói mấy ngày trước em mới kết hôn, bây giờ mới được bao lâu, người đàn ông đó đã ruồng bỏ em?”

Rất rõ ràng, câu lầm bầm vừa rồi đã bị Annie nghe thấy. Ở trước mặt người ngoài con dâu nói xấu mẹ chồng là không tốt, đầu óc Lâm Tiểu Kiều

sẽ không ngốc đến mức độ này. Cho dù cô rất tin tưởng Annie, nhưng mà cả Trung Quốc cũng đều là hoàn cảnh phức tạp như thế này, bạn nói ra cái gì thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt khi bị người khác truyền đi, cho dù miệng người đó rất kín kẽ, cũng không thể đảm bảo rằng mình không u mê hồ đồ để bị người khác truyền ra ngoài. Vì vậy, Lâm Tiểu Kiều không dám nói thật, chỉ có thể cời bỏ tội danh cho Thẩm Gia Mộc.

“Không phải đâu, anh ấy cũng không biết mà, chỉ là đột nhiên em vừa ý một đôi khuyên tai, cho nên mới muốn bấm lỗ tai.” Bỗng nhiên lâm Tiểu Kiều nhớ tới đôi khuyên tai vẫn còn trong túi xách, cô vội vàng lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi xách ra nhét vào tay Annie, “Chị giúp em đeo nó với!”

“Em điên rồi!” Annie vừa mở ra nhìn, sau đó giống như là bóng tay ném cái hộp nhỏ lại trong tay cô, “Mới bấm lỗ tai xong đã rút đinh ở lỗ tai ra thì sẽ rất đau đấy! Hơn nữa đây là khuyên tai, lỗ tai của em nhỏ mà đeo loại khuyên treo lủng lẳng như thế này là không ổn, cứ cho là muốn đeo đi chẳng nữa, thì vẫn phải khử độc trước, tay của chị dính không biết bao nhiêu vi khuẩn, giúp em đeo như thế nào được?”

“Nhưng mà em... Em rất muốn đeo, không sao đâu, vừa rồi lúc bấm lỗ tai em chịu đau được thì bây giờ cũng chịu được.” Lâm Tiểu Kiều có chút nóng nảy, sợ sau khi trở về Tần Tĩnh nhìn thấy lại mất hứng.

Annie khẳng khẳng không đeo cho cô, lúc sau lại còn chọc giận đâm vào gáy cô một cái, hung hăng giáo huấn: “Em có thích làm đẹp thì đợi thêm vài ngày nữa cũng đâu có sao?! Trong vòng một tuần lễ em không được để tai dính nước, mỗi ngày dùng rượu cồn khử trùng, nếu sợ nhiễm trùng thì xoa một chút mốt đỏ làm thuốc mỡ, một tuần sau gặp chị, chị giúp em đổi đinh ở lỗ tai, đeo vàng hay bạc đều được, nhưng mà đôi khuyên tai này thì đợi một thời gian ngắn nữa hẵng đeo.”

Lâm Tiểu Kiều cũng không muốn đứng ở trên đường lớn tranh cãi làm gì, vốn chính là cô kéo người ta ra ngoài, cô không nên làm phiền người ta

nữa. Khi về nhà, nửa đường cô xuống xe chạy vào nhà vệ sinh trong một siêu thị, hướng về phía gương, bắt đầu rút cây đinh ra. Tay đụng phải cái nút trong suốt phía sau lỗ tai, cô đau đến mức thiếu chút nữa là ngất đi. Vốn muốn bỏ cuộc, nhưng vừa nghĩ tới gương mặt của Tần Tĩnh, cô đành nhịn đau run run tay kéo xuống. Sau khi rút cây đinh ra, hai lỗ tai hồng hồng, sưng sưng, đau đớn lớn hơn còn ở phía sau, khi cô cầm khuyên tai trong tay đeo vào lỗ tai mới thấy được cơn đau của cây đinh mang đến so với cơn đau này căn bản không là cái gì cả.

Bởi vì vừa mới bấm lỗ tai, căn bản là không đeo vào được, làm đi làm lại hơn mười phút, trên trán tất cả đều là mồ hôi, trên ngón tay cũng dính không ít máu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể đeo vào được. Lâm Tiểu Kiều đau muốn chết, điện thoại di động trong túi xách vang lên không ngừng, cô không kịp nghe, cuối cùng là một bác gái không nhìn nổi liền giúp cô đeo vào, lại bảo cô một vài loại thuốc tiêu viêm xong mới đi.

Thật may là khuyên tai Tần Tĩnh cho tuy có lủng lảng nhưng cũng không quá lớn hay quá nặng, Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy so với vừa rồi đau đớn giảm đi một chút, lúc này mới trở về nhà. Tần Tĩnh nhìn vành tai cô sưng đỏ như là bánh bao nhỏ liền giật mình hỏi: “Lỗ tai sưng lên rồi! Bị nhiễm trùng sao?”

Lâm Tiểu Kiều sờ lên, đau đến mức cô phải nhắm mắt, nhưng vẫn nặn ra một nụ cười: “Không sao ạ, chắc là bởi vì vừa mới bấm lỗ tai, ánh mắt của mẹ thật là tốt, đôi khuyên tai này trông rất đẹp mắt!”

Có lẽ lời cô nói chiếm được cảm tình của Tần Tĩnh, sắc mặt của bà chưa bao giờ dịu dàng như vậy, thậm chí còn thân mật vỗ vỗ tay cô, đứng dậy đi tìm hòm thuốc, dùng rượu cồn khử trùng cho cô, lại thoa mấy giọt thuốc tiêu viêm lên. Rượu cồn kích thích đến vết thương, đau đến mức Lâm Tiểu Kiều muốn nhảy lên kêu to, nhưng mà lại không dám, chỉ ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, cắn răng để cho Tần Tĩnh làm xong tất cả mới vội vàng và hai miếng cơm rồi lấy cớ trở về phòng.

Vào phòng ngủ, cô vọt vào phòng tắm nhìn về phía gương thật lâu, nhìn vết sưng đỏ gay gắt kia, cắn môi, oan ức mà khóc lên. Buổi chiều lúc đeo khuyên tai, cô đã nghĩ, gần đây cô toàn tự mình hại mình rất cuộc là vì cái gì? Thay vì nói là vì Tần Tĩnh, chẳng thà nói là vì Thẩm Gia Mộc. Một người đàn ông như anh bị kẹt ở giữa hai người phụ nữ mà chịu khổ, có hai vợ chồng là để làm gì? Không phải là đồng cam cộng khổ sao? Cô là vợ của Thẩm Gia Mộc, cô tin mình có thể vì anh mà chịu đựng hơn nữa, nhẫn nhịn hơn nữa. Cô và Tần Tĩnh cùng yêu một người đàn ông, không cần thiết phải oán hận nhau để tạo thành cục diện không thể gặp mặt.

Hôm nay vốn là không ngủ được quá mấy tiếng, dù là vô cùng đau đớn, cô cũng không chống đỡ được cơn buồn ngủ ập đến. Cẩn thận rửa mặt không để cho nước dính vào lỗ tai, Lâm Tiểu Kiều trở về trên giường nằm xuống, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, Lâm Tiểu Kiều bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhận điện thoại ngáp “A lô” một tiếng, đầu điện thoại bên kia đầu tiên là ngừng một lát, sau đó mới hạ thấp âm thanh xuống nói: “Ngủ?”

Là Thẩm Gia Mộc, vừa nghe thấy giọng nói của anh, Lâm Tiểu Kiều liền tỉnh táo lại, oan ức, khổ sở toàn bộ xông lên đầu. Ở trước mặt người đàn ông của mình, cô liền trở thành một người phụ nữ mỏng manh, cô có thể khóc lóc buông thả tất cả những thương tâm của bản thân mình ra. Thẩm Gia Mộc nghe được bên kia kêu một tiếng liền khóc lên thì bị hù dọa không nhẹ, lòng nóng như lửa đốt đi tới đi lui trong phòng làm việc.

“Sao bây giờ anh mới gọi điện thoại?”

“Sau khi trở về quân đội anh luôn phải đi họp, bây giờ mới thấy tin nhắn em gửi cho anh.” Thẩm Gia Mộc giải thích một cái, lại lo lắng hỏi, “Sao vậy? Không phải em bảo đi bấm lỗ tai sao? Làm sao mà khóc thương tâm như vậy?”

“Thẩm Gia Mộc, em đau muốn chết, chảy rất nhiều máu, bây giờ lỗ tai của em sưng rất to. Nếu không phải là buổi sáng mẹ anh trách em không đeo khuyên tai bà cho, em là điên rồi mới đi bấm lỗ tai!”

Thẩm Gia Mộc nghe cũng biết là mẹ mình lại nói cái gì rồi, nghĩ đến cô nói vừa chảy máu vừa sưng, đau lòng gần chết, vỗ một cái trên bàn gỗ lim, cái ly rung lên kêu leng keng: “Ngày mai em đến nhà Thẩm Gia Giai ở, anh sẽ bảo chị ấy đến đón em!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tình Thế Khó Xử

Lâm Tiểu Kiều nghe thấy rõ ràng âm thanh tức giận, lập tức tỉnh táo lại, nếu để Thẩm Gia Mộc xen vào chuyện này, sự việc sẽ càng ngày càng gay go. Buồn ngủ biến mất, oan ức cũng biến mất, trở mình từ trên giường bò dậy, cô cố gắng khiến cho giọng nói của mình nghe dịu dàng một chút: “Bấm lỗ tai ai cũng như vậy hết, em tới nhà chị anh như vậy không tốt lắm đâu. Bây giờ Diệp Mặc và chị anh lại đang trong tình huống như thế, em đến thì hai người bọn họ sẽ không được tự nhiên.”

Thẩm Gia Mộc tựa vào trước cửa sổ, liếc mắt nhìn hai người vẫn còn ở trong sân thể dục khoác ánh trăng trên vai tập hít đất, con người đen như mực giống như một ngôi sao đang lao tới, phát sáng đến kinh ngạc. Năm ngón tay anh cong lại, các đốt ngón tay của ngón giữa nắm chặt song cửa sổ bằng gỗ, giống như đang thờ dài hỏi cô: “Bây giờ còn đau không?”

“Không đau, cho dù đau như vậy thì cũng một lúc là hết rồi, bây giờ còn hơi ngứa một chút, xem ra là vết thương đã tốt lên nhiều.” Tiếng cười hi hi của Lâm Tiểu Kiều truyền tới tai Thẩm Gia Mộc, trên thực tế, cô đau đến mức trong đôi mắt tràn đầy nước, chịu đựng không dám rơi nước mắt, sợ đến lúc vừa mở miệng là để lộ nỗi đau.

“Ngày mai đi bệnh viện khám xem sao, nói thế nào đi chẳng nữa thì cũng là một vết thương nhỏ, cẩn thận kéo bị cảm, nếu cực kì đau thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ nghĩ biện pháp trở về thăm em một lát.” Thẩm Gia Mộc nói xong, ánh mắt lại rơi vào bản đồ ở giữa bàn làm việc, hơi áy náy nói, “Gần đây anh bận quá, không lo lắng cho em được, xin lỗi, em đừng

trách anh nhé. Đợi qua đợt bận rộn này, anh xin nghỉ phép quay về, hoặc là đón em tới quân đội chơi cũng được.”

“Vâng, vậy đến chỗ anh chơi đi, lần trước đi cũng chưa chơi được nhiều.” Tận đáy lòng Lâm Tiểu Kiều cũng không quá thích Thẩm gia, Thẩm Kiến Đan ở nhà còn đỡ hơn một chút, Tần Tĩnh sẽ không dám lỗ liễu quá, nhưng những lúc khác, cho dù là Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh cô, bà cũng có thể không kiêng nể gì mà đưa tất cả bất mãn cùng xoi mói thể hiện lên mặt khiến cho cô khó chịu.

“Được, đợi đến lúc công việc vừa kết thúc anh sẽ tới đón em.” Thẩm Gia Mộc khi biết cô cũng thích quân đội thì cảm thấy rất vui mừng, không tự chủ liền nở nụ cười, giọng nói cũng thoải mái không ít, “Nếu làm việc mệt mỏi thì nghỉ ngơi hai ngày, bọn em không phải là có cái gì mà phần thưởng chuyên cần sao? Mất thì mất, anh trai bù lại cho em!”

Vừa thấy anh lại bắt đầu giờ trò lưu manh đùa giỡn, mặt Lâm Tiểu Kiều liền đỏ lên, âm thanh “Anh trai” kia giống như gợi lại những việc xấu hổ của những buổi tối trước đó. Cô tức giận mắng anh một hơi: “Thẩm Gia Mộc, anh có thể đứng đắn một lần hay không? Mỗi lần nói chuyện với anh đều là bộ dạng này, làm gì có chỗ nào giống quân nhân bị trói buộc bởi những kỉ luật nghiêm khắc?”

“Nếu em không phải là vợ anh, anh còn có thể nói chuyện với em như vậy sao?” Thẩm Gia Mộc bật cười hỏi lại. “Bây giờ không còn sớm, đánh thức em dậy là anh không tốt, lần sau anh sẽ gọi điện thoại sớm hơn cho em, mau đi ngủ đi! Ngày mai em phải đi làm đúng không? Trước khi đi nhớ ăn sáng, nếu không thích ăn trong nhà thì ra ngoài ăn cũng được.”

“Vâng.” Trong lòng Lâm Tiểu ấm áp, khéo léo lên tiếng, “Vậy em ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm đi... Còn nữa, hút ít thuốc thôi, cái đó đối với phổi không tốt đâu.”

“Anh biết rồi.” Trong lòng Thẩm Gia Mộc cũng rất ngọt ngào ấm áp, “Ở nhà phải ngoan biết chưa, cố gắng đừng ở một mình cùng mẹ anh, chọn chỗ nào có ba anh ý, anh đã nói với ba rồi, em yên tâm đi.” “Vâng.”

Hai người cúp điện thoại, Lâm Tiểu Kiều nằm trên giường suy nghĩ một lát, lại đưa tay sờ đôi khuyên tai. Lúc này vừa nói chuyện điện thoại một lát thì chân đã lạnh rồi, cái chăn lạnh lạnh áp trên da thịt ấm áp của cô, sau một trận lạnh run, cô kéo con gấu lồi trước Thẩm Gia Mộc lấy giúp cô từ nhà, kéo vào trong chăn ôm. Cô thò tay véo một cái trên mặt con gấu bông, nghĩ tới mặt của Thẩm Gia Mộc, hung dữ mắng: “Thẩm Gia Mộc, cái tên bại hoại này, anh có biết hay không, em rất là oan ức nha! Nếu anh dám đối xử không tốt với em, em liền cắn chết anh, cắn chết anh, cắn chết anh!”

Thẩm Gia Mộc vừa hút xong một điếu thuốc, cầm lấy áo khoác trên ghế chạy nhanh xuống lầu. Trên sân huấn luyện, doanh trưởng tiểu đoàn hai mặc áo ba lỗ màu xanh lục của quân đội đang hăng say hít đất, dưới chân anh là một tiểu đội trưởng đã sớm buông tay sai chân nằm trên một bãi bùn trên đất thờ phì phò kêu to không được.

Thẩm Gia Mộc lấy mũi chân đá đá vào cơ bắp cường tráng trên cánh tay: “Ban đêm khuya khoắt, cậu huấn luyện cậu ta hay tự huấn luyện mình đấy?”

Doanh trưởng tiểu đoàn hai cười hắc hắc bò dậy, vỗ vỗ cơ bắp trên tay, học theo dáng vẻ của Thẩm Gia Mộc, trợn trắng mắt dùng mũi chân đá đá tiểu đội trưởng kia: “Ban ngày cậu nhóc này cười nhạt tôi, nếu không phải bị nuông chiều thành cái dạng này, lão tử cũng sẽ không chinh đốn chúng nó, vậy mà một tốp những thằng nhóc này như muốn tạo phản, lại dám đi tiểu trước mặt lão tử đây.”

“Nếu như tôi không nhầm thì sáng mai còn phải đi qua 306 vùng núi, lúc này cậu khiến cậu ta mệt mỏi mà gục xuống, ngày mai cậu ta mà chinh lại cậu, tôi xem cậu làm như thế nào bây giờ!” Thẩm Gia Mộc nhìn tiểu đội

trưởng kia nằm dưới chân trông đen sì như sói, lè lưỡi thở hồng hộc, nhớ tới lúc trước khi kết hôn cậu ta đưa Lâm Tiểu Kiều tới quán ăn vặt trong đơn vị khiến cô cười híp mắt, không biết từ đâu trong lòng liền trở nên mềm lại, lần đầu tiên Thẩm Gia Mộc phá lệ thay người khác cầu xin.

Doanh trưởng tiểu đội hai giống như phát hiện một đại lục mới, khó tin mà vây quanh Thẩm Gia Mộc, lại chép miệng đi quanh anh một vòng. Tiểu đội trưởng kia thấy doanh trưởng tiểu đội hai không quan tâm đến mình, đã sớm bỏ dậy chạy về doanh trại. Thẩm Gia Mộc bị doanh trưởng tiểu đội hai nhìn đến mức phát phìền, một cái tát vung ra ngoài, khiến mặt cậu ta rời ra xa, kéo cà vạt đi tới khu nhà ở.

“Này, Đại Thẩm, hôm nay cậu không đúng lắm nha, rất giống đêm đó lúc đưa Tiểu Kiều nhà cậu trở về.” Lòng mà doanh trưởng tiểu đội hai run lên hai cái, nhiều chuyện dịch sát vào Thẩm Gia Mộc, nhỏ giọng hỏi, “Không phải là Tiểu Kiều nhà cậu lại bị ức hiếp đấy chứ?”

“Lão Nhị, nếu như ngày mai tiểu đoàn các cậu dự định một mình giành 306 vùng núi, tôi cũng không ngại bỏ mặc mà làm một khán giả.” Thẩm Gia Mộc nói xong, cũng không nhìn cậu ta nữa, chỉ tăng tốc độ đi về phía trước. Khi vừa bước vào khu nhà ở, chỉ thấy Đoàn trưởng và Tham mưu trưởng đang cùng bà xã của mình đi dạo dưới ánh trăng, thấy hình ảnh hài hòa ấm áp như thế này trong lòng anh khẽ rung động.

“Thẩm Gia Mộc, cậu đứng ở đó làm thần giữ cửa sao?” Đoàn trưởng nhìn thấy anh đầu tiên, dẫn đầu kêu lên.

“Đâu có...” Thẩm Gia Mộc hiếm khi kinh ngạc, có chút lúng túng sờ sờ mấy sợi tóc không dài mấy tấc, lễ phép chào hỏi, “Chị dâu, đi dạo chứ.”

Tham mưu trưởng cười híp mắt ôm bà xã của mình, trêu ghẹo nói: “Sao vậy? Hâm mộ à? Vậy thì nhanh nhanh mà đưa vợ của cậu tới quân đoàn, chị dâu cậu rất thích Tiểu Kiều nhà cậu đó, nói rằng cô nhóc này rất tốt,

xem ra, không được bao lâu nữa, địa vị của vợ cậu trong lòng vợ anh sẽ rất nhanh vượt qua anh thôi.”

“Đúng vậy!” Đoàn trưởng cũng ở bên cạnh nói thêm vào, “Vợ anh cũng thế, anh thật vất vả mới có thời gian nghỉ ngơi ở nhà, vậy mà cô ấy còn có bộ dáng như không muốn gặp, cứ ba phút đồng hồ lại hỏi người yêu của Doanh trưởng Thâm bao giờ mới tới. Cậu nói xem, rốt cuộc vợ là do Lâm Tiểu Kiều nhà cậu cưới về, hay là do anh cưới về đây?”

Đoàn trưởng vừa nói xong lời này liền cười lớn. Thâm Gia Mộc cũng cười, nhưng lại không tỏ rõ thái độ, vẫy vẫy tay mệt mỏi chuẩn bị bước lên lầu. Tham mưu trưởng cùng Đoàn trưởng nhìn nhau một cái, chia ra nháy mắt với vợ của mình, một phải một trái đi theo Thâm Gia Mộc lên lầu.

Thâm Gia Mộc mở cửa để cho hai người đi vào, lại bưng hai ly trà tới, vừa đặt cốc xuống, tính tình Đoàn trưởng luôn nôn nóng liền không nhịn được mở miệng trước: “Cậu và Tiểu Lâm cãi nhau?”

“Đâu có.” Thâm Gia Mộc bất đắc dĩ cười cười, mới nói, “Mẹ em vì chuyện em không cưới Lâm Tĩnh Hảo, vẫn hay gây khó dễ cho Tiểu Kiều. Lúc này mới gọi điện thoại về, hôm nay cô nhóc bị mẹ em nói hai câu, dọa cho sợ đến mức vội vàng đi bấm lỗ tai, buổi tối khóc lóc nói đau rồi còn chảy máu, em nghe giống như bị dao găm đâm vào trong lòng. Nhưng hết lần này đến lần khác người gây ra chuyện đều là mẹ em, ai cũng biết rằng đây là mối quan hệ không thể vứt bỏ, chuyện năm đó của chị em khiến cho em bị chịu một đả kích lớn như vậy, em không thể quá tuyệt tình được, nhưng mà lại khiến cho Tiểu Kiều bị oan ức, em cũng không nỡ.”

“Mẹ cậu tại sao lại hung dữ như vậy?” Miệng của Đoàn trưởng không kiêng kị, cứ thuận miệng nói ra, sau đó mới ý thức được đó là mẹ của Thâm Gia Mộc, gãi gãi đầu nói, “Lời nói của anh cứ như vậy, coi như mẹ cậu đứng trước mặt anh thì vẫn là những lời này, bây giờ con cháu tự có phúc của con cháu, bà là một lão phu nhân thì quản nhiều như vậy làm gì? Anh

nói vợ của mình thì vẫn phải là mình tự yêu thương, cậu nhanh nhanh mà đưa vợ cậu tới đây đi, có cậu ở đây, mẹ cậu cũng không thể theo sát phía sau mà bước vào trong quân đoàn được.”

“Công việc của cô ấy ở bên đó, em đề cập tới chuyện theo quân đội, cô ấy không bằng lòng, mà căn nhà vừa mới mua còn phải sửa sang lại một thời gian nữa.” Thẩm Gia Mộc rút từ trong túi ra một điều thuốc hung hăng hút vài hơi, “Không sao đâu, các anh về trước đi, đừng để hai chị dâu chờ lâu, ngày mai em gọi điện thoại về hỏi cha em rốt cuộc chuyện này là tình huống như thế nào.”

“Cho dù như thế nào, phải ở giữa vợ cậu và mẹ cậu cũng không dễ dàng, cưới con gái nhà người ta thì phải yêu thương thật tốt.” Tham mưu trưởng vỗ vai Thẩm Gia Mộc nói.

“Em hiểu.” Thẩm Gia Mộc gật đầu một cái, tiễn hai người đi, đóng cửa lại đứng trên ban công một lát, suy nghĩ một chút vẫn là gọi một cú điện thoại ra ngoài, bên kia vừa nghe máy, Thẩm Gia Mộc không để đối phương mở miệng liền nói trước, “Ngày mai chị đến nhà em nhìn một chút, nếu mẹ em đối xử không tốt với Tiểu Kiều... Chị giúp em nói chuyện với mẹ một chút.”

“Thẩm Gia Mộc, ngày mai chị còn phải đi có việc với chồng chị, em lại bóc lột chị như vậy, em không biết xấu hổ sao?”

“Nửa năm sau em được nghỉ phép, thời gian khá dài, bất cứ lúc nào chị cũng có thể đến tìm em.”

“Thật không?” Bên kia rõ ràng rất hưng phấn, “Gần đây chị và Tiểu Diệp Tử đang rất thích một chiếc điện thoại di động, nhưng mà cái đồ quý hiếm hời Trần An Bác không mua cho chị, em... Haha, em hiểu mà!”

“Được!”

“Vậy được, em trai yêu quý, sáng mai chờ tin tức tốt lành của chị nhé!”

Tần Mạnh cực kì vui vẻ cúp điện thoại, Trần An Bác từ trong phòng bếp đi ra ngoài, trong tay bưng cái chén còn lớn hơn so với cái đầu, dùng sức húp mì ăn liền, bộ mặt mờ mịt hỏi: “Ai vậy?”

“Thân mến, tháng sau là mấy người chúng ta có điện thoại di động mới rồi, kiểu dáng tình nhân nha.” Tần Mạnh tiến đến ôm cổ anh ăn một miếng, rồi sau đó lại giống như ghét bỏ mà đẩy anh ra, “Mùi gì vậy?”

“Mì ăn liền.” Trần An Bác giơ cái bát trong tay lên, “Diệp Thanh Dương dẫn theo vợ nó xin nghỉ về nhà, chúng ta sẽ không có cái gì để ăn!”

“Đi, ngày mai em dẫn anh đi ăn ngon! Tuyệt đối chỉ toàn thịt cá!”

“Ôi, bà xã em thật tốt.”

Trần An Bác để bát xuống, cực kỳ chân chó đi tới ôm eo Tần Mạnh cọ cọ.

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tình Yêu Là Độc Dược.

Ngày hôm sau khi Lâm Tiểu Kiều thức dậy đã cảm thấy vành tai so với ngày hôm qua còn đau hơn, vào phòng tắm soi gương, phát hiện vành tai sưng đỏ nghiêm trọng hơn một chút. Dùng rượu cồn để thoa, lại nghe theo lời Annie nói thoa chút thuốc mỡ, lúc này mới bắt đầu rửa mặt.

Lúc xuống lầu, Thẩm Kiến Đan đã ngồi ở bàn cơm, Lâm Tiểu Kiều đi tới, gọi một tiếng “Ba”. Thẩm Kiến Đan ừ một tiếng, nâng mắt lên nhìn cô, nở nụ cười ý bảo cô ngồi xuống. Qua mười giây, ông mới giống như là đột nhiên phản ứng kịp ngẩng đầu nhìn về phía cô. Trong lòng Lâm Tiểu Kiều kinh ngạc, cho là mình đã làm sai điều gì, sau đó lại thấy ánh mắt của ông chỉ nhìn về phía vành tai cô, suy nghĩ một chút, cô vẫn ngồi thẳng như cũ mặc cho ông nhìn chăm chăm vành tai sưng đỏ sau đó tầm mắt từ từ sụp xuống.

“Lỡ tai con làm sao vậy?” Trước mặt Thẩm Kiến Đan để một bát cháo trắng, ngón tay cầm thìa khuấy cháo, động tác ung dung thong thả, ngay cả câu hỏi cũng như thuận tiện nói ra.

“Dạ, do bấm lỗ tai nên mới bị sưng lên, chắc là bị nhiễm trùng rồi.” Lâm Tiểu Kiều mím môi cười một cái.

Thẩm Kiến Đan gật đầu một cái, lại nhìn đôi khuyên tai đeo trên tai cô, sắc mặt càng thêm khó coi: “Đôi khuyên tai này là mẹ đưa cho con?”

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều cười lạnh một cái, trên mặt lại là vẻ mặt giật mình, sợ sệt nói: “Vâng ạ, hôm đó, mẹ bảo Thẩm Gia Mộc đưa cho con.

Sáng hôm qua ăn sáng xong, trong lúc vô tình mẹ liền hỏi tới đôi khuyên này, cho nên buổi chiều con phải đi bấm lỗ tai để đeo khuyên tai.”

Thẩm Kiến Đan nghe những lời nói này, cơn tức xông lên đỉnh đầu, phất tay áo đi ra cửa. Đợi đến khi ông đi xa, Lâm Tiểu Kiều nháy mắt mấy cái, nhìn phòng ngủ chính trên lầu một lúc, nhún vai một cái, lại sờ sờ cái mũi, cảm xúc thật tốt mới bắt đầu ăn bữa sáng. Cô không phải là cố ý để cho bất cứ ai có thể làm khó mình, chỉ là sáng nay lúc rời giường nhìn thấy mũ từ vành tai chảy xuống, ấm ức khó kìm nén, cho dù là nghĩ đến Thẩm Gia Mộc cũng nuốt không trôi cơn tức này. Cho đến bây giờ Lâm Tiểu Kiều cô cũng không phải là người lương thiện đến mức có thể năm lần bảy lượt nhẫn nhịn người khác, bất kể là đang ở Lâm gia hay ở Thẩm gia, cô nhiều lần nhẫn nhịn, chẳng qua là hi vọng mình có thể đứng ngoài vòng xích mích, cô chỉ hi vọng có thể bảo vệ mình mà thôi, cho dù là hôn nhân hay là sức khỏe của cơ thể mình.

Một khi người nào đó ghi hận thì sẽ theo bản năng mang tất cả những oán hận trả lại cho đối phương. Mặc dù trong lòng Lâm Tiểu Kiều hiểu rõ vành tai mình bị thương như thế này là có một phần do mình, nhưng mà vừa sờ lên đôi khuyên tai màu hồng lạnh như băng kia, trong lòng cô liền ghen ngào hoảng sợ, chỉ hi vọng Tần Tĩnh sẽ bị chinh đốn một chút, cuộc sống về sau còn dài, dù sao cô cũng phải nhẹ tay một chút.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Tiểu Kiều phải đến công ty, mấy ngày không đi làm, trên bàn làm việc có rất nhiều văn kiện, dọn dẹp lại vài cái, Tiểu Mạn thò nửa người qua bàn làm việc vươn tay chọc lỗ tai của cô: “Tiểu Kiều, lỗ tai cậu chảy mũ rồi kìa, bị nhiễm trùng sao? Cậu đã bôi thuốc chưa vậy?”

“Buổi sáng có thoa thuốc mỡ rồi.” Lâm Tiểu Kiều lùi về phía sau tránh né tay của cô, khéo mắt lại nhìn thấy Lục Nham vừa bước vào liền dừng một lúc, khi cô đang chuẩn bị chào hỏi, lại thấy Lục Nham nghiêng mình qua hai bước, phía sau anh rõ ràng là Lâm Tĩnh Hảo, chị ấy đang lạnh lùng

nhìn cô. Khóe mắt giật giật, Lâm Tiểu Kiều cúi đầu, qua thật lâu mới nở một nụ cười: “Chị, sao chị lại đến đây?”

“Chị cũng không muốn đến, nhưng em bị Thẩm gia khinh thường đến mức này cũng không có ý định nói cho ai có phải hay không?” Lời nói của Lâm Tĩnh Hảo mang đầy ý giễu cợt mà tiếp tục mắng, “Lâm Tiểu Kiều, từ nhỏ đến lớn, Lâm gia có để em thiếu thốn cái gì sao? Sẽ để em phải bị ức hiếp như vậy? Em cam tâm tình nguyện ở Thẩm gia để bị giày vò lại còn giống như rất vui vẻ?”

Lục Nham kéo tay Lâm Tĩnh Hảo một cái, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa, nhìn về phía Lâm Tiểu Kiều giải thích: “Ngày hôm qua chị em để quên tài liệu ở phòng làm việc của anh, hôm nay đến đây lấy.”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều gật đầu một cái, lỗ mũi chua xót, cô vẫn luôn biết cảm nhận trong lòng của Lâm Tĩnh Hảo và mình rất giống nhau - không thể nhìn thấy đối phương sống tốt hơn so với mình, nhưng lại càng không thể nhìn thấy đối phương sống không tốt. Chị em ruột thịt có mâu thuẫn giống nhau, chúc phúc và đố kỵ cùng vương mắc chung một chỗ, Lâm Tiểu Kiều luôn thầm tự cho mình là khác thường.

Lục Nham thấy vậy liền đau đầu, đưa Lâm Tĩnh Hảo và Lâm Tiểu Kiều cùng vào phòng làm việc, tự anh sẽ ra ngoài, để cho hai chị em ở cùng nhau. Lâm Tĩnh Hảo ngay cả túi xách cũng chưa kịp để xuống đã liếc mắt về phía Lâm Tiểu Kiều, tức giận nói: “Lại đây, chị nhìn một chút! Em phải nói ngọt một chút, dì Tần rất dễ lấy lòng, cũng đã gả cho Thẩm Gia Mộc rồi, làm sao mà ngay cả một chút đạo lý như vậy cũng không biết?”

Lâm Tiểu Kiều vốn muốn nói “Em không phải là chị thì làm sao mà khiến bà vui vẻ được”, lời nói đến bên miệng, đột nhiên cô nhớ tới dáng vẻ lúc Thẩm Gia Mộc véo mũi cô cảnh cáo không cho phép cô lôi chuyện cũ ra, lại đem lời nói nuốt vào trong bụng. Lặng lẽ chịu đựng ánh mắt của Lâm

Tĩnh Hảo nhìn vành tai sưng to của mình, Lâm Tiểu Kiều nhin đau lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Thẩm Gia Mộc.

“Lâm Tĩnh Hảo đến công ty!”

“Cô ta tới làm gì” ngay cả dấu hỏi chấm cũng tiết kiệm, Lâm Tiểu Kiều có thể tưởng tượng ra chân mày của Thẩm Gia Mộc nhíu chặt đến đâu.

“Thay em giải oan đó.” Lâm Tiểu Kiều cười khanh khách gửi lại tin nhắn, không đợi anh trả lời lại, lại gửi tiếp một tin, “Em đi làm đây, anh làm việc của mình đi, buổi tối trở về em gọi điện thoại cho anh sau.”

Lâm Tĩnh Hảo nhẹ nhàng vén tóc ra sau vành tai, hai người cứ đứng như vậy một lát, cũng cảm thấy có chút không dễ chịu. Vì cổ che giấu trong lòng nên không được tự nhiên, Lâm Tĩnh Hảo liền vỗ vào vai Lâm Tiểu Kiều: “Sau khi về nhà, dùng bông nhẹ nhàng xoa lên vành tai, nặn mủ ra, sau đó thoa chút dung dịch oxi già để trừ độc, mỗi ngày thoa thuốc mỡ tiêu viêm là được, nhớ đừng để tóc ở phía trước, không được sạch sẽ đâu.”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều gật đầu một cái.

“Ngốc đến mức này, thật đúng là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng!” Lâm Tĩnh Hảo thấy cô mỉm cười thì cũng biết là do Thẩm Gia Mộc gửi tin nhắn, trong nháy mắt trong lòng không thoải mái đứng lên. Cho dù cô có nhiều hơn tấm lòng của Lục Nham ở bên cạnh, cô không thừa nhận cũng không được, chuyện của Thẩm Gia Mộc và Lâm Tiểu Kiều chính là cái gai cắm trong lòng cô, cả đời này cũng không thể rút ra được. Bởi vì từ khi ra đời đến này đây là lần đầu tiên cô thất bại, càng làm cho cô cảm tức hơn là cô lại bại bởi Lâm Tiểu Kiều. Mà sau đó, dường như sau một buổi tối tất cả đều thay đổi, cha mẹ dần dần quan tâm Lâm Tiểu Kiều hơn, có mấy lần thậm chí không thèm để ý đến cô, ngay cả Lục Nham thỉnh thoảng cũng sẽ vì em ấy mà nói vài câu, cô chưa từng phát hiện Lâm Tiểu Kiều cũng sẽ tỏa sáng như vậy, cũng sẽ nhận được sự chú ý của tất cả mọi người.

Lâm Tĩnh Hảo cầm tập văn kiện trên bàn lên, lại quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Tiểu Kiều, cô rất không phục, cô em gái này có chỗ nào khiến nhiều người quan tâm như vậy? Mới vừa rồi nghe người khác nói chuyện em ấy bấm lỗ tai, cô nhớ năm ấy khi mình đi bấm lỗ tai, Trần Nhã để Lâm Tiểu Kiều đi theo cùng bấm, bộ dạng em ấy sống chết cũng không chịu, lập tức hiểu là không phải em ấy tự nguyện. Một giây đó, không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác vui sướng, thế nhưng cảm giác ấy không có kéo dài bao lâu, sau đó lại cảm thấy tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Lâm Tĩnh Hảo nhìn kỹ gương mặt của Lâm Tiểu Kiều, trong lòng không rõ là cảm giác gì, ngay khi cô đang chuẩn bị giải thoát cái cảm giác kỳ lạ đè nén trong lòng thì Lục Nham mở ra một con đường...

Lâm Tiểu Kiều cũng không ở lại trong phòng lâu, Lâm Tĩnh Hảo vừa đi ra ngoài, khi Lục Nham trở lại, gõ lên mặt bàn của cô một cái, cô ngừng đầu, anh để xuống một bọc bông vải, một bình rượu tinh chế và thuốc mỡ. Cô rất biết ơn nhìn anh, lời cảm ơn còn chưa nói ra, anh đã cười lên ôn hòa: “Tĩnh Hảo mua cho em, cô ấy trở về công ty rồi... Đúng rồi, cô ấy bảo em cuối tuần về nhà ăn một bữa cơm.”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều nắm chặt cái gì đó trong tay, hốc mắt hồng hồng, gật đầu một cái.

Sau khi Lục Nham rời đi, Tiểu Mạn cười thần bí lại gần, chỉ vào bóng lưng của Lục Nham, che miệng nhỏ giọng nói: “Cô gái xinh đẹp lúc này là bạn gái của Lục tổng sao, chắc chắc... Ngày hôm qua để quên đồ ở phòng làm việc, không biết là làm gì trong đó? Hắc hắc, nghe nói bối cảnh nhà mỹ nữ kia rất được, hai người là họ hàng hả?”

Lần đầu tiên Lâm Tiểu Kiều kêu ngạo mà vui vẻ giới thiệu Lâm Tĩnh Hảo với người khác: “Chị gái mình!”

“Chị họ?”

“Chị ruột!”

Tiểu Mạn hít một ngụm khí lạnh, ngồi ngay ngắn lại, không hề lôi kéo cô tám chuyện nữa. Lâm Tiểu Kiều thờ ơ cười cười, tiếp tục sắp xếp lại văn kiện trong tay. Buổi trưa tùy tiện ăn chút gì đó, sau đó trốn vào trong phòng vệ sinh thoa thuốc mỡ lên vành tai, Lâm Tiểu Kiều trái xem một chút phải nhìn một chút, căn môi do dự hồi lâu mới rút điện thoại ra gửi tin nhắn cho Lâm Tĩnh Hào - cảm ơn chị.

Buổi chiều trước khi tan việc, Tần Tĩnh gọi điện thoại tới bảo cô về nhà sớm một chút, Lâm Tiểu Kiều liên tục đồng ý, nhưng lại giống như học sinh cá biệt không nghe lời cha mẹ, cố ý ở bên ngoài nửa giờ mới lên tàu điện ngầm trở về. Mới vào nhà đã thấy một người đàn ông đang nhàn nhã tựa vào cửa nhìn chăm chăm cảnh hoa màu trắng trên cây hòe gai. Cô cho là Thâm Gia Mộc, nhưng nhìn bóng lưng lại không giống, đi vào mới nhìn rõ là Trần An Bác, chồng của chị họ cô.

“Anh rể họ, anh đến chơi sao?”

Trần An Bác nghe thấy giọng nói của cô, quay đầu lại nở nụ cười chào hỏi: “Ừ, anh

cùng vợ anh đến đây ăn chực, vừa tan làm sao?”

“Vâng, sao anh không đi vào?”

“Tần Manh nói khi còn bé hay ăn nhụy hoa của cây hòe gai, nói là rất ngọt, cho nên anh nhất định phải cho cô ấy được ôn lại kỉ niệm tuổi thơ.” Trần An Bác bĩu môi, bộ dáng giống như rất không kiên nhẫn, thế nhưng vẻ mặt lại tràn đầy vui vẻ cùng dịu dàng, thấy thế Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy những lời này của anh càng giống như là ngọt ngào oán trách.

“Vậy em vào trước đây...” Lâm Tiểu Kiều chỉ vào phòng, vừa đi vừa lầm bầm, “Làm sao mà khi còn bé em cũng chưa từng ăn cái đó, nếu không

cũng phải để cho Thâm Gia Mộc nếm thử một chút.”

Trần An Bác nhìn cô vào trong phòng mới lấy điện thoại di động ra gọi cho Thâm Gia Mộc: “Doanh trưởng Thâm, mặt cậu thật là dày, khiến cho bà xã nhà anh phải đến nhà cậu làm thuyết khách... Lúc nãy anh vừa gặp được vợ của cậu, cô gái nhỏ nhìn rất đau khổ nha, lỗ tai hồng hồng, sưng giống như là một cái bánh bao nhỏ vậy, đây là do cậu làm ra sao?”

Thâm Gia Mộc nắm chặt quả đấm ở trên bàn làm việc, nghe Trần An Bác trêu đùa xong mới khàn khàn trả lời: “Chuyện ngày hôm nay cảm ơn anh, anh nói với Tân Manh, em đồng ý với chị ấy, lần sau về nhà nhất định sẽ mang đồ đến trước mặt chị! Đúng rồi, anh thuận tiện nói cho nhà em một câu, tối nay em trở về.”

“Hả, anh nói này cậu đừng kích động như vậy có được không? Lần này các cậu có buổi diễn tập quan trọng như thế nào cậu còn không biết sao? Nghe tiếng gió đoán trời mưa!” Trần An Bác mới nghe anh nói một câu đã phát hoảng, “Thâm Gia Mộc, cậu là một người đàn ông, đừng chuyện gì cũng chỉ lấy chuyện của phụ nữ ra làm đầu, cậu đừng quên cậu vẫn còn là một quân nhân đó!”

Hầu như Thâm Gia Mộc không chút do dự đã trả lời: “Đến lúc người phụ nữ của em bị oan ức, em mới hiểu được, tình yêu là một loại đồ chơi đầy độc dược, kẻ nghiện mà không hút được một ngậm, chết cũng không nhắm mắt!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tình Cảm Sâu Đậm Đến Mức Này.

Hồi trước Trần An Bác quen biết Thẩm Gia Mộc là qua một trận thi đấu võ, trong kí ức thì tính cách bên ngoài của Thẩm Gia Mộc hòa thuận rất giống bạn tốt Diệp Thanh Dương của anh, thế nhưng trong lòng lại là một người đàn ông luôn đối xử với người khác lạnh nhạt mà lễ độ, chưa từng nghĩ tới một người đầy nam tính như vậy lại có thể nói ra những lời này, xem ra thực sự là đã rơi vào hố sâu rồi.

“Thẩm Gia Mộc, cậu còn nhớ hay không chúng ta đều trong đội của Diệp Thanh Dương?” Trần An Bác liếc mắt nhìn cánh cửa bảo vệ màu nâu nặng nề của Thẩm gia, lại ngẩng đầu tiếp tục nhìn hoa trên cây hòe gai, “Cậu có thể giữ Lâm Tiểu Kiều bên người cả đời để tránh mẹ cậu không? Anh đã nghĩ cho cậu một biện pháp rồi, vợ của Diệp Thanh Dương là Diệp Oanh Khê, cô ấy tuyệt đối là người mà các thế hệ trước rất thích, cậu bảo Tần Manh đưa Lâm Tiểu Kiều đến nói chuyện với Diệp Oanh Khê, để cô ấy truyền dạy một chút kinh nghiệm... Cậu không biết, Diệp Oanh Khê ở trước mặt mẹ của Diệp Thanh Dương được cưng chiều đến mức độ nào đâu!”

Thẩm Gia Mộc không chút do dự đã cự tuyệt: “Người em thích là Lâm Tiểu Kiều, em muốn đầu tiên là vợ em phải thật vui vẻ, không cần phải lấy lòng mẹ em mà khiến cô ấy bị tủi thân. Ý tốt của anh em nhận, nhưng lời nói đó đáng bị thiên lôi đánh, mẹ em không thể nào theo em cả đời được, nhưng Tiểu Kiều lại là người sẽ cùng em đi hết cả quãng đời còn lại của một người phụ nữ.”

Một lần nữa Trần An Bác lại bị lay động, năm đó Thẩm Gia Mộc xảy ra chuyện lớn như vậy, từ trên xuống dưới Thẩm gia đều hết sức thất vọng đối

với Tần Tĩnh, dưới cơn nóng giận cho dù là mẹ ruột khóc lóc đau thương thì Thẩm Gia Mộc vẫn trở về quân đội. Khi đó anh lựa chọn rời xa nhưng cũng chưa từng có ý nghĩ muốn vứt bỏ mẹ ruột, mặc dù anh chưa bao giờ nói, thế nhưng Trần An Bác vẫn biết anh là một người đàn ông luôn coi trọng gia đình. Nhưng bây giờ vì Lâm Tiểu Kiều, đối với mẹ ruột, anh dứt khoát lựa chọn đối địch với bà.

Lâm Tiểu Kiều có bao nhiêu sức hấp dẫn, Trần An Bác không biết, nhưng mà anh hiểu, tình yêu có bao nhiêu sức quyến rũ. Vốn tưởng rằng đám cưới rục rờ nổi tiếng này, đơn giản chỉ là lợi ích hợp tác giữa hai gia đình, cả hai cùng có lợi theo nhu cầu mà thôi, hai gia đình kết thông gia như vậy thật sự là quá phổ biến, giống như anh và Tần Manh lúc mới đầu cũng thế. Bây giờ nhìn lại, dường như chuyện lại không phải như vậy, Thẩm Gia Mộc là yêu thật sự.

Trần An Bác và Thẩm Gia Mộc vốn cũng không phải là người thích nói chuyện phiếm, nói mấy câu đã chuẩn bị cúp máy. Trần An Bác nhớ lại những lời nói của Lâm Tiểu Kiều trước khi vào nhà, lại cảm thấy tại sao chỉ có mình mình là phải nghe lời vợ, liền cười xảo trá nói với Thẩm Gia Mộc: “Vợ cậu thấy vợ anh muốn ăn hoa của cây hòe gai mà cũng đỏ mắt vì không được ăn đó, cái này anh tiết lộ cho cậu nha, kế tiếp phải làm như thế nào thì còn tùy vào cậu... Phụ nữ à, thỉnh thoảng lừa cô ấy thì sẽ nhận được hiệu quả không tưởng đâu.”

Thẩm Gia Mộc không biết mình bị tính kế, lúc để điện thoại xuống còn lẩm bẩm một câu: “Hoa của cây hòe gai? Cái đó thì có cái gì ngon mà ăn?”

Lâm Tiểu Kiều vừa vào nhà liền nghe thấy tiếng cười lớn không chút che giấu của Tần Tĩnh, Tần Manh luôn nhận được sự yêu quý của Tần Tĩnh, điều này ở Thẩm gia ai cũng biết. Cô nhớ mình cùng Tần Manh có gặp nhau mấy lần, chỉ cảm thấy đó là một người phụ nữ lúc cười lên rất duyên dáng ngọt ngào, nhưng để tiếp xúc sâu hơn thì cũng chưa có cơ hội.

Khóe mắt Tần Manh nhìn thấy cô về, vội vàng đứng dậy kéo tay cô: “Chị chờ em thật lâu nha, sao bây giờ mới về vậy?”

Lâm Tiểu Kiều liếc mắt nhìn Tần Tĩnh, nhìn qua tâm tình bà cũng không tệ lắm, như vậy chắc Thẩm Kiến Đan cũng chưa có về nhà, trong lòng có chút thất vọng. Cô cười cười, chỉ giải thích qua loa: “Lúc tan làm lại mở một cuộc họp, cho nên mới về muộn một chút, thật ngại quá.”

Tần Manh chỉ cười, lướt qua cô nhìn ra ngoài cửa một chút: “Em có thấy Trần An Bác không? Bảo anh ấy đi hái hoa mà cũng lâu như vậy!”

Tần Tĩnh ngồi trên ghế salon nở nụ cười, bấm điều khiển tivi nói: “Manh Manh, con kết hôn cũng đã nhiều năm rồi? Tại sao vẫn giống như trẻ con vậy, mà Trần An Bác cũng coi con là trẻ con mà cưng chiều, sau này có em bé dì sẽ xem con làm mẹ như thế nào? Đúng rồi, bố mẹ chồng cũng chưa thúc giục con sao?”

“Có thúc giục ạ, Trần An Bác cũng thúc giục, nhưng mà con không muốn có con sớm như vậy.” Tần Manh quay lại trên ghế salon kéo cánh tay Tần Tĩnh làm nũng, “Em bé có rất nhiều phiền phức a, dì, sao dì vẫn chưa thúc giục Tiểu Kiều cùng Thẩm Gia Mộc sinh con đi?”

“Hai đứa chúng nó mới kết hôn bao lâu? Dì cũng không thúc giục được!” Tâm trạng Tần Tĩnh rất tốt, nhìn về phía Lâm Tiểu Kiều, cũng nở nhiều nụ cười.

“Dì, thật ra thì, hôm nay con đến là muốn nói cho dì một chuyện.” Tần Manh nhìn Lâm Tiểu Kiều trừng mắt nhìn, “Hôm đó Trần An Bác cùng Thẩm Gia Mộc gọi điện thoại, con ở một bên nghe, ai biết được lúc đầu hai người nói chuyện công việc, lúc sau lại nói chuyện gia đình. Con nghe Thẩm Gia Mộc nói nó cảm thấy Tiểu Kiều vẫn còn nhỏ, cho nên không muốn để cho em dâu sinh con sớm như vậy, nghe nói Tiểu Kiều vì chuyện

này mà vẫn còn cãi nhau với nó, nhưng mà nó lại nói là một người đàn ông thì nên lấy sự nghiệp làm trọng...”

Tần Tĩnh nghe xong, ánh mắt nhìn Lâm Tiểu Kiều lại mang theo mấy phần triu mến: “Những lời Mạnh Mạnh nói là thật sao? Gia Mộc thật sự ép con như vậy?”

Lâm Tiểu Kiều có chút mông lung, nhìn Tần Mạnh ở sau lưng Tần Tĩnh nháy mắt, nhếch môi, gật đầu một cái. Ánh mắt Tần Tĩnh càng thêm nhẹ nhàng: “Con đừng nghe nó, có mẹ là chỗ dựa cho con đây, các con là người trẻ tuổi cũng không thể uống những thứ thuốc lung tung đó, không tốt cho cơ thể. Nếu có thì cứ sinh đi, các con không muốn thì cứ đưa cho mẹ.”

Lâm Tiểu Kiều cười ấm áp, trong lòng lại lạnh giống như rơi vào trong một hầm băng, ở trong lòng Tần Tĩnh, ngoại trừ nghĩa vụ mà một người con dâu phải thực hiện bên ngoài ra, bà chưa từng coi cô như người nhà mà đối đãi sao? Nhớ tới khoảng thời gian hai mươi tư năm trước, Lâm Tiểu Kiều không nhận được tự giễu đứng lên, xem ra chính cô thật sự là không có duyên với các trưởng bối.

Vừa khéo đúng lúc này người giúp việc nói đã có thể ăn cơm, Tần Mạnh cùng Lâm Tiểu Kiều đi rửa tay, lúc Lâm Tiểu Kiều đang thoa nước rửa tay, Tần Mạnh ghé vào tai cô nhỏ giọng nói: “Chị là vì Thẩm Gia Mộc kéo tới cứu trợ, nó cũng vội muốn chết, em đừng lo lắng nha, chị sẽ cố gắng giúp em tạo dựng được ấn tượng tốt với dì, em cứ nói theo chị là được.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Lâm Tiểu Kiều cúi đầu, Tần Mạnh không nhìn thấy nét mặt của cô, chỉ nhìn thấy có giọt nước rơi vào trong bồn rửa tay, cô kinh ngạc nhìn mặt của em dâu. Lúc Lâm Tiểu Kiều ngẩng đầu lên lần nữa, trên mặt trước sau như một là một nụ cười nhu thuận, thấy dáng vẻ găng gượng của trong lòng Tần Mạnh có chút chua xót, tính tình dì cô như thế nào cô cũng không phải là

không biết, cô gái nhỏ dễ thương như vậy đừng nói là Thẩm Gia Mộc không bỏ được, cô nhìn cũng thấy oan ức thay.

“Tiểu Kiều... Em cũng đừng buồn, nhà nào mẹ chồng nàng dâu cũng nảy sinh quan hệ không tốt, chị ở Trần gia cũng như vậy. Nhưng mà có ông xã che chở yêu thương cũng không có gì không qua được, em xem Thẩm Gia Mộc ở bộ đội cũng không quên được chuyện này, em cũng rất may mắn.” Tần Manh luống cuống tay chân muốn thay cô xoa mắt một chút, thế nhưng trên tay lại đầy bọt rửa tay nên đành phải thôi.

“Em hiểu rõ em nên hài lòng, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình Thẩm Gia Mộc là thật lòng đối tốt với em. Không sao đâu, chị Tần Manh, em nhất thời có chút xúc động, không có ý gì khác đâu.”

“Em đừng suy nghĩ nhiều là tốt rồi... Được rồi được rồi, chị đói chết rồi, đi ăn cơm thôi, chị đi xem một chút tại sao Trần An Bác còn chưa vào.” Tần Manh không muốn để cho cô lúng túng, mở đầu phá vỡ không khí trầm thấp, cười chạy ra ngoài. Lâm Tiểu Kiều rửa tay sạch sẽ đi vào phòng ăn, Thẩm Kiến Đan cũng đã trở về, đang ngồi ở ghế chủ tọa, ánh mắt thâm trầm nhìn Tần Tĩnh.

Tần Tĩnh có chút không giải thích được nhìn chồng, không biết mình lại có chỗ nào chọc tới ông xã. Trần An Bác giỏi nhất việc nhìn mặt mà nói chuyện, thấy tình huống không ổn liền cười làm dịu bầu không khí, bởi vậy, chuyện Thẩm Gia Mộc anh trở về cũng không dám nói. Tần Manh gấp thức ăn cho Lâm Tiểu Kiều, Trần An Bác ở một bên đầy ghen tị, mọi người cũng cười lên, không khí cũng hòa dịu đi một chút.

Ăn được một nửa, điện thoại di động của Tần Manh vang lên, cầm lên lại thấy là Thẩm Gia Mộc. Nhận điện thoại còn chưa nói được hai câu, đối phương đã bảo cô đưa điện thoại cho Lâm Tiểu Kiều nghe, cô biết điều đưa điện thoại di động cho Lâm Tiểu Kiều, quay lại đi về phía Trần An Bác tìm kiếm sự an ủi.

Lâm Tiểu Kiều nhận điện thoại, chỉ nói một câu sẽ trở lại, Tần Tĩnh đang chuẩn bị hỏi Lâm Tiểu Kiều, chỉ thấy cô cầm bát từ phòng bếp ra ngoài. Tần Manh không hiểu, hỏi cô: “Thẩm Gia Mộc nói gì vậy?”

“Buổi tối anh ấy sẽ trở về.” Lâm Tiểu Kiều vừa gấp thức ăn vừa nói, “Doanh trại của bọn họ cách nội thành không phải là gần, chắc là trở về cũng không kịp ăn cơm, em để dành trước cho anh ấy một chút, đợi lát nữa trở về còn có đồ ăn, có lúc anh ấy ở trong quân đội bận rộn quên ăn cơm, dạ dày không được tốt cho lắm.”

“Thẩm Gia Mộc về nhà?” Tần Manh kinh ngạc hỏi, cô nghe trong nhà nói qua lần này cả quân khu sẽ có buổi diễn tập rất lớn, đây là giờ phút quan trọng, vậy mà Thẩm Gia Mộc vẫn về nhà!

Thẩm Kiến Đoàn vốn là làm việc trong quân khu, vừa nghe liền hiểu, cơm cũng không ăn được, ném chiếc đũa lên bàn một cái, thở phì phò đứng lên chỉ vào Tần Tĩnh trách mắng một câu “Xem chuyện tốt bà làm kìa” rồi lên thư phòng. Tần Tĩnh giật mình sửng sò, rồi sau đó chỉ vào mình hỏi Tần Manh: “Dì làm gì sao?”

Trần An Bác đi theo sau, trong phòng ăn cũng chỉ còn lại mấy người phụ nữ, Lâm Tiểu Kiều bưng thức ăn vào phòng bếp hâm nóng, lúc đi ra liền đứng ở bên cạnh Tần Tĩnh không lên tiếng. Tần Manh khuyên Tần Tĩnh một lát liền gọi Trần An Bác đi về, trước khi đi, cô kéo Lâm Tiểu Kiều qua một bên, Trần An Bác biết hai người có lời muốn nói liền một mình lái xe ra khỏi sân.

“Tiểu Kiều, bây giờ Thẩm Gia Mộc tới đây như vậy, chị vẫn còn rất nhiều điều chưa kịp nói.” Tần Manh cười vươn tay chạm một cái vào vành tai cô, “Chăm sóc thật tốt, không lại bị cảm.”

“Vâng, em biết rồi, chị Tần Manh, cảm ơn chị.”

“Thẩm Gia Mộc yêu thương em như vậy, em gả cho nó thì chính là người một nhà với chị, vẫn còn nói những lời khách sáo với chị sao?” Tần Manh cười, “Tiểu Kiều, chị biết dì của chị đối xử với em không tốt lắm, hi vọng em bao dung một chút, Thẩm Gia Mộc bị kẹt ở giữa thực sự rất khó khăn.”

“Em hiểu, dù sao đó cũng là mẹ của anh ấy.” Lâm Tiểu Kiều cười một cái, còn nói, “Hơn nữa, lấy chồng thì phải theo chồng, không phải sao?”

“Thật ra thì em không cần tiêu cực như vậy, năm đó Gia Giai xảy ra chuyện lớn như vậy, Thẩm Gia Mộc cũng không có vội vã như thế, nhìn lại hôm nay nó có dáng vẻ vô cùng lo lắng, em không cảm thấy có người đàn ông đối với mình như vậy cũng coi như rất đáng giá rồi sao?” Tần Manh kéo kéo tay Lâm Tiểu Kiều, nói tiếp, “Tiểu Kiều, có một người đàn ông như vậy ở bên cạnh, em phải hạnh phúc.”

“Cho tới bây giờ em không hề cảm thấy, em gả cho Thẩm Gia Mộc không phải là một chuyện hạnh phúc.” Lâm Tiểu Kiều nói xong lời này liền cúi đầu, âm thanh thấp đi mấy phần, “Chưa từng có người nào như anh ấy cưng chiều em yêu thương em, có anh ấy ở bên cạnh, em rất hài lòng, nhưng mà... Em giống như là rất sợ, cho nên mỗi một bước đi cũng phải rất cẩn thận.”

“Chị hiểu, thật ra thì em không cần lo lắng, Thẩm Gia Mộc có thể vì em làm đến bước này đã nói lên đời này em có thể vô lo mà bước đi.” Tần Manh ngẩng đầu nhìn về hướng Trần An Bác đang vẫy tay với mình, “So với tưởng tượng của mọi người thì nó rất yêu em!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiểu Kiều Của Anh.

Lâm Tiểu Kiều tiễn Tần Manh xong quay lại, Tần Tĩnh vẫn ngồi trên ghế salon, cô đi làm cả một ngày, thật sự rất mệt, không muốn đối phó với bà nữa, liền giả vờ không nhìn thấy trở về phòng ngủ. Có lẽ là Tần Tĩnh bị dạy dỗ một trận, trong lòng bị tổn thương, cũng không để ý đến cô, một lát sau cũng trở về phòng ngủ.

Lâm Tiểu Kiều nghe thấy bên ngoài không còn tiếng động, cũng trở nên yên tâm hơn, vốn chỉ là muốn tựa vào đầu giường nghỉ ngơi một chút, ai ngờ lại ngủ thiếp đi. Lúc đang mơ mơ màng màng, cô bỗng cảm giác có hơi ấm chạm vào trên mặt, vừa mở mắt nhìn, Thẩm Gia Mộc đứng ngược sáng ở đầu giường, thấy quầng mắt thâm đen của anh chớp mũi Lâm Tiểu Kiều bỗng chua xót.

“Tĩnh rồi à?” Thẩm Gia Mộc nở một nụ cười, xoa xoa chớp mũi cô, vè mặt mườì phần cứng chiều, “Ngủ tiếp đi, anh đi tắm, ở trong cát lăn lộn một ngày, bây giờ trên người hẳn muốn chết, không dám nằm trong chăn.”

“Tại sao?” Mặc dù biết anh sẽ trở về, nhưng mà, giờ phút này, khi anh đứng ở trước mặt, nở một nụ cười đẹp mắt, Lâm Tiểu Kiều vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy, chỉ ngây ngốc hỏi lên hai chữ này.

“Sợ em ghét bỏ anh.” Thẩm Gia Mộc đứng lên bắt đầu cởi áo khoác, anh cố gắng cử động chân tay một cách nhẹ nhất, tránh để cát bụi trên quần áo rơi vào người cô. Thấy động tác kìm nén của anh hốc mắt Lâm Tiểu Kiều liền ẩm ướt, cô giãy giụa bò dậy, cầm áo ngủ bên cạnh vò lại thành một đống, quỳ ở trên giường thay anh cởi quần phục.

Động tác trên tay Thẩm Gia Mộc ngừng một lát, ngay sau đó phản ứng kịp đề tay cô lại: “Không sao đâu, em ngủ đi, anh tự làm được, thật sự rất bần.”

Lâm Tiểu Kiều nhìn anh một cái, không nói gì, thế nhưng chờ tay anh vừa buông ra, cô lại tiếp tục động tác vừa rồi. Thẩm Gia Mộc không biết làm gì, chỉ đành phải theo động tác của cô ngửa cổ giơ tay lên, đợi đến cuối cùng thất lực cũng cởi ra, cô xuống giường đi dép vào, đẩy anh vào phòng tắm. Thẩm Gia Mộc cứ như vậy ngỡ ngác đứng ở cửa phòng tắm, nhìn cô chăm sóc bọt vôi hoa sen lên, sau đó thử nhiệt độ một chút, cuối cùng quay người lại.

“Anh tắm trước đi, em vào phòng bếp hâm nóng thức ăn rồi mang lên cho anh, anh ăn một chút rồi hẵng ngủ.” Lâm Tiểu Kiều vừa nói vừa xoay người định đi, lại bị Thẩm Gia Mộc ôm lấy từ đằng sau.

Lông ngực nóng như lửa của anh áp vào trên người cô, chóp mũi Lâm Tiểu Kiều lại có cảm giác chua xót. Cô xoay người lại ôm lấy anh, cả cái đầu nhỏ cũng chôn vào trong ngực anh, cái trán áp vào thân thể ấm áp kia, nước mắt cũng không kìm nén được: “Thẩm Gia Mộc, anh mới đi có hai ngày, em đã rất nhớ anh rồi. Em ở chỗ này rất không tốt, một chút cũng không tốt, em khổ sở muốn chết, lỗi tai em đau muốn chết, sáng sớm hôm nay khi thức dậy vẫn còn chảy mủ.”

Vậy mà trong một khoảng thời gian ngắn Thẩm Gia Mộc lại không trả lời được, chỉ có thể ôm cô chặt hơn. Lâm Tiểu Kiều cũng từ từ ôm chặt eo anh hơn, chóp mũi đỏ bừng, mặc dù cảm thấy không nên như vậy, nhưng vẫn không nhịn được càng không ngừng than phiền: “Lâm Tĩnh Hảo mắng em ngốc, em chính là ngốc nghếch đấy, em rất thích anh cho nên mới có thể vì anh mà đi lấy lòng mẹ anh. Nhưng mà em cũng có giới hạn cuối cùng, em sợ em sẽ không nhịn được đến ngày đó. Chị Tần Manh nói em nên hạnh phúc nên hài lòng, nhưng mà trong lòng em một chút cũng không vừa lòng,

em hi vọng anh có thể đối với em tốt hơn một chút, em rất tham lam, lúc nào cũng muốn có được tất cả những vui vẻ trong cuộc sống.”

“Không đúng, không phải như thế.” Thẩm Gia Mộc khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ giọng nói, “Tiểu Kiều của anh không tham lam, trên đời này niềm vui vốn là em nên có được, là anh không tốt, là anh không chăm sóc tốt cho em, là anh không đúng, Tiểu Kiều ngoan, đừng khóc.”

“Thẩm Gia Mộc...” Lâm Tiểu Kiều từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, khịt khịt mũi, giọng mũi vẫn rất nặng, “Anh đi tắm trước đi, em đi chuẩn bị đồ ăn cho anh, đợi lát nữa chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

“Nói chuyện gì?” Thẩm Gia Mộc nheo mắt, ôm cô càng chặt hơn, giống như là muốn khám cô thật sâu trong cơ thể mình, “Không có gì để nói cả, đi bộ đội với anh, hoặc là đến nhà Thẩm Gia Giai ở, em tự chọn một cái đi! Anh chờ quyết định của em, em cũng đừng nghe những lời mà người ngoài nói, chỉ cần em vui vẻ, người khác nói như thế nào cũng không sao, có anh ngăn ở trước mặt em đây.”

“Anh kích động như vậy làm gì?” Lâm Tiểu Kiều vừa nghe thấy giọng điệu của anh,

cảm giác mình đã tui thân lại còn bị anh mắng liền có chút không vui.

Thẩm Gia Mộc chôn đầu trên vai cô, toàn bộ hơi thở gấp gáp nóng như lửa đều phun vào cổ cô, âm thanh của anh rầu rĩ, nghe không ra sự mạnh mẽ lạnh lùng thường ngày, lại làm cho Lâm Tiểu Kiều ngây ngấn cả người: “Chỉ cần không ly hôn, còn lại như thế nào cũng đều tốt hết.”

Lâm Tiểu Kiều cười hai cái yếu ớt, hỏi anh: “Tại sao anh lại sợ ly hôn như vậy?”

Thẩm Gia Mộc cũng không ngẩng đầu lên, vẫn ôm cô như vậy, áp đầu cô vào trong ngực mình: “Anh hiểu rõ em, anh biết là nếu ly hôn, anh thật sự

sẽ không có cơ hội nữa. Chỉ cần vẫn còn giấy kết hôn, anh liền có lòng tin quyết tâm giữ em lại bên cạnh anh. Chỉ cần có cơ hội, anh vẫn có thể ra sức thực hiện đến cùng!”

Lâm Tiểu Kiều biết người đàn ông này kiên trì đến mức nào, đó là lúc ở trên sân huấn luyện đổ mồ hôi như mưa dù sau lưng là đầy đủ những thứ thiết yếu. Thế nhưng, cho tới bây giờ cô cũng không muốn, Thẩm Gia Mộc sẽ đem điều đó áp dụng lên người cô. Giờ phút này Lâm Tiểu Kiều ngây người như phỗng, đợi đến lúc nụ hôn của anh tiến tới, cô mới phát hiện trên mặt mình đầy nước mắt.

Trong phòng tắm vẫn “Ào ào” tiếng nước chảy, hai người ai cũng không để ý nữa, chẳng qua là quên mình mà hôn lẫn nhau. Trong không gian nhỏ hẹp bay bổng những âm thanh mập mờ không rõ, đó là tiếng môi lưỡi quấn quít hòa cùng tiếng nước chảy, đó là tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng cô, đó là nơi cổ họng anh không vừa lòng rên nhẹ.

Hôn đến cuối cùng, Thẩm Gia Mộc đã không kiên nhẫn, xé áo ngủ của cô, trực tiếp ôm cô nhảy vào bồn tắm. Lâm Tiểu Kiều đấm anh, vùng vẫy đứng lên, tắt vòi sen, ra khỏi bồn tắm, sau đó nhặt áo ngủ anh vứt xuống đất lên mặc vào người: “Anh cứ ngâm người đi, em đi xuống hâm nóng lại thức ăn một chút, sau đó sẽ vào cọ lưng cho anh.”

Thẩm Gia Mộc không nói lời nào, cũng không cử động, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, ngọn lửa trong mắt như sắp chôn vùi cô vậy. Lâm Tiểu Kiều suy nghĩ một chút, cắn môi dưới, sau đó ập a ập úng nói: “Ăn cơm xong, anh... Muốn như thế nào... Em cũng không từ chối anh.”

Thẩm Gia Mộc nghe vậy, không nói hai lời, lập tức bắt đầu cởi quần lính, thấy dáng vẻ dứt khoát lưu loát kia Lâm Tiểu Kiều lú lờ không nói nên lời. Dáng vẻ anh thực sự nghiêm túc ngồi trong bồn tắm khiến cô dờ khóc dờ cười, đổi quần áo để trong phòng tắm cho anh, xuống lầu hâm nóng lại thức ăn, lúc định lên lầu trở về phòng ngủ, Tần Tĩnh từ phòng ngủ đi

ra. Tần Tĩnh nhìn chén nước trong tay Lâm Tiểu Kiều một lúc, lại nhìn về phía phòng ngủ, hỏi: “Gia Mộc về rồi?”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều gật đầu, lại lập tức bổ sung, “Con xuống lấy đồ ăn cho anh ấy, anh ấy đang tắm ạ.”

“Ừ.” Dáng vẻ Tần Tĩnh thoạt nhìn có chút uể oải, nhanh chóng đáp lại một tiếng, lại trở về phòng ngủ.

Lâm Tiểu Kiều thò đầu nhìn ánh sáng xuyên qua kẽ hở của thư phòng ra ngoài, nhú mày một cái, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên ý thức được mình đang mặc áo ngủ, không thể làm gì khác là quay trở về. Để chén nước xuống, lúc đi vào phòng tắm, Thẩm Gia Mộc đã nằm cạnh bồn tắm ngủ thiếp đi. Anh đưa lưng về phía cô, vết thương trên lưng bị nhìn thấy hết, lòng Lâm Tiểu Kiều khó chịu muốn chết, khẽ giọng mắng hai câu, trở về phòng lấy hòm thuốc.

Từ sau khi kết thúc thời gian nghỉ kết hôn để trở về quân đội Thẩm Gia Mộc liền ngủ không được ngon giấc, ban ngày nghiên cứu chiến lược chiến thuật, còn phải đến sân huấn luyện diễn tập tại hiện trường. Buổi tối bận rộn đến đêm khuya, thật vất vả mới có thể nằm xuống nghỉ ngơi, trong tâm trí tất cả lại toàn là cô, hôm nay nghe Trần An Bác nói lỗi tai của cô sưng lên, anh đau lòng đến mức liều mạng xin nghỉ phép, ngựa không ngừng vó trở về nhà. Cho đến khi ôm cô vào lòng, anh mới dám hơi buông lỏng một chút, vừa lơ lửng một cái thì mệt mỏi cũng liền ập tới.

Trên lưng có vật gì ấm áp đang nhẹ nhàng chuyển động, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vợ anh đỏ mắt cầm khăn bông trong tay thật cẩn thận lau vết thương sau lưng anh. Cô cúi đầu, tóc rủ xuống che hơn nửa gương mặt, chỉ có chóp mũi hồng hồng là vô cùng nổi bật. Anh đứng dậy, kéo tay cô qua để cô ngồi cạnh bồn tắm, véo chóp mũi cô, cười khê: “Tại sao lại khóc? Chóp mũi đỏ lên thật không đẹp... Cọ lưng cho anh mà chỉ có một tí lực như vậy thôi à? Thế này thì phải cọ đến khi nào, hả?”

Lâm Tiểu Kiều theo thói quen hít mũi, động tác trên tay nhanh hơn. Những vết thương kia còn chưa kết vảy, vết thương nhỏ vẫn còn toác ra, bị nước ấm dính vào, tâm cô như bị muối xát. Thẩm Gia Mộc lấy tay đè khăn lông lại, khước miệng mỉm cười, trêu cô: “Sức lực lớn như vậy? Rất đau...”

Môi Lâm Tiểu Kiều giật giật, cái gì cũng không nói, động tác trên tay nhẹ lại. Thẩm Gia Mộc chợt xoay người lại bắt được tay của cô. Từ đầu đến cuối cô vẫn cúi thấp đầu, Thẩm Gia Mộc thở dài một hơi, tiến đến hôn lên môi cô một cái, âm thanh dịu dàng: “Tức giận sao? Anh nói đùa mà.”

Lâm Tiểu Kiều thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu trừng anh, lại lập tức bị anh giữ lấy gáy, cúi đầu hôn xuống. Anh hút thuốc rất ít, có lẽ là bởi vì tâm trạng không tốt lắm, lúc trên đường trở về anh hút hai điếu, vào lúc này trong miệng có mùi vị thuốc lá, Lâm Tiểu Kiều không thích, tránh trái tránh phải không để cho đầu lưỡi anh đi vào. Thẩm Gia Mộc không vừa lòng, toàn thân trần trụi từ trong bồn tắm nhảy ra ngoài.

Lâm Tiểu Kiều bị anh bế lên, kinh hãi không dám nhìn nơi đó trên cơ thể anh, miệng còn không quên nhắc nhở: “Mặc đồ vào... Mặc đồ vào... Anh mặc đồ vào đi.”

“Không mặc!” Thẩm Gia Mộc dứt khoát cự tuyệt nói, hơi nâng cô hướng về phía trước ước lượng, tầm mắt đảo qua mặt bàn đá hoa cương bên cạnh bồn tắm, cười xấu xa cắn vành tai cô, “Tiểu Kiều xấu hổ? Hửm? Vậy chúng ta ở trong này, không mặc gì cả, cũng không sợ bị ai thấy!”

Lỗ tai Lâm Tiểu Kiều vẫn còn sưng đỏ, vành tai bị anh cắn một cái, cô theo bản năng co rụt lại, vành tai đụng phải cổ áo ngủ, đau đến mức cô phải kêu lên một tiếng. Thẩm Gia Mộc vội vàng dừng động tác lại nhìn, thấy bên cạnh lỗ tai lại có mủ chảy ra, đau lòng hôn lên vành tai cô: “Xin lỗi, anh không để ý tới chỗ này, còn đau không?”

Mắt Lâm Tiểu Kiều ánh lệ gật đầu một cái, thấy bộ dạng yếu ớt của Kiều Kiều Thâm Gia mộc lại nổi thú tính. Tình dục bộc phát, một tay ôm cô, một tay khác đẩy hết tất cả chai lọ trên mặt bàn xuống dưới đất. Kem dưỡng của Lâm Tiểu Kiều cũng không nhiều lắm, vì vậy rơi xuống đất nhiều lắm cũng là sữa tắm với dầu gội đầu các loại, các chai lọ bằng nhựa rơi ầm ầm hai tiếng rồi không có động tĩnh nào nữa.

Thâm Gia Mộc không mặc quần áo, bây giờ thuận tiện vô cùng, đè Lâm Tiểu Kiều không cho cô đứng dậy, môi trực tiếp dán lên cổ cô, một đường liếm mút xuống dưới, lưu lại những dấu vết ẩm ướt. Anh vừa hôn vừa kéo áo ngủ của cô, chỉ chốc lát sau, cô cũng trần trụi nằm ở nơi đó.

“Uhm... Thâm Gia Mộc, lạnh...” Lâm Tiểu Kiều co rút thân thể đẩy anh.

Thâm Gia Mộc không kiên nhẫn ngăn cô lại, nâng eo của cô để cho cô ngồi dậy, môi lưỡi của anh cũng không dừng lại mà đi xuống. Khi chiếc lưỡi nóng rực của anh liếm xung quanh vùng bụng dưới, rớt cuộc Lâm Tiểu Kiều không chịu nổi phải kêu lên. Phía ngoài bụng hơi ngứa một chút, bên trong lại nóng đến mức khó có thể chịu được, lại giống như có con sâu nhỏ ở bên trong chạy toán loạn để tìm kiếm cái gì đó, trong đầu trống rỗng, rớt cuộc phải tìm được cái gì mới có thể khiến nó dừng lại, cô không biết, chỉ có thể bất lực ôm đầu của anh nức nở.

Một ngón tay của Thâm Gia Mộc khiêu khích bên ngoài quần lót của cô, chậm rãi kéo xuống, khi chỗ mê người kia xuất hiện trước mắt, Thâm Gia Mộc hưng phấn khác thường, đưa lưỡi đi vào. Khi Lâm Tiểu Kiều ý thức được anh đang liếm hôn cái gì, cô liền bị dọa cho sợ đến mức khóc sùi sùi đẩy đầu anh ra: “Không cần nơi đó... Em không muốn ở đó... Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài...”

Cô vừa khóc vừa nói không muốn, lại vừa cảm thấy nơi nào đó trong cơ thể đã đạt tới đỉnh cực hạn, chất lỏng chảy ào ạt ra bên ngoài. Lưỡi Thâm Gia Mộc hút tất cả vào trong miệng, sau đó xoay cầm của cô hôn lên. Lâm

Tiểu Kiều chưa từng trải qua những thứ này, lập tức khóc càng thêm lợi hại. Trong lòng Thẩm Gia Mộc lại không chịu được, vừa dỗ vừa hôn bảo bồi cục cứng.

Tiếng khóc của cô nhỏ xuống, hai cánh tay của Thẩm Gia Mộc vòng qua chân cô, nhẹ nhàng dùng lực một chút bế cô lên, để ở trên tường. Tư thế như vậy, anh một phát tiến vào, trong chuyện này anh luôn luôn mạnh mẽ, lần này cũng không ngoại lệ, nhiều lần lút cán mà vào. Lâm Tiểu Kiều vịn vai anh lên xuống, anh vừa cầm chân cô vừa hung hăng ra vào...

“Bảo bồi...” Thẩm Gia Mộc ngậm một bên đầu ngực cô, lẩm bẩm gọi, “Bảo bồi...”

“Thẩm Gia Mộc, em thật sự không chịu được, anh bỏ qua cho em đi.”

“Anh dạy em như vậy sao?” Thẩm Gia Mộc ngoài miệng khẽ mút. Thân vừa hạ xuống liền đánh vào bắp chân thẳng đứng vung vẩy của cô, có vài lần cũng đánh vào hông cô khi anh lui về phía sau.

Lâm Tiểu Kiều bị giày vò đến mức sắp ngất đi, bất đắc dĩ, cô lắc hông kẹp chặt anh, vừa khổ sở cầu xin như lúc ở trên giường anh dạy cô: “Anh trai, anh thật là khỏe, em không chịu được...”

Thẩm Gia Mộc thỏa mãn cười không ngừng, hung hăng đi vào mười mấy cái, sau đó đột nhiên gầm một tiếng bắn lên bụng cô. Một mảnh tinh dịch nồng đậm. Lâm Tiểu Kiều nức nở, bụng co rụt lại, Thẩm Gia Mộc trườn mền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ bồng của cô, ôm cô trượt vào trong bồn tắm, nước không dùng đã nguội từ lâu, anh bắt đầu xả nước ấm.

Sau khi tắm xong, Thẩm Gia Mộc ôm cô về giường, cũng cảm thấy đói bụng, mặc quần ngủ vào phòng bếp tìm đồ ăn ra ngoài, vừa mới và hai miếng cơm liền thấy Thẩm Kiến Đan đứng ở cửa phòng bếp nhìn anh, chậm rãi nói: “Ra ngoài uống hai chén với cha.”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Rời Khỏi Thâm Gia.

Thâm Gia Mộc gật đầu, để bát đĩa xuống, lấy từ trong tủ rượu ở phòng ăn một chai rượu trắng ôm ra ngoài, đi theo Thâm Kiến Đàn vào trong sân. Một cái bàn vuông nhỏ, một chiếc xích đu, một cái ghế xếp nhỏ, hai người cứ như vậy thuận tiện uống rượu. Cũng là người xuất thân từ quân đội, tửu lượng đương nhiên không ít, dù là đã có tuổi nhưng Thâm Kiến Đàn cũng không kém chút nào, bưng ly rượu nhỏ trong suốt nhấp từng ngụm từng ngụm.

“Ngày mai đưa vợ con đi đi.” Thâm Kiến Đàn hí mắt nhìn Thâm Gia Mộc nói, “Cha suốt ngày ở trong cơ quan, làm sao có thời gian mà để ý giúp con được.”

“Vâng.” Vốn là Thâm Gia Mộc cũng có suy nghĩ này, nghe cha nói như vậy liền lập tức đồng ý, “Lần này con trở về chính là để đưa cô ấy đi, cô ấy không muốn đến quân đội với con, trước hết tạm thời để cô ấy ở nhà Thâm Gia Giai, ít nhất mẹ sẽ kiêng dè một chút.”

Thâm Kiến Đàn lắc đầu, hỏi: “Tại sao không đưa nó trở về Lâm gia? Phải biết rằng, cô nhóc này cũng không đơn giản, sáng nay cố ý nói những lời đó với cha khiến cho cha đồng cảm, như thế thì làm sao mà cha không nhìn ra, thế nhưng chuyện là do mẹ con khơi ra trước, cha cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua... Con là quân nhân, là người đầy nhiệt huyết với tổ quốc, cha sợ rằng cô gái như vậy không thích hợp với con.”

Thâm Gia Mộc sững sốt, ngay sau đó cười lên: “Thì ra cô nhóc này so với tưởng tượng của con cũng thông minh đấy chứ!”

“Hả?” Thấm Kiến Đàn không hiểu tại sao đột nhiên anh lại cười vui vẻ đến như vậy.

“Cha, cô ấy ở Lâm gia thật sự không tốt, cho tới bây giờ đều là nhẫn nhịn chịu đựng, cho nên nhìn qua tính tình mới nhu nhược yếu đuối. Tuy nói con có thể che chở cho cô ấy, thế nhưng ngộ nhỡ con không có bên cạnh thì sao đây? Làm sao cô ấy có thể tự bảo vệ mình? So với việc quá đơn giản, con càng hy vọng cô ấy có thể khôn khéo một chút, giống như trong chuyện lần này, cô ấy biết được phải tìm cha để xin giúp đỡ, không phải là rất tốt sao? Hơn nữa, lỗi lại là của mẹ, cô ấy cũng chỉ là muốn tự bảo vệ mình mà thôi, cha không nhất thiết phải phủ nhận toàn bộ con người cô ấy như vậy.”

“Xem ra toàn bộ mặt trời của con cũng đều nghiêng về nó rồi.” Thấm Kiến Đàn chậm rãi uống một ngụm rượu, nói tiếp, “Thử thăm dò con một chút thôi, cha nghĩ, một người con dâu như vậy đúng là thích hợp với Thấm gia chúng ta hơn. Nếu như vừa rồi con không phản ứng giống như cha dự đoán, như vậy, cha nghĩ cha sẽ kiên trì đưa Lâm Tiểu Kiều về Lâm gia. Tín nhiệm và bao dung, đó mới là nền tảng của hôn nhân, vợ con là hạng người nào, trong lòng con phải biết rõ, dễ dàng làm theo tất cả những lời nó nói, con là một người chồng ngoại trừ tín nhiệm còn phải biết bao dung.”

Thấm Gia Mộc bưng chén lên uống một ngụm, cười hỏi ngược lại: “Cho nên, cha lựa chọn mẹ con mà vứt bỏ Diệp Mặc?”

“Mẹ con mới là người đi cùng cha suốt cuộc đời không phải sao?” Thấm Kiến Đàn nhìn bầu trời chìm trong đen tối mà thở dài một cái, “Về phần Diệp Mặc, Gia Giai mới là người đi cùng nó cả đời.”

Thấm Gia Mộc gật đầu, vừa mới bưng ly rượu lên liền nhìn thấy sau lưng là một góc áo ngủ màu hồng, anh để ly rượu xuống, đối với ánh mắt nghi ngờ của Thấm Kiến Đàn, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Kiều xuống tìm con, con phải về đây, nếu không tối nay có thể con sẽ không được thoải mái.”

Thẩm Kiến Đan cũng quay đầu lại nhìn, đúng lúc thấy dáng vẻ Lâm Tiểu Kiều đứng cạnh cửa ôm cánh tay cười, gật đầu một cái: “Đi đi, cha ngồi thêm chút nữa.”

Thẩm Gia Mộc nhìn rượu trên bàn một lúc: “Cha, cha uống ít thôi, nếu không mẹ con lại ốm ỉ... Còn nữa, cảm ơn cha.”

Thẩm Kiến Đan khoát khoát tay coi như trả lời, lúc này Thẩm Gia Mộc mới đi vào nhà kéo tay Lâm Tiểu Kiều. Sau khi hai người trở lại phòng ngủ, Lâm Tiểu Kiều liền bắt đầu chu mỏ than phiền: “Em tỉnh dậy đã không thấy anh ở đây rồi, làm em sợ muốn chết, em cho là mẹ anh...” Giống như là ý thức được mình không nên nói Tân Tĩnh như vậy, cô lập tức im lặng không lên tiếng.

Thẩm Gia Mộc ôm cô vào trong lòng, kéo chăn đắp cho hai người: “Anh đói bụng đi xuống ăn cơm một chút, sau đó cùng cha anh nói chuyện. Ở nhà thì có gì phải sợ, em đừng đoán mò!”

“Anh cùng cha uống rượu?” Lâm Tiểu Kiều ngử ngử trên người anh, “Hơn nửa đêm uống rượu gì vậy? Cha cũng lớn tuổi rồi, anh còn để cha uống rượu trắng với mình? Thẩm Gia Mộc, tại sao anh vẫn không hiểu chuyện như vậy?”

“Anh không hiểu chuyện?” Thẩm Gia Mộc cười rộ lên, véo chóp mũi cô, “Rốt cuộc là người nào không hiểu chuyện? Há? Tâm trạng cha không tốt, anh uống cùng ông hai chén, đàn ông cũng cần dốc bầu tâm sự chứ.”

“Các anh dốc bầu tâm sự chính là uống rượu? Quá tổn hại sức khỏe!”

“Vậy chúng ta làm cái khỏe mạnh nhé?” Thẩm Gia Mộc vừa nói vừa lật người đè cô ở phía dưới, bắt đầu một trận tấn công mới...

Sau khi tất cả đều yên tĩnh lại, Thẩm Gia Mộc vào phòng tắm tìm hộp thuốc lúc trước cô để rơi trong đó. Lấy ra một viên thuốc tiêu viêm cùng lọ

thuốc mỡ bôi lên vành tai cô, dùng bông băng khử trùng từ từ lau sạch. Lâm Tiểu Kiều thoải mái hừ hừ, bấp chân đập đập một cái, Thẩm Gia Mộc kéo chân lên đắp cho cô, sau đó anh đi về phía ban công gọi điện thoại về quân đoàn.

Chính ủy (*) nghe nói anh muốn xin nghỉ, liên tục từ chối, cuối cùng thấy anh khăng khăng muốn xin, giận đến mức gào lên: “Thẩm Gia Mộc, có phải đầu óc cậu bị hỏng rồi không? Bây giờ mới tròn một tháng, vậy mà cậu lại lặ đi lặ lại nhiều lần muốn xin nghỉ? Tối hôm nay chuyện cậu ngang ngược nghỉ không xin phép, tôi vẫn chưa nói cho đoàn trưởng, tốt nhất sáng sớm ngày mai cậu cút trở lại cho tôi, bằng không tôi sẽ chờ đoàn trưởng các cậu tự mình đến trừng trị cậu!”

(*) : ủy viên chính trị.

Thẩm Gia Mộc cau mày, anh lựa chọn báo cho chính ủy cũng bởi vì nói với đoàn trưởng thì không tốt lắm, xin ông ta nghỉ phải chịu một trận gào thét chửi bới còn không nói, vậy mà cuối cùng cũng không xin được. Chính ủy suy nghĩ làm việc đều rất nghiêm túc, người cũng điềm đạm, dễ nói chuyện. Ai biết được, lần này chính ủy cũng không đồng ý, anh có chút chán nản, lại chỉ có thể nhẫn nhịn nói: “Ở nhà vợ em xảy ra chuyện, nhiều nhất em cũng chỉ xin nghỉ một ngày, tối mai sẽ quay trở lại.”

“Thẩm Gia Mộc, cậu giúp vợ của cậu, vậy thì cả một doanh trại ai tới giúp?” Chính ủy vừa nghe thấy anh giúp vợ thì càng thêm khó chịu.

“Gọi lão Nhị ngày mai huấn luyện cho cả doanh trại, buổi tối em trở lại sẽ mang theo cả thức ăn nữa!”

“Cậu... Mẹ kiếp... Đúng là cái người chỉ cần vợ!” Chính ủy luôn nhã nhặn lại chửi bậy, không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, “cụp” một cái liền cúp điện thoại.

Thẩm Gia Mộc đau đầu, thu điện thoại di động trở lại phòng ngủ, Lâm Tiểu Kiều đã đắp chăn ngủ thiếp đi. Anh sờ bàn tay nhỏ bé của cô, vẫn còn lạnh như băng, dứt khoát cởi áo ngủ chui vào trong chăn, ôm cô vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho cô.

Lâm Tiểu Kiều không tính là mỹ nữ, nhìn qua trông gầy còm nhỏ bé, vậy mà sờ lại toàn thịt, cô cứ mềm nhũn như vậy nằm ở trên ngực anh, rất nặng. Trong trái tim giống như bị một bàn tay gắng sức đè ép, Thẩm Gia Mộc cảm thấy tê dại, có chút cảm giác bị đè lên, nhưng đó là một loại trách nhiệm, là người đàn ông của cô thì phải làm được, anh nhất định sẽ dốc hết sức lực để làm tới cùng!

Sáng sớm hôm sau, hai người rời giường rồi ăn sáng sau đó tùy tiện thu dọn một ít đồ để chuyển ra ngoài. Tần Tĩnh ngồi trong phòng khách theo dõi, kể từ hôm qua sau khi trở về một cậu con trai cũng không chịu nói với bà, anh xách hành lý ra khỏi sân đặt vào trong cốp xe. Mũi cửa bà khép khép mở mở nhiều lần, thế nhưng vừa thấy vẻ mặt của Thẩm Kiến Đan ở bên cạnh, cuối cùng vẫn không thể nói ra câu nào.

Sau khi sắp xếp hành lý xong, Thẩm Gia Mộc kéo Lâm Tiểu Kiều đứng trước mặt cha mẹ, nghiêm túc nói: “Ba mẹ, con đưa Tiểu Kiều đến chỗ chị con ở trước vài ngày, đợi đến lúc căn nhà tụi con mua sửa xong thì sẽ dọn qua đó sau, để lại một ít đồ ở đây, đợi đến lúc dọn đến nhà mới chúng con sẽ về nhà lấy!”

“Các con muốn đến chỗ chị con ở?” Tần Tĩnh vừa nghe xong liền đứng dậy, “Ở nhà không phải rất tốt sao? Đến chỗ chị con ở thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Mẹ, ban ngày Tiểu Kiều phải đi làm, chỗ làm việc của cô ấy ở rất gần nhà chị. Chị còn hi vọng cô ấy sẽ dạy Dao Dao đánh đàn, ở chỗ chị ấy không phải càng tiện sao?” Thẩm Gia Mộc nắm tay Lâm Tiểu Kiều không nhanh không chậm giải thích.

“Dao Dao muốn học đàn thì đến chỗ thầy giáo không được sao, con đâu cũng không phải là dân chuyên nghiệp.” Tần Tĩnh không vừa lòng bĩu môi.

“Nhưng mà Dao Dao thích cô ấy, con bé rất muốn cô ấy dạy nó, chị nói con nhóc ngày nào cũng gọi mẹ.”

“Nhưng mà...” Tần Tĩnh còn muốn nói thêm, Thẩm Kiến Đàn ở bên cạnh đã ho khan một tiếng, đứng dậy cũng không thèm nhìn Tần Tĩnh đã trực tiếp tán thành chuyện này.

“Tiểu Kiều con phải dạy dỗ Dao Dao cho tốt, đứa trẻ đó rất bướng bỉnh, nếu nó thích con như vậy, con hãy giúp chị con trông coi nó, nhưng cũng đừng nuông chiều nó quá. Sau này, mỗi chủ nhật cùng Gia Giai đưa con bé trở về ăn cơm là được.”

“Con biết rồi, ba.” Lâm Tiểu Kiều gật đầu đồng ý, nhìn Tần Tĩnh không cam lòng soi mói rời khỏi Thẩm gia.

Vừa ngồi lên xe, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, Thẩm Gia Mộc một tay lái xe, một tay vươn ra vuốt tóc cô: “Rất vui sao?”

Ở trước mặt anh, cô không cần che giấu quá nhiều, bao gồm cả việc cô không thích mẹ anh, cô hi vọng có thể gắng sức mang hết sự chân thành của mình ra cho anh xem. Vì vậy, đối với câu hỏi của Thẩm Gia Mộc, cô dường như không có chút do dự gì mà trả lời: “Đúng vậy, có cảm giác như thoát khỏi nanh vuốt của quỷ vậy.”

Thẩm Gia Mộc cười cười, vòng vo một hồi mới nói: “Vậy cũng không chính xác, so với mẹ anh Dao Dao chỉ có hơn chứ không kém, cả Thẩm gia đều coi nó là khó phục vụ nhất.”

“Đứa nhỏ sao, anh đối tốt với cô bé, trong lòng cô bé sẽ biết ơn ngay, không giống như mẹ anh, em cũng không biết phải làm sao mới có thể khiến bà hài lòng.”

“Em không cần khiến bà hài lòng, bà cũng không phải là chồng em, em khiến anh hài lòng là được.”

“Ôi, nếu như lời nói này bị mẹ nghe thấy không biết có đánh một cái vào cái mồm của anh không nhỉ?”

“Bà không làm nổi đâu!” Thẩm Gia Mộc nhàn nhạt nói một câu như vậy, lái một đoạn đường, thả chậm tốc độ, thỉnh thoảng lại quay đầu nói chuyện với cô, “Sau này ở trước mặt ba thì ít va chạm với mẹ thôi, trước kia anh cảm thấy anh là người rất khó khăn trong việc đối xử công bằng, nhưng vì em anh có thể gánh vác được. Nhưng mà bây giờ anh mới phát hiện, ba mới là người cảm thấy khó khăn nhất.”

Lâm Tiểu Kiều nhớ lại tối hôm qua ở cửa nhìn thấy hai cha con ngồi trong sân nói chuyện với nhau, ở dưới ánh trăng vẫn có thể thấy được những đốm tóc bạc già nua của Thẩm Kiến Đan như cũ, lòng cô có chút chua xót. Hai người trước kia không hề thân thiết với nhau, bởi vì khi một người đàn ông trở thành người thân trong gia đình, đó là duyên phận kì diệu biết bao. Lâm Tiểu Kiều biết Thẩm Kiến Đan vẫn luôn bảo vệ mình, cho nên, cô thực lòng coi ông là bố của cô, ít nhất ông làm được những điều mà Lâm Lạp không làm được cho cô. Lúc này, nghe Thẩm Gia Mộc nói như vậy, trong lòng chua xót, cô gật đầu một cái.

“Em không cố ý, em chỉ... Hi vọng ba có thể gỡ cho mẹ một hồi chuông cảnh tỉnh, em chưa từng nghĩ sẽ tính kế ông.”

“Anh biết.” Thẩm Gia Mộc bóp chặt gương mặt cô, “Anh không trách em, chẳng qua là có thể anh sẽ phải để em vì anh mà chịu oan ức một chút, cho nên anh nói với em trước, nếu không trong lòng anh sẽ cảm thấy tội lỗi.”

Trong khi nói chuyện xe đã đến dưới nhà Thẩm Gia Giai, hai người vừa mới xuống xe, chỉ thấy một thân hình tròn xoe nhào vào bên này, lập tức

ôm lấy bắp chân Lâm Tiểu Kiều. Cô cúi đầu nhìn, vừa đúng lúc đối diện với đôi mắt to ngật nước của Dao Dao: “Mợ nhỏ, mợ đã đến rồi! Mau cùng con đi vào, trong nhà có một chú cùng một dì, dì kia cũng đánh đàn dương cầm, nhưng mà con không thích dì ấy một chút nào cả, mợ nhanh vào đánh đàn, đánh bại dì kia đi!”

“Mợ sẽ không đánh nhau, vậy làm như thế nào mới đánh thắng dì kia đây?” Lâm Tiểu Kiều ôm lấy cô bé, cọ cái trán của bé hỏi.

Cô nhóc chớp mắt suy nghĩ một lát, nhìn về phía ngón tay Thấm Gia Mộc nói: “Mợ đánh đàn giỏi hơn dì kia là được, nếu như mợ không giỏi bằng dì đó, vậy cũng không sao, cậu sẽ đánh nhau, cậu chắc chắn sẽ đánh bại dì đó!”

“Đứa nhỏ này!” Thấm Gia Mộc véo chóp mũi bé một cái, xách hành lý đưa Lâm Tiểu Kiều lên lầu.

Mở cửa trong nhà ra, Lâm Tiểu Kiều vừa để Dao Dao xuống mặt đất liền nghe thấy một âm thanh quen thuộc: “Tiểu Kiều, Thấm Gia Mộc...”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Gặp Nguy Hiểm Ở Quán Bar

Lâm Tĩnh Hảo đang ngồi cạnh chiếc đàn piano, người quay về sau hơn nửa để nhìn ra cửa. Thẩm Gia Giai từ trên ghế salon đứng dậy, bước nhanh tới ôm lấy con gái, một tay kéo tay Lâm Tiểu Kiều. Thẩm Gia Mộc nhíu mày nhìn chị mình, trong tay vẫn cầm vali, anh dùng tay đẩy đẩy lưng cô, nhắc nhở: “Em vào trước đi, thu xếp xong anh còn phải quay về.”

Lâm Tiểu Kiều gật đầu, vào phòng khách thay giày mới nhìn thấy Lục Nham đang ngồi trên ghế salon, Diệp Mặc đứng cạnh anh, nhìn bộ dáng giống như muốn đi đến, chẳng qua là bắp chân bị một bóng đen ôm lấy. Dao Dao vắn vẹo thân thể từ trong lòng mẹ mình nhảy xuống, những bước chân ngăn cũn chạy đến chỗ anh trai, giải cứu chân của ba từ trong tay của anh trai ra, sau đó kéo cậu bé đến trước mặt Lâm Tiểu Kiều, cười hì hì giới thiệu: “Anh, đây là vợ em, cậu nói vợ là cô dâu nhỏ của cậu, cho nên ai cũng không được bắt nạt nha.”

Một đám người lớn cùng cười lên, Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt, oán trách nhìn Thẩm Gia Mộc một cái. Người phía sau như không có chuyện gì xảy ra mà để vali trong tay xuống, khom lưng ôm lấy Diệp Xa, ngón tay gõ gõ chóp mũi của cậu bé: “Sau này nghe theo Dao Dao gọi cô ấy là vợ, biết chưa?”

“Vâng.” Diệp Xa ôm cổ Thẩm Gia Mộc nghiêng đầu quan sát Lâm Tiểu Kiều, vừa thấy cô là cười đến dụi dụi mắt, Diệp Xa đang mút ngón tay vậy mà lại chủ động giang hai tay hướng về phía cô, “Vợ, bé!”

Lâm Tiểu Kiều vội vàng tiến lên ôm cậu bé vào trong lòng, tự mình bế đứa bé khiến cô vô cùng thiếu cảm giác an toàn, trong lòng có chút khó

chịu. Đối với chuyện năm đó của Thẩm Gia Giai, cô biết không nhiều lắm, nó giống như một quả bom ở Thẩm gia vậy, không người nào dám tùy tiện đụng vào. Cô chỉ nghe Thẩm Gia Mộc nói qua rằng sau khi hai người ly hôn thì Diệp Xa được phân đi theo Diệp Mặc, mới theo cha không được bao lâu, Diệp Xa bắt đầu có chứng tự kỷ, rất ít nói, hơn nữa cũng mất đi nụ cười.

“Tiểu Xa tự mình đứng có được không? Con xem con khiến mẹ mệt rồi kìa.” Thẩm Gia Giai đứng bên cạnh nói, lúc Thẩm Gia Mộc kết hôn, Diệp Xa đi theo Diệp Mặc cũng không tới tham dự hôn lễ, vì vậy đây là lần đầu tiên cậu bé nhìn thấy Lâm Tiểu Kiều, lại không nghĩ rằng cậu sẽ thích cô như vậy.

“Không!” Diệp Xa càng ôm chặt Lâm Tiểu Kiều hơn, ngẩng đầu cự tuyệt.

“Không sao đâu, để em bế bé.” Lâm Tiểu Kiều cười cười nhìn Thẩm Gia Mộc.

Thẩm Gia Mộc lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, rất nhanh đã mười một giờ, lát nữa anh còn phải quay về quân đội. Anh đi tới, néo chóp mũi Diệp Xa, cầm vali lên chuẩn bị đi theo Thẩm Gia Giai lên lầu, đương nhiên là Lâm Tiểu Kiều đi theo phía sau. Mới vừa đi chưa được hai bước, Dao Dao đã kéo ống quần cô lại.

“Mẹ, lại đây dạy con đánh đàn dương cầm đi!”

Lâm Tiểu Kiều còn chưa kịp trả lời, Lâm Tĩnh Hảo đã ở một bên nói xen vào: “Người bạn nhỏ, lại đây, dì dạy con đánh đàn nha.”

“Không!” Câu trả lời lần này lại chính là giọng nói của hai đứa trẻ, kiên quyết không chừa đường lui mà cự tuyệt Lâm Tĩnh Hảo.

Diệp Mặc và Thăm Gia Giai cười lúng túng nhìn về phía hai người Lục Nham và Lâm Tĩnh Hảo, Diệp Mặc nghiêm mặt nhìn chăm chăm con trai và con gái, quát mắng: “Lại đây! Dì Lâm đã vui lòng dạy các con, các con còn mè nheo cái gì?”

Dao Dao nghịch ngợm không thêm sợ ba, lè lưỡi làm mặt quỷ, hét lớn nói: “Con không cần dì ấy dạy, con không thích dì ấy chút nào! Mợ so với dì ấy còn xinh đẹp hơn, so với dì ấy còn dễ thương hơn, mợ đánh đàn piano cũng tốt hơn so với dì ấy! Dì ấy chỉ biết đàn những ca khúc rất dài rất khó nghe! Nhưng mà mợ có thể đàn được “Tiểu Tinh Tinh”, rất dễ nghe! Không tin ba hỏi anh đi, anh cũng từng lên hát cho con nghe!”

Diệp Xa đang ở trong lòng Lâm Tiểu Kiều cũng gật đầu không ngừng, trên mặt Diệp Mặc càng thêm tức giận, giơ tay lên dọa hai đứa bé sợ đến mức chia ra ôm thật chặt cổ và bấp chân Lâm Tiểu Kiều. Thăm Gia Mộc đưa vali cho Thăm Gia Giai, đi tới ôm lấy Diệp Xa, sau đó lạnh nhạt nhìn về phía Diệp Mặc, mím chặt môi không nói lời nào.

Lục Nham nhìn tình hình này, biết là Thăm Gia Mộc đang tức giận, tiếp theo chính là chuyện nhà người ta, anh không cần thiết phải ở lại nữa: “Thị trưởng Diệp, về việc xin giúp đỡ, tôi sẽ về cùng cha tôi bàn bạc lại một chút, dù sao đây thật sự cũng không phải là một khoản tiền nhỏ. Hôm nay nói tới đây thôi, chúng tôi đi trước, buổi tối còn có một bữa tiệc.”

“Được.” Diệp Mặc gật đầu một cái, trên mặt là nụ cười áy náy, “Lục tổng, thật xấu hổ, trẻ con nghịch ngợm, thật sự là...”

“Trẻ nhỏ, nghịch ngợm một chút là chuyện bình thường.” Lục Nham cười thờ ơ, ngược lại lại gật đầu tạm biệt với Lâm Tiểu Kiều và Thăm Gia Mộc, cuối cùng anh mới vươn tay về phía Lâm Tĩnh Hảo, “Đi thôi, đợi lát nữa bọn họ chờ đợi sốt ruột, còn không phải sẽ phạt anh uống tới chết sao!”

Lâm Tĩnh Hảo cười miễn cưỡng, nắm tay Lục Nham, hai người cùng rời đi. Cửa phòng vừa đóng, Lâm Tĩnh Hảo liền hất tay Lục Nham ra, mà bên trong phòng thì Thẩm Gia Mộc chỉ lạnh lùng nhìn Diệp Mặc một cái rồi bế đứa bé lên lầu, Lâm Tiểu Kiều cũng vội vàng đi theo. Thẩm Gia Giai mang vali lên phòng ngủ, thấy sắc mặt khó coi của em trai, liền đuổi hai đứa trẻ ra khỏi phòng, chỉ để hai vợ chồng ở lại bên trong.

Lâm Tiểu Kiều mở vali ra, sắp xếp lại đồng quần áo ở trên giường rồi treo vào trong tủ quần áo. Thẩm Gia Mộc ngồi bên cạnh hút thuốc, thấy cô vùi đầu vào làm việc thì hung hăng dập tắt điếu thuốc, đi tới từ phía sau ôm eo cô. Lâm Tiểu Kiều giật mình, quay đầu lại chạm vào môi anh một cái, rồi lại quay người thu dọn hành lý.

“Hay là em đến quân đội với anh đi, nếu em ở đây mà xảy ra chuyện gì, anh sẽ lo lắng.”

“Anh muốn em nghỉ việc sao!” Lâm Tiểu Kiều gỡ hai tay của anh ra, cũng không dư thừa mà nói luôn ý định trong câu nói của anh. Sau khi sắp xếp xong, cô nhìn đồng hồ thì thấy đã đến giờ ăn trưa, muốn cùng anh ăn cơm xong mới để anh đi, ai ngờ anh không kịp ăn mà lại đi luôn. Thẩm Gia Giai làm cơm xong, Lâm Tiểu Kiều ngồi trên bàn cùng ăn cơm với cả nhà bọn họ.

Trong lúc ăn, Diệp Mặc liên tục gấp thức ăn cho bà xã, Lâm Tiểu Kiều sinh lòng hâm mộ, nhớ tới Thẩm Gia Mộc lại cảm thấy trong lòng cô đơn khó chịu. Thẩm Gia Giai ăn hết một lá rau xanh mới có thời gian hỏi Lâm Tiểu Kiều: “Chị em và Lục Nham đang yêu nhau sao?”

“Em không biết.” Lâm Tiểu Kiều lắc đầu, “Gần đây em cũng không nói những chuyện như thế này với chị ấy, chỉ có điều nếu chị ấy có thể cùng đi dự tiệc với Lục Nham, ba mẹ em chắc cũng đã chấp nhận quan hệ của hai người. Ngày hôm qua, chị ấy bảo em cuối tuần trở về ăn cơm, em nghĩ có thể có liên quan tới chuyện này.”

“Ừ.” Thẩm Gia Giai gật đầu một cái, lại gấp cho cô một ít thịt, dặn dò, “Em ăn nhiều một chút, nếu gầy như vậy, lúc trở lại không chừng Thẩm Gia Mộc sẽ oán trách chị.”

“Đâu có...” Lâm Tiểu Kiều cười cười, nghiêng đầu nhìn hai người bạn nhỏ đang nhìn mình chăm chăm, cô lại gấp thêm chút rau cải cho hai đứa nhỏ. Hai đứa bé vui vẻ ăn một miếng to, nhai rất ngon miệng. Thấy bộ dáng đáng yêu như vậy Lâm Tiểu Kiều càng thêm yêu thích, hận không thể tới ôm hôn hai cái.

Diệp Mặc nhìn Lâm Tiểu Kiều cười híp mắt nhìn hai đứa trẻ thì trêu đùa nói: “Nếu đã thích trẻ con như vậy, thừa lúc vẫn còn trẻ thì sinh mấy đứa đi, nếu là con trai thì ném vào trong quân đội cho Thẩm Gia Mộc nuôi, nếu là con gái thì đưa đến nhà bọn anh làm bạn với Dao Dao.”

Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt, trong lòng lại có suy nghĩ của mình. Từ ngày Tần Manh nhắc đến em bé, mặc dù chỉ để Tần Tĩnh có cái nhìn khác đối với cô, thế nhưng cô cũng nhìn ra mong ước có cháu trai của Tần Tĩnh. Cô cũng không bài xích chuyện này, dù sao sớm hay muộn cũng đều phải sinh, bây giờ vẫn còn trẻ, sinh một đứa, sau này tìm việc làm cũng không bởi vì quá lớn tuổi mà không được nhận. Thế nhưng Tần Manh lại nói Thẩm Gia Mộc chưa muốn có con, không biết có phải là anh cố ý tiết lộ cho cô hay không. Cho tới bây giờ anh chưa từng đề cập qua chuyện sinh con, cô cho là do vừa mới kết hôn, cho nên anh cũng chưa nói. Bây giờ đột nhiên Diệp Mặc nói tới, Lâm Tiểu Kiều mới cảm thấy, có lẽ cô thực sự cần một đứa con, ít nhất sau khi anh đi bộ đội, cô cũng sẽ không quá cô đơn.

Một bữa cơm với tâm sự nặng nề cứ như vậy ăn xong, buổi sáng không xin nghỉ coi như là trốn việc, còn bị lãnh đạo trực tiếp nhìn thấy, buổi chiều Lâm Tiểu Kiều không dám ở nhà nữa, nghỉ trưa một lúc rồi tự mình đến công ty. Tình cờ là lại gặp được Lục Nham trong thang máy.

Thoạt nhìn, tâm trạng của anh không tốt lắm, dáng vẻ cả người cũng rất giận dữ, tầm mắt của cô lướt qua quả đấm nắm chặt của anh, nghĩ một chút vẫn là không lên tiếng. Lục Nham từ từ hồi phục lại, lúc thang máy đến nơi, không biết là anh đang thì thầm hay là đang hỏi cô: “Rốt cuộc là Lâm Tĩnh Hảo quá để ý hay là không quá để ý?”

Lâm Tiểu Kiều không trả lời, liên quan đến cuộc sống riêng của Lâm Tĩnh Hảo, cô không có quyền can thiệp. Lục Nham cũng không chờ cô trả lời, sau khi thang máy đến nơi liền nhắc chân đi ra ngoài. Lúc Lâm Tiểu Kiều trở về chỗ ngồi, dường như có chút không yên lòng, thừa dịp không có ai, cô gọi điện thoại cho Lâm Tĩnh Hảo.

Lâm Tĩnh Hảo nhận điện thoại không nói gì, chẳng qua là nước nở khóc suốt, Lâm Tiểu Kiều chưa từng thấy bộ dạng này của chị ấy, cho nên càng hoảng sợ. Cô thò đầu về phía phòng làm việc nhìn một chút, Lục Nham đang cúi đầu nhìn văn kiện, bộ dáng trông rất nghiêm túc, cô cũng không dám tùy tiện xông vào, sau khi hỏi Lâm Tĩnh Hảo địa chỉ, cô liền trực tiếp chạy ra ngoài.

Lúc Lâm Tiểu Kiều đến, Lâm Tĩnh Hảo đang bị hai người đàn ông vây quanh ngồi trên ghế salon. Lâm Tiểu Kiều đau đầu, đến gần mới phát hiện chị ấy đang che mặt khóc đến mức bả vai run run, cô ngồi xuống bên cạnh chị ấy, đẩy chị một cái. Lâm Tĩnh Hảo ngẩng đầu lên thấy là cô, giống như ghét bỏ đánh một phát vào cánh tay của cô, quát: “Chị biết chị không tốt như em, trẻ con chê cười chị, ngay cả anh ấy cũng âm ỉ với chị...”

“Chị uống say rồi.” Lâm Tiểu Kiều chỉ lặp lại một câu nói này, muốn kéo người ra khỏi quán bar.

Hai người đàn ông kia dĩ nhiên không chịu, vốn là đang buồn chán vì một người phụ nữ không đủ để chơi đùa, bây giờ lại có thêm một người nữa, hai người bọn họ nhìn nhau một cái, rất nhanh đã hiểu ý nhau, phân

chia xong người mình muốn. Lâm Tiểu Kiều đỡ Lâm Tĩnh Hảo dậy, cố ý ngăn trước người chị không để bị lộ.

Lâm Tĩnh Hảo vẫn đang nằm trên vai cô khóc thút thít, trong lòng cô sốt ruột kinh khủng, cũng không biết cơn tức bốc lên từ lúc nào, quay người lại cầm một bình rượu đập vào đầu một người đàn ông trong đó. Mảnh vỡ thủy tinh văng khắp nơi, cổ của cô cũng bị cửa chảy máu, Lâm Tĩnh Hảo uống say không còn một chút hình tượng nào, lớn tiếng hét lên.

Bởi vì là buổi sáng, quán bar cũng không có quá nhiều người, bây giờ tất cả mọi ánh mắt dường như đều tập trung vào bọn họ. Hai người kia cảm thấy không giữ được mặt mũi, há miệng mắng sẽ đánh Lâm Tiểu Kiều. Lại một bình rượu được đập xuống, lần này hai người đàn ông kia thực sự nổi giận, tay dài vươn tới định đánh Lâm Tiểu Kiều. Trong phút chốc Lâm Tĩnh Hảo đang say khướt đột nhiên phát điên đi đến bên cạnh bàn, bất chấp tất cả mà ném rượu về phía hai người đàn ông, vừa ném vừa mắng: “Hai tên dê xồm, dám bắt nạt em gái tao hả!”

Cục diện cực kì hỗn loạn, cũng không biết là người nào báo cảnh sát, cảnh sát liền chạy tới, bắt bốn người lên xe. Trên xe cảnh sát, Lâm Tĩnh Hảo vẫn chưa tỉnh rượu, vừa căn nhắc liên miên vừa mê sảng, cuối cùng quay đầu đi, tựa vào người Lâm Tiểu Kiều, đáng thương hỏi: “Không phải chúng ta đã gặp rắc rối rồi sao?”

Lâm Tiểu Kiều giật mình, cầm tay chị, nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ, em ở cạnh chị đây.”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Thế Thay Thế.

Miệng Thăm Gia Mộc ngậm một miếng thuốc, trong tay cầm ống nhòm nằm sấp trên bãi cỏ ngụy trang để nhìn về phía trước, giận đến mức nhìn doanh trưởng tiểu đội hai bên cạnh mắng: “Cậu nhìn hai người kia đi, bộ dạng đó giống như tôi ăn bột thuốc màu (*) của bọn họ vậy, so với mấy sợi râu trên mặt còn không bằng!”

(*) : thuốc màu dùng để ngụy trang trong quân đội.

“Ha ha, Đại Thăm, cậu không nên yêu cầu cao như vậy, tôi thấy bọn họ cũng rất tốt rồi, người chuyên nghiệp như cậu dĩ nhiên sẽ dễ dàng phát hiện ra bọn họ thôi.” Trong tay hai doanh trưởng mặt đen xì cầm một quả táo, cắn một miếng to, vui vẻ nhai răng rắc.

“Xạo vừa thôi!” Thăm Gia Mộc tháo mũ xuống, quấn vào trong tay, đi tới hướng đó, đôi giày dẫm lên những chiếc lá khô kêu xoàn xoạt, hai người đang nằm bò trên mặt đất ngấn ra, đầu từ từ cúi xuống, nào biết đột nhiên sau lưng xuất hiện một mũi giày. Hai người còn chưa kịp phản ứng đã bị đá vào cánh tay, hai tiếng xuyết xoa đồng loạt vang lên lẫn lộn.

Thăm Gia Mộc ném mũ về phía hai người mắng: “Các cậu chơi đùa kiểu gì mà lại có dáng vẻ như thế này? Tôi ở cách xa mấy dặm cũng nhìn thấy, hai người các cậu chờ đến khi bị súng bắn tới hay là chờ đến khi bị bắt làm tù binh hả? Bình thường tôi dạy kỹ thuật ngụy trang các cậu vứt đi đâu rồi?”

“Báo cáo doanh trưởng...” Một người trong đó nhanh chóng bò dậy, chào kiểu lính với Thăm Gia Mộc.

“Tôi không có tâm trạng để nghe cậu giải thích lý luận chuyên môn ở đây, chỉ có một lý do các cậu không làm tốt, đó chính là kỹ thuật không giỏi!” Thẩm Gia Mộc lạnh lùng nhìn người trước mặt, lại ngẩng đầu nhìn ánh lửa ở nơi xa, ra lệnh, “Kết thúc thì thu dọn chiến trường đi, kế hoạch đều bị hai cậu làm hỏng hết rồi!”

Hai người kia nhận nhiệm vụ, chạy đi nhanh như chớp. Doanh trưởng tiểu đội hai đã cười hì hì chạy tới, móc từ trong túi ra một quả táo nhạt được trên bãi cỏ đưa tới trước mặt Thẩm Gia Mộc: “Ha ha, lần này tiểu đội một của cậu không tồi đâu, giờ sao? Lúc trước tôi mời Đại Thẩm cậu ăn bao nhiêu cơm nha, lần này đổi lại cậu mời tôi đi.”

“Bớt nói nhảm đi!” Thẩm Gia Mộc nhặt mũ lên phúi một cái, đội lên trên đầu, đi về phòng làm việc.

“Đại Thẩm! Cậu đừng hẹp hòi như vậy có được không?” Doanh trưởng tiểu đội hai không cam lòng theo sau, cuối cùng vẫn cảm thấy trước kia mỗi lần tiểu đội hai thua tiểu đội một, anh cũng đều bùng một chậu thịt to đến trước mặt Thẩm Gia Mộc, hôm nay thật khó khăn mới có thể trêu chọc được, Thẩm Gia Mộc lại không đề cập chút nào tới chuyện mời cơm, tại sao vậy? Anh dễ bị coi thường sao, tiểu đội hai thì phải bị tiểu đội một chèn ép cả đời sao! Doanh trưởng tiểu đội hai càng nghĩ càng không cam lòng, bước nhanh đuổi theo, “Tôi sẽ gọi điện thoại cho bà xã của cậu, tôi không tin là không có ai có thể chinh đốn được cậu!”

Lúc này Thẩm Gia Mộc mới có chút phản ứng, cau mày quay đầu lại nhìn anh ta, đôi môi giật giật, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Ghi nợ đi, lúc nào buổi diễn tập kết thúc tôi sẽ mời, hôm nay tôi còn có việc.”

“Ha ha...” Thẩm Gia Mộc vẫn luôn là người giữ chữ tín, chỉ cần đã mở miệng nói, vậy thì nhất định sẽ làm được, cho nên khi anh nói như vậy, doanh trưởng tiểu đội hai tất nhiên sẽ vui mừng, tầng lớp nông nô được vùng lên nên không ngăn nổi cảm giác vui sướng, “Thì ra là cậu sợ em dâu,

ái chà, cuối cùng cũng tìm được điểm yếu, Lão Tử cảm thấy như đã bắt được bẫy vía của cậu vậy!”

“Lão Nhị.” Thẩm Gia Mộc thản nhiên liếc anh ta một cái, chậm rãi nói, “Tôi sẽ giống một người sợ vợ hay sao? Tôi chỉ sợ cậu quấy rầy đến cô ấy thôi, hơn nữa tiền mời Lão Nhị ăn một bữa cơm tôi vẫn có, không phải tôi còn nợ các cậu một bữa rượu mừng sao!”

Doanh trường tiểu đội hai bị nội thương, hóa ra là thuận theo bữa rượu mừng này, lần này không phải cũng giống như cũ không xin được bữa ăn nào hay sao? Ngược anh phập phồng lên xuống, gắng gượng nghẹn một bụng máu, lặng lẽ nói dối rằng phải đến phòng ăn để trị thương. Bởi vì thua tiểu đội hai mà tâm trạng của Thẩm Gia Mộc không tốt lắm, trở lại phòng làm việc tổng kết những sai lầm lần này xong mới xoa ấn đường nghỉ ngơi. Giờ này đến phòng ăn cũng không còn thức ăn nữa, dứt khoát về nhà thì thích hợp hơn, vừa mới ra khỏi phòng làm việc đã nhận được điện thoại của Lâm Tiểu Kiều.

Trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ, khuôn mặt Thẩm Gia Mộc giãn ra, khóe miệng cong lên, giọng nói cũng dịu dàng đến khó tin: “Tiểu Kiều, làm sao vậy?”

Giọng nói của Lâm Tiểu Kiều có chút nghẹn ngào, ấp úng nửa ngày cũng không nói ra được chữ nào. Thẩm Gia Mộc vừa nghe đã sốt ruột, lời nói không ngừng dụ dỗ, thật vất vả mới khiến cô ngừng khóc. Vừa mới hỏi lại có chuyện gì xảy ra, ai ngờ cô nhóc kia lại khóc rầm rức, kéo theo những tiếng nước nở đứt quãng nói cho anh biết: “Ông xã, em bị cảnh sát bắt rồi, làm sao bây giờ?”

Bước chân của Thẩm Gia Mộc dừng lại, hỏi đến cùng: “Bị bắt? Nghĩa là sao?”

Lâm Tiểu Kiều hít mũi, nhìn nữ cảnh sát ngồi bên cạnh, miệng mếu máo lại muốn khóc lên: “Chính là... Em đánh người, sau đó bị bắt đến đồn cảnh sát, hôm qua bị dạy dỗ một buổi chiều, buổi tối gọi người đến bảo lãnh, em nói là không có thì lại bị nhốt một đêm. Bây giờ còn nói là phải nộp tiền phạt và nộp thêm tiền thuốc thang, nhưng em không có tiền mặt ở trên người, em bảo để em về lấy tiền, bọn họ lại không đồng ý. Em không dám nói cho Lâm Tĩnh Hảo, trong nhà thì càng thêm khó nói, phải làm sao bây giờ đây?”

Thẩm Gia Mộc không hiểu tại sao hôm qua anh đi cô vẫn rất tốt, làm thế nào lại chạy đi đánh nhau, lại còn cùng với Lâm Tĩnh Hảo. Đoán chừng cô gái nhỏ chưa từng phạm phải tội gì, việc này khẳng định dọa cô không nhẹ, Thẩm Gia Mộc nghe được âm thanh nức nở liền đau lòng. Cơn tức bốc lên cũng không dám phát tiết với cô, sợ không may sẽ dọa cô, anh chỉ có thể dụi dằm dụi dỏ: “Được rồi, không sao đâu, đừng khóc, em cần bao nhiêu tiền? Anh lập tức gọi người đến đó gửi tiền. Bây giờ em đang ở đồn cảnh sát một mình sao?”

“Không ạ, Lâm Tĩnh Hảo ở cạnh em, tối hôm qua chị ấy say rượu, vẫn đang ngủ, cảnh sát đến gọi em đưa tiền, em cũng không dám đánh thức chị ấy.” Lâm Tiểu Kiều đỏ mắt kể lại tỉ mỉ những chuyện đã xảy ra.

“Không sao đâu, anh lập tức gọi người đến xử lí, không phải sợ.” Thẩm Gia Mộc nói xong mấy câu an ủi, day day huyết thái dương gọi điện thoại cho Thẩm Kiến Đan, kể lại đại khái câu chuyện, Thẩm Kiến Đan bật cười một trận, một cô nhóc nhu thuận như vậy lại cầm chai rượu đập người? Thật đúng là ngoài dự đoán của ông, ông rất nhanh liền gọi thư kí đến đồn cảnh sát, nộp tiền bảo lãnh cô ra ngoài.

Lâm Tiểu Kiều đánh thức Lâm Tĩnh Hảo, ngày hôm qua chị ấy uống nhiều rượu, đến bây giờ đầu vẫn đau, cố gắng trở về suy nghĩ một chút, chỉ nhớ hình như đã đánh người nào đó, sau đó cảnh sát chạy tới. Quần áo trên người vẫn là bộ ngày hôm qua, bây giờ đã ngủ thấy mùi thối, Lâm Tiểu

Kiều cũng không tiện trực tiếp mặc như vậy đến công ty đi làm, cô liền bảo tài xế lái xe về nhà Thẩm Gia Giai.

Vừa ngồi trên xe được một lúc, thư kí ở ghế trước nghe điện thoại, vâng vâng dạ dạ trả lời mấy câu rồi đưa điện thoại di động cho Lâm Tiểu Kiều: “Thủ trưởng muốn nói chuyện với cô.”

Mặc dù Lâm Tiểu Kiều không biết anh ta, nhưng cũng không ngạc nhiên đến mức cho rằng hai chữ “Thủ trưởng” trong miệng anh ta là chỉ Thẩm Gia Mộc. Sau khi biết rõ là Thẩm Kiến Đan, trong lòng Lâm Tiểu Kiều có chút sợ hãi, bố chồng là một người nghiêm túc không nói nhiều, nhưng mỗi lần mở miệng cũng có thể khiến toàn bộ mọi người trong gia đình hoảng sợ, khí thế kia thật sự có chút khủng khiếp. Cầm lấy điện thoại, hăng hăng giọng, cô mới nhỏ tiếng nói: “Dạ, ba...”

“Ừ, có bị thương không?”

“Không ạ.”

“Ừ, vậy thì tốt...” Thẩm Kiến Đan bề bộn nhiều việc, cũng không nhiều lời, nghe Lâm Tiểu Kiều nói không sao cũng yên lòng lại, “Con gọi cho Gia Mộc, nó lại gọi tới chỗ ta, xem ra nó cũng rất sốt ruột.”

“Vâng ạ.” Lâm Tiểu Kiều trả lời, cô cũng không phải là cố ý gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc trước mặt nhiều người như vậy.

Lâm Tĩnh Hảo kiên quyết phải về nhà, thư kí đành phải bảo tài xế lái xe đến chung cư cục tài chính, trước khi xuống xe, Lâm Tĩnh Hảo nhìn Lâm Tiểu Kiều, dáng vẻ giống như muốn nói lại thôi. Lâm Tiểu Kiều biết trong lòng chị không được tự nhiên, cô cũng giả bộ không nhìn thấy chị ấy đấu tranh, quay mặt qua chỗ khác nhìn bên ngoài cửa sổ, cuối cùng Lâm Tĩnh Hảo xuống xe, vừa đi chưa được mấy bước đã lấy điện thoại di động ra gửi cho Lâm Tiểu Kiều một tin nhắn.

Lúc tin nhắn đến, người đầu tiên hiện lên trong suy nghĩ của Lâm Tiểu Kiều là Lâm Tĩnh Hảo. Có một loại cảm ứng, người trong cuộc cũng không biết loại này có tỷ lệ chính xác cực cao, giống như giác quan thứ sáu vậy, không biết từ đâu mà đến, bởi vì bên ngoài các cô cũng không thân thiết, ngay cả lúc bình thường không ăn ý cũng chưa nói tới. Cô vừa mở ra nhìn, chỉ có năm chữ tĩnh lặng hiện trên màn hình điện thoại - em là em gái chị.

Không có bất kì lời nói cảm ơn hay tình cảm nào, chỉ đơn giản là năm chữ kể lại một sự thật, so với bất cứ lời nói nào Lâm Tiểu Kiều đã từng nghe qua thì cũng làm cho cô ấm lòng. Những tranh đấu giữa cô và Lâm Tĩnh Hảo giờ phút này tất cả đều biến mất không thấy nữa, đáy lòng có cả ngọt ngào lẫn chua xót, đúng là không ngoài dự đoán của mọi người, đây giống như một loại tình cảm vậy, Lâm Tiểu Kiều cũng rất tự nhiên đón nhận nó.

May là bên cạnh còn có Thẩm Gia Mộc che chở cẩn thận, còn có một loại tình cảm không thể bị thay thế.

Sau khi Lâm Tiểu Kiều vào nhà, Thẩm Gia Mộc đã ở trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho cô. Diệp Xa đang đứng đưa trên cửa sổ xem sách, Diệp Dao ngồi giữa phòng khách sáng rực xếp gỗ, hai bé vừa thấy mẹ yêu quý đã trở lại, đôi chân nhỏ bước đi, nâng cao cái bụng chạy tới.

Trên người đầy mùi rượu, Lâm Tiểu Kiều vội vàng gọi hai đứa trẻ: “Đừng tới đây, trên người mẹ bây giờ rất thối, chờ mẹ thay quần áo rồi sẽ trở lại chơi cùng các con.”

Thẩm Gia Mộc nghe thấy âm thanh cũng từ trong phòng bếp chạy ra, ngăn hai đứa trẻ lại, thúc giục Lâm Tiểu Kiều đi lên đi tắm rồi xuống ăn cơm. Lâm Tiểu Kiều cười cảm ơn với chị ấy, chạy lên lầu, cho đến khi nằm trong bồn tắm, cả trái tim mới yên lòng lại. Đồn cảnh sát là nơi nào, cô nghĩ một chút cũng cảm thấy rất đáng sợ!

Vươn tay ra lấy điện thoại di động, gọi cho Thẩm Gia Mộc, vốn là Lâm Tiểu Kiều đã chuẩn bị nghe mắng, ai ngờ Thẩm Gia Mộc không nói một câu nói nặng nào. Anh chỉ an ủi cô vài câu đã muốn cúp điện thoại, nói là trong trung đoàn đang rất bận rộn. Lâm Tiểu Kiều lại cho rằng anh đang tức giận, trong lòng bắt đầu chua xót, cái miệng nhỏ nhắn chu lên oán trách, hiển nhiên là một cô nhóc vẫn chưa lớn.

“Thẩm Gia Mộc, có phải anh giận em hay không?”

“Đâu có, ngoan nào, hiện giờ anh bận đến mức đầu quay mòng mòng, làm gì có thời gian tức giận?”

“Vậy sao anh không nói chuyện điện thoại với em? Hồi trước không phải anh toàn quấn lấy em nói chuyện à, bây giờ vừa mới kết hôn đã thay đổi, có phải anh thấy chán em rồi hay không?”

“Nói lung tung, cẩn thận anh đánh em bây giờ!” Thẩm Gia Mộc nói xong lời này, lại hô to với người phía trước, “Bảo tên nhóc đó ném đúng giờ cho tôi, trên chiến trường làm gì có ai cho cậu ta nhiều lựa chọn như vậy! Thật sự coi đây là trò ném bóng sao!”

Lâm Tiểu Kiều nghe ra được anh thật sự bề bộn nhiều việc, lại cảm thấy mình có chút cố tình gây sự nên nói muốn cúp máy. Thẩm Gia Mộc vuốt mặt, nhận lấy bản đồ chiến lược sắp xếp người bên cạnh đưa cho, hạ thấp âm thanh nói với Lâm Tiểu Kiều: “Em ở nhà ngoan một chút cho anh, anh mới đi có mấy ngày? Em đã cho anh đến cả đồn cảnh sát rồi, chờ anh trở về sẽ từ từ xử lý em! Còn nữa, không có việc gì thì ít đoán mò thôi, trước hay sau khi kết hôn gì cũng được! Anh chỉ nói một câu, dù trước hay sau, thì trong lòng Thẩm Gia Mộc anh cũng chỉ có một mình em thôi!”

Nghe được những lời đó trong lòng Lâm Tiểu Kiều càng thêm ngọt ngào, lưu luyến không rời mà cúp điện thoại, cả cơ thể chìm vào trong nước, thở ra một hơi thật lớn. Trước kia khi hai người có tình cảm với nhau thì mới

xác định qua lại, cô cũng cảm thấy cần phải cho nhau chút không gian riêng, cho tới bây giờ khi thật sự yêu anh thì cô mới phát hiện, để khiến cho tình yêu cuồng nhiệt thì hai người không nên dính lấy nhau, đó chính là lý luận chó má nhất!

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Lệnh Cường Chế Sa Thái.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lâm Tiểu Kiều lê chầm chầm lên lầu thay quần áo, cộng thêm chiều hôm qua thì cô đã không đi làm một ngày, không biết Lục Nham có thể vì vậy mà giận dữ hay không. Cô nghĩ rằng chắc Lâm Tình Hào sẽ nói chuyện này với Lục Nham cho nên lắc lắc đầu, vứt lo lắng ra sau gáy, xách túi ra khỏi nhà.

Từ tầng một của công ty bước vào thang máy, cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường, người quen biết cũng cười chào hỏi, tâm trạng Lâm Tiểu Kiều thả lỏng không ít. Cho đến khi đến tầng làm việc của mình, cô mới phát hiện có điều không ổn, đầu tiên là Tiểu Mạn vừa nhìn thấy cô chột đứng lên, đôi môi giật giật, vẫn không thể nói ra một câu nào. Mỗi bước đi của Lâm Tiểu Kiều đều cẩn thận mà nhìn về những người đang vây quanh ở phía sau, lúc ngồi xuống suýt chút nữa không ngồi vững được, thiếu một chút là ngã.

“Mọi người làm gì mà nhìn mình như vậy?”

“Tiểu Kiều à, lá gan của cậu ghê gớm thật, chiều hôm qua có hội nghị quan trọng như vậy mà cậu cũng không tới, cậu lại còn trốn việc? Cậu có biết sắc mặt lão Đại lúc đó dọa người như thế nào không?” Tiểu Mạn len lén nhìn bốn phía, thấy không có những người khác mới hạ thấp âm thanh xuống.

Lúc này Lâm Tiểu Kiều mới nhớ ra, từ một tháng trước, cả công ty đã chuẩn bị cho hội nghị lần này, hình như là có cả cấp trên đến. Mà tài liệu Lục Nham giao cho Lâm Tiểu Kiều sắp xếp thì toàn bộ đều được đặt ở trên

bàn, không có dấu vết di chuyển nào, nói vậy là Lục Nham không tìm được những thứ này?

Trong nháy mắt, Lâm Tiểu Kiều cảm thấy đầu óc rối thành một nùi, cái gì cũng không nghĩ tới, rồi cái gì cũng lại nghĩ tới. Trái tim nhảy lên bình bịch, Tiểu Mạn cho cô một ánh mắt chúc phúc rồi trở về vị trí của mình. Đám người dần dần tản đi, cô máy móc sửa sang lại văn kiện trên bàn, đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc. Trong lòng cô cũng hiểu rất rõ, trong công việc thái độ của Lục Nham rất cẩn thận tỉ mỉ, căn bản là lần này không thể dễ dàng tha thứ cho tội trốn việc của cô, rất có thể công việc này sẽ không còn nữa. Thật vất vả mới có được việc làm mà đột nhiên lại không có nữa, trong lòng cô rất khó tiếp nhận.

Thế nhưng suy cho cùng cũng không phải là trẻ con, không phải chuyện gì cứ khóc lóc là có thể giải quyết, nhiều khổ sở hơn nữa cũng chỉ có thể nuốt xuống mặc nó từ từ tiêu hóa. Trên đời này mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện phiền lòng xuất hiện, thế nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Mỗi người chúng ta đều không phải là nô lệ khổ cực, cho nên nhất định sẽ nghĩ tất cả các biện pháp để đối mặt với khó khăn, cố gắng khiến cho mình trở nên tốt hơn.

Lâm Tiểu Kiều kìm nén nước mắt, cổ họng giống như bị cái gì đó chèn vào phát đau, cô vẫn tiếp tục động tác trên tay, chỉ mấy phút sau đã thấy Lục Nham từ trong phòng làm việc đi ra ngoài, lạnh mặt gọi cô đi vào. Cô thậm chí còn không dám nhìn bộ dáng đang quan sát của những người khác, cúi thấp đầu đi vào phòng làm việc, lúc ngẩng đầu lên thì chỉ thấy Lục Nham tựa lưng vào ghế ngồi, mặt nghiêm túc nhìn cô.

Lâm Tiểu Kiều cũng không biết giải thích như thế nào, cô hiểu rõ nguyên nhân của việc quản lí là cái gì, một khi tạo thành kết quả, vậy thì cô nhất định phải chấp nhận. Lục Nham nhìn chằm chằm cô một lát, ném cái bút máy trong tay lên bàn, hỏi: “Hội nghị chiều hôm qua em đi đâu vậy?”

“Em...” Theo bản năng Lâm Tiểu Kiều đáp lại, nhưng lại nghĩ tới việc đó, cô lại vẫn như cũ không nói ra miệng.

“Em có biết hội nghị ngày hôm qua quan trọng như thế nào không?” Lục Nham đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo khóa trên người Lâm Tiểu Kiều, dọa cho Lâm Tiểu Kiều sợ đến mức nửa bước cũng không dám di chuyển.

“Xin lỗi...”

“Chỗ này không phải là trường học hay là nhà của em, em nói một vạn câu xin lỗi thì cũng có tác dụng gì không? Có thể đền bù tất cả thiệt hại được sao?” Lục Nham giận đến mức vút hết tài liệu xuống dưới đất, “Lâm Tiểu Kiều, em mới làm việc được bao lâu? Vừa xin nghỉ kết hôn vừa trốn việc, có phải em cảm thấy vì quan hệ giữa anh và chị em mà em có thể đảm bảo được ngồi lâu dài ở vị trí này đúng không?”

“Em không có...”

Lâm Tiểu Kiều còn muốn giải thích, Lục Nham đã giơ tay lên ngăn lại: “Ngày hôm qua trước khi tan việc, đồn cảnh sát cũng gọi điện thoại đến công ty! Anh cũng phải mặt dày thừa nhận rằng trong công ty có một người như vậy! Được rồi, anh cũng không muốn nói với em nữa, em dọn đồ rồi đi đi!”

Nghe đến đó, Lâm Tiểu Kiều chột ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, trong ánh mắt mang theo chút bướng bỉnh. Lục Nham là người hòa nhã, trong công việc cũng rất có nguyên tắc, cho tới bây giờ quan hệ giữa anh và Lâm Tĩnh Hảo cũng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho công việc của Lâm Tiểu Kiều. Lúc đầu giữ lại Lâm Tiểu Kiều là vì cô trả lời cực kỳ thành thạo trong vòng phỏng vấn, gần như là không có chút ý định nào. Tìm được Lâm Tĩnh Hảo hoàn toàn là do anh sử dụng một chút thể lực điều tra kết quả đã lâu, hoàn toàn không liên quan đến Lâm Tiểu Kiều, cô chỉ là khiến anh nhớ lại người con gái đó mà thôi.

Lâm Tiểu Kiều không cau mày, chỉ cắn cắn môi, cũng không quay đầu lại: “Em biết rồi.”

Lục Nham vẫn đang trong cơn tức, ngay cả hứng thú nhìn cô một cái cũng không có, gật đầu ngồi xuống vùi đầu vào công việc. Lâm Tiểu Kiều từ trong phòng làm việc ra ngoài, nhắc chậu hoa nhỏ trên bàn một cái, tự nhủ hỏi: “Mày có muốn đi theo tao không đây?”

Cách vách bên cạnh Tiểu Mạn thò người qua, dùng khẩu hình miệng hỏi cô có phải muốn đi hay không, Lâm Tiểu Kiều gật đầu. Sau đó cô bắt đầu thu dọn đồ đạc, mở ngăn kéo bàn làm việc ra, vẫn còn rất nhiều đồ ăn vặt lần trước Thẩm Gia Mộc mua cho cô, nói là sợ cô đói bụng, tranh thủ lúc nghỉ còn có thứ để ăn. Cô nhìn những gói đồ ăn màu sắc rực rỡ, đột nhiên rất nhớ đến người đàn ông đó.

Lục Nham nói rất đúng, sai lầm không thể nào chỉ nói một câu xin lỗi là có thể xong chuyện. Nhưng mà, Lâm Tiểu Kiều lại luôn luôn tin tưởng rằng, đối với Thẩm Gia Mộc, một câu “Xin lỗi” là có thể nhận được một cái ôm dịu dàng mà không phải là một ánh mắt khinh thường ghét bỏ lạnh như băng. Càng nghĩ như vậy cô lại càng muốn được gặp Thẩm Gia Mộc. Mong mỗi lại càng tăng thêm mạnh mẽ.

Trừ những đồ ăn vặt trong ngăn kéo và chậu cây tiên nhân cầu nhỏ, Lâm Tiểu Kiều không mang theo bất kỳ vật nào khác, đeo túi lên vai đi xuống lầu, cô bỏ qua những cái liếc mắt và những tiếng xì xào bàn tán của đồng nghiệp dọc đường đi, lúc vào cửa hàng mua nước lạnh cô mới dám thu lại nụ cười trông còn khó coi hơn chết.

Lúc một cốc chuối tiêu xay được bưng lên, Lâm Tiểu Kiều mở trừng hai mắt, một hơi uống hết hơn nửa cốc khiến cô bé nhân viên hoảng sợ trợn mắt há mồm. Chất lỏng lạnh lạnh lướt qua cổ họng nóng bỏng, một cảm giác bài xích khác thường từ từ dâng lên, đến cuối cùng khi tim đập bình thường lại hơi đau một chút. Công việc này, cô không hẳn là rất thích, hơn

nữa cũng không đúng chuyên môn của cô, nhưng đây là công việc đầu tiên sau khi cô tốt nghiệp lâu như vậy, đây giống như một sự khẳng định cho năng lực của cô vậy. Nếu như nói từ chức là một loại phóng khoáng, vậy thì sa thải lại là một việc đáng xấu hổ, Lâm Tiểu Kiều sờ sờ má trái của mình, nhìn về phía cửa sổ thủy tinh nhẹ nhàng nói: “Thật là mất mặt.”

Hít thở sâu mấy hơi, Lâm Tiểu Kiều làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc, rất lâu không có ai nghe máy, cô cũng chỉ cúp điện thoại, ngồi một lúc rồi tự mình trở về nhà. Khi thấy cô ôm một chậu tiên nhân cầu nhỏ trở về, trong nhà hai đứa trẻ là người vui vẻ nhất, đi xung quanh chậu hoa nhỏ màu trắng vài vòng, Dao Dao lại bỏ nhào trên đùi cô, ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh nhìn cô yêu cầu: “Mợ, mợ có thể để cho cháu chơi với quả cầu này một lúc được không?”

“Tất nhiên, nhưng mà Dao Dao phải cẩn thận, trên cây có gai sẽ đâm vào tay, cho nên con không được đụng vào nha.” Lâm Tiểu Kiều đặt chậu cây nhỏ lên trên bàn trà, thấy Diệp Xa cũng bỏ sách lại chạy tới, cô lại dặn dò, “Xa Xa trông em gái con nha, ngàn vạn lần không được để em đụng vào gai ở trên nghe chưa?”

Diệp Xa ngoan ngoãn gật đầu, Lâm Tiểu Kiều liền đi về phòng ngủ. Mới vừa ngồi xuống không bao lâu, lại nghe thấy tiếng của Diệp Xa kêu to, cho là hai đứa bé đã xảy ra chuyện gì, cô nhanh chóng chạy xuống. Trong miệng Dao Dao ngậm đầy kẹo màu sắc rực rỡ, lưỡi bị nhuộm thành màu đỏ, ánh mắt cũng híp lại thành một đường: “Mợ, mợ, cậu tìm mợ!”

Lâm Tiểu Kiều xoa đầu cô bé, cô nhóc lại cười chạy đến chỗ anh trai, hai đứa trẻ vây quanh cây tiên nhân cầu chơi đùa cực kì vui vẻ.

“Vừa rồi anh ở bên ngoài, điện thoại di động lại để trong phòng làm việc, lúc trở về mới nhìn thấy.” Thẩm Gia Mộc vừa mở miệng đã giải thích, lại hỏi tiếp, “Tại sao em lại tắt máy?”

Lâm Tiểu Kiều nhìn về phía bức tường, vừa đúng đối diện với cái đồng hồ, nhìn thời gian cũng chỉ mới bốn giờ chiều, cô thuận miệng bịa chuyện: “Em đang trong giờ làm việc mà.”

Đợi đến khi nói xong, bên kia im lặng thật lâu, Lâm Tiểu Kiều mới có phản ứng, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Thẩm Gia Mộc chỉ sững sốt mười mấy giây liền cười rộ lên, chọc cho cô xấu hổ. Len lén liếc nhìn hai đứa trẻ, cô che ống nghe không có chút uy hiếp nào mà cảnh cáo anh: “Không cho phép anh cười!”

Thẩm Gia Mộc càng cười rộ lên, cuối cùng vụng về ho khan hai tiếng, cố gắng nín cười, hỏi: “Vậy thì, Thẩm phu nhân, anh muốn hỏi em, em làm việc ở nhà sao?”

“Thẩm Gia Mộc, anh thật đáng ghét!” Vô tình, Lâm Tiểu Kiều đã nở nụ cười, cuối cùng cách một cái điện thoại hai người cứ cười như vậy chừng hai phút mới dừng lại. Trong nháy mắt, trong phòng khách Dao Dao ôm cổ anh trai, sợ hãi nhìn cô. Có chút lúng túng sờ sờ chóp mũi, Lâm Tiểu Kiều bắt đầu nói chuyện nghiêm túc, “Bao giờ anh mới rảnh rồi vậy?”

“Trong khoảng thời gian này anh rất bận rộn, sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Em muốn đến thăm anh, ở lại chỗ anh chơi mấy ngày.” Ngón tay không tự chủ quẩn quanh dây điện thoại, có thể nhìn thấy, cô rất hồi hộp.

Thẩm Gia Mộc suy tính một lát, thương lượng với cô: “Gần đây trong doanh trại thực sự bề bộn rất nhiều việc, mỗi ngày đều phải huấn luyện từ sáng sớm đến chiều tối. Em đến đây thì anh cũng không rảnh để ở cùng em được. Đợi thêm hai tháng nữa có được không?”

Lâm Tiểu Kiều thấy anh bận rộn nên cũng không làm loạn thêm nữa: “Vâng, được... Thẩm Gia Mộc, em muốn nói với anh một chuyện.”

“Nói đi, anh nghe đây.”

Vốn là Lâm Tiểu Kiều muốn nói chuyện cô mất việc cho anh biết, thế nhưng từ đầu đến cuối cô cũng không có dũng khí nói ra một chuyện mất mặt như vậy: “Quên đi, lần sau gặp em sẽ nói với anh, anh bận rộn huấn luyện cũng phải chú ý việc nghỉ ngơi đấy. Nhất định phải ăn cơm đúng giờ, nếu anh không để ý thì dạ dày của anh sẽ ghét bỏ anh đó!”

Trực giác Thẩm Gia Mộc cho rằng có chuyện gì, thế nhưng hình như Lâm Tiểu Kiều không muốn nói với anh, cho dù xuất phát từ sự tín nhiệm hay là có nỗi khổ tâm riêng, anh cũng vẫn tôn trọng lựa chọn của cô, dù sao cách để biết chuyện từ trong miệng của cô cũng không phải là chỉ có một.

“Vợ anh càng ngày càng ngoan, biết quan tâm anh như vậy nha.”

Lần này Lâm Tiểu Kiều không vì xấu hổ mà mắng anh, mà là rất tự nhiên lấy cớ nói: “Em không quan tâm anh thì quan tâm ai đây?”

Thẩm Gia Mộc nheo lại, sặc hai cái, tay đặt trên đầu gối đánh nhịp, tâm trạng rất tốt: “Vợ, đợi một thời gian nữa đến doanh trại đi, tiền xe ông xã sẽ chi trả!”

Lâm Tiểu Kiều không trả lời, liếc mắt cúp điện thoại, tâm trạng lúc trước còn u ám giờ đã đỡ hơn nhiều. Diệp Xa đi tới, kéo kéo vạt áo của cô, gương mặt quả quyết: “Mợ, mợ đang yêu!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bị Đánh Đến Chấn Thương.

Lâm Tiểu Kiều xấu hổ vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của Diệp Xa, mới đi vài bước lại cảm thấy phải nói vài điều với cậu nhóc trưởng thành sớm này, cô quay lại ngồi xổm cạnh cậu bé, kéo tay cậu nói: “Cậu và vợ đã kết hôn rồi, không phải đang trong giai đoạn yêu nhau.”

“Nhưng mà vợ giống như người đang yêu vậy...” Diệp Xa chỉ chỉ quyển sách bị cậu ném trên bàn trà, “Trong sách nói, người đang yêu sẽ cười khúc khích, trên mặt còn đỏ hồng, lúc vợ gọi điện thoại cho cậu đều có dáng vẻ đó. Hơn nữa, trong sách còn nói, đối với những người khác thì những người đang yêu đều có cảm giác thần bí, vợ và cậu nhỏ giọng nói chuyện như vậy, rất thần bí nha.”

“Con đọc sách gì vậy?” Lâm Tiểu Kiều đau đầu, bây giờ những cậu nhóc trưởng thành từ sớm thật quá đáng sợ.

Diệp Xa vui vẻ chạy tới bê sách đến trước mặt cô: “Ba mua cho con “bách khoa toàn thư”!”

Lâm Tiểu Kiều vừa cầm lên nhìn, “bách khoa toàn thư” cái gì, rõ ràng bìa ngoài viết bốn chữ to đùng “tâm sự thiếu nữ” mà. Cô đóng sách lại, nhẹ nhàng gõ nhẹ lên đầu cậu một cái: “Đây không phải là “bách khoa toàn thư”, đây là “tâm sự thiếu nữ”, cái này là dành cho em gái con.”

“Lúc mua ba đã nói, đây là bách khoa toàn thư của em gái mà.” Diệp Xa xoa chỗ bị đánh, bĩu môi oán trách, “Không phải là kiến thức nào cũng

giống nhau sao? Em gái có thể đọc, con cũng có thể! Chẳng qua là con không thực sự thích nội dung trong đó lắm, rất nhàm chán.”

Lâm Tiểu Kiều cười chỉ vào trán của cậu: “Đây là dành cho con gái đọc, đương nhiên con sẽ không cảm thấy hứng thú.”

“Mợ, sau khi mợ yêu sẽ có thể có em bé sao?” Diệp Xa kéo em gái vào trong ngực bảo vệ, Lâm Tiểu Kiều nhìn bộ dáng đáng thương khiến cho người khác phải đau lòng đó, khiến người ta không nhịn được mà phải ôm vào trong lòng yêu thương. Diệp Xa thấy Lâm Tiểu Kiều vẫn mím môi cười cười nhưng không nói lời nào, vội vàng kéo tay áo của cô nói, “Cậu nói mợ sẽ có em bé, mợ đừng sinh có được hay không? Con và em rất nghe lời, con và em cũng rất ngoan, mợ đừng sinh em bé!”

“Tại sao Tiểu Xa lại nghĩ như vậy?” Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy câu hỏi của Diệp Xa kì lạ quá mức, tại sao một đứa trẻ lại có thể có suy nghĩ như vậy, hơn nữa lại bộc lộ sự sợ hãi một cách sâu sắc. Cô cố gắng vuốt ve nhẹ nhàng đỉnh đầu của cậu để an ủi, “Tiểu Xa có thể nói cho mợ nghe, tại sao con lại nghĩ như vậy không?”

Diệp Xa chỉ bướng bỉnh ngược đầu, cố chấp nắm lấy vạt áo của Lâm Tiểu Kiều. Diệp Dao bị dáng vẻ của anh trai làm hoảng sợ, lập tức méo miệng, cố gắng giãy ra cầm lấy chiếc điện thoại chạy ra ngoài, Lâm Tiểu Kiều chỉ lo hỏi Diệp Xa nên cũng không để ý đến cô bé, cho đến khi nghe thấy âm thanh nước nở của cô nhóc vang lên.

“Cậu, anh trai liên tục kéo mợ không cho mợ sinh em bé, anh trai thật đáng sợ!”

Lâm Tiểu Kiều ôm Diệp Dao đặt lên ghế salon, Diệp Dao lại đưa điện thoại cho cô, cô tự mình nhận lấy: “Thẩm Gia Mộc, cuối cùng em cũng cảm thấy chuyện này có cái gì không đúng lắm, làm sao một đứa trẻ lại có thể mãi cảm như vậy cơ chứ. Em có nghe chị anh nói bé mắc chứng tự kỉ,

thế nhưng em nhìn cũng không giống lắm, có phải là có điều bí mật gì ở đây không?”

Thẩm Gia Mộc suy nghĩ một chút, đúng là cảm thấy Diệp Xa ở trước mặt Lâm Tiểu Kiều có hơi khác thường: “Em hỏi nó có phải nó đang sợ cái gì hay không, nhất định phải chú ý dẫn dắt nhận biết cho nó, em cũng đừng làm tổn thương nó. Theo như em nói thì nó giống như đang thật sự sợ hãi một điều gì vậy.”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều đồng ý, quay đầu hỏi Diệp Xa, “Tiểu Xa, cho dù mẹ có hay không có em bé thì cũng sẽ không quên con và Dao Dao, sau này con còn phải giúp mẹ dạy em bé đấy, mẹ muốn em bé hiểu chuyện giống như con vậy. Nhưng mà, con có thể nói cho mẹ biết, tại sao con không thích em bé được không?”

Diệp Xa “oa” một tiếng khóc lên: “Cô đánh con, cô bảo con uống nước tiều của em bé, rõ ràng là con chưa uống, cô còn bắt con mặc quần áo cho em bé, chạm mạnh vào ngón tay của nó cô liền đánh con! Mẹ, con thích mẹ, mẹ không cần em bé nữa có được không? Nếu có em bé thì mẹ sẽ đánh con mắng con.”

Lâm Tiểu Kiều vừa nghe thấy vậy, phổi cũng muốn bùng nổ, kéo Diệp Xa nói lại chuyện này cho Thẩm Gia Mộc nghe. Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho Diệp Mặc và Thẩm Gia Giai, trong chốc lát, hai người kia đã quay trở lại. Thẩm Gia Giai vừa vào nhà đã ôm Diệp Xa khóc lên, Dao Dao vừa nhìn thấy mẹ khóc cũng bắt đầu ôm hai người khóc theo. Diệp Mặc ở bên cạnh nắm chặt nắm đấm, nhếch môi, phía sau mắt kính phát ra một loại ánh sáng kinh người.

Lâm Tiểu Kiều vội vàng khuyên nhủ một nhà ba người đang khóc kia, không để ý tới việc Diệp Mặc đã ra khỏi nhà, lúc chờ Thẩm Gia Giai nổi giận lau nước mắt mới phát hiện anh đã không còn ở đây. Suy nghĩ một

chút, Thấm Gia Giai giao Diệp Dao cho Lâm Tiểu Kiều, ôm Diệp Xa đuổi theo.

Dao Dao trốn trong lòng Lâm Tiểu Kiều không ngừng nức nở, cô thương yêu hôn lên mặt bé một cái, vào phòng tắm vắt khăn ấm để lau mặt cho cô bé. Diệp Dao giữ tay cô âm ỉ muốn đi tìm mẹ, Lâm Tiểu Kiều không còn cách nào khác, đành phải ôm cô bé ra khỏi nhà. Dao Dao chỉ đường, tìm được khu nhà, cô bé vừa mới chỉ vào tòa nhà kia, Lâm Tiểu Kiều đã nghe thấy tiếng khóc của Thấm Gia Giai.

Vội vàng ôm cô bé lên lầu, trước cửa tụ tập rất nhiều người, cô không chen vào nổi, đành phải để Dao Dao trên mặt đất, dặn dò cô bé không được đi lung tung, sau đó tách đám người ra để đi vào. Diệp Xa được Diệp Mặc ôm vào trong ngực, Thấm Gia Giai được Diệp Mặc bảo vệ ở phía sau, cô một bên lau nước mắt một bên mắng người phụ nữ trước cửa: “Nó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mà thôi, một chút tình thương mà cô cũng không có ư? Một người phụ nữ như cô làm sao xứng đáng để làm một người mẹ?”

“Ồ, Thấm đại tiểu thư, tội danh này hơi lớn rồi đấy! Con trai của cô ở nhà chúng tôi ăn trộm cái gì, tôi dạy dỗ nó một chút thì làm sao? Tôi là cô của nó, mà con trai của cô cũng đã được phân cho anh trai tôi, nói trắng ra là, chuyện của Diệp gia thì có liên quan gì đến cô?”

Diệp Mặc ngăn Thấm Gia Giai lại, âm thanh lạnh lùng tới cực điểm: “Cô ấy là chị dâu của em đấy, em càng sống càng không có phép tắc gì rồi hả?”

“Chị dâu? Anh, đầu óc anh hỏng rồi à? Chẳng qua cô ta không muốn anh có người phụ nữ khác mà thôi! Em không tin Thấm gia sẽ vì một người vợ bị chồng vứt bỏ mà làm ra chuyện gì lớn, đừng nói hai lão già ở Thấm gia kia, kể cả em trai cô ta Thấm Gia Mộc có đến em cũng không sợ! Em đi chân đất mà còn phải sợ không có giày sao?”

Thẩm Gia Giai còn chưa kịp phản ứng gì, Lâm Tiểu Kiều đã xông đến, tát một cái vào mặt người phụ nữ kia: “Không nói tiếng người thì đừng có nói! Ban ngày chó sủa nghe đã thấy ghét rồi!”

Hiển nhiên người phụ nữ đó không ngờ rằng bên cạnh sẽ có người lao ra, bỗng giật mình trong chốc lát. Thẩm Gia Giai cũng không ngờ rằng Lâm Tiểu Kiều luôn luôn hiền lành lại động thủ, để tránh phải đối mặt với chuyện sắp xảy tới của người phụ nữ điên khùng kia, Thẩm Gia Giai đẩy Diệp Mặc ra kéo Lâm Tiểu Kiều đến bên cạnh mình.

Người phụ nữ kia phục hồi tinh thần lại muốn nhào lên đánh Lâm Tiểu Kiều, Diệp Mặc ngăn ở trước mặt bà xã và Lâm Tiểu Kiều, ôm chặt con trai, hung hăng trách mắng: “Em còn muốn mất thể diện đến khi nào nữa? Chỉ bằng những chuyện em làm, chỉ cho em một cái tát anh cũng thấy nhẹ! Chị dâu em dạy dỗ em vài câu thì làm sao?”

“Anh, đừng nói anh có suy nghĩ đi làm con rể của Thẩm gia nha?” Người phụ nữ đó hừ lạnh coi thường, “Khả năng của thị trường Diệp anh chỉ có từng này thôi sao? Nhà cô ta làm những chuyện đó... Mẹ cô ta làm những chuyện như vậy... Đó còn không phải là...”

Cô ta còn chưa nói hết, Thẩm Gia Giai đã lao đến muốn ngăn cản cô ta. Lâm Tiểu Kiều ở phía sau vội vàng bảo vệ cho Thẩm Gia Giai, Diệp Mặc cũng chạy tới giúp một tay, lần này, sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Thẩm Gia Giai, chỗ Diệp Xa trở thành một lỗ hổng lớn. Người phụ nữ đó đẩy Thẩm Gia Giai một cái, vươn tay đánh Diệp Xa đang ở trong lòng Diệp Mặc. Lâm Tiểu Kiều thấy thế liền lấy thân mình để bảo vệ Diệp Xa, sức lực của người phụ nữ đó lớn đến kinh người, lập tức đánh vào lưng của Lâm Tiểu Kiều, vẫn chưa hết giận, cô ta lại cầm tay áo của cô kéo sang bên cạnh, cả người Lâm Tiểu Kiều đều bị lôi ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, vừa bị đụng vào cửa sắt lại bị đập vào tường, Lâm Tiểu Kiều lập tức ngã ngổ dưới đất, toàn bộ eo đều rất đau. Thẩm Gia Giai

đẩy tay của Diệp Mặc ra, đi tới đỡ Lâm Tiểu Kiều dậy, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không kéo nổi. Thấm Gia Giai oán hận trợn mắt nhìn người phụ nữ thô bạo kia một cái rồi nhìn Lâm Tiểu Kiều nói: “Tiểu Kiều, em di chuyển một chút, chị dùng sức không được.”

Lâm Tiểu Kiều đau đến mức đầu đầy mồ hôi, bàn tay che eo cảm giác có cái gì đó dính dính đang chảy ra: “Em... Em cũng không làm gì được, sợ là đột sống cuối đã xảy ra vấn đề, toàn bộ đều rất đau.”

Trong lòng Thấm Gia Giai hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Còn chỗ nào không thoải mái nữa không?”

Lâm Tiểu Kiều xòe bàn tay ra, nói từng câu từng chữ: “Phần eo, bên trên, bị, cửa sắt, cửa, vào, rồi!”

Diệp Mặc muốn đi tới giúp một tay nhưng bị Thấm Gia Giai khốc đẩy ra, Diệp Xa tụt xuống, nằm bên cạnh Lâm Tiểu Kiều khốc không ngừng, Dao Dao nghe thấy tiếng anh trai khốc, cũng đứng khốc ở bên ngoài đám đông, trong khoảng thời gian ngắn sự việc đã rất hỗn loạn. Người phụ nữ kia nhìn thấy máu liền chột dạ tựa vào khung cửa không nói một lời nào.

Thấm Gia Giai gọi điện thoại cho xe cứu thương tới, đang chuẩn bị gọi cho Thấm Gia Mộc, bàn tay dính máu của Lâm Tiểu Kiều đã đè tay cô lại: “Đừng nói cho anh ấy, bây giờ anh ấy rất bận rộn... Không nên làm phiền anh ấy... Chúng ta đến bệnh viện là được, không cần phải nói cho anh ấy biết!”

Thấm Gia Giai gật đầu khốc, chờ xe cứu thương đến là ôm lấy Diệp Xa đi theo băng ca. Diệp Mặc theo sau, Thấm Gia Giai quay đầu lại tát một cái, Diệp Mặc không tránh không né, kiên cường chịu đựng cái tát đó. Thấm Gia Giai ôm thật chặt con trai vào lòng, ngừng khốc, lạnh lùng nói: “Diệp Mặc, lần này, hai chúng ta thật sự kết thúc rồi!”

Đi được vài bước, cô kéo tay con gái, bước nhanh lên xe cứu thương. Ở đằng sau người phụ nữ kia thấy Diệp Mặc bị đánh liền tiến lên kéo tay anh: “Anh, người phụ nữ kia là ai mà khiến Thẩm Gia Giai phải bảo vệ cô ta như vậy?”

Diệp Mặc nhắm mắt, bả vai sụp xuống: “Em cho rằng anh không biết thực ra em vẫn luôn rất sợ Thẩm Gia Mộc sao? Vũ Nhu, lần này, em đã thực sự gây họa rồi, cô ấy là vợ mới cưới của Thẩm Gia Mộc... Em cho là, Thẩm Gia Mộc sẽ dễ dàng bỏ qua cho người làm tổn thương vợ của mình sao?”

Diệp Vũ Nhu vừa nghĩ tới gương mặt của Thẩm Gia Mộc, trong lòng liền sợ hãi vô cùng, theo bản năng nhìn về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc ngược đầu nhắm mắt, lúc mở miệng lần nữa giọng nói vô cùng mệt mỏi: “Lần này, sợ rằng không chỉ có em mà cả anh cũng xong rồi, thật vất vả mới khiến cô ấy buông lỏng một chút, bây giờ đều bị em phá trở về như cũ hết, rốt cuộc là kiếp trước anh làm cái gì mà lại có một người em gái như em?!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bảo Vệ Mọi Người.

Từ sau khi li hôn, Thăm Gia Giai và mẹ liên lạc với nhau rất ít, đa số thời gian là tìm Thăm Gia Mộc, cũng có lúc sẽ tìm Thăm Kiến Đoàn. Lúc ngồi trước cửa phòng cấp cứu, có lẽ là do bản tính của con gái luôn dựa dẫm vào ba, cho nên cô gọi cho Thăm Kiến Đoàn trước tiên, mới mở miệng nói hai câu đã nghe thấy tiếng y tá ở bàn tiếp khách kêu lên: “Lúc này người thân của bệnh nhân kia đã đến đây rồi

hết thông tin của bệnh nhân rồi.”

Thăm Gia Giai đáp lại một câu, hiển nhiên, ở đầu bên kia điện thoại Thăm Kiến Đoàn cũng nghe được, vội vàng bỏ công việc xuống để hỏi cho rõ ràng. Lần này, ông không cử thư kí đến nữa, mà là vớt tài liệu sang một bên để tự mình đến bệnh viện. Diệp Dao thấy ông đầu tiên liền trực tiếp lao vào trong lòng ông ngoại, đôi mắt sưng đỏ cũng nhanh chóng híp lại thành một đường, chóp mũi nhỏ hồng hồng, ngồi trong lòng ông lại bắt đầu khóc.

“Ông ngoại, mợ chảy rất nhiều máu!”

Thăm Kiến Đoàn gật đầu một cái, vỗ vỗ lưng cô nhóc an ủi, chờ đến khi cô nhóc dụi đôi mắt bị anh trai kéo đi, Thăm Kiến Đoàn mới có thời gian hỏi Thăm Gia Giai. Tình hình trong phòng cấp cứu vẫn chưa rõ ràng lắm, Thăm Gia Giai cũng chỉ có thể liên tục kể lại tình huống lúc Lâm Tiểu Kiều bị thương. Ánh mắt của Thăm Kiến Đoàn liếc qua hai tay nắm chặt một chỗ đang run run của cô, dùng sức đè lại, giọng nói mang theo vẻ nghiêm túc nói: “Sợ cái gì mà sợ? Người đang ở trong bệnh viện, cha cũng ở đây, còn ai có thể làm ra chuyện gì với con dâu của cha được?”

Thẩm Gia Giai nuốt nước bọt, áp chế sự sợ hãi gật đầu một cái. Diệp Xa ôm em gái mở to hai mắt nhìn cánh cửa màu trắng, Thẩm Kiến Đàn quay đầu lại thấy vậy, liền gọi thư kí đưa hai đứa bé về nhà. Rất nhanh sau đó, Lâm Tiểu Kiều được đẩy ra, Thẩm Kiến Đàn và Thẩm Gia Giai cùng đi lên, bác sĩ thấy trên vai ông là ba sao hai gạch thì trong lòng liền hiểu đây là một nhân vật có quyền, cho nên tự động giải thích: “Không có vấn đề gì lớn cả, đã tìm được chỗ bị rách ở ngang eo, khâu mười ba mũi, cột sống cuối bị gãy, may mà không bị lệch, nên nghỉ ngơi nhiều, chỉ có điều trong thời gian dưỡng bệnh vẫn sẽ có phần hơi đau một chút.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Thẩm Kiến Đàn gật đầu, nói lời cảm ơn rồi đi theo y tá đẩy Lâm Tiểu Kiều vào phòng bệnh.

Thuốc tê vẫn còn tác dụng, Lâm Tiểu Kiều cũng không cảm thấy vết thương bị đau nhiều, thế nhưng chỗ đốt sống cuối đau đến mức cô không ngừng kêu rên. Thẩm Gia Giai vừa tự trách mình vừa đỏ mắt, thấy chị ấy như vậy, ngay cả rên nhẹ Lâm Tiểu Kiều cũng phải nhịn xuống, nói dối là không có việc gì. Thẩm Kiến Đàn mới ngồi một lát lại phải quay về quân khu, ông dặn dò cô hai câu rồi gọi Thẩm Gia Giai cùng ra ngoài.

“Chuyện này con đã nói cho em trai con biết chưa?”

“Chưa ạ... Tiểu Kiều không cho con nói!”

Thẩm Kiến Đàn vừa nghe thấy vậy mặt liền tối lại: “Nó đau lòng thay em trai con, con cũng theo nó làm ầu sao? Cho dù nó bị thương vì cái gì, Thẩm gia chúng ta cũng luôn cho Lâm gia một lẽ phải, nếu như lúc này Thẩm Gia Mộc làm chồng mà không ra mặt, vậy thì cha mẹ nhà người ta sẽ nghĩ như thế nào?”

“Vậy bây giờ con gọi điện thoại cho Gia Mộc?” Thẩm Gia Giai biết tình trạng ở Lâm gia của Lâm Tiểu Kiều, nếu như Thẩm Gia Mộc đối xử không

tốt một chút với cô, thái độ của mọi người trong Lâm gia đối với cô sẽ trở về trạng thái kém nhất.

“Bây giờ đoán chừng ở bên kia nó cũng không đi được, trước hết con gọi cho nó nói Lâm Tiểu Kiều xảy ra chút chuyện, đợi đến khi kết thúc đợt diễn tập này thì bảo nó nhanh chóng quay về một chuyến. Có cha và mẹ của con trông coi ở bên ngoài, tạm thời người của Lâm gia cũng không bắt được nhược điểm để chỉ trích. Còn bên này bệnh viện thì phiền con chăm sóc rồi.” “Vâng, con hiểu mà.”

Lúc Thẩm Gia Giai trở lại phòng bệnh, Lâm Tiểu Kiều đang nằm lì trên giường nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cô đi tới tìm cái ghế gồi cạnh mép giường nhìn em dâu. Lâm Tiểu Kiều có chút ngỡ ngàng mím môi cười cười, nhưng vì đau đớn mà nụ cười kia thoát nhìn có chút đau khổ. Thẩm Gia Giai mở chăn đắp lên lưng cô, vừa làm vừa nói: “Tại sao lúc ấy lại ngốc như vậy lao ra đánh cô ta?”

“Cô ta mắng Thẩm Gia Mộc và chị, hôm nay tâm trạng của em không tốt, sau khi nghe vậy thì hơi kích động, cũng chưa kịp suy nghĩ nhiều.” Lâm Tiểu Kiều vừa được Thẩm Gia Giai hỏi, gương mặt liền ửng đỏ càng thêm xấu hổ.

“Em biết không, lúc đó chị cũng bị dọa sợ chết đi được!” Thẩm Gia Giai vừa than thở vừa ngồi lại trên ghế, “Chị cũng không biết nếu như Thẩm Gia Mộc thấy cảnh tượng này thì sẽ như thế nào. Đôi khi, nó là một người thực sự không dễ chọc vào, một khi chống đối nó thì cho dù em có là con của ông trời cũng bị nó trừng phạt thích đáng! Chỉ có điều, lời nói của em thì không như vậy, có lúc, tình yêu cũng đủ để hạ gục một người tự xưng là lý trí và kiêu ngạo nhất.”

“Làm sao mà tốt như vậy được?” Lâm Tiểu Kiều nhớ tới người đàn ông thỉnh thoảng nói những lời rất sơ sài, lắc lắc đầu, “Anh ấy sẽ không bao giờ như vậy, tính nguyên tắc của anh ấy mạnh vô cùng, cho dù là em cũng sẽ bị

chính đốn. Lần này em cũng khổ, mới vừa vào đồn cảnh sát vì tội đánh người, hôm nay lại bị người ta đánh mới vào viện, Thẩm Gia Mộc mà biết nhất định sẽ tức điên lên! Chị, dù sao chị cũng đừng nói cho anh ấy biết...”

Thẩm Gia Giai biết cô đang lo lắng cái gì, thông minh tránh tiếp tục đề tài này, bù lại hai người lại trò chuyện những thứ khác. Lúc y tá đi vào cắt chỉ cho cô, Diệp Mặc lại xuất hiện ở cửa phòng bệnh. Thẩm Gia Giai chìa tay ngăn anh lại, hai người cùng ra ngoài nói chuyện. Lúc trở lại lần nữa, vành mắt Thẩm Gia Giai đỏ hồng, ánh mắt Diệp Mặc cũng đỏ đến mức dọa người, nhìn Lâm Tiểu Kiều đang nằm trên giường, anh chỉ nói một câu: “Chuyện ngày hôm nay, anh nhất định sẽ đòi lại lẽ phải cho em!”

Lâm Tiểu Kiều thấy dáng vẻ đó của Thẩm Gia Giai, nghĩ rằng nếu vạch trần vết thương mà hỏi bọn họ nói cái gì thì cũng không tốt lắm. Thẩm Gia Giai ra ngoài hành lang gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc, lúc Lâm Tiểu Kiều đang chơi điện thoại thì bỗng nhớ tới Lâm Tĩnh Hào mời mình chủ nhật về nhà ăn cơm, cô vội vàng cầm điện thoại gọi điện.

Giọng nói của Lâm Tĩnh Hào nghe không có chút tinh thần nào cả, lúc này trong lòng của Lâm Tiểu Kiều cũng rất sốt ruột cho nên cũng không để ý nhiều. Sau khi ấp úng nói chủ nhật này không thể về nhà ăn cơm được, Lâm Tiểu Kiều hơi chột dạ cúp điện thoại, Lâm Tĩnh Hào để ý đến sự khác thường của cô, liên tục truy hỏi nguyên nhân.

“Việc đó... Chuyện ở đồn cảnh sát bị Thẩm Gia Mộc biết được, cho nên anh ấy bắt em tới quân đội...”

Lâm Tĩnh Hào im lặng hai giây mới hỏi: “Có phải em đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Đâu có đâu...” Nghe chị hỏi như vậy, Lâm Tiểu Kiều càng thêm chột dạ, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Trong nhà có việc gọi em về thì lúc nào mà em chẳng từ chối? Hay là bởi vì đã gả cho cho Thẩm Gia Mộc, cho nên em mới không sợ gì?” Lâm Tĩnh Hảo đùng đùng nói xong, lại nói thêm, “Lâm Tiểu Kiều, hôm nay em về nhà đi, em và chị tâm sự một chút... Chị và Lục Nham... Chia tay rồi... Chẳng qua là lúc chia tay, anh ấy còn không quên nói cho chị biết một tin tức về em, em bị sa thải sao?”

“Chị và anh ấy chia tay?” Lâm Tiểu Kiều nhìn thấy được rằng, Lâm Tĩnh Hảo thật sự quan tâm đến Lục Nham, nếu không thì chuyện chia tay này chị ấy tuyệt đối sẽ không nói ra miệng. Đối lập với chuyện lúc đầu của Thẩm Gia Mộc và chị ấy, đây chính là điểm khác biệt, chỉ có thể nói rằng, lần này Lâm Tĩnh Hảo là rung động thật sự.

“Ừ, ngày mai trở về ăn cơm rồi nói.”

“Em... Ừm, chị... Em sẽ không về nhà.” Vừa nghe đến câu trở về, Lâm Tiểu Kiều lại ập a ập úng đứng dậy.

“Lâm Tiểu Kiều, em nói thật cho chị biết, bây giờ em đang ở đâu?”

Lâm Tiểu Kiều do dự một lúc, hay là quyết định nói thật với chị ấy. Cô giấu giếm không phải là bởi vì sợ người nhà lo lắng, mà là sợ cha mẹ mình tới bệnh viện làm loạn. Tính tình của cha mẹ như thế nào, cô còn có thể không hiểu rõ sao? Chỉ sợ rằng đã sớm chạy tới Thẩm gia đòi giải quyết thôi. Trong lòng cô cũng hiểu rõ, đòi giải quyết chẳng qua cũng chỉ là ngày hôm sau Lâm Lạp được Thẩm gia giúp một tay trên con đường làm quan mà thôi, còn cô thì không có chút liên quan nào hết.

Lúc trước Lâm Tiểu Kiều đã cảm thấy đối với Lâm gia mà nói cô có cũng được mà không có cũng chẳng sao, vì vậy mà làm gì cô cũng chùn bước, nhưng bây giờ Lâm Tiểu Kiều nhất định phải ép buộc bản thân mình đứng lên, cuộc hôn nhân của cô và Thẩm Gia Mộc cần phải được bảo vệ và gìn giữ, nếu không một ngày nào đó lòng tham không đáy của Lâm gia sẽ

hủy hoại những gì cô yêu quý nhất. Cô tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không! Và Lâm Tĩnh Hảo sẽ là một đồng minh rất tốt của cô, chỉ một người sẽ rất mệt mỏi, nếu là hai người thì dù ít dù nhiều cũng sẽ gánh vác được một phần.

“Chị không được nói cho cha mẹ nhé, bây giờ chị đến bệnh viện thành phố, khu nội trú phòng A215.”

Lâm Tĩnh Hảo không nghĩ rằng cô sẽ ở bệnh viện, sừng sốt một chút, sau khi nói xong, Lâm Tĩnh Hảo lập tức xách túi đến bệnh viện. Lúc tới nơi, dưới sàn nhà sáng bóng phản chiếu lại hình ảnh của cô có chút nhếch nhác. Sau khi Lục Nham nói lời chia tay với cô thì lại nói về chuyện của Lâm Tiểu Kiều, anh nhờ cô chuyển giùm lời xin lỗi, ngày hôm đó tâm trạng của anh không tốt lắm, nói chuyện hơi thái quá. Chính câu nói đó đã khiến cho Lâm Tĩnh Hảo mất khống chế, cô vẫn luôn cảm thấy Lục Nham đối xử với Lâm Tiểu Kiều vô cùng tốt, tốt đến nỗi cô là bạn gái thực sự của anh thì luôn ở trong tình huống xấu hổ, còn Lâm Tiểu Kiều thì lại được giải vây. Trong cơn giận dữ, cô liền mất lí trí mà nói những suy nghĩ trong lòng ra ngoài, Lục Nham chỉ thản nhiên liếc cô một cái rồi không chút lưu luyến nào rời đi.

Rõ ràng là phải cảm thấy thoải mái, thế nhưng tại sao khi nghe tin Lâm Tiểu Kiều đang nằm viện cô lại cảm thấy sợ hãi như vậy? Lâm Tĩnh Hảo hiểu rõ từ sau trận đánh nhau ở quầy bar lúc trước, có một số thứ cũng bắt đầu thay đổi, lúc gửi cái tin nhắn kia đi, đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy giống như mới nhận thức được một giây trước, chua xót có, ngọt ngào có, áy náy có, khổ sở có... Quá nhiều, quá nhiều, năm cảm xúc ấy hòa trộn vào nhau, quấy nhiễu làm phiền đến mức cô phải đau lòng. Thế nhưng, trong thời gian ngắn như vậy cô cũng không thể thích ứng được với sự thay đổi giữa hai người, cô không có năng lực thích ứng mạnh như vậy. Vì vậy, lúc lo lắng sợ hãi kéo tới, cô chỉ cảm thấy lúng túng một chút.

Lúc tìm được phòng bệnh, Thẩm Gia Giai đang gọt táo cho Lâm Tiểu Kiều ăn, hai đứa trẻ ở bên cạnh cũng mở to cái miệng nhỏ nhắn chờ mẹ. Lâm Tĩnh Hảo thấy được ở trước mặt Thẩm Gia Giai, Lâm Tiểu Kiều không hề mất tự nhiên chút nào, ít nhất cũng chưa từng thấy cô ở trước mặt mình cười tự nhiên như vậy, thế nhưng mình mới là chị gái ruột của em ấy mà...

“Dì kia lại tới!” Diệp Dao che miệng nói với anh trai, cô nhóc không hiểu như thế nào mới thật sự là hạ thấp âm lượng xuống, cho nên, Lâm Tiểu Kiều và Thẩm Gia Giai đều nghe thấy.

Lâm Tiểu Kiều hoạt động bất tiện, Thẩm Gia Giai liền chào hỏi mời Lâm Tĩnh Hảo đi vào. Khi Thẩm Gia Giai dắt hai đứa trẻ ra ngoài mua nước trái cây, Lâm Tĩnh Hảo mới bĩu môi hỏi: “Làm sao vậy? Đến tận bệnh viện như thế này, có phải mấy ngày tới em lại định làm ra chuyện long trời lở đất nữa không vậy?”

Lâm Tiểu Kiều nhe răng trợn mắt cười ha ha không ngừng, tác dụng của thuốc tê đã hết, vết thương bị động đến đau đến nỗi cô cau chặt mày. Lâm Tĩnh Hảo bị dọa sợ, trán đổ đầy mồ hôi, vội vàng hỏi cô có bị sao hay không, lại hỏi cô tại sao lại bị thương phải vào đây. Thái độ ân cần xuất phát từ nội tâm như vậy, Lâm Tiểu Kiều chưa từng được hưởng thụ. Trong lòng ấm áp, chìa tay ra nhẹ nhàng đụng vào vết thương, cô nói tất cả mọi chuyện cho chị, cuối cùng cũng không quên dặn dò chị không được nói cho cha mẹ biết.

Lâm Tĩnh Hảo nghe vậy, chỉ hỏi một câu: “Thẩm Gia Mộc đâu?”

Lâm Tiểu Kiều vẫn cười, nói rằng anh bận rộn cho nên chưa nói cho anh biết. Lâm Tĩnh Hảo vừa nghe xong, cơn tức bốc lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn về phía cô nghiêng răng: “Lâm Tiểu Kiều, đây mà là chồng của em hả?! Chị nói cho em biết, chuyện này không nói cho ba mẹ cũng được, nhưng em phải nói cho Thẩm Gia Mộc biết chuyện này, vợ

mình phải vào viện, nó cũng không thể tới để sắp xếp mọi chuyện hay sao, nó còn có là đàn ông nữa không đấy? Nó bận rộn, nó có bao nhiêu chuyện bận rộn đến mức không thể nhìn vợ của mình được một cái?”

Lâm Tiểu Kiều đang chuẩn bị nói thay Thẩm Gia Mộc vài câu, Thẩm Gia Giai đã đẩy cửa đi vào: “Xin Lâm tiểu thư hãy yên tâm, chuyện này Thẩm Gia Mộc đã biết, cho dù là nó, Thẩm gia hay là Diệp gia thì cũng sẽ đòi lại lẽ phải cho Tiểu Kiều, dù sao Tiểu Kiều cũng là con dâu của Thẩm gia chúng tôi, không thể để cho người khác bắt nạt được!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vòng Luân Quán Của Tình Yêu.

“Thẩm Lão đại! Người của tiểu đội một các cậu làm sao vậy? Lúc tôi đang đứng chơi ở chỗ này, con mẹ nó một đám nhóc con cố tình gây sự với tôi!” Doanh trưởng tiểu đội hai là người chưa thấy người nhưng đã thấy tiếng.

Ngay cả mặt Thẩm Gia Mộc cũng không ngẩng lên, ánh mắt vẫn dán trên bản đồ quân sự, chậm rãi trả lời: “Không phải đã để cho cậu dạy hạng mục sở trường của mình sao? Dù gì thì cậu cũng là doanh trưởng, sao lại không thể huấn luyện được? Thật không hiểu, doanh trưởng tiểu đội hai cậu đã làm cách nào để vượt qua những ngày tháng sống ở đây vậy!”

“Doanh trưởng tiểu đội hai? Cậu còn không biết xấu hổ mà nói với tôi chữ doanh trưởng tiểu đội hai? Lúc đầu đáng nhẽ tôi không nên nghe Thẩm Gia Mộc cậu nói bậy, cái gì mà trò chơi trao đổi, lấy mạnh bù yếu, tổng hợp sức mạnh! Các binh sĩ của tiểu đội hai đều là do một tay tôi luyện tập nên, rất nghe lời nha! Thử nhìn lại những binh sĩ tiểu đội một của cậu đi, tôi nói một câu, con mẹ nó một người cũng không nghe! Tôi chịu đủ nỗi uất ức này rồi, hạng mục nguy trang cậu tự mình dạy đi, tôi trở về doanh trại tiểu đội hai huấn luyện xạ kích (*).”

(*): huấn luyện bắn súng.

Thẩm Gia Mộc ném cây bút đánh dấu trong tay đi, phóng khoáng ngồi xuống, hai chân gác lên nhau để trên bàn làm việc, thấy bộ dáng kia doanh trưởng tiểu đội hai liền đứng thẳng người. Nghiêng mặt sang một bên bĩu

môi với mười mấy người ngoài cửa sổ, nói với doanh trưởng tiểu đội hai: “Cậu, gọi bọn họ vào đây, tôi dạy cậu cách dạy dỗ bọn nhóc con này!”

“Làm như tôi là người đứng gác vậy?” Doanh trưởng tiểu đội hai trợn trừng mắt, đứng bất động tại chỗ.

“Được!” Thẩm Gia Mộc để chân xuống, đứng dậy kéo kéo cổ áo, nhìn về phía doanh trưởng tiểu đội hai huýt sáo một cái, “Giữ nguyên tư thế này cho tôi, thái độ của cậu với đám người ở dưới kia, cả ngày toàn chỉ cười ha hả, thế thì dạy dỗ được cái rắm á!”

Thẩm Gia Mộc mở cửa sổ ra, hét lên với bên ngoài một tiếng, mười mấy người đang xem náo nhiệt kia bỗng ồn ào bắt đầu chạy về hướng phòng làm việc. Doanh trưởng tiểu đội hai ở bên cạnh thấy vậy thì lắc đầu, còn không quên âm thầm cảm thán uy danh của Thẩm Gia Mộc, việc này nếu để cho doanh trưởng tiểu đội hai làm, thì trừ mấy người ... tiểu đội trưởng, ai mà không lẽ mề chậm chạp chạy tới?

Mười mấy người đứng thành ba hàng, một hàng quân màu xanh lục, tinh thần của tất cả mọi người đều phấn chấn, ánh mắt của Thẩm Gia Mộc lần lượt nhìn qua, cuối cùng dừng trên người đứng bên trái hàng thứ nhất. Người nọ cảm nhận được, bắp chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là bị dọa sợ đến mức phải ngồi xuống đất. Thẩm Gia Mộc khẽ mỉm cười, thu lại ánh mắt nhìn đường vân trong lòng bàn tay, thoạt nhìn trông rất nhân nhã: “Nói một chút coi, hai ngày vừa qua các cậu đi theo doanh trưởng tiểu đội hai tập luyện những gì?”

“Báo cáo doanh trưởng, là tập ngục trang!”

“Ừ, ngục trang...” Thẩm Gia Mộc gật đầu một cái, rồi sau đó lại hỏi, “Tập được những hình thức gì rồi? Lần trước tiểu đội một bại dưới tay tiểu đội hai là do bị thua nhiều trong hạng mục ngục trang! Tôi nghe doanh

trưởng tiểu đội hai nói, hình như luyện tập có chút không được hài lòng lắm...”

Trên mặt Thẩm Gia Mộc vẫn còn lạnh như băng, vẻ mặt không có gì đặc biệt. Doanh trưởng tiểu đội hai sau khi nghe một hàng người bắt đầu hít khí lạnh, nâng ly trà lên, cuối cùng cổ họng cũng được giải khát, tâm trạng hưng phấn mà uống trà. Thẩm Gia Mộc liếc mắt nhìn dáng vẻ hả hê của cậu ta, đứng lên đá một cái vào chân trái của người đứng đầu. Vốn Thẩm Gia Mộc cũng không kìm lại sức lực, tất cả sức mạnh đều đá tới, không có một chút phòng bị nào, người nọ liền ngã xuống chân của người đứng bên cạnh.

“Tôi để cho các cậu học sở trường của người khác, là muốn để các cậu nhìn xem các cậu thua kém người ta ở chỗ nào? Kết quả là đây? Một đám nhóc các cậu cũng ném hết mặt mũi của tôi đi rồi? Thật sự là không muốn học hạng mục này nữa? Được, ở 306 vùng núi mà các cậu thua bởi tiểu đội hai, bây giờ tất cả đều đi ngủ trang, ấn nút ở trong đó cho tốt vào!” Thẩm Gia Mộc lại giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, “Ba giờ chiều nay tôi tới kiểm tra!”

“Rõ!” Vừa nghĩ tới việc sắp sửa trải qua hai mươi tư giờ nằm trong cỏ dại bụi rậm lùm cây không thể cử động, mọi người liền ủ rũ.

Đợi đến khi mọi người đi hết, doanh trưởng tiểu đội hai mới giơ một ngón tay cái lên với Thẩm Gia Mộc: “Chẳng trách, thì ra là người của tiểu đội một thích bị gào thét mắng chửi nha! Thật là thêm được nhiều kiến thức... Này, Thẩm Lão đại, tôi nói này cậu ở nhà cũng là bộ dạng như vậy sao, bà xã cậu không sợ à? Hay là vợ của cậu lại thích cái miệng này của cậu nha? Nghe nói phụ nữ rất thích đàn ông mạnh mẽ, người như vậy mới cho họ, nói như thế nào nhỉ... Ừm, cảm giác an toàn!”

Một lần nữa Thẩm Gia Mộc lại ném cây bút đánh dấu trong tay đi, liếc mắt chế giễu doanh trưởng tiểu đội hai một cái. Doanh trưởng tiểu đội hai cảm thấy bẽ mặt, lúc đang chuẩn bị tức giận thì điện thoại di động của

Thẩm Gia Mộc bỗng kêu lên. Anh cau mày nhìn màn hình điện thoại, phía bên kia nói cái gì, doanh trưởng tiểu đội hai nghe không được rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe được là giọng của phụ nữ, mà sắc mặt của Thẩm Gia Mộc thì càng ngày càng khó coi.

Trong cả quá trình trò chuyện, Thẩm Gia Mộc chỉ nói một chữ “Được”, chờ đến lúc để điện thoại xuống, cây bút đánh dấu trong tay đã bị bẻ đôi thành hai mảnh. Doanh trưởng tiểu đội hai rất ít khi thấy Thẩm Gia Mộc tức giận như vậy, thử tiến lên dò xét hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Tôi nghe thấy người gọi điện thoại là phụ nữ? Hay là cậu và chị dâu xảy ra vấn đề gì rồi?”

Thẩm Gia Mộc mím chặt môi, nắm chặt quả đấm kêu răng rắc, chột đứng dậy đi ra ngoài. Doanh trưởng tiểu đội hai bị bộ dáng của anh làm cho kinh ngạc, còn chưa phục hồi lại tinh thần, anh lại quay trở lại, lấy từ trong ngăn kéo một hộp thuốc lá cùng một cái bật lửa đi. Biết là tâm trạng của anh không tốt, vào nhà vệ sinh hút thuốc lá, doanh trưởng tiểu đội hai cũng chỉ bất đắc dĩ mà lắc đầu một cái. Tổng hợp tình huống trước mặt đến mấy lần, có thể khiến cho tâm trạng của Thẩm Gia Mộc trở nên tiêu cực phần lớn đều là vấn đề cá nhân, hơn nữa anh lại lấy chuyện của cô dâu nhỏ làm đầu, nếu liên quan đến chuyện trong nhà, thì cho dù có là bạn mặc quần thụng đít với nhau từ nhỏ, doanh trưởng tiểu đội hai cũng không dám không thức thời mà can thiệp vào.

Ở trong phòng vệ sinh Thẩm Gia Mộc đã nhanh chóng hút hết hai điếu thuốc lá, tựa vào bồn rửa tay suy nghĩ thật lâu cũng không có nghĩ ra, làm thế nào mà người phụ nữ kia lại không thể có một cuộc sống yên ổn? Bây giờ còn vào bệnh viện, nghe nói là ra mặt hộ Thẩm Gia Giai, anh vừa tức giận vừa đau lòng, thân thể Kiều Kiều yếu ớt, bị khâu mười ba mũi, đau đớn như vậy làm sao mà cô chịu được? Lúc ở trên giường, không phải là anh chưa từng thử vòng quanh eo của cô, một cánh tay của anh là đã có thể

dễ dàng ôm trọn tất cả, vậy thì vòng eo nhỏ bé đó làm sao mà chịu đựng được sự đau đớn của việc gãy xương?

Nghĩ đến đây, con người của Thẩm Gia Mộc càng sâu lắng, thờ dài, một tay kẹp điều thuốc, một tay cầm điện thoại, chờ đợi đến lúc âm thanh bên kia vang lên, Thẩm Gia Mộc mới thừa nhận, đời này anh thật sự không trốn thoát khỏi vòng tay của Lâm Tiểu Kiều. Tình yêu là một vòng luẩn quẩn, càng yêu thì lại càng thu nhỏ lại, cho đến khi trói thật chặt hai người cùng một chỗ, gần như là hợp hai thành một. Bây giờ cảm giác trong lòng của Thẩm Gia Mộc không phải là cùng Lâm Tiểu Kiều hợp hai thành một sao? Nếu không, tại sao người nằm trên giường bệnh là cô, thế nhưng anh lại cảm giác rất rõ ràng sự đau đớn?

“Ở đâu vậy?”

“Ở nhà ạ,” Lâm Tiểu Kiều cũng không biết Thẩm Gia Mộc đã nói chuyện này với Thẩm Gia Mộc, sắc mặt không chút thay đổi mà nói dối, “Làm sao mà anh lại rảnh rỗi như vậy?”

“Còn muốn lừa anh?” Thẩm Gia Mộc hừ lạnh một tiếng, trong lòng suy nghĩ vật nhỏ này còn rất hiểu chuyện, liền mềm nhũn như nước, giống như rơi vào một bầu trời mềm như nhung, “Bây giờ vết thương còn đau hay không? Gãy xương không thể di chuyển cho nên cố gắng nhẫn nhịn một chút...”

“Anh biết hết rồi?” Tròng mắt Lâm Tiểu Kiều có chút ảm đạm, “Anh sẽ không cảm thấy em vô dụng chứ, bị người khác đẩy có hai cái mà đã vào bệnh viện?”

“Em chăm sóc mình thật tốt cho anh, không nên suy nghĩ nhiều! Em cần phải hữu dụng làm gì? Có anh ở đây, cho dù em không biết làm gì hay có yếu ớt cũng không sao, anh ở bên cạnh sẽ che chở cho em, em sợ cái gì?” Dường như Thẩm Gia Mộc có chút kích động, nói xong câu này thì thở hỗn

hên, sau đó thấy bên kia không có một âm thanh nào lại bổ sung thêm một câu, “Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi chuyện đều giao cho Thẩm Gia Giai làm đi, em chỉ cần chú ý dưỡng thương tốt cho anh là được, chờ anh trở lại xem anh dạy dỗ em như thế nào! Chân tay mình thì nhỏ bé, anh cũng không dám ra sức dầy vò, vậy mà em còn tự mình chạy đi trêu chọc người đàn bà đánh đá như thế!”

“Anh biết cô ta là người đàn bà đánh đá? Trước kia anh đã gặp rồi sao?” Lâm Tiểu Kiều nhạy cảm cảm thấy giọng nói của anh vô cùng chán ghét, còn có cả chút quen thuộc.

Thẩm Gia Mộc chỉ ngừng lại một lát, rất nhanh liền trả lời cô: “Cô ta là chị gái của chồng của em họ anh, anh có thể không biết sao? Được rồi, nghỉ ngơi thật tốt cho anh, ít chơi điện thoại di động thôi, nếu thực sự buồn chán thì nói chuyện cùng Thẩm Gia Giai một chút. Em khiến anh yên tâm một chút thôi, còn có mấy tháng nữa là anh có thể trở lại rồi.”

“Còn lâu như vậy a...” Lâm Tiểu Kiều lẩm bầm một câu, thế nhưng lại rất khéo léo mà ừ một tiếng.

Cúp điện thoại được một lúc, vừa đưa Lâm Tĩnh Hảo ra ngoài thì Thẩm Gia Giai cũng trở lại, vừa rót nước cho Lâm Tiểu Kiều uống vừa nói: “Ngày mai Diệp Mặc sẽ đích thân đưa Diệp Vũ Nhu đến đây, em cũng đừng sợ, đến lúc đó mọi người đều ở đây, chị em cũng sẽ đến.”

“Vâng.” Nói thật, nghe Thẩm Gia Giai nói như vậy, trong lòng cô cũng có chút vui vẻ, ít nhất tổn thương này không phải là vô ích.

Ăn xong cơm tối, Tần Tĩnh cùng Thẩm Kiến Đan tới bệnh viện, mặc dù sắc mặt của Tần Tĩnh vẫn đen kịt như cũ, thế nhưng giọng nói lại mềm hơn mấy phần. Không lâu sau Lâm Tĩnh Hảo cũng đến, nhất thời, trong phòng bệnh náo nhiệt hơn hẳn. Tần Tĩnh nói chuyện với Lâm Tĩnh Hảo vô cùng vui vẻ, Thẩm Kiến Đan ngồi trên ghế salon xem tin tức, Thẩm Gia Giai

cùng Diệp Xa gọt táo, Diệp Dao nằm trên mép giường nói chuyện cùng Lâm Tiểu Kiều.

Ngoại trừ địa điểm không bình thường, tất cả những thứ khác đều có vẻ rất hòa hợp, không khí tốt đẹp này lúc Diệp Mặc đẩy cửa bước vào đã dừng lại ngay lập tức. Khi Diệp Xa nhìn thấy Diệp Vũ Nhu, theo bản năng liền kéo em gái lui về sau lưng mẹ. Thẩm Kiến Đan vẫn đang xem tin tức, Lâm Tĩnh Hảo đứng bên cửa sổ lạnh lùng nhìn Diệp Vũ Nhu, mà Tần Tĩnh lại là người đầu tiên không chịu đựng được.

Ngay cả Lâm Tiểu Kiều cũng không đoán trước được Tần Tĩnh sẽ động thủ, Diệp Vũ Nhu bị đánh đến ngất người, sững sờ nhìn Diệp Mặc, tiếp theo, Diệp Mặc cũng bị tát một cái.

“Ngày hôm nay một cái tát này là vì con gái của bác mà đánh, cháu xin chịu. Cho dù cuối cùng chuyện này được giải quyết như thế nào, cháu hi vọng sau này bác đừng can thiệp vào chuyện của cháu và Gia Giai nữa. Bác đã phá hủy cuộc hôn nhân của cháu một lần, trước kia nói cháu tự ti cũng được, nói cháu hèn yếu cũng không sao, lần này, tự cháu sẽ thực hiện, tự cháu sẽ bảo vệ thứ thuộc về mình!” Diệp Mặc lẳng lặng nói, cuối cùng nhìn thẳng vào ánh mắt của Tần Tĩnh, “Ai cũng đừng nghĩ sẽ phá hoại được!”

Thẩm Kiến Đan tắt tivi, nói với Thẩm Gia Giai: “Đi tới đỡ mẹ con về đây, cứ đứng ở cửa thì nói chuyện như thế nào?”

Diệp Mặc vẫn rất kính trọng đối với Thẩm Kiến Đan, nghe vậy liền đi tới trước mặt ông, động tác giọng điệu cũng rất kính cẩn: “Ba, chuyện này là lỗi của em gái con, làm liên lụy đến em dâu, con rất xin lỗi. Bây giờ con đưa em ấy tới đây nói lời xin lỗi, tất cả tiền chữa bệnh, cả nhà Diệp Vũ Nhu sẽ thanh toán.”

“Tại sao lại muốn em trả tiền? Em làm gì có tiền? Anh là thị trưởng, sao anh không trả?” Diệp Vũ Nhu vừa nghe là cô ta phải trả tiền thì liền kêu

lên.

“Cô lớn như vậy rồi? Đã xảy ra chuyện lại còn tìm anh trai?” Lâm Tĩnh Hảo chê cười một tiếng, còn nói, “Có chồng của mình còn không dựa vào, hết lần này tới lần khác toàn đi dựa vào anh trai, nói ra cũng không sợ người khác chê cười! Thật không biết mặt mũi dày đến độ nào, mới có thể nói những lời như vậy trước mặt nhiều người!”

Diệp Vũ Nhu còn chưa kịp nói lại đã nghe Diệp Mặc nói: “Sau khi trở về, con sẽ nói rõ ràng với cha mẹ con, từ nay về sau, chuyện của Diệp Vũ Nhu không liên quan gì đến con nữa. Đồng thời, đối với chuyện em ấy đánh chửi con của con, con sẽ làm thủ tục khởi tố ra tòa.”

Lời nói này đối với Diệp Vũ Nhu mà nói, đúng là một đả kích rất lớn, há hốc miệng khó có thể tin nhìn Diệp Mặc. Mà Thẩm Gia Giai ở bên cạnh nở nụ cười, đi tới, kéo Diệp Mặc về phía sau mình, tiến lên cho Diệp Vũ Nhu một cái tát: “Mấy năm kết hôn kia tôi nhìn cô đủ rồi! Dù sao cô cũng là em gái của anh ta, cho nên tôi mới liên tục chịu đựng, không ngờ rằng cô ngay cả một đứa trẻ nhỏ như vậy cũng xuống tay được. Diệp Vũ Nhu, cô có ngày hôm nay, tất cả đều là do cô tự chuốc lấy, tôi nói thật cho cô biết, hôm nay anh cô có quyết định này, chính là vừa rồi lúc ở trong bệnh viện tôi đã đề nghị!”

Trong khoảng thời gian ngắn Diệp Dao không hiểu rõ tình huống, nhìn cô hung ác bị đánh, vui mừng đến nỗi vung vẩy tay. Lâm Tiểu Kiều chạm một cái vào cái mũi nhỏ của cô bé, trong lòng vì Thẩm Gia Giai mà kêu được một tiếng, sau đó lên tiếng nói: “Diệp tiểu thư, không cần ngăn người ở đó, hay là cô trở về chuẩn bị xong chi phí đi, tôi thấy căn phòng này quá nhỏ, người trong nhà đến chăm sóc lại quá nhiều, hay là đổi một căn phòng to hơn nữa đi.”

Diệp Vũ Nhu hung hăng nhìn sang, lại nhìn Diệp Mặc, thấy anh không nhúc nhích, khóc đến mức bỏ chạy ra ngoài. Đúng lúc này Thẩm Kiến Đan

vẫn đang im lặng bỗng lên tiếng: “Vẫn còn muốn chạy sao?”

Lính cảnh vệ ở cửa vừa nghe thấy vậy, vội vàng ngăn Diệp Vũ Nhu lại. Ánh mắt của mọi người cũng tập hợp trên người Thẩm Kiến Đan, ông cụ đứng lên, đi tới bên giường bệnh, tùy ý mà cầm một quả táo trên đầu giường nhét vào trong tay Lâm Tiểu Kiều: “Đánh con dâu của tôi, mới có dễ dàng như vậy mà đã muốn chạy?”

Lâm Tiểu Kiều hiểu ý rất nhanh, con người đảo hai cái, cảm thán thì ra ông cụ mới là người bệnh vực mình nhất ở Thẩm gia. Cô cũng không ngại ngừng kiểu cách, trực tiếp ném quả táo về phía Diệp Vũ Nhu. Đầu vai bị đập trúng, Diệp Vũ Nhu cũng chỉ có thể đứng yên. Lâm Tĩnh Hào buồn cười, thay Lâm Tiểu Kiều kéo kéo chăn, nhìn về phía mọi người nói: “Tôi tiền Diệp tiểu thư...”

Dĩ nhiên là Diệp Vũ Nhu sẽ không cho đó là ý tốt của cô, vội vàng kéo Diệp Mặc đi, thế nhưng Diệp Mặc lại lùi về phía sau, đứng sau lưng Thẩm Gia Giai không nói gì. Lâm Tĩnh Hào vẫn cười như cũ dẫn cô ta ra ngoài, chẳng qua là cửa vừa mới đóng, người trong nhà liền nghe thấy tiếng vang của hai bàn tay cùng với tiếng khóc của Diệp Vũ Nhu...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Xóa Bỏ Hiếu Lành Lúc Trước.

Lúc Lâm Tĩnh Hảo trở lại, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, giống như không có phát sinh việc gì, cầm túi lên chào tạm biệt. Trong lòng Lâm Tiểu Kiều vẫn đang suy nghĩ chuyện của chị và Lục Nham cho nên kéo chị lại nói là muốn nói chuyện. Thấm Gia Giai thấy vậy, cũng lên tiếng chào rồi dắt con trai con gái ra ngoài, Diệp Mặc nhìn Thấm Kiến Đan gật đầu một cái rồi vội vàng đuổi theo. Tần Tĩnh nhìn tình huống này lại bắt đầu nhú mày, Thấm Kiến Đan đứng dậy chuẩn bị về nhà, bà cũng đành phải đi theo.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, lại có chút không buông tha mà nhìn chăm chăm lẫn nhau trong chốc lát. Lâm Tĩnh Hảo lấy cớ muốn gọi điện thoại cho nhà rồi chạy ra ngoài, một lát sau khi quay trở lại, trong tay còn cầm một chiếc gối, cô bảo Lâm Tiểu Kiều hơi ngẩng đầu lên rồi đặt chiếc gối lên trên chiếc gối lúc đầu. Gối của bệnh viện không mềm bằng gối trong nhà, Lâm Tiểu Kiều nằm một ngày sẽ rất khó chịu, chẳng qua là ngại nói với Thấm Gia Giai, vậy mà Lâm Tĩnh Hảo lại chú ý thỉnh thoảng cô lại đổi tư thế nằm. Trong lòng Lâm Tiểu Kiều ấm áp, bức tường chắn ở giữa cũng bị sụp đổ, cô mở miệng trước tiên.

“Chị, chị ngồi xuống trước đã, tối nay chúng ta cùng tâm sự một chút.”

Lâm Tĩnh Hảo không khỏi hoảng sợ, cô biết nếu Lâm Tiểu Kiều nói “tâm sự một chút” là sẽ nói về vấn đề gì, chính là chuyện của cô và Lục Nham, cô lúc nào cũng theo bản năng mà trốn tránh. Trong một thế giới rộng lớn như thế này, chia tay cũng không phải là một chuyện đáng xấu hổ, nhưng đối với Lâm Tĩnh Hảo mà nói, Lục Nham chia tay với cô khác hoàn toàn

khi cô và Thẩm Gia Mộc chia tay nhau. Người đầu tiên là cô bị vứt bỏ, còn người thứ hai chẳng qua là cô chủ động vứt bỏ mà thôi, đó chính là một loại sỉ nhục.

“Không có gì hay để nói chuyện cả, em vẫn là nên đi ngủ sớm một chút đi, nếu nửa đêm không thoải mái thì có thể gọi chị.” Ánh mắt của Lâm Tĩnh Hảo căn bản cũng không dám nhìn vào mặt của Lâm Tiểu Kiều, chỉ sợ nhìn thấy bất kì vẻ mặt khinh bỉ nào.

“Cho tới bây giờ chị lúc nào cũng như thế này, chuyện này thì có cái gì đâu? Không phải chỉ là chia tay thôi sao, mỗi một ngày trên thế giới này đều có hàng ngàn hàng vạn người yêu nhau chia tay, nếu ai cũng giống như chị, thế thì không phải là buồn đến mức khóc ra cả một Thái Bình Dương à?” Lâm Tiểu Kiều được Thẩm Gia Mộc cưng chiều cho nên không hề sợ hãi rụt rè nữa mà là một bộ dáng rất quả quyết.

Lâm Tĩnh Hảo vẫn cúi thấp đầu, trong mắt đã bắt đầu ứa nước mắt, nhưng vẫn dè nén lại. Cơ thể của Lâm Tiểu Kiều không thể chuyển động, nhưng cô vẫn cố chấp đưa tay ra muốn cầm tay chị. Lâm Tĩnh Hảo thấy vậy, tiến lên ngồi cạnh mép giường của cô, mặc cho mu bàn tay lạnh như băng của mình bị bàn tay nóng ấm mềm mại của cô bao phủ.

“Chị, hôm nay chúng ta nói ra hết những lời trong lòng mình đi.” Con ngươi của Lâm Tiểu Kiều lóe sáng, Lâm Tĩnh Hảo cúi thấp đầu nhìn thật kĩ, lại thấy so với những vì sao trên bầu trời đêm ánh mắt ấy còn sáng hơn vài phần, “Em biết, từ trước tới nay trong lòng chị vẫn có cô em gái này. Em nói thật một câu, chị ngàn vạn lần đừng trách em, thật ra thì, cảm giác của em và chị không hề khác nhau lắm. Chị đừng nhìn vào phần lớn thời gian em cười với chị, chuyện gì mà phải cùng chị tranh giành bất hòa thì trong lòng em ghét chị chết đi được!”

Ngón tay của Lâm Tĩnh Hảo giật giật, cái gì cũng không nói, cô không có tư cách để yêu cầu Lâm Tiểu Kiều phải tôn trọng cô, giống như trong

lòng cô thỉnh thoảng cũng sẽ lóe lên một số ý tưởng đen tối đối với Lâm Tiểu Kiều. Lâm Tiểu Kiều giương mắt nhìn chị một chút, lại quay đầu nhìn chăm chăm khoảng trống bên cạnh trên giường, cười nói:

“Thế nhưng, coi như em ghét chị hơn nữa, cũng không hi vọng chị gặp phải chuyện gì, em cũng không thể thờ ơ chỉ ngồi xem mà không làm gì được. Em biết chắc chắn rằng trong lòng chị cũng giống như em, tuy rất ghét em, nhưng một khi em gặp phải nguy hiểm, chị cũng sẽ không phũ tay mặc kệ, Diệp Vũ Nhu không phải là một ví dụ rất tốt sao?”

Lâm Tiểu Kiều nói xong những lời này cũng không lên tiếng nữa, cô vẫn luôn chờ Lâm Tĩnh Hảo đáp lại. Trong lòng cô hiểu rõ, mình đang đánh vào mặt tâm lí, thế nhưng cô cũng không phủ nhận rằng bên trong thật sự chứa những lời quan tâm chân thành, hơn nữa tuyệt đối không chỉ chiếm một phần rất ít. Chẳng qua là cho tới bây giờ Tần Tĩnh vẫn giữ cái thái độ đó, mà ở nhà mẹ đẻ người cô có thể trông cậy cũng chỉ có Lâm Tĩnh Hảo, cô thật sự rất hi vọng có một chỗ dựa vững chắc để mình không phải mệt mỏi, cho dù chỉ là an ủi trong lòng. Dù sao thì Thẩm Gia Mộc, Thẩm Gia Giai cũng là con của Tần Tĩnh, tình cảm mẹ con sẽ trở thành lợi thế lớn nhất của bà ta. Hơn nữa, cô chưa từng có ý nghĩ muốn kéo hai người họ vào, chẳng qua là cô nghe xong những lời của Diệp Mặc thì càng thêm vội vã muốn duy trì cuộc hôn nhân của mình mà thôi, đây là lần đầu tiên cô ra sức thực hiện một việc gì đó, vật quý báu nhất trên đời này của cô, cô sẽ không thể trơ mắt nhìn nó bị phá hủy!

Lâm Tĩnh Hảo nhìn nhìn Lâm Tiểu Kiều, chậm rãi nói: “Giống như em nói vậy, đúng là chị rất ghét em, bởi vì dựa theo tình hình trước mắt hiện nay, dường như mọi chuyện em đều vượt qua chị, loại cảm giác thất bại này thật không tốt. Thế nhưng, em cũng là em gái của chị, là em gái cùng một cha mẹ sinh ra, nhìn em bị người khác đánh đến mức bị thương, chị làm sao có thể nhẫn tâm như vậy? Tiểu Kiều, vì em ghét chị, cho nên đó cũng giống như lí do mà Lục Nham chia tay với chị vậy. Chị chính là một người như

thế, kiêu ngạo đến mức cảm thấy tất cả mọi người bên cạnh mình chẳng qua chỉ là một con kiến ở dưới lòng bàn chân, rất tầm thường. Kết quả, chính sự kiêu ngạo của chị lại trở thành một trò cười cho thiên hạ.”

Lâm Tiểu Kiều nắm thật chặt tay của chị: “Chị có biết tại sao em và Thẩm Gia Mộc mới quen nhau không lâu, thời gian gặp mặt cũng rất ít, thế nhưng tình cảm của anh ấy đối với em lại càng ngày càng sâu đậm hơn không? Chị, đàn ông cũng có sự kiêu ngạo của họ, hào quang của chính mình, không có người nào nguyện ý để cho ánh hào quang đó bị người khác che mất. Hơn nữa, chị quá để ý đến những thứ khác, trái lại bọn họ sẽ cảm thấy có phải chị không quan tâm đến bọn họ hay không, phần lớn thời gian đàn ông đều giống như đang ôm một bình dấm chua trong lòng vậy, lúc không có chuyện gì mà chỉ cần mình thích thì cũng sẽ uống hai ngụm!”

Lâm Tĩnh Hảo bị câu nói cuối cùng của cô chọc cười, liền trở thành một cái máy nói chuyện, do đó hai người tâm sự đến tận nửa đêm. Lâm Tiểu Kiều cảm giác đôi mắt nặng trĩu, ngủ thẳng đến chín giờ sáng, không biết là Lâm Tĩnh Hảo trở về lúc nào, khi cô mở mắt ra, Diệp Dao đã nằm ở mép giường.

Lâm Tiểu Kiều cười ngượng ngùng, sờ khuôn mặt của Tiểu Dao Dao, cô bé nhỏ hét lên lùi về phía sau, trong miệng vẫn còn kêu “Mợ không rửa mặt không sạch sẽ”. Thẩm Gia Giai giúp Lâm Tiểu Kiều rửa mặt xong lại đút đồ ăn sáng cho cô ăn, vừa mới dọn dẹp xong, Diệp Mặc lại dẫn theo Diệp Vũ Nhu tới.

Nhìn dấu vết trên mặt cô ta, chắc là vừa mới khóc, Thẩm Gia Giai căn bản là không để cô ta vào trong mắt, từ đầu đến cuối đều làm việc trong tay. Diệp Vũ Nhu nhìn về phía cô bĩu môi, đi tới mép giường nói: “Tiền viện phí tôi đã trả trước một phần, cô muốn đổi phòng bệnh, tôi cũng nói với bệnh viện rồi, tiền cũng đã nộp đủ.”

Lâm Tiểu Kiều không muốn để cho Diệp Mặc khó chịu, cho dù phải nhìn về phía gương mặt trát son phấn dày cộp như muốn nôn mửa, thế nhưng cô vẫn gật đầu cười. Thấm Gia Giai đi tới, đẩy Diệp Vũ Nhu ra, ngồi cạnh giường bệnh tết tóc cho con gái. Diệp Vũ Nhu cũng cảm thấy bẽ mặt nên rời đi, Diệp Mặc nán lại nhìn về phía Lâm Tiểu Kiều cười áy náy, tiến lên kéo Thấm Gia Giai. Người nọ uốn éo người không thèm để ý tới anh, Diệp Mặc đành phải đổi hướng sang con gái, ôm con gái cướp đi, Thấm Gia Giai dậm chân, lập tức đi theo.

Lâm Tiểu Kiều nằm lỳ trên giường buồn bực cười rộ lên, cười một lát lại bắt đầu rử mắt xuống, Thấm Gia Mộc còn mấy tháng nữa mới có thể trở về đây...

Ba tháng sau, ở một nơi nào đó.

“Mảnh đất này, chắc chắn phải có một tay súng bắn tĩa nằm ở đây, quân xanh không lấy được cờ, buộc phải hành động ở chỗ đó. Mảnh đất này chính là địa bàn của chúng ta, cậu không cảm thấy vậy bắt bên trong rồi bắn chết thoải mái hơn sao?” Ngón trỏ của Thấm Gia Mộc chỉ vào một điểm đỏ được đánh dấu rồi khoanh tròn chỗ ấy, cười rất quý quái.

Doanh trưởng tiểu đội hai ở bên cạnh nghe vậy vỗ tay, nhảy lên nhảy xuống bắt đầu bố trí: “Được được, sắp xếp người của tiểu đội các cậu đi đi, người của các cậu nghịch súng là thành thạo nhất rồi!”

“Tôi nói là muốn bố trí người của tôi lúc nào?” Thấm Gia Mộc cười một tiếng, “Đối phó với quân xanh, dùng người của tiểu đội hai không phải là đủ rồi sao? Hơn nữa, tổng hợp thực lực của người trong doanh trại tiểu đội một cũng không biết là mạnh hơn bao nhiêu so với doanh trại tiểu đội hai của cậu, lúc sau sẽ xuất hiện tình huống gì cũng không ai nói trước được, bố trí chiến lược cuối cùng cũng rất quan trọng, đương nhiên phải là doanh trại tiểu đội một tiếp nhận vụ này!”

“Tôi thềm vào!” Doanh trưởng tiểu đội hai mắng một tiếng, “Tôi mà là đầu đạn sao!”

“Lão Nhị, là quân tiên phong nha!” Thẩm Gia Mộc vỗ vỗ bờ vai cậu ta.

“Tôi biết mà, Thẩm Lão đại cậu không muốn để cho tôi chiếm được lợi thế, số mệnh của tôi chính là như vậy!” Doanh trưởng tiểu đội hai đi ra ngoài một lát liền truyền đến một hồi gào thét, “Tiểu đội hai, toàn thể sẵn sàng...”

Doanh trại tiểu đội hai tổng cộng có năm người mai phục ở mảnh đất kia, còn lại thì dẫn dắt quân xanh vào vị trí để thuận tiện cho tầm nhìn của tay súng bắn tỉa nguy trang, những người khác cũng đi theo doanh trưởng tiểu đội hai lén lút đến gần bộ phận chỉ huy của quân xanh, mà Thẩm Gia Mộc thì bố trí một nhóm người ở tiểu đội một coi chừng tại bộ phận chỉ huy của mình, đồng thời sắp xếp mấy tên lính trinh sát lén đi thu thập thông tin ở phía trước, mình anh cũng dẫn theo mấy người đuổi theo doanh trưởng tiểu đội hai.

Đoàn trưởng ngồi trong bộ phận chỉ huy, nhìn bóng lưng rời đi của Thẩm Gia Mộc, nhìn về phía Tham mưu trưởng cười cười: “Vẫn là chính ủy có biện pháp, mới câu nói đầu tiên đã dễ dàng khiến cho toàn bộ khả năng tiềm tàng vô tận của Thẩm Gia Mộc bộc lộ ra! Ha ha... Không nhìn ra được tên nhóc này thực sự rất yêu vợ, còn muốn ngựa không ngừng vó mà trở về nhà.”

Đến gần địa bàn của quân xanh, doanh trưởng tiểu đội hai cầm ống nhòm nhìn về phía trước, xoay người lại hỏi Thẩm Gia Mộc: “Rốt cuộc là bộ phận chỉ huy của bọn họ ở đâu vậy? Chỉ thấy một đám người lác lác ở bên ngoài, quan trọng là tìm ra bộ phận chỉ huy, so với một đoàn thể thì hẳn bộ phận chỉ huy chơi vui hơn nhiều!”

Thẩm Gia Mộc mím chặt môi, nhìn mấy người thừa thớt đi loanh quanh trên đỉnh núi, nhìn cũng giống như một bộ phận chỉ huy. Thế nhưng, trước cửa bộ phận chỉ huy lại rêu rao mấy người như vậy, điểm đáng ngờ này thật sự là quá lớn. Lúc nhìn lại, Thẩm Gia Mộc lại phát hiện có người lượn quanh chân núi phía sau, một lúc lâu sau trở ra ngoài thì trong tay giống như là cầm một vật gì đó.

Gần như là ngay lập tức, Thẩm Gia Mộc đã biết sau chân núi kia nhất định là bộ phận chỉ huy! Anh dẫn theo người lượn quanh đi về, mặt khác cũng chính là tiến về phía bộ phận chỉ huy của quân xanh, một lần hành động đã bắt được quân địch ở bộ phận chỉ huy. Đoàn trưởng Hồng quân (*) cười xoa xoa tay, chỉ kém bước tiến lên cho Thẩm Gia Mộc một cái ôm mạnh mẽ.

(*) : Quân Giải phóng nhân dân Trung Quốc, Hồng quân công nông Trung Quốc.

“Đoàn trưởng, khi nào thì tôi có thể trở về?”

“Ít nhất là phải sau lễ chúc mừng đã, cậu chính là đội trưởng mà!”

“Uống nhiều quá lúc trở về bà xã sẽ không vui, tôi phải đi trước đã, chuyện quét dọn chiến trường đành giao lại cho bọn họ vậy.” Thẩm Gia Mộc nói xong đã không thể chờ đợi mà bắt đầu chạy ra ngoài, chạy tới kéo chính ủy từ trên xe xuống, ngồi lên buồng lái đạp chân ga lái ra ngoài.

Lúc lái đến nhà Thẩm Gia Giai, người một nhà đang ăn cơm tối, Diệp Xa chạy tới mở cửa, lúc cậu nhóc vừa nhìn thấy anh, miệng mở to thành hình chữ “o”, giống như là muốn xác định lại, cậu bé còn hung hăng dụi dụi mắt, sau đó lớn tiếng kêu lên: “Cậu trở về!”. Tiếp theo, Diệp Dao chạy ra, bổ nhào vào người của Thẩm Gia Mộc.

Thẩm Gia Mộc ngăn hai đứa trẻ lại: “Trên người cậu có rất nhiều bùn, cũng phải mấy ngày không tắm rồi, đừng tới đây, mợ các con đâu?”

“Mợ đang làm cơm trộn cho con!” Diệp Dao nhón chân trả lời ngọt ngào, “Đó là bên trong có rất nhiều thức ăn, ăn rất ngon!”

“Đồ quý ham ăn!” Thăm Gia Mộc véo véo chóp mũi của cô nhóc, bắt đầu đi vào trong nhà, hai đứa trẻ che miệng vui vẻ đi theo sau, Lâm Tiểu Kiều đang bận rộn trộn cơm cho Diệp Dao, chỉ ngẩng đầu hỏi đơn giản rằng anh có ăn cơm hay không, trong lòng Thăm Gia Mộc có chút không thoải mái với sự lạnh nhạt của cô, vẻ mặt trầm xuống, lắc đầu một cái.

Lâm Tiểu Kiều trộn xong cơm cho Dao Dao, cô lại xới thêm một chén cơm nữa bưng đến trước mặt Thăm Gia Mộc. Anh cởi khuy áo, nói: “Tắm trước đã, cả người bẩn thỉu, em lên lầu tìm quần áo giúp anh.”

Ai ngờ, hai người vừa mới vào phòng, Thăm Gia Mộc liền xoay người một cái đè cô ở trên tường, đèn cũng không bật, hai người cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nhau trong bóng tối. Thân thể của anh phập phồng rõ ràng, đồng thời cũng nghe thấy tiếng thở gấp nồng đậm. Dừng một chút. Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy tư thế như vậy quá xấu hổ, liền đưa tay đẩy anh ra, lại bị anh một tay bắt được.

“Anh rất nhớ em.” Nói xong câu này, anh liền chuẩn xác mà ngậm đôi môi của cô, mở miệng hôn xuống...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Gặp Lại Sau Cuộc Chia Tay Nhỏ.

Mới mấy tháng không gặp, trong lòng Lâm Tiểu Kiều cũng nhớ anh kinh khủng, chẳng qua là so với đàn ông thì da mặt của phụ nữ mỏng hơn rất nhiều, hơn nữa dưới lâu còn có một người lớn và hai đứa trẻ đang ở đó. Cô định phản kháng nhưng lại từ từ bị lạc giữa những kích thích của anh, không biết từ lúc nào mười ngón tay của cô đã bắt đầu vuốt ve trên bờ vai anh, Thấm Gia Mộc bị cô trêu ghẹo lại càng thêm bốc cháy, bàn tay lần theo eo của cô vuốt ve lên xuống. Trong lúc ý loạn tình mê, cô thở hỗn hển kéo ra chút khoảng cách, vỗ vỗ cánh tay của anh: “Đi tắm đi... Trên người tất cả đều là bùn đất... Chị anh và mọi người vẫn còn chờ ở dưới đó.”

Thấm Gia Mộc không nghe theo, bĩu môi lầm bầm nói cái gì đó, lại tiếp tục hôn xuống, lưỡi của anh nóng đến khó tin, cô có cảm giác như mình bị anh ngậm mút vờn quanh đến mức sắp tan ra vậy. Nước bọt của anh thấm ướt miệng cô, khiến miệng cô càng thêm trơn trượt, anh khẽ dừng trên vòm họng của cô, lúc đang dây dưa cùng đầu lưỡi cô thì anh bỗng trượt qua nó mà liếm quanh khoang miệng.

“Đi tắm...” Trong miệng phát ra âm thanh xấu hổ khác thường, thậm chí Lâm Tiểu Kiều còn không dám mở miệng, chỉ có thể ô ô a a mà đẩy anh ra.

Thấm Gia Mộc đang hôn hăng say lại bị cô chặt đứt như vậy, cau mày nhìn cô một lát, anh quả quyết ôm eo cô mang vào trong phòng tắm. Lâm Tiểu Kiều hiểu ý anh là gì, nhìn gương mặt bình tĩnh của anh cô cũng biết rằng tối nay nhất định chạy không thoát, cho nên cô liền ngừng lại, vô lực mà đập anh một cái.

Ngay cả quần áo của cô Thẩm Gia Mộc cũng không thềm cởi, trực tiếp ném cô vào trong bồn tắm. Lâm Tiểu Kiều rên lên một tiếng, đốt xương sống cuối nơi vết thương cũ đau đến mức khiến cô phải nhe răng. Thẩm Gia Mộc lập tức phản ứng lại, dường như sức lực của anh hơi mạnh, thấy cô cau mày, tay cũng đỡ ở eo, toàn thân toát mồ hôi lạnh, anh nhào tới cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vội vàng hỏi thăm.

Dáng vẻ lo lắng của anh ở ngay trước mắt, rõ ràng anh quan tâm như vậy, rõ ràng cô chỉ cần nhắm mắt dùng trái tim để cảm thụ cũng giống như chạm được vào nó. Cô cắn môi lắc đầu một cái, vươn tay vuốt ve khuôn mặt của anh, một lần lại một lần chuyển động, cuối cùng cô dừng lại trên đôi môi của anh mà từ từ vãn vê.

“Thẩm Gia Mộc, chúng ta mới kết hôn có mấy tháng? Vậy mà em cảm thấy dường như đã rất lâu rồi... Em là một người hay nhớ nhưng suy nghĩ, thế nhưng lại rất bạc tình bạc nghĩa, ở Lâm gia hơn hai mươi năm, một chút tình cảm đối với căn nhà đó cũng không có. Lúc kết hôn, nói đi là đi, hoàn toàn không có một chút cảm giác lưu luyến nào. Thế nhưng anh vừa đi có mấy tháng, nỗi nhớ lại giống như rau hẹ đang ra hoa vậy, cắt đi một đoạn lại dài ra một đoạn, tại sao vậy chứ?”

Trong lòng Thẩm Gia Mộc như bị một cái gì đó chạm phải, máu trong người chấn động đến mức nhanh chóng dâng lên: “Bởi vì bọn họ không đáng để em lưu luyến...”

“Vậy thì tại sao anh lại đáng để em lưu luyến?”

“Bởi vì anh yêu em!” Thẩm Gia Mộc vừa nói xong liền giữ gáy của cô lại, cách giữa vách ngăn của bồn tắm mà quấn quít hôn lấy cô.

Không có người phụ nữ nào có thể ngăn cản chính mình khi nghe người đàn ông nói ra ba chữ đầy sức quyến rũ này, Lâm Tiểu Kiều cũng là một người phụ nữ bình thường, cô giống như một cô gái đang yêu vậy, cô đang

mong chờ tình yêu đến, cô chờ đợi có thể được nghe từ chính đôi tai của mình lời nói tượng trưng cho lời cam kết mãi mãi kia. Và giờ phút này đây, Thẩm Gia Mộc đã làm được, cho dù lúc này trên mặt anh mọc đầy râu, khắp người thì bẩn thỉu, thế nhưng cô vẫn cảm thấy người đàn ông của mình đẹp trai không cưỡng nổi, tưởng như là muốn lấy mạng của người ta vậy!

Một khi môi lưỡi đã giao chiến thì sẽ không thể ngăn cản được, Thẩm Gia Mộc gần như là thô bạo mà xé rách quần áo trên người Lâm Tiểu Kiều, bây giờ đang là mùa hè, quần áo vốn rất mỏng, xé chưa được hai cái đã bị Thẩm Gia Mộc cởi ra. Anh tiện tay ném vào trong bồn tắm, sau đó thì tự mình cởi quần áo cho mình. Khóe mắt Lâm Tiểu Kiều ẩm ướt, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng giống như một đóa hoa kiêu diễm, trong bồn tắm không có nước, cô rất dễ dàng đứng lên, vươn tay ôm cổ của anh, đôi môi đỏ mọng hôn tới.

Thẩm Gia Mộc tiếp tục cởi nút áo, bởi vì cô mút đầu lưỡi của anh mà anh phải hé miệng ra. Đợi đến khi quần áo trên người được cởi xong, cả hai người đều cùng khóa thân. Lúc nhìn nhau, Thẩm Gia Mộc vươn đôi tay nóng rực như lửa đặt trên vòng eo của cô, sau đó sải bước vào trong bồn tắm, ôm cô ngồi xuống, lại thuận tay mở vòi nước nóng.

Nước ấm từ trên chảy xuống gội lên người, sáng khoái đến mức mỗi một lỗ chân lông cũng kêu gào nở ra. Lâm Tiểu Kiều tựa vào trước ngực của Thẩm Gia Mộc, ngược đầu rên bên cổ anh tựa như một chú mèo con. Thẩm Gia Mộc vùi đầu vào hõm vai của cô, tinh tế mà gặm cắn, lưu lại một chuỗi dấu răng ngay ngắn thẳng hàng. Tay của anh du ngoạn ở trước ngực cô, đợi đến lúc ngón tay dừng lại ở giữa hai vệt hồng nho nhỏ thì anh chọt giống như một cậu nhóc tinh nghịch phát hiện ra niềm vui thú trong trò chơi, thỉnh thoảng kẹp một cái, thỉnh thoảng lại kéo nhẹ mà đùa giỡn.

Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy trong cơ thể như có ngọn lửa đang thiêu đốt, cô nóng đến mức rất khó chịu, chỉ hi vọng có thể kéo anh cùng cháy với cô.

Thẩm Gia Mộc đổi tay, dùng móng tay gãi nhẹ đầu nhọn mềm mại kia, bụng Lâm Tiểu Kiều co rụt lại, ưỡn nửa người ra, vì vậy cho nên phía dưới trào ra một ít chất lỏng trong suốt.

Cô có chút lúng túng nhẹ nhàng di chuyển hai chân muốn che kín phong cảnh xấu hổ này, Thẩm Gia Mộc lại cười cười đẩy hai đầu gối của cô ra. Lâm Tiểu Kiều xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng bừng, vươn tay bắt lấy tay anh, Thẩm Gia Mộc cũng theo sức lực của cô mà rời khỏi hai đầu gối, cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm, tay của anh lại chạy vào giữa hai chân của cô.

Địa phương mềm mại kia được anh bao trọn trong lòng bàn tay, lửa nóng cùng lửa nóng kết hợp chung một chỗ thì sẽ có cảm giác gì đây? Đó giống như là hai luồng lửa nóng hợp lại thành một lan ra địa phương mẫn cảm nhất, mà cùng một lúc tất cả tứ chi của cô cũng giống như được đổ đầy rượu. Toàn thân nóng hừng hực, Lâm Tiểu Kiều trở tay ôm lấy đầu của Thẩm Gia Mộc. Cổ của hai người rúc vào nhau, sinh động giống như một đôi yêu nhau đang đóng cảnh uyên ương vậy. Một tay của anh đặt sẵn ở eo của cô khiến cô dựa về phía sau, một tay khác lại thăm dò giữa hai chân của cô mà vân vân nhào nặn, mà hai tay của cô xuyên qua tóc anh, nắm thật chặt, hai người cũng hôn thật sâu...

Khi hai người đang dây dưa khó dứt thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Diệp Xa cũng kêu to: “Mợ ơi mợ, mau ra đây đi, con còn muốn ăn cơm trộn nữa, mợ mau ra ngoài đi.”

Lâm Tiểu Kiều kinh ngạc, vội vàng đẩy Thẩm Gia Mộc ra, vươn tay lấy khăn tắm trên giá treo bên cạnh. Đáy mắt của Thẩm Gia Mộc cũng nhanh chóng biến thành xanh biếc trầm tĩnh, vừa cúi đầu nhìn, nơi đó đã sớm dựng đứng, anh ngồi dậy kéo hông của cô dâu nhỏ, cô liền ngã lên trên người anh.

“Làm gì vậy? Xa Xa còn ở bên ngoài đấy, sao anh không nhìn tình huống gì thế?” Lâm Tiểu Kiều gấp đến độ đánh vào vai anh một cái.

“Tình huống? Đây không phải là tình huống tốt sao? Chúng ta ở trong phòng ngủ của mình, ở trong bồn tắm, em cũng không mặc quần áo, bà xã, năng lực kiểm chế của anh không có tốt như em tưởng tượng đâu.” Thẩm Gia Mộc cười cười, bàn tay lại bắt đầu không thành thật mà đi vào, âm thanh ngoài cửa cố chấp truyền đến, Lâm Tiểu Kiều sợ đứa trẻ nghe thấy âm thanh gì cho nên không chịu phối hợp cùng anh, cô liều mạng giãy giụa.

Con người của Thẩm Gia Mộc buồn bã, một tay giữ vai của cô ép về phía anh, một tay khác thì trực tiếp tách phía dưới đã ướt nhẹp kia ra, ngón trỏ dút khoát đi vào. Rốt cuộc cũng vào được! Lâm Tiểu Kiều cứ như vậy ngồi trên ngón tay của anh, xấu hổ đến muốn chết. Thế nhưng hết lần này tới lần khác cơ thể lại hưởng thụ sung sướng, cô lắc mông muốn đứng dậy, anh cũng không ngăn cản, chờ đến lúc ngón tay chỉ còn một đốt ở bên trong, anh lại kéo cô xuống, vui mừng không dứt...

Lâm Tiểu Kiều chỉ cảm thấy một giây kia, tất cả mọi cảm giác cũng chỉ tập trung vào chỗ nhạy cảm đó, ngón tay của anh tiến vào, ngón tay của anh gãi nhẹ, ngón tay của anh đè ép. Khi tiếng rên rỉ phá tan cổ họng, Thẩm Gia Mộc cũng không nhịn được nữa, rút ngón tay tràn đầy nước ra, nâng chân của cô lên, giống như là thầy tu ngồi thiền mà ngồi vào chỗ của mình, dùng cái to lớn đã sớm sưng tấy đến mức nổi đầy gân xanh mà nhắm ngay vào cánh hoa của cô.

“Ngoan, để nó đi vào, đừng để em bị thương.”

Lâm Tiểu Kiều ngượng ngùng quay đầu nhìn anh một cái, lại cúi đầu nhìn cái kính người đó, miệng hít một hơi khí lạnh, để nó từ từ dẫn dắt tiến vào trong cô. Mới vào được một ít mà Thẩm Gia Mộc đã cảm giác được thịt mềm từ bốn phương tám hướng nhào tới siết thật chặt đỉnh đầu, càng không ngừng đẩy anh ra bên ngoài. Anh cũng hít một hơi khí lạnh, dừng lại ngang hông, cứ như vậy chịu đựng cô.

Vì cô đơn mấy tháng cho nên trong khoảng thời gian ngắn như vậy cô không chịu nổi sự mãnh liệt của anh, vì vậy cô dùng đau đớn để biểu hiện sự bất mãn của mình. Lâm Tiểu Kiều khóc lên, liên tục kêu đau. Thẩm Gia Mộc không thu lại được, vừa liếm nước mắt của cô vừa dùng sức kích thích, Lâm Tiểu Kiều vừa di chuyển một cái, hai chú tiểu bạch thỏ trước ngực liền dao động khiến mắt anh hoa lên, vẫn giữ tư thế đó, xoay một vòng, mặt đối mặt, anh liền cắn lên nơi mềm mại ngon miệng kia một cái. Đầu lưỡi thấm ướt nhũ hoa, thậm chí thỉnh thoảng Thẩm Gia Mộc còn ngậm trong miệng bú mút vài cái. Đầu óc cô run rẩy, choáng váng đến mức sung huyết.

Lâm Tiểu Kiều lấy tay che miệng, bộ dạng nức nở nhìn Thẩm Gia Mộc máu nóng sôi trào, giữ cô ra vào càng lúc càng thêm dùng sức, cuối cùng Lâm Tiểu Kiều không chịu nổi nữa, khóc lóc kêu to: “Không muốn... Sâu như vậy... Nặng như vậy...”

Làm sao mà Thẩm Gia Mộc quản được nhiều như vậy, anh ôm eo để cô ở trên hông của mình, di chuyển ra vào, không lâu sau, Lâm Tiểu Kiều liền xụi lơ ở trên người anh. Trong đầu có sắc trắng lóe lên, màu sắc chói mắt kia mang đi tất cả mọi ý thức của cô, cuối cùng chỉ bằng bản năng mà cô co rụt phía dưới lại kẹp chặt lấy anh.

Hô hấp của Thẩm Gia Mộc càng ngày càng nặng nề, về sau rên lên vài tiếng, muốn rút ra, lại bị Lâm Tiểu Kiều giữ lại. Anh ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn cô, cô cười cười, trên mặt tràn đầy mồ hôi cùng nước mắt đan xen vào nhau, hôn lên đôi môi của anh nói trước: “Ở bên trong đi, em sẽ sinh cho anh một cục cưng.”

Hai người không ngừng hôn nhau đứng lên, Thẩm Gia Mộc rút nơi đã thu nhỏ trở lại ra, sau đó ôm cô vào trong ngực hôn từng cái từng cái. Lâm Tiểu Kiều mệt mỏi đến mức ngay cả mắt cũng không muốn mở ra, tựa vào trong ngực đi theo anh. Thẩm Gia Mộc vuốt ve cô một lúc lâu, hỏi: “Tại sao đột nhiên lại nhớ tới chuyện sinh em bé?”

“Em muốn có con, hơn nữa mẹ anh cũng rất mong chờ.”

“Không phải là còn có Xa Xa và Dao Dao chơi đùa cùng mẹ sao? Anh thì không vội, đợi thêm mấy năm nữa đi, qua mấy năm nữa, bây giờ em còn nhỏ.”

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều rơi lộp bộp, xem ra là anh thật sự không muốn, mới vừa rồi còn nóng hừng hực thì bây giờ trái tim giống như bị dính phải một trận mưa lớn vậy, trong nháy mắt chợt lạnh như băng...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vợ Chồng Khai Thông.

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều rất khó chịu, không phải là đau lòng mà là mất mát, cô cho rằng anh cũng sẽ thích trẻ con, nhân lúc bây giờ còn trẻ sinh một cục cưng chỉ thuộc về riêng hai người, kỳ vọng đẹp đẽ như vậy đã xuất hiện trong đầu cô vô số lần, bây giờ anh lại tự tay đập những mong ước đó trở thành tan nát.

Thẩm Gia Mộc ôm cô, lại hôn xuống, nhìn dáng vẻ cô như vậy anh lại có suy nghĩ muốn làm thêm một lần nữa. Lâm Tiểu Kiều nghiêng đầu trốn tránh anh, sau đó cô đứng lên đi ra ngoài, Thẩm Gia Mộc ngây ngốc phát hiện ra tâm trạng của cô đang sa sút. Tuy anh không hiểu sự tức giận của cô từ đâu mà đến, thế nhưng nghĩ tới việc chính ủy đã từng than phiền rằng phụ nữ đều như vậy, tìm không thấy đoán không ra. Anh cũng đứng dậy đi theo ôm lấy cô, thật vất vả mới gặp nhau được một lần, anh cũng không muốn cô mất hứng.

Lâm Tiểu Kiều đang lau người chợt cảm nhận được một thân thể ướt sũng mang theo hơi ấm lại gần cô, trong lòng cô phiền muộn, trở tay đẩy anh ra: “Anh ngâm người trước đi, em xuống trước chuẩn bị một chút đồ ăn cho anh.”

“Không vui sao?” Thẩm Gia Mộc cố ý cản cản vành tai, mút cần cổ của cô, “Thật vất vả mới gặp được nhau, vui lên một chút, hửm? Có chuyện gì thì nói ra, anh cũng biết là mình sai rồi, lần sau sẽ thay đổi. Thủ trưởng, phải đối đãi với binh sĩ ấm áp giống như mùa xuân ý, có biết hay không?”

Lâm Tiểu Kiều ngoảnh đầu liếc anh một cái, gạt tay của anh ra, tại sao trước khi kết hôn cô không phát hiện ra anh lại bám người như vậy? Thăm Gia Mộc bị cô bỏ rơi cũng không tức giận, lại cười hì hì sán vào, anh còn dùng nơi nóng hổi đó mà chọc chọc vào mông của cô. Cô vẫn không để ý tới anh như cũ, lấy áo choàng tắm mặc lên trên người, Thăm Gia Mộc thấy vậy mặt tối sầm xuống, trực tiếp cầm vai xoay người cô lại, véo chóp mũi của cô nói: “Tính nết giận dỗi này cũng có thể chấp nhận được, nhưng đừng học theo con nít, phải có chừng có mực thôi!”

Lâm Tiểu Kiều vừa nghe vậy liền cảm thấy uất ức, đẩy tay của anh ra mặc áo ngủ vào, hít mũi trừng mắt nhìn anh: “Vâng, em có chừng có mực... Em xuống dưới bưng cơm lên cho anh, bây giờ em không muốn nói với anh cái gì cả. Em không hiểu rõ cái mà anh gọi là chừng mực, đến lúc đó lỡ mà có chọc giận anh, vậy thì em ở Thăm gia thật sự là kêu trời trời không biết.”

Thăm Gia Mộc cố gắng muốn phân tích yếu tố giận dỗi trong lời nói của cô, thế nhưng cuối cùng kết quả nhận được lại là một số không. Mới vừa rồi còn là một cuộc gắn kết về cả thể xác lẫn tinh thần giữa hai vợ chồng, say sưa trong niềm vui tràn trề nhể nhại. Bây giờ tại sao lại đột nhiên trở mặt đây? Anh nhanh chóng nhớ lại trong đầu những chi tiết vụn vặt của hai người lúc này, cuối cùng cũng chỉ có thể kết luận là do chuyện sinh em bé.

“Là bởi vì chuyện đứa bé sao?” Thăm Gia Mộc giảm sức lực ôm lấy cô, Lâm Tiểu Kiều thấy giãy giụa vô ích thì liền ngậy ngốc mặc cho anh ôm, khi anh hỏi câu này thì thân thể cô chợt rung động khiến cho anh càng thêm chắc chắn.

Sức lực của Lâm Tiểu Kiều không so được với anh cho nên bị anh ôm chặt cứng, cảm giác hai khối thịt mềm trước ngực bị anh ép tới mức biến dạng nghiêm trọng, lúc không thể hít thở được nữa cô mới há miệng cắn vào cánh tay của anh: “Anh buông em ra đã, anh ăn cơm xong rồi chúng ta từ từ nói chuyện, dạ dày của anh mới là quan trọng nhất.”

Cô vẫn còn quan tâm đến anh, cho dù bây giờ rõ ràng là cô tức giận như vậy, nghĩ đến đây, Thẩm Gia Mộc lại mở cờ trong bụng mà đứng lên, gật đầu một cái rồi buông cô ra, trở lại bồn tắm thong thả nằm xuống. Lâm Tiểu Kiều buộc chặt áo choàng tắm, đi ra bên ngoài tìm một bộ quần áo thay cho áo choàng, lại dựng thẳng cổ áo che khuất những dấu vết khiến cho người khác phải suy nghĩ lung tung, lúc này cô mới đi xuống lầu.

Không biết là Diệp Mặc đã đến đây từ lúc nào, vào lúc này anh đang ngồi trên bàn cơm không coi ai ra gì mà ôm eo Thẩm Gia Giai, vừa nói bên tai cô một câu vừa gắp thức ăn đút vào trong miệng của Thẩm Gia Giai. Trên mặt Lâm Tiểu Kiều nóng lên, lại nghĩ tới chuyện cô và Thẩm Gia Mộc vừa mới làm ở trên lầu, cô có chút xấu hổ mà cố ý bước chân thật mạnh.

Thẩm Gia Giai lập tức đẩy Diệp Mặc ra, quay lưng sửa lại tóc một chút, lúc Lâm Tiểu Kiều đi vào phòng khách thì giải thích vài câu với Thẩm Gia Giai. Người nọ chỉ vào tủ lạnh nói: “Trên bàn không có thức ăn gì, trong tủ lạnh còn có chút sữa tươi, trong ngăn kéo cũng có bánh bao... Chị đã bảo Xa Xa dắt Dao Dao xuống dưới lầu chơi rồi, em nhanh chóng mang thức ăn lên cho nó đi, nếu không đến lúc hai đứa nhỏ trở về thì lại làm loạn với hai em.”

Lâm Tiểu Kiều do dự một chút, cô không biết Thẩm Gia Mộc có thích ăn những thứ này hay không, thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện đứa bé, cô tức giận cắn môi dưới, động tác nhanh nhẹn cầm sữa tươi và bánh bao ở trên tay. Sau khi lên lầu, Thẩm Gia Mộc vẫn đang ngâm mình trong nước, Lâm Tiểu Kiều nói nhỏ “Cũng không sợ bị phù thũng(*) à” rồi đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn vào trong thì thấy Thẩm Gia Mộc đã tựa vào bồn tắm mà ngủ thiếp đi.

(*) : chứng phù thũng là sưng phù nề gây ra bởi chất lỏng dư thừa bị mắc kẹt trong các mô của cơ thể, thường được nhận thấy ở bàn tay, cánh tay, bàn chân, mắt cá chân và chân.

Lâm Tiểu Kiều nhìn mặt mũi của Thẩm Gia Mộc đầy mệt mỏi, thở dài một hơi, thấy bộ dạng này của anh, tất cả mọi oán trách và chán ghét đều tan thành mây khói mà bay theo gió. Ở bên ngoài, người đàn ông của cô gần như là liều mạng nhiệt huyết đối với bộ quân trang xanh lục, sau đó, ngay cả sửa sang lại dung nhan cũng không kịp, anh chỉ mong đợi được trở về để gặp cô. Một người đàn ông như vậy, cô còn có thể yêu cầu cái gì nữa đây?

Lâm Tiểu Kiều muốn đưa tay xuống thử độ ấm của nước thì bỗng đánh thức Thẩm Gia Mộc, anh giống như là rất kinh ngạc, bấp tay căng cứng, ánh mắt mông lung như sương mù, dáng vẻ lơ mơ, Lâm Tiểu Kiều thấy thế lén cúi đầu cười trộm. Thẩm Gia Mộc từ trong nước đứng dậy đi ra ngoài, kéo khăn tắm nhét vào trong tay của cô. Mặt cô đỏ rực, ngoan ngoãn lau sạch hết nước trên người anh, sau đó quay lại phòng ngủ mang áo ngủ tới đưa cho anh.

Thẩm Gia Mộc ăn qua loa vài miếng liền giải quyết hết đồng bánh bao cùng sữa tươi, anh lau miệng rồi cau mày: “Tại sao lại ăn cái này?”

“Cũng đã ăn cơm xong hết rồi thì anh mới trở về, đây là bữa sáng của Xa Xa và Dao Dao đấy, nếu anh không thích thì đừng ăn, sáng sớm ngày mai hai đứa trẻ còn không có đồ ăn sáng đây này!” Lâm Tiểu Kiều vừa dọn dẹp vừa trách mắng anh. Đây rõ ràng là bộ dáng của một cô vợ nhỏ, thấy thế khóe mắt chân mày của Thẩm Gia Mộc cũng tràn đầy nụ cười, cả người vô cùng hạnh phúc.

“Anh cũng ăn xong rồi... Nếu không, anh lại đút cho em ăn?” Anh nhìn về phía cô nhướn mày, cái dáng vẻ lưu manh kia ở trong mắt Lâm Tiểu Kiều đã cảm thấy không phải là chuyện gì tốt.

“Nghỉ ngơi đi!” Cô dọn dẹp xong liền vào trong phòng tắm rửa mặt, “Vừa rồi còn ngủ thiếp đi ở trong bồn tắm, vậy mà bây giờ lại khua môi múa mép ở đây!”

Thẩm Gia Mộc thu lại nụ cười, kéo cô ngồi xuống mép giường: “Bây giờ em muốn anh thăm vấn hay là muốn tự mình thẳng thắn nói rõ ra đây? Tại sao lúc này lại đột nhiên nổi giận? Còn về chuyện đưa bé, em có ý kiến gì sao? Vừa này anh nói chuyện sinh con kia chẳng qua là suy nghĩ của một mình anh, em có ý kiến gì khác thì cứ thoải mái nói ra, hai người chúng ta cùng nhau thương lượng một chút. Em đừng có làm vẻ mặt bỏ rơi anh được không? Khó khăn lắm anh mới trở về được một lần, kết quả lại cãi nhau không vui, hai người chúng ta giống như giày vò lẫn nhau vậy, ai cũng không thoải mái, chúng ta cần gì phải trở thành cái bộ dạng như vậy?”

Lâm Tiểu Kiều đã sớm nguôi giận một ít, bây giờ lại nghe Thẩm Gia Mộc nói như vậy, cô còn có lí do gì để tiếp tục giận dữ đây? Nhớ tới lúc mới kết hôn có hai ngày, Thẩm Gia Mộc có nói hai vợ chồng có chuyện gì thì ngồi xuống cùng nhau nói chuyện, dường như cô cũng ngộ ra được một chút gì đó. Nếu như giữa hai người ngay cả việc trao đổi tối thiểu nhất cũng không có, cùng nhà khác ngõ (*), vậy thì kết quả cuối cùng nhất định không phải là điều mà cô muốn. Vì vậy, cô cũng đang muốn nghiêm chỉnh ngồi xuống để khai thông với nhau, mà bây giờ thì lại vừa đúng lúc.

(*) : cùng sống chung, làm việc với nhau nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau.

“Thẩm Gia Mộc, không lừa anh, em thật sự rất muốn có con, anh đi bộ đội, em ở nhà một mình rất không có ý nghĩa. Căn nhà bên kia đã sửa chữa xong, chỉ còn chờ lắp đặt xong các thiết bị là có thể dọn vào ở, thế nhưng khi anh quay trở lại quân đoàn, chỉ còn một mình em ở nơi đó, cô đơn lẻ loi một người, một mình ra ngoài, một mình ăn cơm, một mình đi ngủ... Em thật sự không muốn sống một cuộc sống như thế! Em biết nếu đã làm vợ lính thì nhất định phải dẫn lòng chịu đựng sự cô đơn, thế nhưng em rất sợ cuộc sống chỉ có một người, em không hề kiên cường như trong tưởng tượng của mình, em vốn cho là em có thể thích ứng được với cuộc sống như vậy. Bây giờ em mới phát hiện, thật sự là rất khó, bởi vì em phải sống

cuộc sống của một người ở trong gia đình của anh. Em muốn sống cả đời với anh, em không muốn li hôn, cho nên em hi vọng có một đứa con, như vậy em sẽ không cô đơn đến mức sống trong thế giới ngập tràn hơi thở của anh nhưng lại hoàn toàn không thấy được hình dáng của người mình yêu.” Lâm Tiểu Kiều nói đến phần sau thì nghẹn ngào đứng lên.

Thẩm Gia Mộc biết ở nhà mẹ đối với cô cũng không hề dễ dàng, thế nhưng anh lại không biết cô phải một thân một mình như vậy. Nhìn bả vai gầy yếu của cô run run, lần đầu tiên anh có cảm giác mình không phải là một người đàn ông tốt. Anh ôm cô kéo vào trong ngực, vỗ vỗ lưng cô giải thích: “Chính xác là anh không mong muốn có con sớm như vậy, trong mắt của anh, em tựa như một đứa trẻ vậy, tự em chăm sóc bản thân cũng đã rất khó khăn, lại còn phải chăm sóc con cái, anh thật sự không yên tâm. Anh ở trong quân đoàn nên không thể lúc nào cũng chạy về nhà được, em mang thai thì nhất định phải về nhà, mẹ anh lại là một người như vậy, anh lại càng không yên lòng hơn. Còn thời gian ở cữ (*) thì tính sao đây? Người nào có thể chăm sóc em được? Em cũng không thể ở chỗ của chị anh quá lâu, phải không? Anh vừa nghĩ rồi, nếu như em thật sự muốn có con, vậy thì đi bộ đội với anh, trong khu gia đình có rất nhiều chị dâu, anh cũng có thể chú ý đến em hơn. Thế nhưng vừa nghĩ, anh lại cảm thấy mình quá ích kỉ, em yêu công việc của mình giống như anh yêu bộ đội vậy, anh không thể vì vậy mà trói buộc em được.”

(*) : ở cữ chỉ phụ nữ sau khi sinh trong một tháng đầu tiên.

Lâm Tiểu Kiều lau khóe mắt một cái mới nói: “Em đã từng nói với anh rằng em muốn nói với anh một chuyện, anh còn nhớ không?”

Thẩm Gia Mộc hồi tưởng một lát rồi gật đầu. Lâm Tiểu Kiều tựa vào trước ngực anh, trên mặt có chút xấu hổ: “Thẩm Gia Mộc, có lẽ anh thật sự phải nuôi em rồi! Em nhớ trước kia em từng nói với anh, tình yêu giống như một cái lồng, sự nghiệp tựa như dây an toàn, hôn nhân là bệ đỡ, bây giờ dây an toàn của em đã bị người khác cắt đứt, cho nên bị rách rồi...”

“Nghĩa là sao?” Thẩm Gia Mộc cau mày hỏi, rồi sau đó như tỉnh ngộ ra, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Chính là lần em gọi điện thoại cho anh nói có chuyện đó, ừm... Là lúc mà phát hiện ra Diệp Xa bị Diệp Vũ Nhu ngược đãi ý.”

Thẩm Gia Mộc cười lên: “Bị đứt thì đứt thôi, có anh che chở thì hoàn toàn không phải lo lắng việc bị rách, anh bao bọc cho em rồi! Nếu không bây giờ em theo anh trở về đi? Quay trở về thì chuẩn bị việc sinh con luôn!”

Lâm Tiểu Kiều hờn dỗi đánh anh một cái: “Chuyện kia không phải cứ nói có là có được, anh gấp cái gì cơ chứ?”

“Vợ anh sinh con cho anh, cho nên anh mới vui vẻ thôi!” Thẩm Gia Mộc mồm mồm trên môi cô, “Sau này có chuyện gì thì phải trực tiếp nói cho anh, không cho phép giận dỗi với anh, nghe chưa? Chúng ta là vợ chồng, có cái gì mà lại không thể nói cho nhau biết cơ chứ?”

“Vâng.”

Giờ phút này được Thẩm Gia Mộc ôm vào trong ngực, Lâm Tiểu Kiều biết ơn vô cùng, đối với số phận, cũng đối với anh...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cảnh Cáo Nghiêm Khắc.

Ở trong bộ đội Thẩm Gia Mộc đã sớm hình thành đồng hồ sinh học cố định, buổi sáng năm rưỡi sau khi tỉnh lại, vừa cúi đầu đã thấy ý trung nhân tựa vào khuỷu tay của mình. Rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng trong phòng không ngăn được ánh nắng len vào, ánh sáng màu vàng chiếu trên lông mi của cô, những vệt nhỏ lấp lánh rất xinh đẹp. Trong lòng anh mềm mại, ấm áp, không nói hết được sự thỏa mãn, không kìm lòng nổi sự thôi thúc bên dưới của chính mình, anh cúi đầu dịu dàng hôn xuống.

Buổi sáng nên cơ thể hơi thiếu nước, đôi môi có chút nứt nẻ, da chết khô và cứng dán lên trên bờ môi mềm mại của người nào đó, đâm vào môi của anh có chút ngứa, hơi dùng sức đè xuống, lưng anh khom thành một độ cong tuyệt mỹ. Lâm Tiểu Kiều không được tự nhiên lầm bầm hai tiếng, ôm eo Thẩm Gia Mộc thật chặt, cả người chui vào trong lòng anh, sau đó tiếp tục ngủ. Thẩm Gia Mộc cười bất đắc dĩ mà cưng chiều, nhẹ nhàng nhéo mũi cô mắng: “Bé mèo lười...”

Đợi đến khi Lâm Tiểu Kiều tỉnh lại, Thẩm Gia Mộc đã không còn trong phòng, sau khi rửa mặt đi xuống lầu thì thấy Dao Dao ngồi xồm trên mặt đất ôm đầu gối, vùi đầu vào trong, cả người vo thành một hình tròn, Tiểu Xa ở mép giường chụm hai chân lại, đứng nghiêm, trong tay cầm một quyển sách lớn tiếng đọc. Mà người đàn ông cô yêu nhất thì mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản với quần đen, tựa vào ghế salon đọc báo, đáy lòng Lâm Tiểu Kiều như bị vật gì dùng sức nhéo một cái vậy, rất lâu nhịp tim cũng không thể bình tĩnh lại, hình ảnh như vậy thật sự là rất đẹp, đẹp đến mức cô không muốn phát ra một tiếng động nào có thể phá vỡ nó.

“Dậy rồi?” Thấm Gia Mộc như có phản ứng ngẩng đầu lên nhìn cô, nở nụ cười, “Bữa sáng ở trên bàn, ăn sáng trước đã, hôm nay chúng ta còn phải ra ngoài.”

Lúc Lâm Tiểu Kiều ăn bữa sáng, rớt cuộc Dao Dao cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt giống như một hồ nước tĩnh lặng, cô bé chỉ chỉ Lâm Tiểu Kiều, lại phồng khuôn mặt bánh bao lên tức giận hỏi: “Cậu thiên vị, tại sao mẹ không cần dậy sớm vận động mà con và anh trai lại phải tập luyện!”

Thấm Gia Mộc cười, ôm Diệp Dao đang tức giận đặt trên đầu gối, vuốt vuốt tóc mái của cô bé nói: “Mẹ là cục cưng bảo bối của cậu, đương nhiên cậu phải bảo vệ rồi. Hơn nữa, mẹ con cần phải ngủ nhiều, bởi vì mẹ muốn sinh cho cậu một em trai hoặc một em gái, Dao Dao thích em trai hay em gái đây?”

Diệp Dao nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Thích em gái, như vậy con có thể trang điểm cho em ấy, giống như mẹ chải đầu cho con vậy, con sẽ tết cho em gái một bím tóc thật xinh đẹp.”

Diệp Dao vừa mới nói xong, Diệp Xa liền vút sách căng thẳng đi tới nằm trên bả vai Thấm Gia Mộc hỏi: “Cậu, hai người thật sự muốn sinh con sao?”

Nhớ tới chuyện Lâm Tiểu Kiều nói đến, Thấm Gia Mộc đặt Dao Dao xuống, quay lại vỗ vỗ bả vai Diệp Xa: “Xa Xa, cậu và mẹ sẽ không vì có em bé mà đối xử không tốt với các con, con thử nghĩ một chút xem, sau khi ba và mẹ của con có Dao Dao, bọn họ vẫn đối tốt với con đúng không?”

Diệp Xa gật đầu một cái, lúc này mới đứng thẳng người lên, trịnh trọng giống như là tuyên thệ nói: “Vậy sau này con nhất định sẽ bảo vệ tốt em trai hoặc em gái, không để cho các em bị những đứa trẻ khác bắt nạt, sẽ không để cho những bé trai khác theo đuổi em gái, cũng không để cho em

gái yêu sớm, không thể giống như Dao Dao mới nhỏ như vậy mà đã thích một nam sinh khác.” Diệp Dao nghe anh trai nói như vậy liền nổi giận dùng dùng néo vào cánh tay của anh một cái, lập tức phản kích nói: “Em làm gì có gì, rõ ràng là anh thích chị kia, em thấy anh lén lén lút lút sờ vào mặt của chị đó, cái đó gọi là anh tương tư chị gái ấy!”

Diệp Xa để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, nặng nề đi về phía em gái hừ một tiếng, nhặt sách lên tránh đi một bên, Thẩm Gia Mộc nhìn hai đứa trẻ tranh cãi hài hước, cười đến mức bả vai cũng run lên. Lâm Tiểu Kiều ngồi ở phòng ăn nghe được tất cả rất rõ ràng, cô đi tới đánh anh một cái, lại ôm Dao Dao để an ủi.

“Được rồi, đỡ dành vài câu là được, trẻ nhỏ sao có thể cứng chiều mãi như vậy chứ?” Thẩm Gia Mộc ôm lấy Dao Dao từ trong lòng của Lâm Tiểu Kiều, hối thúc cô, “Em đi chuẩn bị nhanh đi, chúng ta đi ra ngoài, hôm nay hơi nhiều việc... Cầm theo chìa khóa của nhà mới nữa, anh đến xem một chút.”

Lâm Tiểu Kiều nhớ tới chuyện tối hôm qua cô nói sẽ theo quân đội, khi đó nhất thời não nóng lên mới đồng ý, bây giờ nghĩ lại thì thấy còn rất nhiều vấn đề. Cô và anh mới mua nhà, nếu như đi bộ đội, mua căn nhà kia không phải là vô ích sao? Còn có chuyện sinh con, tuy nói trong bộ đội sẽ có những chị dâu khác chăm sóc giúp một tay, thế nhưng không phải chuyện nào cũng tìm người giúp đỡ được? Thẩm Gia Mộc lại bận rộn, có lúc anh sẽ không thể chăm sóc cho cô được, vậy thời gian ở cữ thì tính sao bây giờ? Cô cũng chưa từng nghĩ tới việc sau đó sẽ không đi làm, nếu đến bộ đội thì công việc sau này phải làm sao đây, chẳng lẽ thật sự muốn để cho Thẩm Gia Mộc nuôi cô cả đời?

Thẩm Gia Mộc thấy Lâm Tiểu Kiều ngây ngẩn liền vươn tay véo lên khuôn mặt mềm mại của cô: “Ngây người làm gì... Nhanh lấy túi xuống đây, chúng ta đi. Đến xem nhà mới đúng lúc có thể đi ăn trưa luôn, buổi chiều chúng ta còn có nhiều chỗ khác cần phải đến.”

“Vậ Dao Dao và Xa Xa thì tính sao đây?”

“Dắt theo cả hai đi, để hai đứa nhỏ ở nhà cũng không an toàn.”

Hai đứa trẻ vừa nghe thấy là có thể đi ra ngoài chơi liền sướng đến phát rồ, “Ầm ầm ầm...” bỏ chạy lên lầu, nói là muốn đổi quần áo đẹp hơn. Khi kèo hơn nửa giờ, bốn người vui vẻ ra khỏi nhà, đầu tiên là đến căn nhà mới bên kia. Đã lắp đặt xong tất cả các thiết bị, chẳng qua là mùi còn hơi nồng, vừa vào nhà, hai đứa trẻ đã bị chiếc ghế dựa to đùng trên ban công hấp dẫn, cả hai cùng chạy tới bò lên trên.

Thẩm Gia Mộc hài lòng gật đầu liên tục, Lâm Tiểu Kiều kéo anh qua một bên nói ra những lo lắng của mình. Thẩm Gia Mộc trầm mặc một lúc vẫn quyết định để lại căn nhà. Sau này có việc cần quay về nội thành thì cũng có thể ở lại đây một thời gian, vả lại còn phải chuẩn bị cho đứa nhỏ về sau đi học nữa. Lâm Tiểu Kiều gật đầu đồng ý, giải quyết xong chuyện này, Thẩm Gia Mộc kéo hai đứa trẻ vẫn đang lưu luyến với cái ghế dựa không tha rời đi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Thẩm Gia Mộc bắt đầu gọi điện thoại cho Diệp Mặc, hẹn địa điểm, Lâm Tiểu Kiều không hiểu hỏi anh. Thẩm Gia Mộc mím chặt môi không nói lời nào, bị cô nổi nóng hỏi anh mới nói là gọi Diệp Mặc tới để dẫn hai đứa trẻ đi. Dao Dao vừa nghe nói là phải đi theo ba thì rất không vui lắc lắc bắp chân mà uống nước trái cây, lúc Diệp Mặc đến, Thẩm Gia Mộc thần thần bí bí kéo anh ra khỏi phòng, lúc quay lại lần nữa, Diệp Mặc liền dắt hai anh em Diệp Dao rời đi.

Thẩm Gia Mộc thấy Lâm Tiểu Kiều thật sự rất thích đồ ăn của quán này liền gói một phần mang về, lúc lên xe, Thẩm Gia Mộc cố ý cầm tay cô vôn vê vài cái. Lâm Tiểu Kiều rút tay ra đánh vào mu bàn tay của anh, Thẩm Gia Mộc cười hì hì bỏ miếng bánh ngọt hoa quế vào trong miệng, chui hơn nửa người vào trong xe, nâng mặt của Lâm Tiểu Kiều lên hôn xuống.

Bây giờ trong bãi đậu xe tương đối ít người, thế nhưng thỉnh thoảng cũng có vài chiếc xe đi qua, Lâm Tiểu Kiều xấu hổ, dùng sức đẩy anh, anh lại được voi đòi tiên cạy hàm răng đóng chặt của cô ra, đẩy mạnh miếng hoa quế ngấm nước đã sắp tan ra vào trong miệng của cô, mùi hoa ngọt lịm lan tỏa trong miệng, Thẩm Gia Mộc nhắm mắt lại tựa hồ như rất say mê. Lâm Tiểu Kiều giật mình, không chống cự nữa, hai tay vô lực vịn vào cánh tay anh, tiếp nhận những nhiệt tình của anh, đến cuối cùng, vậy mà cô lại vươn lưỡi cướp đoạt trong miệng của anh, đoạt lấy miếng bánh ngọt.

Đợi đến khi hai người thở hồng hộc tách nhau ra, ở giữa vẫn còn dính vài sợi chỉ bạc khiến Thẩm Gia Mộc trông thấy mà thèm. Rút khăn giấy lau sạch sẽ miệng cho cô, sau khi nhéo bàn tay nhỏ bé của cô anh mới vòng sang tay lái bên kia để lên xe. Mặt Lâm Tiểu Kiều đỏ rực, chỉ một mực cúi đầu vuốt ve hộp đựng đồ ăn, Thẩm Gia Mộc ho nhẹ hai tiếng nhưng cũng không khó để nghe ra tâm trạng vui vẻ trong đó.

Đợi đến khi dừng xe lại, Lâm Tiểu Kiều mới tò mò “Ồ” một tiếng, hỏi anh đến chỗ này làm gì. Thẩm Gia Mộc mở cửa xe dắt Lâm Tiểu Kiều xuống, nhàn nhạt trả lời một câu: “Đến cảnh cáo!”

Lâm Tiểu Kiều còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Gia Mộc đã lên lầu gõ cửa. Mở cửa là một bà cụ, trong phút chốc khi bà nhìn thấy Thẩm Gia Mộc thì mặt liền biến sắc định đóng cửa lại, thế nhưng Thẩm Gia Mộc lại phản ứng vô cùng nhanh nhạy lấy tay giữ chặt cửa. Bà cụ thấy thế lập tức dựa vào cửa bắt đầu gào khóc, từ trong phòng liền có ba người chạy vọt ra, ba người kia vừa thấy Thẩm Gia Mộc thì ngay lập tức hiện lên vẻ mặt vừa hoảng vừa sợ.

“Anh Gia Mộc, sao anh lại tới đây?” Diệp Vũ Nhu đã sớm nhìn thấy Lâm Tiểu Kiều sau lưng Thẩm Gia Mộc, mặc dù trong lòng rất sợ nhưng vẫn là nhắm mắt tiến lên.

“Tôi tới là để xem xem cái loại người gì mà có thể khiến bà xã của tôi bị thương thành như vậy.” Giọng nói của Thẩm Gia Mộc lạnh buốt trước sau như một, giờ phút này lại kèm theo tức giận, nghe vào trong tai một nhà bốn người kia giống như là một khúc nhạc đòi mạng, trên mặt từng người cũng mang theo vẻ sợ hãi.

“Thẩm doanh trưởng, thật ra thì những chuyện kia cũng chỉ là hiểu lầm, ngài và bà xã của ngài cũng không cần suy tính mãi, nhà chúng tôi đã phải trả giá rất lớn, chuyện này cứ tính như vậy, vẫn chưa được sao?” Chồng của Diệp Vũ Nhu hung hăng đẩy cô ta một cái, nhìn về phía Thẩm Gia Mộc cười nịnh nọt, thấy đối phương không chút cử động lại chuyển hướng về phía Lâm Tiểu Kiều, “Thẩm phu nhân, cô xem chuyện này đúng là lỗi của chúng tôi, chúng tôi cũng xin nhận lỗi, chuyện này...”

“Xin nhận lỗi?” Thẩm Gia Mộc lạnh lùng cười một tiếng cắt đứt lời nói của anh ta, “Tôi chỉ nghe nói vợ anh thanh toán tiền chữa bệnh, còn hai chữ xin lỗi thì tôi chưa từng nghe thấy. Mặc dù Thẩm gia chúng tôi sẽ không ý thể hiếp người, thế nhưng người ngoài cũng đừng cho rằng người trong Thẩm gia là quả hồng mềm sẽ mặc kệ cho người khác nắn bóp trong tay. Dù gì thì Thẩm Gia Mộc tôi cũng là một người đàn ông, vì vậy sẽ không có chuyện tôi trơ mắt nhìn bà xã của mình bị người khác bắt nạt đến mức phải vào bệnh viện.”

Trong khoảng thời gian ngắn người đàn ông kia không biết nên nói cái gì, ngượng ngùng xoa xoa tay cười trừ. Vành mắt của Diệp Vũ Nhu đỏ lên, hung hăng nhìn chăm chăm Lâm Tiểu Kiều, Thẩm Gia Mộc vươn tay bắt được tay của cô, an ủi mà vôn vôn hai cái, sau đó quay về phía Diệp Vũ Nhu nói: “Diệp Vũ Nhu, nhớ mấy năm trước, lúc chị tôi ly hôn với anh cô, tôi cũng đã nói rồi, tốt nhất là cô không nên tái phạm lần nữa, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để lại thể diện cho cô. Xem ra là tôi nói không đủ rõ ràng, về chuyện của Xa Xa, lần này Thẩm gia sẽ không nhân nhượng nữa,

dính dáng đến cả Lý gia, lần này ai cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn trách nhiệm!”

“Tôi...” Diệp Vũ Nhu mở miệng ra lại không nói được nữa, chỉ nức nở khóc lên.

“Lâm Tiểu Kiều là vợ của Thẩm Gia Mộc tôi, trên đời này bất cứ người nào cũng đừng hòng làm tổn thương cô ấy!” Thẩm Gia Mộc nói xong liền kéo Lâm Tiểu Kiều đi, vừa mới đi chưa được mấy bậc cầu thang thì liền nghe thấy tiếng mắng tức giận của người đàn ông cùng với tiếng khóc của người phụ nữ.

Lâm Tiểu Kiều thở dài một cái, lắc lắc cánh tay của Thẩm Gia Mộc, đưa miếng bánh ngọt hương quế trong tay cho anh, nhẹ giọng nói: “Vì người không liên quan thì cần gì tức giận, đi, đi xuống em đút cho anh ăn!”

“Loại người như thế nếu em không nói vậy thì cô ta có chết cũng không chịu hối cải.” Thẩm Gia Mộc ôm eo cô nhú mào, “Đút vào miệng anh như thế nào? Hả? Đút vào chỗ nào? Hả?”

“Lưu manh!” Lâm Tiểu Kiều mắng một câu, đánh vào tay của anh rồi rời đi không thèm quay đầu lại.

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Yêu Rồi.

Hai người từ nhà của Diệp Vũ Nhu đi ra, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm được chỗ nào để đến, cả hai liền tùy tiện tìm một quán nhỏ để ngồi xuống. Bởi vì hôm nay là chủ nhật, trong quán tương đối nhiều người, Lâm Tiểu Kiều cầm một cốc trà sữa trong tay tựa vào quầy hàng bên cạnh trò chuyện cùng Thẩm Gia Mộc, trong quán phần lớn là học sinh trung học, mỗi người đều có một đồng bài tập xếp chồng lên nhau để chép.

Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh thấy thế bật cười, chọc chọc vào cánh tay của Lâm Tiểu Kiều, dùng ánh mắt ý bảo cô nhìn về hướng bên kia: “Nhìn thấy mấy bàn kia không? Lúc em học trung học có phải là cũng có bộ dạng như vậy? Hừm, nhất định là em với cô bé kia rất giống nhau, chỉ biết chép bài người khác, rất ngốc nghếch!”

Lâm Tiểu Kiều bĩu môi: “Lúc đi học em rất thành thật, lên đại học giờ học nào cũng không dám trốn, chỉ sợ bị bắt được. Khi đó, các thầy các cô ở khoa của tụi em rất lợi hại, mọi người hầu như đều bị bắt! Mỗi lần nghỉ, mỗi ngày em đều lên kế hoạch là phải làm xong bao nhiêu bài tập, làm sao có thể chép bài lỗi liệu như vậy cơ chứ, nếu như bị chị em biết còn không phải là nói với ba mẹ sao? Đúng là về nhà mình mà còn gặp nạn!”

“Khi còn bé em rất sợ chị em?” Thẩm Gia Mộc nhú mày hỏi cô, trong lòng cực kỳ không vui.

“Chỉ hơi hơi thôi, cũng không phải là rất sợ, chỉ là sợ chị ấy về nhà lại mách lẻo với ba mẹ mà thôi... Chẳng qua, có lúc, cảm giác cũng rất kỳ lạ. Chính là chuyện lần trước của Diệp Vũ Nhu, tình cảm giữa em và Lâm

Tĩnh Hảo thay đổi rất tốt.” Lâm Tiểu Kiều nhớ tới đêm đó cô cùng Lâm Tĩnh Hảo nói chuyện là lại nở nụ cười, lấy cùi chỏ chọc chọc anh, “Còn anh? Lúc đi học anh có bộ dạng như thế nào? Nhưng mà, con trai thì rất hay nghịch ngợm nhỉ?”

“Anh cũng không nghịch ngợm cho lắm... Khi còn bé bị cha anh đánh vài cái liền trở nên có phép tắc hơn, về sau đến học viện quân sự đi bộ đội, vậy thì càng không cần phải nói gì.” Thẩm Gia Mộc nhớ tới khoảng thời gian vừa mới vào học viện quân sự, không nhịn được liền nở nụ cười, một cảm giác nhiệt huyết trào dâng, càng ngày càng hưng phấn, vừa tìm được một góc sáng sửa để ngồi xuống anh liền kéo Lâm Tiểu Kiều qua bên đó để nói về những năm tháng khó quên.

“Khi đó huấn luyện viên của bọn anh rất nghiêm khắc, trường học của bọn anh dù là binh sĩ nam hay binh sĩ nữ cũng đều ở chung một nhóm và được huấn luyện cùng một huấn luyện viên, lúc đó anh mới phát hiện căn bản là tất cả những binh sĩ nữ đều bị huấn luyện đến phát khóc. Sau đó, một đám con trai ầm ĩ ở bên cạnh, thỉnh thoảng đi tới an ủi một cái, ôm được người đẹp trở về cũng rất bình thường. Chỉ có điều chuyện yêu đương cũng phải lén lén lút lút, haizz... Bây giờ cũng rất khó có thể tưởng tượng lúc đó đến với nhau như thế nào.”

Dáng vẻ của Thẩm Gia Mộc như chìm đắm vào trong quá khứ, Lâm Tiểu Kiều lại nổi giận, năm chữ “Ôm người đẹp trở về” thật sự kích động đến cô, cô liếc anh một cái rồi lạnh giọng nói: “Đây là anh đang tưởng nhớ đến người đẹp sao?”

Thẩm Gia Mộc sững sốt một chút, ngay sau đó lại cười vui vẻ, một tay vòng quanh ôm lấy eo cô, một tay nắm lấy tay cô đưa lên miệng uống một ngụm trà sữa: “Con gái trong học viện quân sự phơi nắng nên da đen sì, anh lại chẳng thích! Anh là thích người như em vậy, da mịn thịt mềm, ở trên giường lăn qua lăn lại rất có cảm giác.”

Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt cúi đầu, “Hừ” một tiếng từ trong lỗ mũi rồi không để ý đến anh nữa. Thẩm Gia Mộc lại nhắc tay cô lên uống một ngụm trà sữa trong tay cô, cau mày liên tục: “Tại sao lại ngọt như vậy? Ăn đồ ngọt nhiều không tốt đâu, sau này ăn ít lại một chút! Anh nhớ trước kia em không thích ăn đồ ngọt cho lắm, lúc chúng ta mới quen nhau ấy, không phải là em không thích ăn đồ ngọt sao? Mỗi lần lấy điểm tâm cho em anh đều lấy đồ không ngọt quá, không phải em đều ăn rất vui vẻ sao?”

Lâm Tiểu Kiều cúi đầu hút một viên trân châu, nhai hai miếng mới nói: “Mặc dù em không thích ăn đồ ngọt lắm, thế nhưng em thích nhất là uống trà sữa, anh biết tại sao không?”

Thẩm Gia Mộc không nói gì, anh thấy được sự đau buồn trong đôi mắt của cô, mỗi lần Lâm Tiểu Kiều lộ ra vẻ mặt giống như vậy, anh cũng sẽ tay chân luống cuống, trong lòng giống như bị nhéo đến mức phát đau. Anh không biết tại sao người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi này lại có nhiều đau buồn đến vậy, nếu như có thể, anh sẽ đổi lấy tất cả mọi thứ trên cõi đời này, yêu cầu của anh rất đơn giản, chỉ cần cô có thể hạnh phúc là được rồi.

“Cầm cốc trà sữa trong tay thật ấm áp, vốn là trước kia em cũng không thích nó cho lắm. Em nhớ lúc học trung học cơ sở, bởi vì một chuyện rất nhỏ mà em bị Lâm Tĩnh Hào về nhà nói với ba mẹ. Trẻ nhỏ mà, mách lẻo thì đều thêm mắm dặm muối, cho nên em liền bị mắng. Em cảm thấy rất oan ức nên chạy ra khỏi nhà, mùa đông lại lạnh, trên người chỉ có mười đồng tiền, chân cónóng đến mức không thể di chuyển nổi, em bỏ chạy đến một tiệm trà sữa trước cổng trường trung học mua một cốc trà. Bưng trong tay, cả người thoải mái đến phát run cho nên cũng không dám uống. Về sau phải để đến lúc nguội ngắt rồi em mới bắt đầu nhấp vài ngụm.”

Trong lòng Thẩm Gia Mộc có cảm giác không thể nói rõ được, chỉ khi ôm cô vào lòng thì mới có thể thở ra những hơi thở nghẹn ngào tắc ở trong ngực, anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô, dịu dàng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì trở về nhà thôi. Lạnh như thế mà trên người lại không có tiền, em có thể đi đâu được? Ấm ức trong lòng qua một hai giờ là hết rồi, vẫn là phải trở về thôi, ngủ trong chăn ấm áp ở nhà so với ngủ ngoài đồng ở trong tuyết thì tốt hơn nhiều! Từ đó về sau, em cũng cảm thấy trà sữa uống ngon vô cùng.”

Cô vừa nói vừa cười, càng về sau, rốt cuộc cô cũng ngây thơ hồn nhiên trở lại, nhịp tim của Thẩm Gia Mộc đập thành thịch, cằm mặt của cô hôn nhẹ lên gò má một cái, lại ôm thật chặt cô vào trong ngực: “Sau này có anh rồi, không phải sợ...”

Học sinh trung học xung quanh đỏ mặt cười hì hì nhìn đôi tình nhân đang dính chặt vào nhau, Lâm Tiểu Kiều ngượng ngùng đánh anh một cái, trong lòng cũng ngọt ngào giống như vừa uống mười mấy cốc trà sữa vậy, làm thế nào khoe miệng cũng không ngừng cười được. Bởi vì từ nhỏ không nhận được nhiều sự yêu mến cho lắm nên Lâm Tiểu Kiều là một người phụ nữ rất dễ dàng thỏa mãn. Vì vậy, một câu nói của Thẩm Gia Mộc đã dễ dàng khiến cô hài lòng, cho dù biết rằng như vậy rất nguy hiểm, thế nhưng cô vẫn tình nguyện lựa chọn tin tưởng người đàn ông này, từ đầu đến cuối cô vẫn luôn tin vào lời hứa hẹn mà ngày đó người đàn ông này nói với cô sẽ không bao giờ thay đổi... Có lẽ, đây thật sự là yêu rồi. Khi cái ý nghĩ này vừa lóe lên, Lâm Tiểu Kiều chỉ sững sốt một chút rồi lại nở nụ cười, yêu thì có cái gì không tốt sao?

Lúc hai người từ trong quán đi ra thì cũng đã đến giờ ăn tối, đang do dự là nên về nhà ăn hay là ăn ở bên ngoài thì điện thoại của Thẩm Gia Mộc bỗng vang lên. Tần Tĩnh vừa nghe nói là Thẩm Gia Mộc trở về liền không thể chờ đợi mà gọi điện thoại kêu anh về nhà ăn cơm. Thẩm Gia Mộc suy nghĩ trở lại mấy ngày cũng nên về nhà một chút, cho nên liền đồng ý.

Mặc dù Lâm Tiểu Kiều không thích Tần Tĩnh, nhưng cũng không phải là người không hiểu chuyện, sau khi nghe Thẩm Gia Mộc nói xong thì không nói hai lời liền theo anh trở về. Vào trong sân của Thẩm gia, hai người liền

gặp được Thẩm Kiến Đan vừa tan làm trở về, Lâm Tiểu Kiều cười chào hỏi, ngược lại vẻ mặt của Thẩm Kiến Đan thì ôn hòa. Cô kéo cánh tay của Thẩm Gia Mộc nghiêng về phía mình, nói vài lời nói trêu đùa chọc cho Thẩm Kiến Đan cười ha hả.

Tần Tĩnh vừa thấy Thẩm Gia Mộc cùng Lâm Tiểu Kiều trở về, lại nhìn về phía sau không thấy ai thì vẻ mặt bỗng hung dữ hỏi: “Tại sao không đưa cả chị con về nữa?”

Thẩm Gia Mộc không nhin được liếc bà một cái: “Mẹ cũng không phải không biết là chị ấy không muốn quay về cái nhà này, chị ấy lớn như vậy rồi, dù chị ấy có muốn làm gì thì con cũng không thể quản được.”

“Mẹ còn không phải là nghĩ rằng đã nhiều năm như vậy chị con chưa quay về nhà sao, lúc trước không phải đã có chút dụ đi rồi à? Gọi nó về ăn cơm sẽ rất tốt.” Tần Tĩnh vừa nghe con trai nói như vậy, rõ ràng có chút oan ức, sau khi vào phòng khách, bà lại nói thêm mấy câu, “Mẹ nghe dì Lí nói, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Diệp Mặc đều đón chị con tan làm, tại sao thị trường như cậu ta lại nhàn rỗi như vậy?”

“Mẹ, mẹ có thể đừng quan tâm đến chuyện của chị con nữa được không, bài học năm đó vẫn chưa thức tỉnh được mẹ sao?” Thẩm Gia Mộc vừa thấy bộ dáng kia của Tần Tĩnh thì liền nổi giận, kéo Lâm Tiểu Kiều ngồi xuống xới cơm cúi đầu buồn bực ăn.

Thẩm Kiến Đan cũng không quan tâm tới bà nữa, không nói một lời nào ngồi ăn cơm rồi đến phòng sách. Sau khi ăn tối xong, Lâm Tiểu Kiều ngồi trên ghế salon gọt hoa quả, Thẩm Gia Mộc đi tới trước cái bàn rồi cầm một trái táo đã được gọt lên cắn một miếng. Lâm Tiểu Kiều không vừa lòng, đánh anh một cái. Thẩm Gia Mộc cười hì hì đưa quả táo trong tay đến bên miệng cô: “Bà xã, anh giúp em nếm thử xem có ngọt hay không mà... Ừm, rất ngọt nha, nào, nếm thử một chút đi!”

Lâm Tiểu Kiều oán trách trợn mắt nhìn anh một cái, cắn một miếng nhỏ, khước miệng mỉm cười rồi lại tiếp tục gọt một quả táo đặt lên trên đĩa. Tần Tĩnh vẫn luôn nhìn cô, thấy cảnh này thì lắc đầu một cái, nhận lấy quả táo con dâu đưa tới hỏi: “Lúc nào thì các con dự định muốn sinh em bé? Bây giờ cũng đã kết hôn được một thời gian rồi, lần trước Tần Mạnh tới chơi nói là Thẩm Gia Mộc không muốn có con, Gia Mộc rốt cuộc là con nghĩ như thế nào? Con cũng đã lớn tuổi rồi, cũng nên suy nghĩ đến chuyện sau này đi, dù con không muốn có con thì mẹ và cha con vẫn đang chờ ôm cháu trai đấy!”

Thẩm Gia Mộc lại dứt cho Lâm Tiểu Kiều một miếng táo rồi mới chậm chậm rút khăn giấy lau tay, vừa lau vừa nói: “Có con cũng là theo kế hoạch rồi, lần quay lại quân đội này con muốn dẫn Lâm Tiểu Kiều theo. Thuận theo tự nhiên thôi, có con thì sinh, dù sao lúc chúng con ở chung một chỗ cũng không dùng biện pháp gì cả.”

Anh thân nhiên nói ra như vậy khiến Lâm Tiểu Kiều thẹn thùng đỏ mặt, vẫn không dám nhìn Tần Tĩnh. Ngược lại thì Tần Tĩnh vô cùng vui mừng, gật đầu liên tục, trong chốc lát giống như là nhớ tới cái gì đó, bà liền quay lên lầu lấy xuống một chiếc vòng ngọc đeo vào tay của Lâm Tiểu Kiều. Cô bất đắc dĩ đành phải nhìn về phía Thẩm Gia Mộc cầu cứu. Người phía sau làm bộ như không nhìn thấy, quay đầu đi chỗ khác, Lâm Tiểu Kiều nhận lấy vòng tay, nói vài lời cảm ơn rồi mới rời đi.

Lúc ở trên đường, Lâm Tiểu Kiều oán trách: “Tại sao anh lại không giúp em ngăn cản mẹ anh? Chiếc vòng này rõ ràng chính là khích lệ em sinh con trai, ngộ nhỡ em sinh con gái thì làm sao bây giờ?”

“Con trai hay con gái anh đều thích, em quan tâm đến mẹ nhiều như vậy làm gì? Bà thích thì bà cứ đưa thôi, cho dù cuối cùng có sinh con gái đi chẳng nữa thì còn có người có thể bắt bẻ em được hay sao?” Thẩm Gia Mộc thờ ơ nhún vai một cái.

Lâm Tiểu Kiều cười, kéo cánh tay của anh, hơn nửa người đều treo trên đó, nhẹ giọng hỏi: “Ông xã, sau khi có con, có phải anh chỉ cưng chiều mỗi đứa nhỏ hay không?”

Thâm Gia Mộc từ trên cao nhìn xuống, lại véo chóp mũi của cô, cười nói: “Anh chỉ cưng chiều mẹ của đứa nhỏ thôi!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Có Thế? Chắc Chắn?

Lâm Tiểu Kiều cười muốn đánh anh, hai ba lần Thẩm Gia Mộc đều trốn ra phía sau cây ngô đồng để né tránh, cô chạy tới kéo anh ra ngoài ra về muốn đánh, lại bị anh ôm ngược trở lại, dưới ánh trăng sáng tỏ, đường cong trên khuôn mặt anh tuy cương quyết nhưng lại có chút dịu dàng, cô không nhìn được liền đưa tay lên sờ. Trong mắt Thẩm Gia Mộc tràn đầy niềm vui, lúc cô vừa vươn tay lên thì anh cũng cúi đầu xuống, má trái vừa vịn áp vào trong lòng bàn tay của cô, cảm xúc ấm áp kia cũng khiến cho toàn bộ cơ thể của Lâm Tiểu Kiều xụi xuống.

Giờ phút này nhìn Thẩm Gia Mộc như say mê Lâm Tiểu Kiều, trong lòng xao động thật lâu cũng không thể thờ bình thường được, anh hơi cúi xuống, trực tiếp hôn lên đôi môi xinh đẹp kia. Lâm Tiểu Kiều sợ hết hồn, vội vàng đẩy anh ra, Thẩm Gia Mộc không thuận theo, bấu môi lắm bầm rồi lại muốn hôn xuống, eo của cô bị anh ôm lấy, cổ cô xoay trái xoay phải không để cho anh được như ý, đang lúc đùa nghịch vui vẻ thì bỗng có chiếc xe dừng lại trước mặt hai người.

Đèn xe bật sáng, Thẩm Gia Mộc híp mắt đồng thời giơ tay lên thay Lâm Tiểu Kiều che bớt ánh sáng, chờ đến lúc thích ứng được với ánh sáng đột ngột đó, anh mới nhìn rõ hóa ra là xe của Thẩm Kiến Đan. Lâm Tiểu Kiều then thùng đỏ mặt, len lén vươn tay ra sau lưng Thẩm Gia Mộc hung hăng véo một cái, rồi sau đó mới đỏ mặt nói: “Ba!”

Thẩm Kiến Đan đã sớm thu hết những động tác của đôi vợ chồng son vào trong mắt, nói thật, ông cũng không ngờ tới Thẩm Gia Mộc sẽ mặt dày mặt dạn như vậy, hơi có chút lúng túng, ông ho khan hai tiếng: “Hai con

không lái xe tới đây sao? Lên đi, thuận đường đưa hai con trở về, vừa đúng lúc ba cũng có lời muốn nói với hai con.”

Sự thật là có lái xe, nhưng nếu Thẩm Kiến Đoàn đã nói như vậy, hai người cũng không tiện từ chối, tất nhiên là phải lên xe rồi. Lâm Tiểu Kiều tự giác ngồi vào ghế cạnh tài xế, để lại không gian phía sau cho hai cha con. Từ trước tới nay, Thẩm Kiến Đoàn luôn cho cô cảm giác của một người bố chồng ôn hòa, ít nhất cũng sẽ không phân biệt tốt xấu mà đi giúp mẹ chồng, thế nhưng, khi Lâm Tiểu Kiều đối mặt với ông thì vẫn hơi rụt rè một chút.

“Mẹ con nói mấy lời cũng không phải là không có đạo lý, Thẩm Gia Giai chuyển ra ngoài nhiều năm như vậy, lại dẫn theo đứa bé đi, chưa từng trở về nhà. Lần đó cả nhà đến thăm Tiểu Kiều, nếu không phải là giữa đường cha để cho hai mẹ con gặp nhau thì không chừng ngay cả gặp mặt nó cũng không muốn. Cha thấy quan hệ của Tiểu Kiều và nó rất tốt, lần sau khi các con về nhà thì nhớ gọi nó về theo.”

Thẩm Gia Mộc trầm mặc một lúc, vẫn quyết định nói thật: “Gần đây Diệp Mặc có ý định muốn tái hôn, nếu như chị trở về nhà, Diệp Mặc nhất định sẽ trở về theo, việc này cha mẹ có thể chấp nhận được sao?”

Thẩm Kiến Đoàn cười một cái: “Con đã quên lời đêm đó cha nói với con rồi sao? Đời này Thẩm Gia Giai nhất định là không chạy thoát khỏi Diệp Mặc, chỉ cần cuối cùng nó quyết định tha thứ cho Diệp Mặc, thì mẹ con căn bản cũng không phải là vấn đề.”

“Vâng, chuyện này con sẽ nghĩ biện pháp.” Thẩm Gia Mộc gật đầu đồng ý, thấy xe đã lái ra khỏi đại viện (*) thì liền nói, “Chúng con xuống xe ở chỗ này thôi, xe con vẫn còn đậu bên trong, chúng con tính ra ngoài đi dạo một chút, đợi lát nữa sẽ về nhà.”

(*): khu vực có nhiều hộ gia đình ở.

Sau khi hai người xuống xe, Lâm Tiểu Kiều liền không thể chờ đợi mà kéo tay áo của anh, hỏi: “Anh thật sự muốn em nói với chị sao? Đến lúc đó nếu như chị trở về mẹ lại trở mình âm ỉ thì em phải làm sao bây giờ? Bây giờ anh rể và chị dường như đang trong lúc tình cảm nồng nàn, em thấy mẹ lại không muốn gặp anh rể, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì có thể anh sẽ phải ở trước mặt chống đỡ cho em, nếu không mẹ anh lại mắng em.”

Thẩm Gia Mộc gật đầu, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào chuyện này, dắt Lâm Tiểu Kiều đi về lấy xe. Lúc Lâm Tiểu Kiều ngồi lên xe thì vẫn rất có tinh thần, nói là đi ra ngoài chơi một chút đến tối hẵng trở về, chừa chút không gian cho Diệp Mặc theo đuổi bà xã. Thẩm Gia Mộc cứng chiều véo chóp mũi của cô hỏi cô muốn đi đâu. Lâm Tiểu Kiều suy nghĩ một chút, quyết định đi xem phim, đối với lần này, Thẩm Gia Mộc hoàn toàn không có ý kiến nào khác.

Đợi đến khi hai người đi được nửa đường, Lâm Tiểu Kiều mới hiểu được tại sao Thẩm Gia Mộc đối với loại chuyện chỉ có con gái mới thích này mà lại không có chút ý kiến nào.

Vé là do Thẩm Gia Mộc đi mua, bởi vì anh có chứng nhận sĩ quan cho nên được giảm giá một nửa, Lâm Tiểu Kiều có chút vui mừng, tựa như chú gấu koala ôm chặt thân cây mà ôm lấy cánh tay của Thẩm Gia Mộc, hưng phấn nói: “Quân nhân đi xem phim mà cũng được giảm giá? Đây coi như là một phúc lợi lớn cho các anh lính theo đuổi bạn gái sao?”

Thẩm Gia Mộc chỉ cảm thấy bấp tay cứng rắn được chỗ nở nang mềm mại kia áp vào vô cùng thoải mái, con người càng thêm trầm lắng, yết hầu lên xuống mấy lần, bộ dáng giống như rất đói khát. Lâm Tiểu Kiều không nhận ra được sự thay đổi của người bên cạnh, nhìn bên này bên kia một chút, thấy bộ dáng xinh đẹp đáng yêu như vậy Thẩm Gia Mộc hận không thể chiếm lấy cô ngay tại chỗ này.

Nhớ đến việc hôm nay lúc Diệp Mặc đến dẫn hai đứa trẻ đi thì hai người đã ngầm giao hẹn, Thẩm Gia Mộc không chút suy nghĩ liền đi cả đêm. Lúc vào trong rạp, người còn tương đối nhiều, sau khi tìm được vị trí, từ đầu đến cuối Thẩm Gia Mộc vẫn có chút không yên lòng. Lúc đầu Lâm Tiểu Kiều còn cầm coca uống liên tục, nhưng chỉ chốc lát sau, mặt cô liền nóng như lửa đốt.

Xung quanh đều là các cặp đôi, những người đang thực sự xem phim cũng không nhiều lắm, những âm thanh làm cho người ta đỏ mặt càng lúc càng lớn, mà dường như Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh cũng không an phận. Đột nhiên trên đùi được bao phủ bởi sự ấm áp, chính là bàn tay của anh đang tìm kiếm, trên cổ là hơi thở nóng hổi, cứ từng đợt từng đợt chọc ghẹo thần kinh của cô, còn cơ thể của anh thì càng ngày càng dựa gần vào...

Cổ Lâm Tiểu Kiều co rụt lại, cơ thể tự nhiên dựa vào phía sau, Thẩm Gia Mộc ôm thân thể ấm áp mềm mại của cô vào trong lòng, dục vọng trong cơ thể rục rịch ngóc đầu dậy. Anh không nhìn được ngậm vành tai của cô nói mơ hồ không rõ: “Bà xã, chính em là người đề nghị đi xem phim đó... Lúc về đừng trách anh!”

Ở trong bóng tối Lâm Tiểu Kiều dựa vào trí nhớ tìm được phần hông sợ nhột của anh từ từ véo. Thẩm Gia Mộc giật mình một cái, hít một hơi bắt được tay của cô, Lâm Tiểu Kiều cười dựa về phía sau, trong nháy mắt, Thẩm Gia Mộc liền dè lên. Lâm Tiểu Kiều kêu lên một tiếng, rồi Thẩm Gia Mộc lại như có quy củ mà ngồi xuống, cô hoài nghi liệu có phải chỉ dễ dàng như vậy mà cô đã trốn thoát, đang chuẩn bị thở ra một hơi, anh lại nhích lại gần.

“Ngồi lên đây!” Anh vỗ vỗ chân mình, ý bảo cô làm theo, thấy cô lắc đầu thì liền nhích gần thêm một chút, lời nói tiếp theo giống như được rít ra từ trong kẽ răng, “Hôm nay anh không mặc quân trang, quần áo bình thường rất khó để gần gũi.”

Câu nói đơn giản đầu tiên đã đánh bại được Lâm Tiểu Kiều, cô ngoan ngoãn nghe lời ngồi lên, thậm chí còn học những đôi tình nhân khác vòng tay quanh hông, cả người rúc vào trong ngực anh. Lâm Tiểu Kiều nhắm mắt, cảm thấy ở nơi tối tăm này thị lực cực kỳ tốt, nếu không tại sao cô có thể nhìn thấy so với bất kỳ bầu trời sao nào ánh mắt của Thẩm Gia Mộc cũng đều xinh đẹp rực rỡ hơn cả?

Thẩm Gia Mộc ôm chặt cô, để cằm lên đỉnh đầu của cô, nhìn màn hình một lúc, thế nhưng cái gì cũng không xem được. Hai tay trượt nhẹ ôm eo thon của cô, môi dán bên tai trái của cô, anh nhẹ giọng nói: “Tiểu Kiều, anh rất vui, cả đời này anh đều gặp khó khăn nhưng lại có thể lấy được một người giống như em, luôn mang lại hạnh phúc và may mắn cho anh.”

Nước mắt của Lâm Tiểu Kiều cũng bị anh làm cho chảy ra, trừng mắt nhìn, cô hơi nghiêng đầu, đôi môi mềm mại của cô hôn một cái trên môi anh rồi rời đi rất nhanh. Thẩm Gia Mộc vừa mới nói xong những lời buồn nôn như vậy, thấy thái độ của cô hình như chỉ qua loa lấy lệ thì rất bất mãn siết chặt vòng tay. Lâm Tiểu Kiều cười nhẹ, quay đầu lại, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: “Không được phép chỉ "có thể" mà phải là "chắc chắn"!”

Lúc ánh sáng trên màn ảnh lần lượt thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi nâng lên, đẹp đến mức chấn động lòng người! Thẩm Gia Mộc chỉ cảm thấy toàn bộ máu nóng trong cơ thể đang dồn xuống nơi nào đó nhanh đến mức khó có thể tính toán được tốc độ lao xuống, thỉnh thoảng ánh sáng chiếu đến, anh cứng ngắc ngồi ở một chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám có. Lâm Tiểu Kiều còn đang nghi hoặc, anh lại đột nhiên ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào cổ cô, hít hà mùi hương trên người cô thật sâu. Lâm Tiểu Kiều rụt cổ một cái, thế nhưng Thẩm Gia Mộc lại càng dùng sức hít vào mạnh hơn.

“Anh làm sao vậy?”

“Anh nghĩ anh muốn!”

Lâm Tiểu Kiều ngấn ra, ngồi ở trong lòng anh không dám động đậy...

Chán đến mức xem phim một lúc, xung quanh cũng chỉ có vài ba người, Thẩm Gia Mộc nhìn quanh một cái, sột sột soạt soạt, căn bản là không nhìn thấy người khác đang làm gì, giật mình, anh lại cọ sát vào người Lâm Tiểu Kiều ở bên cạnh, ôm cô thật chặt vào trong ngực. Lâm Tiểu Kiều vừa quay đầu liền bị anh hôn xuống, tay của cô để trước lồng ngực anh, chỉ muốn đẩy anh ra. Thế nhưng lần này Thẩm Gia Mộc giống như là bị ma nhập vậy, ra sức đè ép khiến cô không thể động đậy chút nào.

“Ừm... Thẩm Gia Mộc... Anh nhẹ một chút...” Lâm Tiểu Kiều cảm nhận được rõ ràng sức lực mạnh mẽ mà lưỡi anh đang khuấy đảo trong miệng cô, thậm chí nước bọt của cô còn không ngừng tràn ra bên ngoài.

Sau khi nghe thấy cô nói thế thì Thẩm Gia Mộc mới từ từ dịu xuống, quấn lấy đầu lưỡi của cô đẩy mạnh, khuấy đảo lên xuống. Lâm Tiểu Kiều nhanh chóng cảm thấy không thở nổi, ra sức cướp lấy khí oxi từ trong miệng anh, Thẩm Gia Mộc cười, rút lưỡi lại, buông môi lưỡi của cô ra, cơ thể vẫn tiếp tục đè ép cô, để nơi cứng rắn nóng bỏng trên bắp đùi của Lâm Tiểu Kiều.

“Tiểu Kiều, ở trong này có được không?” Thẩm Gia Mộc nắm mặt của cô hỏi.

“Anh điên rồi sao!”

Thẩm Gia Mộc nắm cằm của cô xoay qua chỗ khác, trên màn ảnh lớn là hình ảnh một đôi nam nữ đang trần truồng quấn quít một chỗ với nhau, Lâm Tiểu Kiều hoảng hốt thu lại ánh mắt. Thẩm Gia Mộc lại bảo cô nghe âm thanh bên cạnh, cách đó không xa một đôi nam nữ đang rên rỉ thở gấp, hơi thở rất dữ dội. Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt khẽ nâng cằm: “Em không muốn như vậy, âm thanh rất to... Về nhà có được không?”

“Về nhà nghe Diệp Mặc và chị anh sao? Anh đâu có ngu hả bé cưng...”
Thẩm Gia Mộc cắn một cái vào cằm của cô, “Em nói nhỏ thì sẽ không bị nghe thấy. Bảo bối ngoan, anh trai thương em có được hay không?”

Lâm Tiểu Kiều nhìn anh chăm chăm, Thẩm Gia Mộc chỉ cảm thấy rất dễ thương, không quan tâm đến sự cảnh cáo trong đôi mắt của cô, ý vào lợi thể của cơ thể đè hai chân cô lại, giữ luôn hai tay của cô, vùi mặt vào hõm vai của cô từ từ hôn xuống. Cả cơ thể của Lâm Tiểu Kiều đều đang run rẩy, làm chuyện đó ở nơi công cộng thật sự là khiến cô xấu hổ muốn chết!

Một tay của Thẩm Gia Mộc luôn từ ngoài quần áo của cô đi vào, đẩy áo lót của cô lên, trực tiếp cầm hai nơi đầy đà kia, điều chỉnh sức lực nắn bóp...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tình Cảm Ngọt Ngào.

Lâm Tiểu Kiều cảm nhận được bộ ngực của cô được anh ôm trọn trong lòng bàn tay, căng trướng, giống như là ham muốn nhanh chóng từ đỉnh bắn ra. Đôi môi nóng như lửa của Thẩm Gia Mộc hôn một đường xuống phía dưới, mở rộng cổ áo của cô ra, quần áo lót bên trong làm cản trở bước tiếp theo khiến anh lập tức ảo não gầm nhẹ một tiếng.

Khuôn mặt của Lâm Tiểu Kiều đỏ như muốn nhỏ ra máu, cô đẩy đẩy người đang đè ở phía trên mình ra, anh lại chỉ nằm sấp trên người cô thờ hồn hển. Cô thấy anh thật sự không chịu nổi sự khó chịu, lại ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt đảo qua một loạt ghế ngồi, nhắc người dậy ghé vào tai anh nói một câu, trong lòng Thẩm Gia Mộc mừng như điên, không chắc chắn mà lại hỏi lại lần nữa: “Thật ư?”

Lâm Tiểu Kiều mím môi gật gật đầu, Thẩm Gia Mộc nhanh chóng đứng dậy từ trên người cô, tùy ý sửa sang lại quần áo trên người rồi sau đó kéo cô đứng lên che chở đi đến hàng ghế cuối.

Suy nghĩ đến việc người đến xem phim buổi tối hầu hết đều là các cặp tình nhân cho nên rạp chiếu phim cũng cố ý thiết kế một căn phòng kín đáo. Mỗi một hàng ghế đều có bốn vách ngăn nhỏ bao xung quanh cặp tình nhân, giữa mỗi căn phòng đều đã sử dụng các vách ngăn để ngăn cách. Hàng cuối cùng không có ai, chỗ đó vốn là góc khuất nhất nên cũng không dễ bị nhìn thấy, Thẩm Gia Mộc vừa đi vào liền buông tay cô ra, không ngừng dõn Lâm Tiểu Kiều dựa người vào tường.

Lâm Tiểu Kiều trợn trừng mắt, nghĩ tới việc nói bừa lúc trước, nào biết Thẩm Gia Mộc nôn nóng sốt ruột đến mức căng cứng, tay phải đè cô lại, tay trái vén váy của cô lên. Lâm Tiểu Kiều cảm thấy tại sao tình cảnh này lại bạo lực như vậy, trên màn hình lại đúng lúc truyền đến tiếng khóc của nữ chính kêu to không được. Trong lòng cô căng thẳng, đẩy Thẩm Gia Mộc một cái, tự động tiến sát lại.

Thẩm Gia Mộc chưa từng nghĩ rằng da mặt Lâm Tiểu Kiều mỏng như vậy mà lại có thể chủ động, sừng sốt một lúc rồi sau đó bàn tay to làm càn lườn đến trước ngực cô, nắm trong tay da thịt mềm mại, ánh sáng khoái đến mức rên lên một tiếng. Dù sao Lâm Tiểu Kiều cũng chạy không thoát, nhìn anh như vậy, dường như hôm nay đã có ý định muốn làm một lần, cứ xô xô đẩy đẩy thì không được tự nhiên, còn không bằng nghe theo lời anh vậy. Chỉ là khi thật sự đến bước này, cô ít nhiều có phần hơi sợ sệt, giống như kẻ gian hết nhìn trái lại nhìn phải.

Thẩm Gia Mộc nắm cái cằm nhỏ nhắn của cô, cắn một miếng, cúi đầu cười rộ lên: “Yên tâm, không nhìn thấy đâu... Chỉ là em đừng kêu lên tiếng, chỗ này khá rộng rãi, anh cũng không muốn âm thanh người phụ nữ của anh lúc ở trên giường bị người đàn ông khác nghe thấy.”

Anh nói rất ngang ngược khiến Lâm Tiểu Kiều chỉ muốn tát một cái: “Vậy thì về nhà làm đi!”

Thẩm Gia Mộc cũng không nói nữa, cười nham hiểm kéo tay của cô về phía hạ bộ. Vuốt ve lên xuống phần thân dưới nóng bỏng kia: “Em cho rằng chúng ta còn lựa chọn khác sao? Bảo bối ngoan, anh trai cho em ăn no rồi chúng ta về nhà nha!”

Lâm Tiểu Kiều nghe thấy vậy thì mặt đỏ tai hồng, nắm chặt phần hông của Thẩm Gia Mộc véo một cái, anh lại kéo tay cô xuống tiếp tục cọ sát ở chỗ kia. Lâm Tiểu Kiều ra sức vùng vẫy, khi tay anh đuối theo bắt lại thì cô

lại tự giác đặt tay lên trên khóa quần của anh. Thấm Gia Mộc nở nụ cười buông tay ra mặc cho cô tiếp tục động tác.

Đôi tay nhỏ bé của cô linh hoạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần nhấn một cái thì khóa quần của anh liền bị mở ra. Thấm Gia Mộc lười biếng nằm dựa trên ghế salon, khép hờ mắt nhìn đầu của cô cúi xuống trước ngực, đôi tay nhỏ bé của cô chậm rãi kéo kéo khóa quần xuống, nghe thấy âm thanh “xoẹt xoẹt” thì mắt anh cũng đã nóng lên.

Vừa mới cởi xong quần lót, chính Lâm Tiểu Kiều đang suy nghĩ bước tiếp theo sẽ phải làm như thế nào thì đột nhiên bị một bàn tay đặt sau cổ để gáy của cô xuống. Hai tay của Lâm Tiểu Kiều chống trên đùi của anh, cô nghiêng đầu nhìn về phía Thấm Gia Mộc. Trong mắt cô là sóng nước mêng mêng, thấy dáng vẻ ngây thơ như vậy Thấm Gia Mộc liền động lòng, không chút do dự mà đè cả khuôn mặt của cô xuống, vừa đúng lúc chóp mũi sượt qua phía trên khiến anh run rẩy ngay lập tức.

Lâm Tiểu Kiều khó chịu ghen ngào một tiếng, Thấm Gia Mộc sợ cô trở mặt, vội vàng nới lỏng sức lực, thế nhưng vẫn không muốn buông cô ra. Anh nhắc cô lên, ôm trong lòng vỗ về. Anh một lần lại một lần kiên trì dỗ dành, nói một câu lại hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô một cái, dây dưa kéo dài đến lúc cô đồng ý.

Thấm Gia Mộc hưng phấn khác thường, lấy áo khoác đắp ở trên đùi, che chỗ kia đi, néo néo tay của Lâm Tiểu Kiều, ý bảo cô tranh thủ thời gian. Lâm Tiểu Kiều mấp máy môi, nâng áo khoác trên đùi anh lên một lỗ nhỏ, cúi đầu xuống chui vào, kéo quần lót của anh xuống, lè mề ngậm hết toàn bộ đỉnh đầu của anh.

Khi khoang miệng ấm áp của cô bao phủ chỗ khổng lồ đó, Thấm Gia Mộc không tự chủ được rên lên một tiếng. Áo khoác của anh che trên đầu cô, một màu đen sì cái gì cũng không nhìn thấy, Lâm Tiểu Kiều cũng nhả ra một chút. Một tay xoa hai hòn bi lớn ở phía dưới, một tay kia đỡ nó, liếm

mút từ trên xuống dưới. Thấm Gia Mộc sáng khoái đến sắp ngất, thiếu chút nữa là nộ vũ khí, hít sâu một hơi, vỗ vỗ vai Lâm Tiểu Kiều ý bảo cô đứng dậy.

Vừa rồi Lâm Tiểu Kiều ngậm vào không sâu, thế nhưng số đo của anh vượt quá mức của người bình thường, đến lúc khoe miệng cô có cảm giác sắp rách thì mới có thể gắng gượng ngậm được hết. Bởi vậy, lúc này cô không quá thoải mái, đứng lên lau khoe miệng. Thấm Gia Mộc cười đến mức nếp nhăn trên khoe mắt đều xuất hiện, nghiêng người tới hôn một cái, tay lại không thành thật chui vào trong áo lót của cô, vân vê hai đỉnh hồng hồng chơi đùa rất vui vẻ.

“Bảo bối thật sự rất ngoan...” Thấm Gia Mộc cắn lỗ tai của cô, không ngừng thổi hơi vào trong đó, “Bảo bối, lúc này chưa xuất ra, bây giờ giúp anh nốt một lần có được hay không? Ngoan... Ngồi lên đây...”

Thấm Gia Mộc vốn là ở trong bộ đội cùng một đám đàn ông khô khan cho nên lúc nói chuyện hơi có dáng vẻ lưu manh, Lâm Tiểu Kiều đã sớm quen với việc đó cho nên lúc này khi nghe xong cũng không quá kinh ngạc. Kéo vạt dưới của áo khoác, cô ngồi lên chân của anh, quần áo của anh bao phủ nửa người dưới của hai người, Lâm Tiểu Kiều giống như một tên trộm cứ nhìn xung quanh suốt vậy. Trong mắt của Thấm Gia Mộc vẫn rất bình tĩnh, hai tay bắt lấy hai chân của cô nâng lên một khoảng cách nhất định, sau đó ấp úng ra lệnh cho cô:

“Vịn vai anh nhắm chuẩn vào, anh sợ làm em bị thương.”

Lâm Tiểu Kiều nghe lời đưa tay đỡ nơi đó, từ từ để chỗ ẩm ướt của mình đi vào. Cửa động nho nhỏ được mở ra một chút, Thấm Gia Mộc chậm rãi kéo cô xuống, thuận lợi tiến vào bên trong. Lâm Tiểu Kiều che miệng không dám kêu ra tiếng đến mức khuôn mặt ửng đỏ vô cùng, Thấm Gia Mộc cũng không dụ dằng quá lâu, chuyển động hai lần, anh liền quyết đoán bắt đầu di chuyển mạnh mẽ.

Cô ngồi ở trong lòng anh, anh đi vào vừa sâu lại vừa mạnh, sau mấy chục cái ra vào, cô liền có cảm giác toàn thân xụi lơ, tựa vào trước ngực anh, tóc mai dính đầy mồ hôi ẩm ướt, miệng nhỏ khê nhếch lên, thấy bộ dáng thất thần kia đốm lửa trong lòng Thẩm Gia Mộc càng thêm hừng hực. Anh ôm cô đứng dậy, xoay một vòng đê cô ở trên ghế salon, để cho cô nằm úp sấp trên đó, anh đứng ở sau lưng nằm trên người cô va chạm mạnh mẽ mấy chục cái, kêu lên một tiếng rồi xuất ra ngay tại trong cơ thể của cô...

Lúc hai người từ bên trong rạp chiếu phim đi ra, Lâm Tiểu Kiều co rụt vai lại, kéo áo khoác của Thẩm Gia Mộc trốn vào trong đó. Thẩm Gia Mộc cười ôm thật chặt cô vào trong lòng, hai người hai đôi môi dính thật chặt nhau cùng đi về phía bãi đỗ xe. Ánh mắt của Lâm Tiểu Kiều đỏ ngầu, đôi mắt cũng sụp xuống, vừa đi vừa ngáp, thấy bộ dáng cô ỉu xìu như vậy Thẩm Gia Mộc có chút đau lòng.

Tối hôm qua sau khi hai người ở trong rạp chiếu phim làm xong một trận, Lâm Tiểu Kiều liền không muốn di chuyển nữa, Thẩm Gia Mộc cởi áo khoác đắp lên người cô, hai người liền im lặng vùi ở nơi đó xem phim cả một đêm. Thực ra, càng về phía sau thì cũng không còn gì để xem, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều lại rất lưu luyến giờ phút này, không muốn rời khỏi rạp chiếu phim. Trong trí nhớ, trừ những lúc làm chuyện đó trên giường thì đây là lần đầu tiên hai người có thể làm những chuyện giống như các cặp tình nhân bình thường khác hay làm.

Mặc dù cô chưa từng nói tới, nhưng mà làm gì có người phụ nữ nào lại không hưởng thụ quá trình yêu đương? Bởi vì theo nhận thức thì thời gian kết hôn thật sự là quá ngắn, mà Thẩm Gia Mộc lại không ở trong thành phố một thời gian rất dài, phần lớn thời gian hai người dính cùng nhau một chỗ đều là lúc ở trên giường, giống như mười ngón tay đan xen nhau vậy, thời gian ngọt ngào đã ít lại càng thêm ít. Giờ phút này, khi hai người ở cùng một chỗ, lần đầu tiên Lâm Tiểu Kiều cảm nhận được tình cảm dịu dàng của

Thẩm Gia Mộc, không cần bất kì từ ngữ nào, chỉ đơn thuần cảm giác được người đàn này bao dung với cô, yêu thương và cưng chiều cô...

“Ngoan, bây giờ đừng ngủ vội, chờ đến khi về nhà rồi ngủ tiếp.” Thẩm Gia Mộc vỗ vỗ mặt cô, để cho cô tỉnh lại, “Nếu không thì rất dễ bị cảm...”

“Ừm, nhưng mà em buồn ngủ quá...” Đầu của Lâm Tiểu Kiều lại ngục xuống hai cái.

“Anh biết, ngoan, nói chuyện với anh thì sẽ không buồn ngủ, chúng ta nói chuyện đi...” Thẩm Gia Mộc mở cửa xe để cho cô ngồi vào, anh lại ngồi vào ghế lái, ở bên cạnh vừa khởi động xe vừa nói chuyện với cô, “Lần này anh có năm ngày nghỉ, bây giờ đã qua hai ngày rồi, vài ngày nữa là anh sẽ phải trở về, hai ngày này ở nhà điện nốt thủ tục để giao cho ba anh, để ông lo liệu giúp, còn em thì cứ đi theo anh trước đi.”

“Ừm.” Đầu Lâm Tiểu Kiều đã nhanh chóng cúi đến trước ngực rồi.

Thẩm Gia Mộc liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp tục nói: “Hai ngày này chúng ta nên đi dạo nhiều hơn, em muốn mua gì thì mua trước đi, nếu không đến lúc về quân đoàn, anh lại không có thời gian ra ngoài cùng em.”

“Ừm.”

Thẩm Gia Mộc lại nhìn cô một lần nữa, nói: “Tên của con trai hoặc con gái chúng ta em đã nghĩ ra chưa?”

“Ừm.”

“Gọi là gì?”

“Ừm.”

Thẩm Gia Mộc thở dài một hơi, dừng xe ở ven đường, lắc Lâm Tiểu Kiều đang mơ mơ màng màng dậy, thấy cô híp mắt mê man nhìn anh, khoe

miệng anh liền nở một nụ cười: “Nếu không thì chúng ta làm một trận nữa ở trong xe đi?”

Trong nháy mắt Lâm Tiểu Kiều bị làm cho tỉnh lại, ngồi ngay ngắn, cảnh giác khép cổ áo lại: “Anh đùa cái gì vậy? Nhanh lái xe, quay về, quay về! Thấm Gia Mộc, tinh trùng lại lên não anh rồi hả? Tối hôm qua đã... Bây giờ còn đang ở trên đường lớn đó, anh...”

“Dậy rồi? Không buồn ngủ nữa?” Thấm Gia Mộc nhíu mày, tầm mắt lại chuyển về phía mặt đường phía trước, tâm trạng rất tốt mà lái xe, Lâm Tiểu Kiều ở một bên tức giận đến nghiến răng, đang suy nghĩ xem đợi lát nữa về nhà sẽ “trả thù” anh như thế nào thì điện thoại bỗng vang lên, vừa cầm lên thì thấy hóa ra là Trần Nhã gọi tới.

Sáng sớm tinh mơ, trừ phi là có việc gấp, nếu không thì tuyệt đối không có khả năng Trần Nhã gọi điện thoại cho cô. Nhận điện thoại, quả nhiên, giọng nói của Trần Nhã nức nở nghẹn ngào: “Tiểu Kiều, con trở về một chuyến đi, ba con xảy ra chuyện rồi!”

Lâm Tiểu Kiều ngây ra một lúc, sau đó mới trả lời: “Được, chúng con lập tức đến ngay.”

“Làm sao vậy?” Thấm Gia Mộc thấy sau khi Lâm Tiểu Kiều để điện thoại xuống, sắc mặt có phần không tốt lắm, vì vậy anh quan tâm hỏi han.

“Đến nhà em đi...” Lâm Tiểu Kiều gắng gượng nở một nụ cười, “Mẹ em nói ba em đã xảy ra chuyện...”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thổ Lộ Tình Cảm Chân Thành.

Lâm Tiểu Kiều gắng gượng lên tinh thần cho bản thân để xuống xe vào nhà, Thẩm Gia Mộc đi theo phía sau cô, thấy cô lạnh đến mức cứ xoa xoa hai cánh tay, anh khẩn trương cởi áo khoác khoác lên trên người cho cô. Dường như cô đang có tâm sự cho nên từ đầu đến cuối đều nhìn về phía trước mà không nhìn anh một lần nào, Thẩm Gia Mộc cau mày, nắm tay cô trong lòng bàn tay mình, sử dụng chút sức lực, lúc này Lâm Tiểu Kiều mới hồi phục lại tinh thần.

Thẩm Gia Mộc nhìn cô một cái thật sâu rồi mới dặn dò: “Đợi đến lúc nữa ở trên đó, em chỉ cần ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh, có chuyện gì thì để anh xử lý, có biết không?”

“Vâng.” Mãi đến lúc có chuyện xảy ra, Lâm Tiểu Kiều mới ý thức được có một người đàn ông để cho mình dựa vào là một chuyện hạnh phúc biết bao.

Thẩm Gia Mộc nắm tay cô đi lên vài bước, đột nhiên anh dừng lại hỏi: “Tiểu Kiều, em có tin anh không?”

Dường như là không có chút do dự gì, cô liền gật gật đầu: “Tin! Sống ở trên đời này không hề dễ dàng, nó có quá nhiều nguy hiểm, thế nhưng chỉ cần có anh, em liền tin rằng cho dù có là chuyện gì thì đi chẳng nữa cũng có thể giải quyết được. Thẩm Gia Mộc, nếu anh chỉ muốn để cho chính mình yên tâm, vậy thì lần sau đừng hỏi lại em chuyện như thế này nữa, Lâm Tiểu Kiều em cả đời này chỉ biết dựa vào anh, nếu ngay cả anh em cũng không tin tưởng thì em còn có thể tin tưởng ai đây?”

Thẩm Gia Mộc nhanh chóng đưa tay ra xoa xoa khuôn mặt cô rồi mới tiếp tục dẫn cô lên lầu. Thực ra, trong lòng anh đối với chuyện xảy ra ở Lâm gia cũng đã biết, vốn định qua hai ngày nữa mới tìm thời gian thích hợp nhắc nhở Lâm Lạp một lần, lại không nghĩ rằng hành động của phía trên lại nhanh như vậy.

Hiện tại vì xảy ra lũ lụt cho nên phía trên đã cấp một khoản cứu trợ xuống dưới, thế nhưng, khoản tiền này vào trong thành phố lại bị mắc kẹt, cụ thể là vào trong tay ai thì không nói rõ ra được. Trong cục tài chính Lâm Lạp là người ở một vị trí tầm thường, do đó đương nhiên ông sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người, cho dù ông không có bất cứ mưu tính gì, thế nhưng mấy cái đầu của nhà nước cũng sẽ đẩy chuyện này về phía ông, cấp dưới nhất định sẽ không thừa nhận đã động vào khoản tiền này, mà Lâm Lạp lại không có bất kì bằng chứng nào... Hơn nữa, lúc Thẩm Kiến Đoàn nói với anh chuyện này, ông cũng đã nói rất rõ ràng, e rằng Lâm Lạp cũng không hề trong sạch!

Chìa khóa mở cửa, vào lễ kết hôn đêm hôm trước, Lâm Tiểu Kiều đã để lại nhà, lúc này khi đứng ở ngoài, cô cũng không hề gõ cửa, chỉ lẳng lặng như thế nhìn nơi mà mình đã từng sống suốt hai mươi mấy năm. Lúc còn nhỏ, mỗi buổi chiều thứ tư trước khi đến giờ vào học, cô liền có cảm giác rất sợ hãi. Nếu như thầy giáo bắt viết một bài văn có liên quan đến đề tài gia đình, nếu vậy thì chắc chắn hai tiết học sau khi cô lên nộp bài sẽ toàn là điểm kém, bởi vì cô không biết rốt cuộc là gia đình mà mình đang sống hạnh phúc ở chỗ nào. Cha mẹ thì coi thường, chị gái thì bắt nạt, ngoại trừ hồi trước có ông nội bà nội yêu thương cô, còn lại thì cô đều cảm thấy trong căn nhà này cô hoàn toàn không có một thứ gì cả.

Bây giờ, gia đình này có lẽ sẽ gặp phải một trận mưa to gió lớn, rốt cuộc bọn họ cũng nhớ tới cô, rốt cuộc... Lần đầu tiên cô cảm nhận được giá trị của mình, hoặc là nói, Lâm Lạp đã cảm nhận được giá trị của cô... Một mặt

thì đau xót một mặt thì vui mừng, trong khoảng thời gian ngắn như vậy Lâm Tiểu Kiều liền không biết nên phản ứng như thế nào.

Thẩm Gia Mộc gõ cửa, nắm tay Lâm Tiểu Kiều thật chặt, đợi một lúc mới thấy Trần Nhã ra mở cửa. Lâm Tiểu Kiều vẫn còn đang trong trạng thái như đi vào cõi thần tiên xa xôi, ánh mắt nhìn Trần Nhã rời rạc không chút ánh sáng, trái lại Thẩm Gia Mộc liền gọi một tiếng “Mẹ”, sau đó kéo Lâm Tiểu Kiều vào nhà.

Lâm Lạp ngồi ở trên ghế salon cau mày hút thuốc, lúc Lâm Tiểu Kiều và Thẩm Gia Mộc đi đến, ánh mắt Lâm Lạp liền sáng rực, ông lập tức đứng lên. Thẩm Gia Mộc vờ như không nhìn thấy, đợi đến khi Lâm Tiểu Kiều ngồi xuống, anh mới ngồi xuống cạnh cô, thế nhưng từ đầu đến cuối ánh mắt anh cũng không đặt ở trên người Lâm Lạp.

Lâm Lạp không biết Thẩm Gia Mộc đã trở lại, chỉ cho là một mình Lâm Tiểu Kiều quay về, ông cũng không ôm ấp quá nhiều hi vọng, chỉ nghĩ để cho cô giúp ông nói chuyện ở Thẩm gia một phen, ông cũng không quá đặt nặng kết quả. Bây giờ Thẩm Gia Mộc lại cùng đi theo, nếu có thể khiến cho anh về nhà nói một câu thì lời nói của anh so với lời nói của con dâu Thẩm gia sẽ có trọng lượng hơn rất nhiều! Nghĩ như vậy, hai mắt ông liền sáng loáng, nhưng mà rõ ràng Thẩm Gia Mộc lại cho thấy một bộ dạng không có hứng thú quan tâm.

Thẩm Gia Mộc có thể không quan tâm, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều lại không thể có dáng vẻ kiêu ngạo như vậy ở trước mặt cha mẹ mình được, cô hắng giọng một cái, hỏi: “Ba, ba vội vàng bảo con trở về như vậy là có chuyện gì sao?”

Ở trước mặt con gái mà nói ra những chuyện nhơ nhớp bẩn thỉu như vậy, Lâm Lạp cảm thấy mặt mũi của mình đều vứt đi hết. Thế nhưng chuyện này lại không thể không nói, ông liếc mắt ra hiệu cho Trần Nhã, làm vợ

chồng với nhau nhiều năm cho nên bà nhanh chóng hiểu rõ, kể chuyện này ra một cách đại khái.

Lâm Tiểu Kiều chưa từng nghĩ rằng Lâm Lạp sẽ làm một chuyện như vậy, khó có thể tin nhìn ông, mấp máy môi, vẻ mặt nghiêm túc hỏi một câu: “Ba, khoản tiền này, nói tóm lại thì ba có lấy hay không?”

Lâm Lạp xoa xoa tay, có chút kích động, dáng vẻ sao cũng được trả lời: “Bây giờ có hay không đều không phải là trọng điểm, mà là ba...”

Lâm Tiểu Kiều cầm thật chặt chiếc túi trong tay, móng tay cắm sâu vào da thịt: “Nếu như ba không lấy, con nhất định sẽ dùng tất cả mọi biện pháp để giúp ba, bây giờ ba nói thật cho con biết, rốt cuộc thì ba có động vào khoản tiền kia hay không?”

Lâm Lạp mấp máy môi hai lần, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Gia Mộc, nhưng chỉ thấy anh nhìn tách trà trên tay, không nhìn về phía bên này một chút nào. Cuối cùng, tầm mắt ông rơi trên mặt Lâm Tiểu Kiều, mấp máy môi dưới hai lần, ông thành thành thật thật trả lời: “Ba ăn một phần, nhưng mà phần lớn...”

Lời của ông còn chưa nói hết, Lâm Tiểu Kiều đột nhiên đứng lên: “Vậy là được rồi, nếu ba đã làm, ba vẫn hi vọng con sẽ giấu diếm cho ba sao? Ba, đó là khoản tiền cứu trợ, là tiền để cứu người, vậy mà ba cũng thêm muốn nó được sao? Ba thật sự rất thiếu tiền ư? Hay là ham muốn của ba vĩnh viễn không bao giờ dừng lại được! Lúc con được gả vào Thẩm gia, ba rất vui mừng, đối với việc con thay đổi nhiều như vậy, trong đó có nguyên nhân gì, con cũng đều nhẫn nhịn không nói, thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là con không biết. Có phải ba còn muốn lợi dụng con để che giấu cho những tội lỗi xấu xa của mình hay không?”

Lâm Tiểu Kiều nói xong liền muốn đi ra ngoài, Thẩm Gia Mộc đứng lên kéo cô lại, cầm lấy túi xách của cô, xoay người lại thản nhiên nói với Lâm

Lạ đang chờ người ra: “Những khoản tiền này, cấp trên nhất định sẽ điều tra rõ ràng, ba em... Vẫn nên thẳng thắn giao nộp sớm thì sẽ là tốt nhất!”

Những lời của Thẩm Gia Mộc đã khiến tất cả những tính toán trong lòng Lâm Lạp vỡ tan tành, ông trơ mắt nhìn người con rể mà mình cực kỳ trông đợi đang che chở cho đứa con gái đã sớm tức giận của mình nhanh chóng rời đi, ông tức đến mức dậm chân. Cuối cùng vẫn là suy sụp mà ngã xuống ghế salon, tuy rằng ông không muốn để lỡ một số tiền lớn như vậy, nhưng nói thẳng, nếu Thẩm Gia Mộc không muốn ra tay giúp đỡ, ông cũng chỉ có thể đi tới con đường này, đến lúc đó có thể bài “Thẳng thắn được khoan hồng” thì cũng có thể giảm bớt được những hình phạt.

“Trần Nhã, bà vào phòng sách lấy tám chi phiếu bên trong quyển “kinh tế pháp luật” xuống đây cho tôi...”

Lúc Lâm Tiểu Kiều và Thẩm Gia Mộc ra ngoài, vốn là trời đổ mưa nên có hơi âm u, Thẩm Gia Mộc bảo Lâm Tiểu Kiều đứng ở trên hành lang trú mưa, còn anh thì chạy nhanh tới chỗ đậu xe. Chỉ chốc lát sau, khi xe đang đỗ lại thì Lâm Tiểu Kiều đã chạy vụt xuống ngồi vào trong xe, Thẩm Gia Mộc cau mày khiển trách: “Không phải đã bảo em chờ anh ở chỗ kia sao? Tại sao lại tự chạy tới đây rồi hả?”

“Không phải anh lái xe tới đây sao?” Lâm Tiểu Kiều vừa cười áo khoác ẩm ướt ra vừa lấy khăn mặt ở ghế sau lau tóc.

Thẩm Gia Mộc cầm lấy khăn mặt trong tay cô, giúp cô lau tóc: “Em chờ anh ở đó, anh mang áo khoác đến cho em, giúp em che trên đầu, lúc em vào trong xe thì sẽ không bị ngấm nước mưa. Cơ thể nhỏ bé của em mà mắc mưa thì sẽ rất dễ bị cảm... Có lạnh không? Sức lực có lớn quá không? Đau thì nhớ phải bảo anh đấy!”

Chóp mũi của Lâm Tiểu Kiều hồng hồng, hốc mắt nóng lên, nước mắt cứ như vậy rơi xuống. Thẩm Gia Mộc cho rằng việc vừa rồi của Lâm gia đã

kích thích cô, cho nên anh vội vàng ném khăn mặt trong tay đi, toàn thân anh cũng đều là nước mưa vì vậy anh không dám ôm cô vào trong lòng, đành phải lau nước mắt, kiên nhẫn dỗ dành cô: “Ngoan, đừng khóc, anh về nghĩ biện pháp giúp ba em là được...”

Lâm Tiểu Kiều nghe xong liền cầm lấy tay của Thẩm Gia Mộc, hung hăng nói: “Không cần giúp ông ấy! Nên để cho ông ấy phải chịu mọi hình phạt của mình!”

Thẩm Gia Mộc dịu dàng dỗ dành, Lâm Tiểu Kiều dần dần bình tĩnh lại, có chút xấu hổ lau nước mắt. Sau khi Thẩm Gia Mộc lấy mu bàn tay lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn nhem nhuốc của cô, anh nói: “Em cũng không cần vội, dù sao thì ông ấy cũng là ba em, anh sẽ không bỏ mặc ông ấy. Nếu em muốn giúp ông ta thì anh sẽ trở về xin ba anh liên lạc với các mối quan hệ, em bảo ba em giao hết khoản tiền đó lên, nếu có thể khai báo thì phải khai báo rõ ràng, chúng ta cùng nghĩ biện pháp khiến những kết quả không tốt giảm thiểu đến mức thấp nhất.”

Lâm Tiểu Kiều gật gật đầu, lại ôm cổ Thẩm Gia Mộc, hôn lên khóe môi anh một cái: “Anh đối xử tốt với em như vậy, em sẽ cảm thấy không thể từ bỏ anh được mất.”

Thẩm Gia Mộc vỗ vào sau gáy cô, hôn thêm một cái sâu hơn nữa, hai người dựa trán nhìn nhau, anh cọ cọ chóp mũi của cô, nói: “Không từ bỏ được anh thì có làm sao? Có anh luôn đi theo em rồi! Tiểu Kiều, dường như cho tới bây giờ anh chưa từng nói, nhưng mà anh không thể không thừa nhận rằng, anh yêu em, cực kỳ yêu em.”

Lâm Tiểu Kiều cũng chưa từng nghĩ tới Thẩm Gia Mộc có thể nói ra những lời tình cảm như vậy, trong lòng mềm nhũn đến mức rơi nước mắt. Thẩm Gia Mộc bật cười rồi lại không biết làm thế nào, đành phải nâng mặt cô lên chậm rãi hôn xuống. Lâm Tiểu Kiều hôn trả anh đầy mạnh mẽ, đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi anh, thật kiên trì, cẩn thận liếm mút...

Lúc hai người trở về Thấm gia, trong nhà không có ai, Thấm Gia Mộc bảo Lâm Tiểu Kiều đi tắm rửa rồi lên giường nằm, còn anh thì đến ban công gọi điện thoại cho Thấm Kiến Đan. Trong chuyện này cách nghĩ của hai cha con đều không khác nhau lắm, chỉ cần Lâm Lạp giao tất cả số tiền đó lên, thành thực rõ ràng, nếu vậy thì Thấm gia nhất định sẽ giải quyết được chuyện này. Có những lời này của Thấm Kiến Đan, Thấm Gia Mộc cũng yên tâm, quay vào trong phòng nằm xuống cùng Lâm Tiểu Kiều.

Thấy bọc áo tắm đang nằm trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà mà không nhúc nhích, giống như là đang suy nghĩ cái gì. Anh đi tới, sờ mái tóc dài của cô, ghé vào lỗ tai cô hỏi: “Nghĩ cái gì vậy?”

Lâm Tiểu Kiều cười cười: “Mọi người đều nói rằng con gái chính là do đời trước cha mẹ thiếu nợ, cho nên đời này sẽ đến đời, thế nhưng em thấy em và ba mẹ sống cùng nhau hoàn toàn không phải như vậy. Dường như em thật sự không hề đòi hỏi với bọn họ cái gì... Anh nói xem, nếu về sau chúng ta có hai đứa con, có phải anh chỉ thích một đứa trong đó thôi không? Nếu thực sự là như vậy thì em sẽ ly hôn với anh, mỗi người dẫn theo một đứa!”

Thấm Gia Mộc nghe cô nằm đó tự hỏi tự đáp, anh một mực căn lấy vành tai cô, cái đồ vô lương tâm này, còn dám nói muốn ly hôn với anh: “Em dám ly hôn thử xem! Cho dù là sinh mấy đứa thì đứa nào anh cũng không thích, anh chỉ thích một mình em thôi! Nếu từ nhỏ trẻ con được cưng chiều quá thì sẽ sinh hư, nhưng mẹ của đứa nhỏ thì không giống vậy...”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Dẹp Hết Mọi Trở Ngại.

Dường như tối hôm qua là một đêm không ngủ, sáng nay lại chạy đến Lâm gia đi qua đi lại lâu như vậy, Lâm Tiểu Kiều nằm trên giường không bao lâu liền ngủ thiếp đi. Thấm Gia Mộc nghe thấy cô hô hấp đều đặn, trong lòng dần bình tĩnh trở lại, tay vắt ngang eo cô nhẹ nhàng cuộn cô lại vào trong lòng anh. Đường như cô đang ở trong mộng, bị anh quấy nhiễu một trận, ậm ừ hai cái chuẩn bị tỉnh lại, anh nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, dưới sự vỗ về dịu dàng của anh, cô lại nhanh chóng ngủ tiếp.

Thấm Gia Mộc nghiêng mặt qua hôn lên trán cô một cái, trí nhớ lại bắt đầu nghĩ về chuyện theo quân, nếu lần này xử lý không tốt việc của Lâm Lạp thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cô, đến lúc đó việc theo quân cũng sẽ không thực hiện được mất. Không cần phải ngây ngốc ngồi ở chỗ này chịu chết, đêm dài lắm mộng, hay là anh cứ hối thúc ba nhanh chóng lo liệu xong thủ tục theo quân, rồi anh cũng nhanh chóng dẫn Lâm Tiểu Kiều rời khỏi không khí ngột ngạt này của Lâm gia.

Thấm Gia Mộc kẹp hai chân của cô giữa hai chân của mình, Lâm Tiểu Kiều cử động hai lần, quay về vùi sâu vào trong lòng anh rồi mới tiếp tục ngủ tiếp. Anh sờ khuôn mặt vì say ngủ mà đỏ hồng của cô, thầm hạ quyết tâm: “Nhân lúc này, giải quyết hết tất cả mọi chuyện của Lâm gia, sau đó, cô theo anh đi bộ đội, bất kì ai ở Lâm gia cũng không được can thiệp vào cuộc sống của cô!”

Lúc hai người tỉnh lại, trời đã xẩm tối, Thấm Gia Giai và Diệp Mặc vẫn chưa trở về, vì vậy Diệp Xa và Diệp Dao cũng được dắt theo ra ngoài. Toàn thân Lâm Tiểu Kiều ê ẩm, đầu đau như sắp nổ tung. Cố gắng lên tinh thần

mở hai mắt ra, Thẩm Gia Mộc lại đang nhắm mắt yên tĩnh ngủ, cô vươn tay sờ lên mặt anh, chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể xoay người ra khỏi giường.

Thẩm Gia Mộc đã thức dậy từ sớm, thấy cô đang ngủ say sưa mới không dám cử động cơ thể, bây giờ thấy cô cực kỳ không tình nguyện vén chăn lên, anh vừa cười vừa kéo cô lại. Tay anh ấm áp, sưởi ấm da thịt cô, dễ chịu giống như là ngâm mình trong suối nước nóng vậy. Lâm Tiểu Kiều nhắm chặt hai mắt, tựa đầu trên ngực anh, hai tay ôm lấy eo anh hưởng thụ nhiệt độ nóng ấm của cơ thể: “Anh tỉnh rồi mà sao không đánh thức em dậy?”

Thẩm Gia Mộc ôm lưng cô đè cô vào trong lòng, mãi đến lúc giữa hai người không còn một kẽ hở nào mới thỏa mãn thở ra một tiếng: “Tối hôm qua không sao ngủ được, ngủ thêm một lúc nữa đi. Lúc này trong nhà cũng không có ai, anh đi làm chút cơm tối để ăn.”

Lâm Tiểu Kiều thấy dưới hai mắt anh là quầng thâm cực kỳ rõ ràng cho nên rất thương anh, kéo tay anh lại không muốn để cho anh vào phòng bếp. Thế nhưng cô lại không quản được dạ dày của chính mình khiến cho bụng kêu lên òng ọc, cuối cùng, cô quần lấy anh gọi điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài. Lâm Tiểu Kiều gọi một đồng món với đầu bên kia, Thẩm Gia Mộc nghe xong nhíu mày, cô nhóc này hệt như một đứa trẻ vậy!

Cô cúp điện thoại, quay đầu lại cười nịnh bợ với anh, hai chân không ngừng cọ xát trên đùi anh: “Ai da, đã lâu em chưa được ăn rồi, sau bữa tiệc này, em bảo đảm về sau cũng không ăn nữa.”

Đối với bộ dạng này của cô Thẩm Gia Mộc hoàn toàn không có biện pháp, anh trừng phạt vỗ vỗ vào cái mông của cô: “Không phải là anh không cho em ăn nhưng đồ ăn này không hề dinh dưỡng, em thật là một đứa trẻ ham ăn, một mình em giống như có hai mươi đứa trẻ vậy, thật không hiểu chuyện. Em nghĩ xem, đợt lát nữa bọn Dao Dao trở về, nhất định sẽ đòi em muốn ăn chân gà, cái mũi của hai đứa nhỏ thính lắm.”

Lâm Tiểu Kiều cười hì hì簸 nhào lên người anh, ôm đầu của anh hôn một cái lên trên mặt, ngọt ngào nói: “Em sẽ để lại hai cái chân gà cho hai đứa nhỏ, còn lại chúng ta sẽ ăn hết!”

Thẩm Gia Mộc nghe xong, vỗ lên cái mông nhỏ của cô không nặng cũng không nhẹ, Lâm Tiểu Kiều cũng không giận, ôm anh cười ngây ngô. Thẩm Gia Mộc xoa đầu cô, giọng nói mang theo bất đắc dĩ: “Có cái bộ dạng ngốc nghếch của em ở bên cạnh, anh thật sự rất lo lắng, anh nghi ngờ em không có lớn lên đâu. Ngày mai chúng ta đi ra ngoài mua một chút đồ, trở về đoàn sớm một chút, em cũng thích ứng được nhanh hơn.”

Con người của Lâm Tiểu Kiều hạ xuống, cười nhàn nhạt: “Vâng, chờ chuyện của ba em được giải quyết xong, chúng ta liền trở về!”

Thẩm Gia Mộc không nói gì, tay nắm thật chặt eo cô, Lâm Tiểu Kiều cho rằng anh tức giận, cô liền luống cuống tay chân chống trước ngực anh, hôn lên khóe môi của anh. Thấy anh thờ ơ, lòng cô liền hoảng loạn như một tòa thành bị sụp đổ, đứng trên đồng hoang tàn do dự nhìn xung quanh mà sinh lòng sợ hãi: “Em... Em không có ý gì khác, ông ấy là ba em, em không thể... Bỏ mặc ông ấy... Cho dù là những năm qua ông ấy đối xử không công bằng với em mà cảm thấy oán giận, thế nhưng em cũng không hề hận ông ấy đến mức đó...”

Thẩm Gia Mộc thấy cô nóng nảy, anh liền ôm cô từ từ vuốt ve mái tóc dài để cho cô bình tĩnh trở lại: “Anh không nghĩ nhiều đâu, ông ta không hề làm tròn trách nhiệm của một người cha, thế nhưng việc chúng ta có thể làm thì phải làm cho bằng được, cũng không thể để thẹn với lương tâm được. Trong việc này, em làm rất đúng, anh rất ủng hộ.”

Lâm Tiểu Kiều nghe anh nói như vậy mới yên lòng, cả người lại vùi vào trong lòng anh, buồn bực nói: “Việc này em cũng không biết quá nhiều, chỉ có thể giao cho anh, em chuyên tâm chuẩn bị theo anh đi bộ đội là được.”

Thẩm Gia Mộc nghe cô nói như vậy, trong lòng lại trở nên vui vẻ, kéo cô đứng dậy, hôn vào cái miệng nhỏ một cái: “Rốt cuộc thì bà xã của anh cũng thông minh được một lần!”

Mới ăn được một nửa số đồ ăn mua ở bên ngoài thì Diệp Mặc và Thẩm Gia Mộc liền dẫn theo hai đứa trẻ trở về. Lúc Diệp Mặc nhìn thấy hình ảnh ông già của kfc thì hoan hô một tiếng, chạy tới giương mắt nhìn Lâm Tiểu Kiều. Thẩm Gia Mộc mang đồ ăn vặt tới, lấy cho cô bé một một đôi chân gà, cô nhóc gật gù đắc ý nói “Con yêu cậu với mợ nhất” rồi sau đó không quan tâm hình tượng mà bắt đầu gặm cắn.

Diệp Mặc nhìn con gái như vậy thì liền nở nụ cười, đi tới xoa đầu cô bé: “Con cầm chân gà lên lâu chơi cùng anh trai đi, ba có chuyện muốn nói với cậu.”

“Vâng...” Đêm nay Dao Dao cực kì vui vẻ, ngoan ngoãn đáp lại ba, trượt từ trên đùi Thẩm Gia Mộc xuống, kếp Diệp Mặc lên trên lầu.

Thẩm Gia Mộc liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, vừa đưa khăn tay cho Lâm Tiểu Kiều vừa hỏi: “Chuyện anh muốn nói là chuyện của Lâm gia?”

Diệp Mặc không nghĩ rằng Thẩm Gia Mộc sẽ đoán trúng, vuốt vuốt mũi, ho khan hai tiếng, ý tứ có chút không tốt lắm nói: “Đâu có... Chuyện thứ nhất chính là, anh và chị cậu đã lấy giấy chứng nhận, cho nên tối mai anh tính sẽ tới mời cha vợ mẹ vợ ăn cơm, ngày mai cậu giúp anh mời họ được không?” Anh thấy Thẩm Gia Mộc gật đầu mới tiếp tục nói chuyện thứ hai, “Tiếp đó nữa chính là chuyện của Lâm Lạp, phía trên đã điều tra rõ ràng phương án cụ thể, cho nên, tốt nhất là chuyện này các cậu nên nắm vững tiến độ, nhanh chóng giao số tiền đó lên đi, đợi đến khi xét duyệt lần nữa thì tính chất sự việc đã có thể biến hóa nghiêng trời lệch đất rồi.”

“Em hiểu.” Thẩm Gia Mộc gật đầu, lại lấy cái bánh trứng từ trong hộp đưa cho Lâm Tiểu Kiều, “Hôm nay em nói chuyện tương đối dứt khoát, nếu

ông ta thật lòng nghĩ muốn thoát thân thì sẽ nhanh chóng nộp số tiền đó lên. Để đảm bảo đạt được kết quả, ngày mai em sẽ đi gặp ông ta một lần nữa.”

Diệp Mặc gật gật đầu, kéo Thâm Gia Giai lên lầu hưởng thụ đêm động phòng hoa chúc lần thứ hai. Lâm Tiểu Kiều yên lặng nuốt miếng bánh trứng cuối cùng vào trong miệng, lau sạch dầu mỡ trên tay nói: “Ngày mai khi anh đến gặp ông ấy, nếu khuyên mãi cũng không thể thay đổi cách nghĩ của ông ấy thì anh cứ bỏ mặc đi. Giống như anh đã nói, điều chúng ta có thể làm được thì đều đã làm, không thẹn với lương tâm là tốt rồi.”

Thâm Gia Mộc trầm mặc không nói gì, anh biết là cô xuất phát từ tình thương đối với anh nên mới nói ra những lời này. Có ai nguyện ý nhìn cha của mình rơi vào vực sâu mà không giúp đỡ chứ? Cho dù là người cha đó không đủ tư cách, cho dù là địa vị của cha trong cảm nhận của cô không hề quan trọng, thế nhưng dưới sự thúc đẩy của tình thân, chút lương tri của con người sẽ không để cho lòng hiếu thuận bị biến mất. Đương nhiên, trong lòng anh cũng có kế hoạch của mình, nếu Lâm Lạp không muốn giao khoản tiền kia ra, như vậy thì anh cũng sẽ có biện pháp bắt ông ta phải nhớ ra!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tiểu Kiều vừa rời giường thì liền đi siêu thị mua chút đồ dùng hàng ngày để đến bộ đội, nhân lúc rảnh rỗi, Thâm Gia Mộc quyết định đi gặp Lâm Lạp, sau khi dặn dò Lâm Tiểu Kiều mua đồ xong thì gọi điện cho anh, anh liền lái ô tô đến thẳng Lâm gia.

Mở cửa vẫn là Trần Nhã, lúc thấy anh thì bà có chút sững sốt, lại nhìn về phía sau anh, có chút mất tự nhiên hỏi: “Tiểu Kiều không tới sao?”

“Cô ấy ở trong khu thương mại mua chút đồ, cha có nhà không ạ?”

“Có đây, con vào phòng khách ngồi trước đi, mẹ đi gọi ông ấy.” Trần Nhã để một ly trà trước mặt Thâm Gia Mộc, bộ dạng khách sáo giống như

đang tiếp một người khách quý nào đấy mà không phải là con rể của bà.

Lâm Lạp đang ở trong phòng sách do dự cầm tấm chi phiếu kia, đang đấu tranh kịch liệt, vừa nghe Trần Nhã nói Thẩm Gia Mộc đến đây, ông liền vô cùng lo lắng chạy xuống. Thấy cuối cùng trên con đường làm quan của ông cũng có một bè gỗ để cứu mạng, ông kích động đến mức không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ mỉm cười ngời đối diện anh trên ghế salon.

Thẩm Gia Mộc thấy ông ngời xuống mới từ từ mở miệng nói, “Ba, khoản tiền kia, ba tính xử lý như thế nào?”

“Bây giờ ba cũng rất tức giận, cứ như vậy nộ lên thì có phần hơi...” Từ trong đáy lòng, Lâm Lạp vẫn không muốn buông tha khoản tiền kia.

Thẩm Gia Mộc liếc ông một cái, sau đó biến sắc: “Hôm nay con đến tìm ba, không phải là để nói biện pháp mới cho ba, con chỉ hi vọng ba có thể tìm được một con đường tốt nhất để giải quyết việc này, lạc đường nhưng biết quay lại. Ba cũng biết, nếu không phải là vì Tiểu Kiêu, con, Thẩm gia chúng con sẽ không giao du với kẻ xấu. Dù sao có mấy lời con vẫn phải nói ra, tuy rằng không đến mức sẽ làm Thẩm gia vấp ngã, nhưng cũng không hề dễ dàng, mà cha con thì lại cực kì để ý đến việc này.”

Lâm Lạp vừa nghe lời này liền hiểu, căn bản là Thẩm gia không nghĩ tới việc bảo vệ ông, tất cả chỉ nhìn ông có thể nhanh chóng thẳng thắn hay không để được khoan hồng. Nghĩ như vậy, hai nhà lại là thông gia, trong lòng ông liền không hề thoải mái, quan hệ thân thiết như vậy, lại không chịu giúp đỡ một lần, Thẩm gia cũng quá vô tình rồi!

Thẩm Gia Mộc chỉ cảm thấy Lâm Lạp quả thực là không có thuốc nào cứu chữa nổi, đến thời điểm nguy cấp mà ông vẫn còn ôm bọc tiền kia không chịu rời. Ngoại trừ Lâm Tiểu Kiêu thì Thẩm Gia Mộc không hề kiên nhẫn đối với người khác, nhìn thấy bộ dạng do dự của Lâm Lạp, tâm trạng

anh càng cảm thấy phiền phức. Cuối cùng, anh đứng dậy nói ra một câu cực kỳ tàn nhẫn:

“Theo lý thuyết, những lời này con không nên nói, thế nhưng con nghĩ thay vì nhẫn nhịn thì không bằng quang minh chính đại nói với ba, về phần ba có để những lời này vào trong lòng hay không, thì đấy là việc của ba. Lúc trước Lâm Tiểu Kiều ở Lâm gia lâu như vậy là ở trong hoàn cảnh gì, trong lòng con đều hiểu rõ, bây giờ cô ấy đã là người của Thẩm gia, con không thể để cho cô ấy chịu oan ức thêm một lần nào nữa. Lần này con trở về chính là muốn đưa cô ấy đi bộ đội, nhưng lại gặp phải chuyện này, cô ấy muốn làm tròn chữ hiếu, con cũng sẽ không làm ra vẻ không biết chuyện gì được, việc cô ấy muốn làm con đều thay cô ấy làm hết rồi, thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là chuyện này có thể làm tổn thương đến cô ấy, con sẽ luôn ở bên cạnh để bảo vệ cho cô ấy. Vì vậy, tốt nhất là tự ba hãy cẩn thận suy nghĩ xem... Đợi đến lúc cô ấy đi bộ đội, đương nhiên con sẽ nghĩ biện pháp để cắt đứt toàn bộ mọi việc bên này với cô ấy, con nghĩ là ba đã hiểu rõ ý của con đúng chứ!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ghen Tuông Khó Chịu.

Sau khi Thẩm Gia Mộc rời khỏi, đầu Lâm Lạp đầy mồ hôi mà tê liệt ngã xuống ghế salon, ông nắm thật chặt tấm chi phiếu trong tay, vẻ mặt đau khổ. Trần Nhã nhìn thấy dáng vẻ này của chồng mình, đưa cho ông một cái khăn tay rồi yên lặng trở về phòng, bà hiểu, ông phải thực hiện theo lời nói của Thẩm Gia Mộc ngay lập tức.

Lâm Tĩnh Hảo nghĩ đến chuyện trong nhà, cô không yên lòng cho nên mới dứt khoát xin nghỉ để quay về, vừa mới bước xuống xe thì bỗng trông thấy xe của Thẩm Gia Mộc. Cô biết, trong khoảng thời gian này cha vẫn luôn gửi gắm hi vọng trên người của Thẩm gia, căn cứ môi, cô chạy nhanh tới, ngăn ở bên ngoài xe của Thẩm Gia Mộc.

Thẩm Gia Mộc nhìn người trước mắt, không vui nhú mày lại, cầm điện thoại ra nhìn thời gian. Lâm Tĩnh Hảo thấy bộ dáng bề bộn công việc của anh liền lịch sự hỏi anh có rảnh hay không, Thẩm Gia Mộc gật gật đầu, Lâm Tĩnh Hảo chậm rãi thở ra một hơi, nói tiếp yêu cầu của mình, chỉ là hi vọng Thẩm gia sẽ giúp đỡ Lâm Lạp.

Trong chuyện này, tất cả mọi kiên nhẫn của Thẩm Gia Mộc đều đã bị mài mòn, đối với sự quấy rầy của Lâm Tĩnh Hảo, anh liền đưa tay đẩy cô ra rồi theo cửa xe bên cạnh rời đi. Lâm Tĩnh Hảo vừa quay đầu liền thấy từ lâu trên đến lâu dưới mấy bác gái đều nhìn về phía bên này, cô cảm thấy có chút uất ức, cổ họng như bị đứt mà phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt đứng ở ven đường.

Thẩm Gia Mộc thấy bộ dạng này của cô lại sợ Lâm Tiểu Kiều sẽ oán trách anh vì chuyện này, trước khi nổ máy xe anh vẫn nhắc nhở vài câu: “Những việc nên làm tôi đều đã nói với ba cô, về phần ông ta lựa chọn như thế nào, việc này thì tôi cũng không thể làm chủ được. Tương lai của bố cô đều nằm trong tay của chính ông ấy, cô chỉ cần nói với ông ta rằng, nếu ông ta thật sự muốn ôm khoản tiền kia ở trong tù cả đời thì có thể coi như tôi chưa từng nói gì cả.”

Đối với người đàn ông suýt chút nữa là trở thành chồng của mình, Lâm Tĩnh Hảo chỉ cảm thấy cỡ lẽ mọi việc đều là số phận, nếu như đêm đó anh không gặp Lâm Tiểu Kiều ở trước cửa nhà thì có phải toàn bộ mọi chuyện đều đảo ngược rồi hay không. Cô sẽ không gặp gỡ Lục Nham, cô sẽ theo ý của người nhà mà gả cho Thẩm Gia Mộc, sau đó hai người bình bình đạm đạm chung sống, Lâm Lạp gặp chuyện không may, nếu dựa theo tính cách của Thẩm Gia Mộc thì sợ rằng anh sẽ không giúp đỡ rồi... Bây giờ bởi vì Lâm Tiểu Kiều, anh lại đồng ý bày mưu tính kế. Cho nên, cuối cùng người cứu Lâm gia lại là người em gái mà cô ghét nhất, người đã bị cô bắt nạt suốt hai mươi mấy năm...

Gió thánng tư thổi qua người không hề dễ chịu, đứng ở chỗ này cảm nhận sự khô nóng của cơn gió, Lâm Tĩnh Hảo bỗng cảm thấy rất nhục nhã, khác với cảm giác lúc chia tay cùng Lục Nham, đây là cảm giác tự trách phát ra từ trong nội tâm, nó thôi thúc sự chênh lệch giữa cô và Lâm Tiểu Kiều khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Lâm Tĩnh Hảo chớp mắt hai lần, thu ánh mắt đang đuổi theo chiếc xe lại, mấy bác gái thấy cô đi đến thì càng cười mờ ám hơn, hỏi cô: “Tiểu Tĩnh, đó là em rể của con sao?”

Lâm Tĩnh Hảo gật gật đầu, cười gượng gạo đi về phòng. Mấy bác gái vẫn tụ lại một chỗ nói vài câu, không hẹn mà cùng nở nụ cười, nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh Hảo bĩu môi khinh thường...

Đi được nửa đường thì Thẩm Gia Mộc bỗng nhận được điện thoại của Lâm Tiểu Kiều, lúc tới siêu thị, anh liền nhìn thấy một đồng túi lớn túi nhỏ cạnh chân cô, mà tay cô thì đang cầm di động, không biết là đang đứng gửi tin nhắn hay gọi điện thoại cho ai. Anh lái xe tới trước mặt cô, gọi cô một tiếng, cô sững sờ ngẩng đầu lên, thấy là anh, cô nở nụ cười, dứt điện thoại di động vào trong túi, bĩu môi oán trách nói: “Em đang định gọi điện cho anh bảo anh không cần tới đây mà.” Thẩm Gia Mộc đặt tất cả đồ cô mua ở ghế sau, lại gõ lên đầu cô một cái: “Ngốc nghếch... Tại sao lại không cho anh đến? Mua nhiều đồ như vậy mà còn muốn biến mình thành lực sĩ để xách về hả?”

“Không phải, em vẫn còn muốn đến những nơi khác ở trong khu thương mại, cho nên em nghĩ anh nên qua thẳng bên kia, mình em gọi xe qua đó là được.” Sau khi lên xe, Lâm Tiểu Kiều liền quỳ ở trên ghế, cả người quay qua ghế sau để tìm đồ. Thẩm Gia Mộc che chở cho cô, cũng đẩy một đồng túi sang một bên để giúp cô dễ dàng tìm kiếm hơn.

Thẩm Gia Mộc giúp cô mở cái túi lớn trên tay ra, thuận miệng nói: “Em cầm theo nhiều đồ như vậy, một mình gọi xe có thuận tiện bằng anh đón em không? Không phải chỉ là mấy kilomet thôi sao, lão tử chạy tới đón em còn được nữa là! Lần sau đừng như vậy nữa, bảo em chờ anh tới đón thì cứ chờ đi, đừng đi đường vòng, nếu không anh sẽ lo lắng.”

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều ngọt ngào, nghiêng đầu hôn “chụt” một cái lên mặt anh, Thẩm Gia Mộc vô cùng hưởng thụ, nâng cái cằm nhỏ lên, quay đầu của cô lại, cắn một miếng trên môi cô, lúc này anh mới mỉm cười nhìn cô mím chỏ bị anh cắn lại tiếp tục lục lọi túi đồ.

Sau khi lấy ra một túi thịt bò khô, Lâm Tiểu Kiều mới yên phận ngồi xuống, Thẩm Gia Mộc thắt dây an toàn của cô lại, lúc đang chuẩn bị ngồi xuống, cô lại cầm một miếng thịt bò khô đưa tới trước miệng anh: “Em nghe chị anh nói, lúc anh vừa vào học viện quân sự, vì không có việc gì

làm nên rất thích ăn cái này, em cũng không biết anh thích ăn vị nào cho nên liền mua mỗi vị hai gói.”

Cô giống như một đứa trẻ vội vàng dâng vật quý lên cho anh, dáng vẻ tươi cười tràn đầy mong đợi, anh cầm mặt cô véo về một phía, cô vẫn cười như cũ, khóe miệng bên phải bị anh kéo đến mức thay đổi hình dạng, xem ra cô rất ngốc. Thế nhưng trong một giây này đáy lòng Thẩm Gia Mộc lại mềm mại đến cực hạn, muốn hôn cô lại sợ cắt đứt ánh sáng mê người trong đôi mắt kia, cho nên anh chỉ ngây ngốc véo khuôn mặt của cô như vậy.

Bắp thịt trên khóe miệng của Lâm Tiểu Kiều đều đã bắt đầu co giật, cô chụp lấy tay anh, nhét miếng thịt bò khô trong tay vào miệng anh, xoa xoa mặt oán trách: “Vốn là muốn cho anh ăn trước, vậy mà anh còn độc ác véo mặt em, thật là đau muốn chết mà!”

Thẩm Gia Mộc ăn được hương vị cũ, nghe xong lời của cô, anh liền cười nói: “Sau khi đi bộ đội, anh cũng rất ít ăn cái này. Lúc vừa mới vào học viện quân sự, trường học không cho phép hút thuốc, mà nghiện thuốc lá thì lại khó chịu, không kiềm chế nổi. Có người ăn kẹo cao su để cai thuốc, nhưng anh không thích như thế, đi đường ăn, đi học cũng ăn, giống như một tên côn đồ ngoài đường vậy. Về sau, mẹ anh tới học viện quân sự thăm anh, mua cho anh vài thứ, anh cảm thấy ăn thứ này để cai thuốc cũng không tệ lắm, sau đó liền bảo mẹ mua thêm, chắc là lúc đó bị chị nhìn thấy nên tưởng anh thích ăn cái này thôi.”

“Vậy bây giờ anh không thích sao?” Lâm Tiểu Kiều cũng lấy một miếng từ trong túi ra bỏ vào miệng, “Ăn rất ngon mà.”

“Đồ em mua anh đều thích cả!” Thẩm Gia Mộc nói xong lại hôn lên môi cô một cái, nâng cằm lên, Lâm Tiểu Kiều hiểu ý liền bỏ một miếng vào trong miệng anh, anh cười cười, ngồi ngay ngắn lái xe, “Thật là ngoan!”

Tiếp theo hai người đi đến phía đông của khu thương mại, Lâm Tiểu Kiều vừa xuống xe liền lên thẳng tầng ba, Thẩm Gia Mộc không thích đi dạo phố cùng phụ nữ, bình chân như vại cảm thấy đó không phải là chuyện mà đàn ông nên làm. Thế nhưng khi anh nói muốn ở trong xe chờ cô, cô liền mất hứng, nhíu mày trừng mắt nhìn anh, vì vậy anh bất đắc dĩ đành phải đi theo.

Lâm Tiểu Kiều đi thẳng đến khu vực bán quần áo nam giới, vén tay áo lên, không nói hai lời mà bắt đầu chọn quần áo, Thẩm Gia Mộc biết là cô mua cho anh, nhanh chóng tiến lên ôm cả eo cô muốn dẫn người đi. Cô vùng vẫy, lắc mông không chịu phối hợp, anh cũng không chịu nhường, dù sao thì không có mặc quân trang, cũng không cần quan tâm đến ánh mắt của những người khác, anh cố chấp ôm cô rời đi.

“Một năm anh mặc những thứ này không được mấy lần, em mua làm gì?”

“Em chỉ muốn mua một cái cà vạt thôi mà...” Lâm Tiểu Kiều nói xong lại cảm thấy có chút tủi thân, mắt đỏ lên, “Vợ của người khác luôn mua quần áo cho chồng mình, em có mua cho anh thì anh cũng không mặc được, nhưng cà vạt, em chọn cho anh một cái có được hay không? Anh bí mật đeo có được hay không? Không cần phải đeo ra ngoài đâu mà...”

Thẩm Gia Mộc nghe cô nói như vậy liền buông tay, đây là chuyện rất bất đắc dĩ khi làm một quân nhân. Vợ của anh ngoại trừ danh hiệu “vợ lính” vẻ vang kia thì những thứ có được so với những người phụ nữ khác đều ít đến mức thảm thương. Trong lòng của Thẩm Gia Mộc có chút chua xót, tay vẫn để ở eo cô như cũ, thế nhưng anh lại kéo cô vào trong một cửa hiệu.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình tiến tới, Lâm Tiểu Kiều không ngại phiền toái chọn từng chiếc một, Thẩm Gia Mộc đứng bên cạnh, chỉ cần cô nói anh liền không chút do dự mà bảo nhân viên cửa hàng gói lại. Hai tay của Lâm Tiểu Kiều đầy ắp đồ, nụ cười không hề rời khỏi mặt. Thẩm Gia Mộc

lấy đồ trong tay cô cầm hết trong một tay, một tay khác đan vào giữa năm ngón tay của cô, hai người mười ngón đan xen với nhau như là một đôi yêu nhau tha thiết dẫn tới rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Sau khi trở lại nhà của Thẩm Gia Giai, Thẩm Gia Mộc vội vã gọi điện thoại cho Thẩm Kiến Đan, hi vọng ông nhanh chóng giúp đỡ làm xong chuyện theo quân. Lúc kết hôn, bởi vì Thẩm Gia Mộc có hộ khẩu trong quân đội, cho nên hộ khẩu của Lâm Tiểu Kiều cũng trực tiếp nằm trong tay cha mẹ Thẩm, vì vậy bây giờ Thẩm Kiến Đan giải quyết cũng rất thuận tiện.

Lúc cúp điện thoại đi vào trong phòng, chỉ thấy Lâm Tiểu Kiều đang nằm sấp trên giường, đặt những túi đồ ăn vặt vừa mới mua ngăn nắp trên đó, chọn từng túi từng túi một, bộ dáng xoắn xuýt kia của cô khiến anh cười không ngừng. Anh đi tới, vỗ một phát vào cái mông vênh cao của cô, học theo bộ dạng của cô nằm sấp ở trên giường, ghé vào tai cô, hỏi: “Muốn ăn cái nào?”

Lâm Tiểu Kiều lắc đầu: “Em không biết nữa, em muốn ăn cái này, nhưng mà lại cảm thấy sau khi ngủ trưa dậy ăn thì tốt hơn, em muốn ăn thịt bò khô, thế nhưng lúc này lại vừa mới ăn, muốn ăn cái kẹo này, nhưng lại cảm thấy quá ngấy. Làm sao bây giờ đây? Em buồn chết mất...”

Thẩm Gia Mộc nhìn những gói đồ ăn màu sắc rực rỡ, cầm lên nhìn thật cẩn thận giống như đang nhìn phương án chiến lược. Cuối cùng anh lắc lắc đầu, chọn một hộp kẹo thạch mở ra, đút cho cô một viên: “Về sau ăn ít những thứ này thôi, làm gì có người nào hai mươi mấy tuổi mà vẫn còn thích ăn những đồ ăn trẻ con như này? Vậy thì về sau làm mẹ như thế nào?”

Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt, miệng ngọt ngào, cười cong cả mắt.

Thẩm Gia Mộc vừa thấy bộ dạng xinh đẹp kia, trong lòng không khỏi nhộn nhạo một phen, bẻ một viên kẹo cho vào trong miệng ngậm chặt: “Anh dứt cho em nhé?”

Lâm Tiểu Kiều cười lười về phía sau, cánh tay dài của anh liền bao quanh ôm cô vào trong ngực, xoay người một cái đè cô ở dưới thân, môi lập tức hạ xuống. Miệng của hai người đều có vị kẹo, ngọt ngọt, ngấy ngấy, hòa cùng một chỗ, giống như là kẹo mạch nha khó có thể tan ra. Miệng của Thẩm Gia Mộc vẫn còn ngậm một viên kẹo, ướm sưng, anh dùng lưỡi đẩy vào trong miệng cô. Lâm Tiểu Kiều không có phòng bị, một viên kẹo liền trượt vào trong miệng, cô ngậy ngốc ngậm bên trong, không biết nên phản ứng như thế nào.

Thẩm Gia Mộc lười lười, nhú mào: “Không ăn sao?”

Lúc này Lâm Tiểu Kiều mới phản ứng kịp, nuốt viên kẹo xuống, liếc anh một cái, lại vui vẻ chọn đồ ăn. Thẩm Gia Mộc vỗ vỗ đầu của cô, cầm tờ báo quân sự ngồi đọc trên đầu giường. Lâm Tiểu Kiều vừa ăn đồ ăn vừa hỏi anh: “Khi nào thì chúng ta đến nhà của em vậy? Không phải ngày hôm qua vẫn còn khuyên em à?”

“Ừm, hôm nay anh đến đó rồi.” Thẩm Gia Mộc không chút để ý trả lời.

“Tại sao anh đi mà không gọi em theo cùng?”

“Có mấy lời khó có thể nói nếu em ở đó.”

Cô biết anh là bởi vì Lâm Lạp, vì vậy Lâm Tiểu Kiều cũng không nói thêm gì nữa. Ăn xong kẹo rồi, sau khi ăn một chút khoai tây chiên, Lâm Tĩnh Hảo lại gọi điện thoại đến, nói là Lâm Lạp có việc muốn tìm Thẩm Gia Mộc, gọi bọn họ về nhà một chuyến. Vốn Lâm Tiểu Kiều không muốn trở về, lại nghe Lâm Tĩnh Hảo nói Lâm Lạp quyết định làm theo những lời của Thẩm Gia Mộc, vì vậy cô lại mềm lòng đồng ý.

Thẩm Gia Mộc nghe cô nói xong cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ gật đầu tỏ ý mình đã biết rồi. Buổi trưa tùy tiện ăn một chút cơm, sau khi ngủ trưa dậy hai người liền tới Lâm gia. Thẩm Gia Mộc đi xuống xe nắm chặt lấy tay Lâm Tiểu Kiều không rời, vừa mới bước vào trong hành lang đã đối mặt với mấy bác gái hàng xóm đang đi xuống, Lâm Tiểu Kiều ngoan ngoãn chào hỏi.

Mấy bác gái đó thấy hai người, trong nụ cười liền có chút gì đó, sau đó nhiệt tình lôi kéo Lâm Tiểu Kiều nói: “Tiểu Kiều à, tại sao bây giờ mới trở về? Buổi sáng hôm nay cũng không đi cùng ông xã tới thăm ba mẹ con.”

“Buổi sáng hôm nay anh ấy có việc cần tìm ba con, lúc ấy con đang bận việc ở bên ngoài ạ.”

“A...” mấy bác gái cố ý kéo dài âm điệu, “Dì nói này, buổi sáng dì thấy chị con và chồng con ở trong sân đó, haizz... Đều là người một nhà cả, có cái gì không thể nói cùng nhau cơ chứ, dì thấy chị con bị chồng con nói đến mức hai mắt đều sưng đỏ... Này...”

Bác gái đó vẫn chưa kịp nói xong, Thẩm Gia Mộc liền vội vã gọi Lâm Tiểu Kiều một tiếng, Lâm Tiểu Kiều cười chào tạm biệt với mấy bác gái, cùng Thẩm Gia Mộc vào nhà. Thẩm Gia Mộc biết Lâm Tiểu Kiều có chút máu ghen, cũng không trêu chọc cô, chỉ nắm lấy tay cô thật chặt. Lâm Tiểu Kiều không nói gì, tránh tay anh ra gõ cửa.

Lòng bàn tay Thẩm Gia Mộc trống trơn, anh cực kỳ bất mãn, lại vươn tay nắm lấy tay cô trong tay mình, Lâm Tiểu Kiều mím chặt môi cũng không từ chối. Lâm Tĩnh Hào ra mở cửa, Lâm Tiểu Kiều vừa thấy chị, trong lòng liền khó chịu, nước mắt đã mau chóng dâng lên, sau khi đổi giày vào trong nhà thì đi thẳng về phòng mình, cũng không để ý đến Thẩm Gia Mộc ở phía sau.

“Ba nghĩ, vẫn phải nghe theo lời con nói, nộp lên thôi, đêm nay ba ngồi viết đơn, ngày mai cùng con mang tới đó.” Lâm Lạp đặt tấm chi phiếu trước mặt Thẩm Gia Mộc, “Ba không có yêu cầu gì khác, chỉ hi vọng Thẩm gia có thể giúp ba một tay trong chuyện này. Về phần Tiểu Kiều, nó đã gả cho con, con bằng lòng đưa nó tới quân đội, ba cũng không có ý kiến gì khác.”

Nếu Lâm Lạp chỉ nói tới nửa đoạn trước, vậy thì Thẩm Gia Mộc cũng không hề có ý kiến gì, thế nhưng một câu cuối cùng kia lại giống như giọng điệu mua bán hoàn toàn khiến anh tức giận. Hai tròng mắt híp lại, hơi thở nguy hiểm phát ra, Thẩm Gia Mộc lạnh lùng nói: “Hình như lời nói này của ba vợ hơi quá mức rồi! Thẩm gia chúng con nói chuyện chưa bao giờ đổi ý!”

Thẩm Gia Mộc học tại học viện quân sự bốn năm, lại ở trong bộ đội nhiều năm như vậy, khí thế cực mạnh, Lâm Lạp sợ tới mức sắc mặt trắng xanh. Mặt Thẩm Gia Mộc không đổi sắc đi đến trước cửa phòng của Lâm Tiểu Kiều, mạnh mẽ gõ cửa: “Ra ngoài, về nhà!”

Lâm Tiểu Kiều ở trên giường nằm sấp một lúc, anh ở bên ngoài không ngừng gõ cửa, giọng điệu càng ngày càng lạnh lùng, trong lòng cô có chút sợ hãi, nhanh chóng lau nước mắt, mở cửa ra ngoài. Thẩm Gia Mộc nắm lấy cổ tay của cô, nhìn Trần Nhã và Lâm Lạp gật gật đầu rồi kéo Lâm Tiểu Kiều ra ngoài. Lâm Tiểu Kiều không thấy Lâm Tĩnh Hảo, chua chát hỏi: “Lâm Tĩnh Hảo đâu? Có phải anh lại nói gì khiến người ta khóc, phải trốn ở trong phòng hay không?”

“Lâm Tiểu Kiều, em càng nói càng hăng hái đúng không?” Trong lòng Thẩm Gia Mộc khô hanh vô cùng, vừa nghe cô nói như vậy, anh liền phát hỏa.

Đôi mắt của Lâm Tiểu Kiều lập tức đỏ lên, hất tay Thẩm Gia Mộc ra đi nhanh về phía trước, Thẩm Gia Mộc ở phía sau thở dài một hơi, tiến lên

kéo cô vào trong ngực, nửa kéo nửa ôm mang cô lên xe: “Có chuyện gì thì về nhà cãi nhau!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vô Tình Gặp Lại Đồng Đội Cũ.

Lâm Tiểu Kiều lắc người tránh sự đụng chạm của anh, mặt nhìn về phía trước không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau khi lên xe Thấm Gia Mộc vươn tay muốn xoa tóc cô, cô lại nhanh chóng nghiêng đầu tránh ra chỗ khác, tay anh cứ như vậy dừng giữa không trung, một sự tức giận khó tả từ đáy lòng dâng lên, đánh vào trái tim của anh. Anh luôn luôn không thích che giấu cảm xúc của chính mình, thế nhưng, giờ phút này, anh đã tổn rất nhiều nhẫn nại của cả đời để liên tục đè cơn tức giận kia xuống.

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều đầy chua xót, làm sao mà cô không biết anh và Lâm Tình Hào thật sự không có gì, thế nhưng khi nghe thấy người khác dùng từ ngữ mập mờ để nói về chuyện lúc đó của hai người, cô liền cảm thấy rất khó chịu. Cô càng không ngừng thuyết phục chính mình rằng, cô là vợ của anh, cô có quyền được ghen tị, nghĩ như vậy, cô cũng bình thường trở lại, tức giận đối với Thấm Gia Mộc lại càng sâu sắc hơn.

Bởi vì cô thật sự cãi nhau, cho nên Thấm Gia Mộc không trở về nhà của Thấm Gia Giai mà lái xe đến căn hộ mới của bọn họ, bảo vệ của tiểu khu lại không biết hai người, vừa lật giở danh sách về các hộ gia đình vừa gọi điện thoại cho người quản lí, cuối cùng Thấm Gia Mộc phải trình giấy chứng nhận sĩ quan, lúc này hai người mới được phép đi vào.

Lúc xuống xe, Lâm Tiểu Kiều không hề động đậy, cô vẫn duy trì tư thế lúc mới lên xe, không hề nhúc nhích mà vẫn ngồi yên như cũ. Tay Thấm Gia Mộc đang mở cửa xe bỗng dừng lại, nhìn cô thật sâu, lại tựa trên ghế ngồi, lấy từ trong túi ra một điều thuốc châm lửa. Rất nhanh khói thuốc đã

tràn đầy trong xe, mũi của Lâm Tiểu Kiều len lén hít vào, lại không nhịn được hắt hơi một cái.

Thẩm Gia Mộc thấy bộ dạng tủi thân của cô dâu nhỏ, cơn tức cũng dần hạ xuống, anh hung hăng dụi tắt điếu thuốc ném ra ngoài, thở ra một vòng khói cuối cùng giống như đang thở dài, anh mở miệng hỏi cô: “Cuối cùng là làm sao vậy? Không phải là lúc trước anh đã nói với em tất cả mọi chuyện của Lâm Tĩnh Hảo rồi sao? Không phải hôm nay anh đến nhà em là muốn khuyên ba em sao? Lúc về thì gặp phải chị em, cô ta cũng chỉ hi vọng anh sẽ giúp đỡ một chút gì đó, thật sự là không có gì cả!”

Lâm Tiểu Kiều lạnh mặt hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lúc ấy chỉ có hai người bọn anh, anh muốn nói như thế nào thì là thế đó, cho dù anh muốn gặp chị ấy nên không muốn dẫn em theo, thì chỉ cần nói vài lời nói dối để gạt em, em cũng đâu có biết.”

“Lại bắt đầu nói linh tinh rồi đúng không?” Thẩm Gia Mộc cời dây an toàn ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói xong câu này, giữa tiếng thét chói tai của Lâm Tiểu Kiều anh liền tháo dây an toàn trên người cô ra, trực tiếp ôm cô ngồi trên tay lái, đè gáy cô lại hung hăng cắn vào môi cô một cái, nói những lời trách mắng: “Muốn anh phải nói bao nhiêu lần nữa đây, chắc phải thể hiện một ít sự bảo đảm thì em mới có thể hoàn toàn yên lòng? Hừm?”

Lâm Tiểu Kiều cúi thấp đầu không nói lời nào, cánh tay bị anh nắm hơi đau một chút, cô lắc lắc thân thể để phản kháng, nào ngờ lại di chuyển đến chỗ còi xe, chiếc xe bỗng phát ra tiếng còi inh tai. Cô hoảng sợ, theo bản năng lao lên phía trước, Thẩm Gia Mộc thấy toàn thân cô run lên liền muốn ôm cô vào lòng an ủi, hai người đều giơ tay về phía đối phương cho nên cả hai cùng dính chặt với nhau ở một chỗ.

Mãi đến lúc nằm trong vòm ngực căng đầy ấm áp của anh, bề ngoài cố giả vờ kiên cường của cô mới bị sụp đổ. Hung hăng đâm vào vai anh hai

cái, cô bắt đầu mắng loạn cả lên, trong giọng nói mang theo vài tiếng nước nở: “Em có thể không nghĩ nhiều hay sao? Năm đó thiếu chút nữa là hai người kết hôn, hôm nay anh gặp chị ấy mà còn lừa em, lúc giữa trưa em hỏi anh, anh cũng không nói tới chuyện này. Em rất sợ, em sợ anh bị chị ấy đoạt mất rồi, vậy thì em phải sao bây giờ, ai có thể đối tốt với em đây? Chị ấy xuất sắc như thế, chị ấy giỏi như thế... Thâm Gia Mộc, anh là người đàn ông đáng chết, em ghét anh rồi!”

Thâm Gia Mộc cười ôm cô chặt hơn, bàn tay to lớn xoa đầu cô không theo quy tắc, không giống như vẻ lạnh nhạt lúc trước, trong lời nói của anh mang theo nhiều ý cười: “Cho dù Lâm Tĩnh Hảo có tốt như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là người qua đường trong cuộc đời của anh, chỉ cần vội vàng lướt qua là cũng có thể vớt lại ở sau lưng rồi. Cả đời này trong trí nhớ của anh chỉ có một người ngốc nghếch tên là Lâm Tiểu Kiều, anh thích cô ấy như vậy, anh muốn giữ cô ấy thật chặt bên mình, chỉ sợ rằng cô ấy sẽ bỏ chạy trong chớp mắt, kết quả cô ấy lại xử oan rằng anh không cần cô ấy nữa, làm sao mà anh có thể không cần cô ấy được đây?”

Lâm Tiểu Kiều nghe xong lời anh nói thì tạm thời ngậy ngấn cả người, mặc cho anh ôm mình xuống xe, đặt ở ven đường: “Đứng yên, đầu tiên đi ăn cơm trước đã, đêm nay cứ ở bên này thôi, nếu sáng mai muốn rời đi thì trước khi đi cũng phải ở trong căn nhà mới mới được, cũng không biết khi nào thì mới có thể ở cùng một chỗ với em đây.”

Sau khi Thâm Gia Mộc nhanh nhẹn khóa xe kỹ càng, Lâm Tiểu Kiều mới phục hồi lại tinh thần, túi của cô còn ở trong xe, cô chỉ có thể kéo tay áo khoác của Thâm Gia Mộc để lau nước mắt vương đầy trên mặt. Có thể là vì vừa rồi chịu đựng không khóc thành tiếng cho nên bây giờ bắt đầu nấc cụt, cô có chút xấu hổ đỏ mặt, Thâm Gia Mộc ôm cô vào trong ngực vỗ nhẹ lưng để giúp cô đỡ nấc, vừa vỗ vừa không quên trách mắng:

“Em tự nói đi, theo anh biết thì em đều đã khóc một vài lần rồi hả? Tính tình của con gái đều yếu đuối như vậy, gặp một chút chuyện liền bắt bắt

đầu khóc lóc là chuyện bình thường, thế nhưng em đã 25 tuổi rồi, ở đâu ra mà nhiều nước mắt như vậy chứ? Em nhìn Dao Dao xem, em biết con bé lâu như vậy, số lần mà con bé khóc có vượt quá năm lần hay không?”

“Em còn chưa có vượt qua năm lần mà!” Lâm Tiểu Kiều tức giận giải thích, “Hai lăm tuổi thì làm sao? Hai lăm tuổi cũng không được là bé gái à!”

“Ở trên giường hô mưa gọi gió theo anh bao lâu rồi? Vậy mà vẫn còn là bé gái? Hừm?” Thẩm Gia Mộc véo lỗ tai cô cười cười, “A..., em vẫn còn là bé gái, vậy mà đã muốn sinh con cho anh rồi? Như vậy xem ra, là sức hấp dẫn của anh quá lớn sao? Mê hoặc một bé gái như em đến chết mê chết mệt, mới nhỏ như vậy đã quyết định hai sự kiện quan trọng nhất trong đời!”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “bé gái”, Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt đánh vào người anh hai cái, cuối cùng trong tiếng cười sang sảng của anh cất bước rời đi. Thẩm Gia Mộc đuổi theo, ôm cả vai cô, kéo cô sát vào người anh, cắn lên tai cô trêu đùa: “Xấu hổ rồi à? Hừm? Cũng đúng, bé gái thường rất dễ xấu hổ mà. Ai da, bé gái, tại sao tai của em lại đỏ như thế này?”

Nhìn anh chơi đến nghiện, cô trừng mắt nhìn, véo eo anh một cái, Thẩm Gia Mộc phối hợp hít vào đến mức khoa trương. Hai người cười vui vẻ đi tới, trước đó đều không còn một bóng người, hai người tìm một nhà hàng để ngồi xuống ăn cơm, Thẩm Gia Mộc đang gỡ xương cá cho cô bỗng nghe thấy một tiếng hét kinh hãi ở phía sau.

Hai người quay qua nhìn thì chỉ thấy một người đàn ông vẻ mặt đầy xúc động đang nhìn Thẩm Gia Mộc, thấy anh ta nhìn chính mình, lại cười ha hả, lộ ra hàm răng ngấn nấp rõ ràng. Tiến lên hai bước, anh ta vỗ hai cái mạnh mẽ lên bả vai của Thẩm Gia Mộc, cười rộ lên: “Thẩm Gia Mộc, đã bao nhiêu năm rồi, tiểu tử nhà cậu thật sự là chẳng thay đổi gì cả! Lão tử vừa thấy bóng dáng liền biết ngay là thằng nhóc con nhà cậu, ở trong này làm gì vậy? Hẹn hò với bạn gái hả?”

Rõ ràng Thẩm Gia Mộc cũng cực kỳ xúc động, vẻ mặt luôn không có biểu tình gì lại mang theo nụ cười, cái cảm giác vui vẻ này, ngay cả Lâm Tiểu Kiều cũng rất ít nhìn thấy. Ở xung quanh bởi vì chất giọng quá lớn của người đàn ông nên đã quay lại nhìn, lúc ngồi xuống Thẩm Gia Mộc còn nhiệt tình hỏi thăm vợ và con trai của anh ta, Lâm Tiểu Kiều thấy thế liền vội vàng gọi nhân viên phục vụ mang thêm ba bộ bát đĩa.

Người nọ đánh giá Lâm Tiểu Kiều từ trên xuống dưới một phen, ý vị nhìn Thẩm Gia Mộc nở nụ cười, Thẩm Gia Mộc cũng cười, khẩn trương giới thiệu: “Đây là vợ em, Lâm Tiểu Kiều, Tiểu Kiều, đây là tiểu đội trưởng Liên lúc trước khi anh còn là tân binh.”

Vừa nghe thấy anh ta là quân nhân, Lâm Tiểu Kiều bỗng cảm thấy người đàn ông này càng trở nên thân thiết, học theo Thẩm Gia Mộc gọi anh ta “Tiểu đội trưởng”. Người đàn ông kia nghe xong lại cười ha hả, nhân tiện giới thiệu vợ con của mình, người phụ nữ bên cạnh có một nụ cười cực kì dịu dàng cùng với một bé trai có đôi mắt phượng xinh đẹp.

Vốn là Lâm Tiểu Kiều rất thích trẻ con, bây giờ thấy một đứa bé xinh đẹp như vậy, cô chỉ hận không thể lập tức ôm vào trong lòng hôn hai cái. E ngại cha mẹ đứa nhỏ còn ở đây, cô chỉ có thể cười tí mắt xoa đầu bé trai đó, lấy mấy viên kẹo từ trong túi áo ra nhét vào tay bé. Lúc đầu bé trai vẫn còn nhút nhát, sau khi chần chừ cầm những viên kẹo trong tay, cậu bé mới nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn chị!”

Dường như người đàn ông kia cực kỳ hoảng hốt, liên tục nhìn Lâm Tiểu Kiều vài lần, Thẩm Gia Mộc cũng cảm nhận được, vội hỏi làm sao vậy. Người đàn ông thở dài một hơi, xoa đầu đứa con trai đang ăn kẹo, nói: “Nó là con trai của lão Đặng, mấy năm trước lão Đặng phát hiện bị ung thư gan, cứ như thế liền ra đi. Bộ phận quân sự đưa tiền trợ cấp, bà xã của anh ta liền lấy tiền chạy theo người đàn ông khác, ném con cho bà nội ở quê. Hai năm trước, lúc tôi tới thăm mới phát hiện cậu nhóc không biết chữ, chỉ ngồi xõm ở kênh rạch bên cạnh nói chuyện với không khí, gọi cha. Tuổi tác của

bà nội cũng đã lớn rồi, cho nên tôi mới nghĩ hay là dẫn theo cậu bé trở về để tiện chăm sóc.”

Thẩm Gia Mộc cùng Lâm Tiểu Kiều nghe xong đều im lặng một lúc, trái lại người phụ nữ bên cạnh lại dịu dàng nói tiếp: “Cũng không biết tại sao lại như vậy, đứa bé này khi tới nhà chúng tôi rất ít khi nói chuyện, dễ như thế nào cũng không chịu kêu la. Hôm nay khi nhìn thấy em dâu thì lại nói rất ngọt ngào.”

Lâm Tiểu Kiều yêu thương xoa đầu đứa bé, nhẹ giọng hỏi: “Con tên là gì vậy?”

Bé trai lại khôi phục lại bộ dáng lúc trước, cúi đầu nhìn giấy gói kẹo trong tay không nói lời nào, người phụ nữ bên cạnh lại thay bé trả lời. Lâm Tiểu Kiều cũng không tức giận, lại cười cầm lấy mấy viên kẹo trong tay bé: “Tiểu Trường ngoan, dì giúp con bóc kẹo ăn có được hay không?”

Lúc này cậu bé họ Cao mới có chút phản ứng, ngẩng đầu gật gật với Lâm Tiểu Kiều, cô rút một viên kẹo vào trong miệng cậu bé, miệng cậu bao trọn viên kẹo, cậu bé mập mờ nói lời cảm ơn: “Cảm ơn chị!”

Người đàn ông thấy vậy thì hoảng sợ, ngạc nhiên nhìn Lâm Tiểu Kiều: “Thật sự rất kì lạ, bình thường dễ như thế nào cũng không chịu mở miệng, vậy mà hôm nay nói tận hai câu? Em dâu, em và cậu nhóc này đúng là hợp nhau! Nếu không, thế này, em dẫn Cao Trường về nhà, hai em ở chung vài ngày, em cố gắng khuyên bảo nó, lúc anh trở về đón nó... Em...”

Người đàn ông vẫn chưa nói xong đã bị vợ huých một cái vào khuỷu tay. Lâm Tiểu Kiều biết phần lớn quân nhân đều có bụng dạ thẳng thắn, nghĩ cái gì thì liền nói cái đó, quay đầu nhìn vào mắt của Thẩm Gia Mộc xin ý kiến, cô xoa xoa đầu Tiểu Cao, gật gật đầu, cười nói: “Dù sao thì em cũng không có việc gì để làm, dẫn đứa trẻ về cũng không sao, sau này cũng sẽ

tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Chỉ là, mấy ngày sau, chúng em muốn đến đơn vị của anh ấy, vậy thì có thể dẫn theo sao?”

“Không thành vấn đề, đó là đơn vị của ba cậu ta, dẫn theo đến cũng được!” Người đàn ông vung tay lên liền quyết định xong mọi việc.

Lâm Tiểu Kiều gấp một viên thịt vào bát của Tiểu Cao, đặt chiếc đũa vào trong tay cậu, dịu dàng hỏi: “Ngày mai theo dì tới nơi ở hồi trước của ba con, có được không?”

Tay Tiểu Cao rõ ràng chần chừ một lúc, khi ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt cậu bé phủ một tầng hơi nước, khóe môi cong lên, nói: “Dạ!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vô Cùng Dịu Dàng.

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Gia Mộc cùng tiểu đội trưởng cũ đến quán trà ôn chuyện, Tiểu Cao còn nhỏ tuổi, cần ngủ nhiều, vừa ngồi chơi một lúc là đã bắt đầu ngáp ngủ. Lâm Tiểu Kiều thấy vậy liền ôm cậu bé vào trong lòng, nói với Thẩm Gia Mộc một tiếng rồi ôm đứa nhỏ đi về trước. Dọc theo đường đi, Tiểu Cao Trường ngoan ngoãn ôm cổ cô, mắt nhắm mắt mở, Lâm Tiểu Kiều sợ cậu bị cảm, cô liền cởi áo khoác choàng lên người cậu bé.

Mắt cậu nhóc cố gắng chống đỡ thành một đường hẹp dài, Lâm Tiểu Kiều vỗ lưng cậu bé dịu dàng dỗ dành: “Không có việc gì đâu, có dì che gió cho con rồi, ngủ tiếp đi.”

Đầu Tiểu Cao gật gà gật gù, dù là như vậy nhưng cậu vẫn không quên lễ phép nói cảm ơn: “Cảm ơn chị!”

Lâm Tiểu Kiều cười nhẹ, ôm lưng cậu bé bế lên lầu. Mặc dù tầng lầu không quá cao, thế nhưng ôm một đứa bé sáu tuổi trong lòng, cô vẫn có chút không chịu nổi, lúc bước từ trong thang máy ra thì người đã ướt đầm mồ hôi. Một tay khó khăn bế đứa nhỏ, một tay mò vào trong túi lật tìm hồi lâu cũng không tìm được chìa khóa, bây giờ cô mới nhớ ra, chìa khóa phòng để trong túi bị Thẩm Gia Mộc khóa ở trong xe rồi. Điện thoại cũng không ở trên người, hết cách, cô đành phải ngồi ở giữa cầu thang chờ Thẩm Gia Mộc trở về mở cửa.

Cứ đi qua đi lại lên xuống, dường như Tiểu Cao Trường hơi tỉnh lại, cậu bé cau mày không ngừng xoay người, Lâm Tiểu Kiều đắp áo khoác lên

người cậu nhóc, học bộ dạng của bà ngoại lúc trước khi đỡ cô đi ngủ, cô vừa khẽ hát vừa vỗ về nhẹ nhàng lên cánh tay của cậu. Đối diện với cầu thang là một cái cửa sổ lớn, ban đêm có gió nhẹ thổi trên mặt, dịu dàng mà lại không mất đi sự mát mẻ, Lâm Tiểu Kiều ôm đứa bé vào trong lòng, tình thương của mẹ tràn đầy đến mức rối rắm, thậm chí cô còn bắt đầu tưởng tượng trong lòng mình chính là một đứa bé đáng yêu mềm mại, là con của cô và Thẩm Gia Mộc...

Thẩm Gia Mộc và tiểu đội trưởng cũ nói chuyện khoảng một giờ thì liền để lại phương thức liên lạc của nhau rồi trở về nhà, lúc đi đến dưới lầu, nhìn xe của mình ở chỗ đậu xe, anh bỗng nhìn thấy một chiếc túi xách trong đó, bây giờ anh mới nhớ là cả chìa khóa và điện thoại của Lâm Tiểu Kiều đều ở trong túi. Không kịp lấy chiếc túi ra, kể cả thang máy cũng không kịp chờ, Thẩm Gia Mộc chạy nhanh lên lầu bảy, hơi thở có chút không ổn định, vừa mới lấy chìa khóa ra, anh ngẩng đầu thì bỗng thấy một bóng hình đang nghiêng người dựa vào tường, trong lòng người phụ nữ đó là một đứa bé.

Đèn ngoài hành lang là đèn cảm ứng, lúc này ở khu vực cảm ứng chỉ sáng lên một màu đỏ, giữa một vùng bóng tối, vậy mà Thẩm Gia Mộc cũng có thể nhìn thấy rõ ràng những đường nét trên khuôn mặt của cô. Có lẽ là vì người đầu tiên mọi người được gặp mặt chính là mẹ, cho nên, dù là đàn ông hay là phụ nữ thì khi đối diện với tình thương của một người mẹ, họ cũng đều không có dũng khí để chia cắt sự lệ thuộc cùng với sự kính yêu của chính mình. Thẩm Gia Mộc nhìn thấy cả người Lâm Tiểu Kiều từ trong ra ngoài đều phát ra bản năng của một người mẹ, trong lòng lại trào dâng một niềm tự hào - người phụ nữ này là của anh, từ trên xuống dưới, mỗi một chỗ đều là của anh!

Anh nhẹ nhàng đi đến phía trước, mở cửa ra, nhẹ tay nhẹ chân ôm lấy Cao Trường đang nằm trong lòng cô, có lẽ là vì quá mệt mỏi, cô chỉ chuyển động hai cái nhưng không hề tỉnh lại. Thẩm Gia Mộc đặt Cao Trường ở

trên ghế salon, sau đó xoay người quay lại ôm Lâm Tiểu Kiều vào phòng đặt trên giường, lúc này anh mới ra ngoài ôm Tiểu Cao Trường vào một phòng khác.

Lâm Tiểu Kiều cọ cọ hai cái ở trên giường, cảm thấy không được đúng lắm, bậc thang lạnh cứng như vậy mà lại có thể trở nên mềm mại như thế này, vừa mở mắt ra, cô liền phát hiện mình đã ngủ ở trong phòng rồi. Đúng lúc Thẩm Gia Mộc đã bố trí ổn thỏa xong cho cậu nhóc quay trở về, thấy cô đã tỉnh liền cảm thấy có lỗi xoa xoa mặt cô, trên mặt anh tràn đầy áy náy: “Xin lỗi, anh quên mất chìa khóa của em vẫn còn ở trong xe, còn lạnh không?”

Lâm Tiểu Kiều không cảm thấy đây là việc lớn, cười không để bụng, lại vội vàng nhồm dậy hỏi đứa Tiểu Cao Trường: “Đứa nhỏ đâu?”

“Anh bế về phòng bên cạnh ngủ rồi.” Thẩm Gia Mộc thuận tay néo néo khuôn mặt của cô mới thỏa mãn đứng dậy cởi quần áo, “Em ngủ trước đi, đêm nay ở đây chưa có nước, không thể tắm rửa được, em chịu đựng một chút.”

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều biết anh ở trong bộ đội lâu như vậy chắc chắn sẽ không hiểu được phải chăm sóc trẻ con như thế nào, cô lo lắng bò dậy, đi đến phòng ngủ bên cạnh. Cậu nhóc kia dang tay dặng chân mà ngủ, trên bắp chân vẫn còn đắp chiếc áo khoác của Thẩm Gia Mộc. Thẩm Gia Mộc mặc một chiếc quần màu xanh lục đi tới, cô giận dữ liếc mắt nhìn anh một cái, đi đến cạnh giường khoác áo khoác lên trên bụng Tiểu Cao, vừa đắp vừa nhẹ giọng nói: “Bụng của trẻ nhỏ mà nhiễm lạnh thì sẽ rất dễ bị đau bụng, cho nên anh phải đắp ở trên bụng như thế này này.”

Thẩm Gia Mộc khoanh tay, hai mắt mỉm cười nhìn cô, đợi đến khi cô xoay người lại kéo anh về phòng ngủ, anh vẫn giữ nguyên nét mặt đó. Lâm Tiểu Kiều thấy vậy thì chỉ cảm thấy quái lạ, nghi hoặc nhìn anh vài lần, Thẩm Gia Mộc thấy cô nhìn mình thì càng cười suông sã hơn. Lâm Tiểu

Kiều bị anh cười đến mức da đầu cũng run lên, theo bản năng cô liền nhìn lại chính mình từ trên xuống dưới, vẫn chưa phát hiện được sai lầm ở chỗ nào, cô tức giận hỏi anh: “Anh say rượu à? Làm sao mà cứ nhìn em cười thế?”

Thẩm Gia Mộc để cô dựa vào người rồi ôm cô thật chặt vào trong ngực, dùng gò má cọ cọ lên chiếc cổ thon dài trắng nõn của cô. Lâm Tiểu Kiều có chút mệt mỏi, không muốn dây dưa với anh, nếu không với tính tình của anh, đoán chừng sẽ dây dưa mãi ở trên giường cũng không kết thúc. Cô lấy tay đẩy anh, anh lại giống như kẹo kéo dính trên cổ cô không chịu rời.

Anh thở ra khí nóng xuyên thẳng vào trong cổ áo của cô, lướt trên làn da non mịn khiến nó nổi lên một tầng da gà mỏng nhạt. Cơ thể của Lâm Tiểu Kiều nhanh chóng run run, Thẩm Gia Mộc cười rộ lên, tay ôm eo cô siết chặt lại, thân thể hai người ngày càng dính sát với nhau hơn, thậm chí cô còn có thể cảm giác được một cây gậy cực nóng đang để ở phía trên đùi anh.

“Phòng bên cạnh... Mà chỗ này còn không có nước...” Hai người kết hôn cũng đã hơn nửa năm, làm sao mà Lâm Tiểu Kiều lại có thể không biết anh nghĩ cái gì. Trong việc này, cô đối với anh luôn là nói gì nghe nấy, thế nhưng bây giờ, cô thật sự rất xấu hổ nếu mình cứ làm loạn theo anh. Dù sao thì phòng bên cạnh còn có một đứa trẻ rất trong sáng, mỗi lần anh giày vò cô thì đều phát ra tiếng động rất lớn, cô sợ tiếng rên của mình sẽ đánh thức đứa trẻ tỉnh giấc mất.

Thẩm Gia Mộc thuộc trường phái hành động, từ trước tới giờ chỉ cần anh muốn cái gì là nhất định phải nghĩ mọi biện pháp để làm được, bị Lâm Tiểu Kiều từ chối, trong lòng anh liền bất mãn, độ mạnh yếu trên tay liền được gia tăng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng, đầu lưỡi như ẩn như hiện, làm sao mà anh có thể nhịn được cơ chứ?

“Sợ đổ mồ hôi? Sợ đánh thức đứa nhỏ?”

“Vâng.”

Lâm Tiểu Kiều cắn môi dưới gật gật đầu, Thẩm Gia Mộc nhìn chăm chăm cánh môi mềm mại bị cắn để lại một vết màu trắng, hận không thể tự mình cắn lên đó một ngụm. Anh ôm cô đứng lên, không đi về phía giường mà đi về phía ban công, đặt cô lên chiếc ghế dài ở đó. Lâm Tiểu Kiều nhanh chóng đỏ mặt, dùng sức đấm anh, dù cho người đàn ông ở trong bộ đội này có bị đánh đến đâu thì cũng làm sao có thể để cảnh cô khoa tay múa chân vào trong mắt cơ chứ, mặc cho cô đánh, thân thể vạm vỡ vẫn đè xuống, tư thế đầy cường bạo mạnh mẽ.

“Không nên ở chỗ này! Bên ngoài sẽ có người thấy mất, đi vào đi!” Dưới tình huống khẩn cấp, Lâm Tiểu Kiều quát lên một câu như vậy.

Thẩm Gia Mộc làm lơ lời nói của cô, tất cả sức nặng toàn thân đều đè lên cơ thể cô. Lâm Tiểu Kiều tránh không kịp liền bị ép đến mức không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vì ngộp thở, cô lấy tay che miệng anh lại. Thẩm Gia Mộc bị trêu đùa đến mức cả lòng ngứa ngáy khó nhịn, anh lè lưỡi liếm vào lòng bàn tay cô một cái, Lâm Tiểu Kiều kinh hãi, lại thu tay trở về, đáng thương cầu xin: “Không nên ở chỗ này, đừng...”

Thẩm Gia Mộc thấy cô khóc lóc cũng bớt phóng túng lại, ôm cô vào phòng ngủ, sau khi hai chân của Lâm Tiểu Kiều vừa chạm đất, cô liền vội vội vàng vàng chạy về phía giường lớn, tựa như sợ anh đổi ý. Thẩm Gia Mộc am hiểu nhất là hai kỹ thuật bắn súng và truy đuổi, Lâm Tiểu Kiều vừa mới chạy chưa được hai bước đã bị anh ôm lấy từ phía sau.

“Bảo bối không ngoan a... Muốn anh trai trừng phạt như thế nào đây?”

Vừa nghe thấy giọng điệu lưu manh của anh, Lâm Tiểu Kiều liền hiểu rõ tối nay là lành ít dữ nhiều, cô dứt khoát không vùng vẫy nữa, buông hai tay xuống nói: “Tùy anh đi.”

Thẩm Gia Mộc liếm vành tai trắng mịn mà anh yêu quý nhất, thấp giọng mỉm cười nói: “Ừm, lúc này mới ngoan, yên tâm, anh trai nhất định sẽ yêu thương bảo bồi...”

Lâm Tiểu Kiều hận nhất là loại người lưu manh và háo sắc như anh. Cảm xúc dâng cao, cô vươn tay mò lên chỗ đó của anh trút giận, nắm thật mạnh vào đấy. Đau đớn ập đến trong nháy mắt, Thẩm Gia Mộc cắn chặt răng, chỉ ba giây, cảm giác sung sướng lại cuộn trào mãnh liệt. Nhớ đến bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, thiếu chút nữa là Thẩm Gia Mộc không nhịn nổi, chỉ muốn cứ cách một lớp quần như thế mà đâm vào trong lỗ nhỏ của cô. Anh ôm cô quay lại, đè cô lên cửa kính sát đất ngăn cách giữa ban công và phòng ngủ.

Anh đè lên thân thể mềm mại của cô, cố ý mất thăng bằng chọc vật đang nóng bỏng vào cái mông non mềm của cô. Lâm Tiểu Kiều không chịu nổi rên lên một tiếng, Thẩm Gia Mộc phản ứng cực nhanh bịt miệng cô lại, ghé vào tai cô, vừa thở gấp vừa nói: “Rên lớn tiếng như vậy, đã quên phòng bên cạnh sao?”

Lâm Tiểu Kiều vừa oan ức vừa tội nghiệp nằm sấp trên cửa kính nhìn anh, đã thú trong lòng Thẩm Gia Mộc đã sớm phá vỡ hàng rào, anh vội vàng kéo quần áo của cô xuống, một tay cởi khóa quần, kéo khóa kéo xuống, chỉ hai cái đã đá chiếc quần rơi ra xa, cách một lớp nội y mỏng manh, chiếc quần lót chậm chạp cọ xát trên người cô.

Hai tay của Lâm Tiểu Kiều chống lên cửa sổ, quay đầu lại cùng giao chiến môi lưỡi với anh, rèm cửa màu trắng ma sát lên cánh tay của cô, ngứa, nhưng vẫn không đánh lại được cơn ngứa ngáy ở sâu trong bụng dưới của cô. Hai chân cô khép lại vô ý cọ xát, miệng phát ra những tiếng nức nở như một chú mèo con. Trong mắt Thẩm Gia Mộc là một mảnh màu đỏ tươi, một bên kéo quần lót của cô xuống, một bên nói những lời phóng túng bên tai cô: “Bảo bồi, anh trai sẽ làm em dễ chịu!”

Cô vừa nghe thấy câu nói thô tục này, phía dưới lại càng thêm ẩm ướt, ngón tay của Thẩm Gia Mộc thuận lợi đi vào, ra vào hai lần, thử một chút, anh liền rút súng ra trận. Vào lúc này, tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ xen lẫn với nhau thật phóng đảng biết bao!

Sau khi hai người đứng ở cửa sổ sát đất làm một trận, Lâm Tiểu Kiều theo cửa kính trượt xuống liền bị Thẩm Gia Mộc thuận tay vây ở trong ngực hôn. Ánh mắt của anh rơi vào trên chiếc ghế dài ở ngoài ban công, trong đầu tất cả đều là hình ảnh cô yêu kiều rên lên khi bị anh đè ở trên đó, hạ quyết tâm, anh lại bế cô nhóc ở trong lòng lên.

Lâm Tiểu Kiều ôm cổ anh, nhếch đôi môi bị hôn đến mức sưng đỏ lên, không vui nũng nịu: “Đừng... Bây giờ đều đã đổ mồ hôi, lại không có cách nào để tắm rửa... Ngày mai lại làm có được hay không?”

“Không!” Thẩm Gia Mộc cứng rắn phun ra một chữ, thấy hàng lông mày thanh tú của cô nhăn lại, anh đành dỗ dành nói, “Bên ngoài có gió sẽ thổi khô mồ hôi, không sao đâu... Ngoan nào... Lần này làm anh thỏa mãn, về sau tất cả sẽ nghe theo em. Chỉ là anh quá nhớ em, lâu lắm rồi chưa có làm... Tiểu Kiều ngoan, Tiểu Kiều rất thương ông xã, đúng không?”

Anh liên tiếp chuốc những lời đường mật cho cô, Lâm Tiểu Kiều không còn sức lực ngăn cản, bị anh ôm đến nằm trên ghế dài. Anh nôn nóng tiến vào, chất dịch lỏng giúp anh thuận lợi ra vào bên trong cô. Cô xấu hổ đỏ mặt. Khi thì thở gấp, khi thì say mê gọi tên của anh, cào lên lưng anh. Cảm giác đau rát kích thích Thẩm Gia Mộc nhanh chóng ra vào mấy chục cái, khiến ghế nằm vang lên những tiếng kêu cà kẽo kẹt...

Cuối cùng, giữa những tiếng kêu rên của cô, anh gầm lên một tiếng phóng hết tất cả ra ngoài, kết thúc sự chìm đắm trong cao trào...

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đến Quân Đội Một Lần Nữa

Lúc Lâm Tiểu Kiều tỉnh lại, Thẩm Gia Mộc đã không còn nằm bên cạnh cô nữa, trong phòng ngủ cũng không có người, cả người cô trần trụi, trên người chỉ đắp đúng một chiếc áo sơ mi. Đột nhiên ngồi dậy, cô có chút không thích ứng được, đợi đến lúc hết chóng mặt cô mới mặt đỏ tai hồng mặc áo sơ mi lên đi xuống giường nhặt quần áo rơi xung quanh mặt đất.

Sau khi mặc xong quần áo, đầu tóc Lâm Tiểu Kiều rối bời mở cửa phòng ngủ ra. Trong phòng khách là một bé trai đang ngồi trên ghế salon, cậu vừa đứng đưa đôi chân nhỏ bé vừa mở to hai mắt nhìn cô chăm chăm. Cô có chút xấu hổ đi tới, nở nụ cười nhìn cậu, hỏi: “Chỉ có một mình con thôi sao? chú Thẩm đâu?”

Tiểu Cao Trường nhìn cô một lúc, cảm thấy rất khó coi, lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, không để ý chút nào tới câu hỏi của cô. Lâm Tiểu Kiều vẫn cười xoa xoa đầu cậu bé, ngồi bên cạnh nhìn chăm chú về phía cậu. Chưa từng bị người khác phái nhìn trong một thời gian dài như vậy, Tiểu Cao Trường hơi khó xử đỏ mặt, quay đầu bất đắc dĩ nhìn cô một cái, sau đó nói: “Chú bảo đi mua đồ ăn sáng.”

“Ừm.” Lâm Tiểu Kiều vui mừng xoa xoa đầu cậu bé, khen thưởng, “Thật là ngoan! Cám ơn con!”

Cả hai tai đều ửng đỏ, cậu không được tự nhiên quay người không nhìn cô nữa. Lâm Tiểu Kiều cũng không nói gì, im lặng ngồi cạnh cậu chờ Thẩm Gia Mộc mang đồ ăn về. Chỉ một lúc sau, anh liền trở lại, áo ba lỗ làm lộ ra

cánh tay trơn bóng của anh, trong tay anh còn cầm theo bốn túi bánh bao nhỏ, ba cốc sữa đậu nành.

Không có bát đũa, ba người liền ngồi xung quanh bàn trà, để túi đồ ăn sáng trực tiếp trên đó, cả ba bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm. Thẩm Gia Mộc là người xuất thân từ bộ đội, ăn cơm cũng gọn gàng sạch sẽ, một miếng, chỉ trong mấy chục giây là đã có thể giải quyết xong một cái bánh bao. Lâm Tiểu Kiều đã nhìn quen, cô chỉ chậm rãi uống sữa đậu nành, thế nhưng Tiểu Cao Trường ngồi bên cạnh lại giật mình tròn mắt, tay vẫn còn không quên che chở cho túi bánh bao trong tay mình.

Lâm Tiểu Kiều thấy bộ dạng bảo vệ thức ăn của cậu bé liền cười đến mức dạ dày co quắp lại, Thẩm Gia Mộc cực kỳ buồn bực nhìn về phía Tiểu Cao Trường đang cảnh giác mà trừng mắt nhìn anh, anh liền cướp lấy sữa đậu nành trong tay Lâm Tiểu Kiều. Lâm Tiểu Kiều gục ở trên bàn trà cười hết sức vui mừng, không để ý tới hành động của Thẩm Gia Mộc, Tiểu Cao Trường thấy vậy liền trở mình từ trên sàn nhà đứng lên, cầm trong tay hai cái bánh bao còn lại chạy về phía phòng ngủ ngày hôm qua.

Lâm Tiểu Kiều lại càng cười dữ dội hơn, Thẩm Gia Mộc nắm chặt mặt cô, hai người lớn đang chơi đùa hăng say thì bỗng nghe “uỳnh” một tiếng, quay lại nhìn thì thấy Tiểu Cao Trường đã bị té ngã xuống đất. Sàn nhà này là đá hoa cương, ngã một cái là đau cực kỳ, Lâm Tiểu Kiều vội vàng chạy tới nâng Tiểu Cao Trường dậy, vén ống quần lên nhìn chăm chăm vào đầu gối của cậu bé.

Tiểu Cao Trường giơ hai cái bánh bao trong tay lên cao, không để dính một chút bụi đất nào, đợi lúc cậu hạ tay xuống, Lâm Tiểu Kiều chỉ nhìn thoáng qua liền cười đến mức nằm sấp trên ghế salon lăn qua lăn lại. Thẩm Gia Mộc tới nhìn mới phát hiện, ngón cái và ngón trỏ cầm bánh bao của cậu nhóc đều đã chọc thủng vào bên trong, cho nên bây giờ trên mỗi cái bánh bao đều lưu lại hai cái lỗ nho nhỏ...

Sự việc trong bữa sáng khiến cho tâm trạng cả ngày của Lâm Tiểu Kiều có một khởi đầu rất tốt, hai người đưa Tiểu Cao Trường trở về nhà của Thẩm Gia Giai, chuẩn bị thu xếp một chút là đến doanh trại. Hai vợ chồng ngọt ngọt ngào ngào, lúc này giống như hai đứa trẻ sinh đôi vậy, ai cũng không thể tách rời người còn lại được, kể cả chút thời gian thu dọn đồ đạc cũng phải dính với nhau ở một chỗ.

Tiểu Cao Trường ở phòng khách bị Dao Dao quần lấy truy hỏi, cậu bày ra bộ dạng không kiên nhẫn, cau mày không để ý tới cô bé. Thế nhưng, đợi đến lúc hai người sắp xếp xong đi xuống lầu lại đã thấy Dao Dao nằm trên lưng Tiểu Cao Trường cười ha hả. Lâm Tiểu Kiều cùng Thẩm Gia Mộc liếc nhau một cái đều không nói gì, xuống lầu dắt Tiểu Cao Trường đi ra ngoài.

Cậu nhóc kia vẫn còn chưa quen, không chịu để cho Lâm Tiểu Kiều dắt mình, Dao Dao thấy vậy liền chạy tới ôm lấy bắp chân của vợ, yếu điệu nói với Tiểu Cao Trường: “Em thích nhất là vợ nhỏ dắt em, vợ nhỏ rất tốt nha. Cho nên là, anh, anh phải nghe lời vợ nhỏ đó, so với mẹ em thì vợ còn dịu dàng, còn tốt hơn rất nhiều! Ngay cả anh trai em cũng rất thích vợ đấy!”

Sau khi Tiểu Cao Trường nghe xong thì quả thật là ngoan hơn rất nhiều, để yên cho Lâm Tiểu Kiều nắm tay dọc theo cả đường đi. Trên đường đến doanh trại, điện thoại của Thẩm Gia Mộc liền vang lên, anh bĩu môi ý bảo Lâm Tiểu Kiều giúp anh nghe máy. Vừa mới bấm vào nút đồng ý, bên kia điện thoại liền truyền đến một giọng nói rất lớn: “Mẹ nó! Đại Thẩm, cậu đi xe lừa à? Đều đã đến giờ rồi mà vẫn còn chưa tới! Không phải là cậu kì kèo mè nheo đối ý đấy chứ! Lão tử trông mong bữa rượu này của cậu tới mấy tháng, nếu như cậu dám chạy, lão tử cướp vợ cậu xem cậu làm như thế nào!”

Vừa nghe thấy giọng nói đặc biệt thẳng thắn và thô lỗ, Lâm Tiểu Kiều liền biết ở đầu bên kia chắc chắn là Doanh trưởng tiểu đội hai, nghĩ đến câu cuối cùng, cô không khỏi ranh mãnh nhú mày nhìn thoáng qua Thẩm Gia

Mộc đang vô cùng khẩn trương. Ở đầu bên kia Doanh trưởng tiểu đội hai vẫn đang mắng, Tiểu Cao Trường không chịu nổi sự quấy nhiễu này, cậu giống như ghét bỏ mà bịt kín lỗ tai lại. Lúc này Lâm Tiểu Kiều mới hăng giọng một cái, khách khí trả lời: “Là Doanh trưởng tiểu đội hai sao? Em là Lâm Tiểu Kiều, Thảm Gia Mộc anh ấy đang lái xe cho nên không nghe điện thoại của anh được.”

Bên kia vốn là một mảnh tĩnh lặng, sau đó là hai tiếng ho khan, sau cùng thì liền nghe thấy Doanh trưởng tiểu đội hai ở bên kia hăng giọng hét: “Alo.. Alo... Đây là đâu vậy, tín hiệu không tốt gì cả, cái gì cũng không nghe thấy!” Cuối cùng, trong điện thoại liền truyền đến tiếng “ Tút tut ...” rồi chấm dứt.

Lâm Tiểu Kiều cầm điện thoại trong tay, nhìn Tiểu Cao Trường rồi lại nhìn Thảm Gia Mộc, không hiểu chuyện gì gãi gãi đầu. Một tay của Thảm Gia Mộc lái xe, một tay xoa đầu cô, mắt không chớp nhìn về phía trước nói: “Không có chuyện gì đâu, lúc đến anh sẽ dạy dỗ cậu ta, không ai dám cướp em đi đâu!”

Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt rụt vào chỗ ngồi, lấy đồ ăn vặt ra bắt đầu ăn...

Lúc tiến vào doanh trại, đầu tiên Thảm Gia Mộc gọi điện thoại cho thông tin viên (*), gọi cậu ta sang đây giúp Lâm Tiểu Kiều mang vác đồ đạc, còn anh thì phải đi đến chỗ đội trưởng báo cáo một chuyến. Thông tin viên vừa nghe là chị dâu tới, động tác liền nhanh nhẹn chạy ra ngoài, vừa thấy có người thì dưới chân cậu ta bỗng nhanh như gió chạy tới hỏi vài câu. Miệng tên nhóc này giống như không có khoá vậy, trong lòng luôn cảm thấy doanh trưởng đưa vợ tới doanh trại, đây đúng là một sự kiện đầy tự hào, vì vậy chỉ vài ba câu nói cậu ta đã nói hết chuyện này ra ngoài. Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người trong trại đều biết chuyện, Doanh trưởng tiểu đội hai lúc nào cũng thích xem náo nhiệt cũng lôi kéo vài thuộc hạ tới nắm vùng nghênh đón chị dâu nhỏ.

(*) Thông tin viên: Cộng tác viên về thông tin.

Lâm Tiểu Kiều đã tới nơi này một lần, thế nhưng khi từng hàng quân doanh xuất hiện ngay ngắn chỉnh tề, cô vẫn có cảm giác hai mắt mình đều sáng lên. Tiểu Cao Trường thì úp sát mặt vào cửa kính, miệng mở to, nhìn cảnh tượng bên ngoài ca ngợi liên tục.

Những người đi lính đều rất niềm nở, những người đi xem náo nhiệt bây giờ còn niềm nở hơn nữa, trong nháy mắt lúc Lâm Tiểu Kiều vừa xuống xe, tất cả đều nhao nhao đi lên, Doanh trưởng tiểu đội hai cầm đầu một đám côn đồ... kì lạ đi tới. Trái lại Lâm Tiểu Kiều lại rất thoải mái, khẽ cười một cái, lại quay người ôm Tiểu Cao Trường đang ngồi trong xe xuống.

Ngay lập tức mọi người đều trợn tròn mắt, tính tình Doanh trưởng tiểu đội hai thẳng thắn, không chút suy nghĩ liền hỏi: “Mẹ nó, mới kết hôn có mấy tháng cơ chứ, con cũng đã lớn như vậy rồi? Ăn cơm trước keng?”

Thẩm Gia Mộc bước từ trên xe xuống, vung một quyền về phía Doanh trưởng tiểu đội hai, binh sĩ xung quanh thấy thế liền nhanh chóng tản ra, tự giác quây hai người vào bên trong vòng tròn, hăng say nhìn hai người quần quít với nhau một chỗ. Phần lớn phương pháp giải quyết vấn đề của đàn ông đều là dùng nắm đấm, mà phương thức giao lưu tình cảm này cũng cho phép sử dụng nó, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều là phụ nữ nên không hề hiểu, nhìn Thẩm Gia Mộc đánh nhau cùng Doanh trưởng tiểu đội hai, cô gấp muốn chết, lôi kéo thông tin viên muốn tiến lên khuyên bảo.

Thông tin viên kia đại khái là mười tám mười chín tuổi, cười ha ha nói: “Chị dâu, chị yên tâm, hai doanh trưởng đều như vậy, đánh xong là lập tức không có việc gì, chị không phát hiện mọi người đều nhiệt tình tôn trọng sao, thật sự không có việc gì đâu!”

Doanh trưởng tiểu đội hai bị Thẩm Gia Mộc bắt lấy vây lại, con người anh ta liền đảo một vòng nhìn về phía Lâm Tiểu Kiều xuất chiêu, Thẩm Gia

Mộc ở sau lưng thấy anh giơ chân về phía Lâm Tiểu Kiều, trong lòng liền quỳnh lên, bất cứ chiêu thức gì cũng đều quên sạch, thả Doanh trưởng tiểu đội hai ra chạy về phía Lâm Tiểu Kiều. Khóe miệng Doanh trưởng tiểu đội hai nhếch lên thoáng xuất hiện nét cười, chân phải đột nhiên thay đổi phương hướng, đá về phía lưng của Thẩm Gia Mộc. Thẩm Gia Mộc không tránh kịp, chỉ gắng gượng chịu đựng cú đá kia.

Thực ra, hai người đều đã quen đánh nhau, một chút sức lực ấy cũng không tính là cái gì, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều thấy vậy thì đau lòng vô cùng. Cô nhanh chóng chạy tới, sờ về phía lưng Thẩm Gia Mộc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng: “Làm sao rồi? Có đau hay không? Có muốn đến phòng y tế kiểm tra không? Mau trở về thôi, em thoa rượu thuốc cho anh.”

Thẩm Gia Mộc vô cùng hưởng thụ biểu hiện thân thiết của cô đối với mình, hai mắt vừa nhắm lại liền mở ra, anh lập tức thay bằng vẻ mặt đau đớn, cực kì không biết xấu hổ giả bộ đáng thương, giả vờ giả vịt đỡ thắt lưng hít vài hơi khí lạnh: “Vẫn rất tốt, chỉ là hơi đau một chút, đợi lát nữa thoa rượu thuốc là được rồi.”

Lâm Tiểu Kiều vừa nghe thấy vậy, đồ đạc cũng không thèm xách, ném vào trong xe, gọi Tiểu Cao Trường đi theo, cô tiến lên đỡ anh lên lầu thật cẩn thận. Doanh trưởng tiểu đội hai nhìn bóng lưng Thẩm Gia Mộc gào to “Thật vô liêm sỉ a thật vô liêm sỉ”, lúc Thẩm Gia Mộc đến hành lang liền quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt với mọi người một cái. Chỉ trong chốc lát, một đám người tan tác như chim muông, doanh trưởng tiểu đội một có tiếng là tàn nhẫn, không ai dám đi trên chọc cả!

Thẩm Gia Mộc vào phòng, đến địa bàn quen thuộc của chính mình, máu trong toàn cơ thể đều đã kích động thì thầm muốn xông lên, giống như nước bị đun nóng sôi lên ùng ục. Anh muốn ôm Lâm Tiểu Kiều vào trong lòng mà âu yếm một phen, lại nhìn thấy ánh mắt hồn nhiên của Tiểu Cao

Trường, anh đành yên lặng buông bàn tay đang đặt ngang eo Lâm Tiểu Kiều xuống.

Cô mở hòm thuốc ra, tìm thấy thuốc tím, vừa cởi khuy áo cho anh vừa lầm bầm: “Anh đánh anh ấy làm gì? Không phải là anh ấy chỉ đùa một chút thôi sao? Bây giờ bị thương, người bị đau là anh, còn em thì đau lòng, không phải em cũng chịu thiệt thòi rồi sao. Có chuyện gì không thể ngồi xuống nói chuyện à, cứ phải động tay động chân, nhìn là thấy dọa người rồi!”

Thẩm Gia Mộc để mặc cho cô bôi thuốc cho mình, độ cong trên khóe miệng càng lúc càng lớn, đột nhiên anh bắt lấy tay cô. Lâm Tiểu Kiều hoảng sợ, ngẩn người nhìn anh. Anh mỉm cười, cúi người xuống gần môi của cô: “Em đau lòng cho anh?”

Vừa dứt lời, không kịp chờ câu trả lời của cô, môi của anh liền đè xuống, cùng môi của cô thân mật chạm vào nhau...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bị Trêu Đùa Thảm Thiệt

Lâm Tiểu Kiều bị anh ôm vào trong lòng hôn một trận, đợi đến lúc hai người thở hồng hộc tách nhau ra, cô mới phát hiện chẳng biết từ bao giờ cô đã ngồi trong lòng anh. Anh yêu đến chết khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng và bộ dạng then thùng của cô, lấy tay đùa nghịch với mái tóc dài của cô, anh từ từ nhắm mắt lại hài lòng hưởng thụ cơ thể mềm mại trong ngực.

Cô ôm cổ anh, mặt vùi sâu vào trong đó, đột nhiên nhớ tới vết thương trên người anh, cô kêu lên một tiếng, sau đó lập tức đứng dậy, giúp anh bôi thuốc. Thấm Gia Mộc nằm sấp ở trên giường, quần áo được vén lên hơn nửa, lên đến tận eo, lộ ra phần hông rắn chắc cường tráng. Hai bàn tay trắng trẻo mịn màng của Lâm Tiểu Kiều nhẹ nhàng thoa lên giữa phần lưng của anh.

Sau khi bôi thuốc xong, đợi thuốc khô một lúc, Lâm Tiểu Kiều mới cho phép Thấm Gia Mộc mặc quần áo vào. Lúc hai người ra ngoài, Tiểu Cao Trường đang im lặng ngồi một mình trên ghế salon nghịch ngón tay. Lâm Tiểu Kiều biết, đứa trẻ này cực kì nhạy cảm, để cậu bé ngồi một mình ở đây, cô có chút áy náy cùng ray rứt, cô xoa đầu cậu, hỏi: “Muốn cùng đi ra ngoài chơi không?”

Thấm Gia Mộc nghe xong theo thói quen liền nhú mày ngăn cản, không phải anh sợ không an toàn mà là sợ một đám người ở đây sẽ vây quanh cô ầm ĩ không thôi. Lâm Tiểu Kiều thấy khuôn mặt đầy chờ mong của Tiểu Cao Trường, cô cũng không đành lòng cự tuyệt cậu, chỉ lắc lắc cánh tay làm nũng với Thấm Gia Mộc một lát liền có được sự đồng ý của anh. Cô

giống như một đứa trẻ vui sướng mà ôm lấy cậu bé, vô cùng phấn khởi nắm tay Tiểu Cao Trường dẫn ra ngoài.

Thẩm Gia Mộc vừa mới bị cô ôm hôn một cái liền không còn chút tỉnh táo nào, chỉ thấy cô tựa như một cơn gió chạy nhanh ra ngoài. Anh có chút mất mát sờ lên mặt mình, rất nhanh liền lắc đầu, khi nào thì mình lại lo được lo mất như vậy rồi hả? Sau khi cười tự giễu, anh thay quân trang rồi đi xuống lầu.

Trên sân thể dục, người của tiểu đội một đã đứng chờ từ lâu, tinh thần hưng phấn lại không thể hỏi câu gì, một đám người đều cố gắng kìm nén, thỉnh thoảng lại liếc trộm hai cái về phía Thẩm Gia Mộc. Trong lòng Thẩm Gia Mộc biết bọn họ tò mò, anh lại chỉ vui vẻ nhìn biểu cảm đặc sắc trên mặt bọn họ, một chữ cũng không nói đến Lâm Tiểu Kiều, biểu tình trên mặt anh vẫn giống thường ngày mà huấn luyện binh sĩ. Lúc tất cả tụ hợp lại, có ba người ở phía sau xô đẩy, khề khàng bàn bạc sẽ để cho người nào đi tra hỏi Thẩm Gia Mộc một phen.

Người của tiểu đội hai do Doanh trưởng tiểu đội hai chỉ huy ở bên cạnh cười hì hì quan sát, thật sự là không nhìn được nữa mới cười hỏi: “Đại Thẩm, vợ cậu đâu? Mang ra ngoài cho chúng tôi gặp mặt đi! Mọi người ai cũng muốn nhìn xem người nào có thể thu phục được cái người mặt sắt như cậu!”

Lời này vừa được nói ra, mọi người xung quanh doanh trại tiểu đội một đều cười ầm lên, Thẩm Gia Mộc lạnh lùng nghiêm mặt, nhìn Doanh trưởng tiểu đội hai không nói lời nào, cứ nhìn như thế, mãi cho đến lúc cảm nhận được sự sợ hãi của đám người sau lưng. Anh nhìn Doanh trưởng tiểu đội hai chạy trốn chết mà giật giật khóe miệng, đàn ông trong bộ đội đều như vậy, mắng chửi trách móc không phải là vì căm hận, mà là vì có một loại tình cảm vững chắc đến mức có thể chống lại cái nơi đầy lạnh lùng này, đó được gọi là tình đồng đội...

“Chê hôm nay chưa đủ mệt sao?” Thảm Gia Mộc nhìn đám tiểu tử của tiểu đội hai chạy như điên đuổi theo doanh trưởng nhà mình xong, lúc này anh mới quay đầu trừng trị nhóm người nhà mình bắt tự kiểm điểm bản thân.

Binh sĩ của tiểu đội một vừa nghe thấy vậy liền nhanh chóng tiếp tục tập luyện, không dám có chút lười biếng nào, sợ Thảm Gia Mộc tìm ra được lỗi sai, vậy thì buổi tối tuyệt đẹp sẽ không còn nữa mà tất cả đều sẽ được ngâm mình trên sân huấn luyện này. Mồ hôi rơi như mưa, gương mặt của tuổi trẻ đã sớm thoát khỏi sự non nớt, da tay ngăm đen, không chỗ nào không biểu hiện rõ ràng đây là người lính vì lực quân mà phải nỗ lực bằng cả mồ hôi và gian khổ. Trong lòng của bọn họ đều chất phác, phẩm chất của bọn họ đều trung thành, trên đời này bọn họ chính là những anh hùng cứng rắn, là người xứng với hai chữ “đàn ông” nhất.

Lúc này, Lâm Tiểu Kiều đang dẫn theo Tiểu Cao Trường đi khắp nơi xung quanh doanh trại, cô chỉ mới tới nơi này một lần, Thảm Gia Mộc cũng không cho cô đi loanh quanh, vì vậy, nơi này đối với cô cũng không phải là quá quen thuộc. Trên đường đi, bộ dáng của Tiểu Cao Trường cực kỳ kì lạ, nhìn trái nhìn phải, chỉ một lát sau, cậu bé có chút ngờ vực kéo cánh tay Lâm Tiểu Kiều.

Lâm Tiểu Kiều đang đảo tròn mắt để nhìn xung quanh, lại bị cậu kéo mạnh một cái, cô có phần bực bội, trợn tròn mắt nhìn xuống. Tiểu Cao Trường nhìn về phía trước, có chút khinh thường mím môi: “Phía trước hết đường rồi, có phải là chị đi nhầm đường hay không?”

Lâm Tiểu Kiều ngược đầu lên nhìn, phía trước là một vườn rau xanh mơn mớn, phía trước nữa thì là một bức tường cao vót, thật sự là hết đường rồi. Có chút xấu hổ sờ sờ mũi, cô cũng không trả lời, chỉ yên lặng nắm tay Cao Trường quay lại, dọc theo đường đến mà trở về. Tiểu Cao Trường ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong mắt toàn là vẻ xem thường, nhưng vẫn không có hất tay cô ra, ngược lại bàn tay nhỏ bé lại nắm thật chặt.

Hai người không biết đường, lại ngại không dám hỏi, cho nên đành phải ở trong doanh trại đi tới đi lui. Người trong bộ đội đều là đàn ông, đột nhiên có một cô gái mềm mại như nước đi qua ngay trước mặt, vậy thì nào có ai muốn buông tha? Trong nháy mắt, tiếng huýt sáo nổi lên bốn phía, da mặt của Lâm Tiểu Kiều mỏng, bị người ta đùa giỡn quang minh chính đại như vậy, cô đỏ mặt bước nhanh chân hơn. Cao Trường nghiêng người về phía sau trừng mắt nhìn mấy người đàn ông đang đứng cạnh nhau cười ngặt nghẽo. Cử chỉ của mấy người đó đầy cợt nhả, nhếch miệng đuổi theo Lâm Tiểu Kiều.

Vừa lúc thông tín viên của Thẩm Gia Mộc đến văn phòng giúp Thẩm Gia Mộc lấy đồ đạc, lúc đi ngang qua chỗ này, nghe thấy tiếng náo nhiệt liền đi tới nhìn xem. Cậu ta vừa mới nhìn liền sợ phát khiếp, sau khi bảo vệ Lâm Tiểu Kiều rời khỏi chỗ đó, đồ đạc cũng không cầm liền chạy về sân huấn luyện bên kia, gấp đến độ đứng trên cát vừa thở vừa kêu lên: “Doanh trường, vừa rồi có một đám tân binh dám đùa giỡn chị dâu!”

Mặt mày Thẩm Gia Mộc tối sầm lại, tiện tay gọi một tiểu đội trưởng đến: “Trông coi tiểu đội, tôi đi ra đây một chút.”

Nói xong, cũng không chờ tiểu đội trưởng kia đáp lại, anh liền vội vàng kéo thông tín viên đi. Còn cách chỗ đó một đoạn, anh liền nhìn thấy Lâm Tiểu Kiều. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng, đi được hai bước thỉnh thoảng còn quay đầu lại, như là sợ có người đuổi theo sau mình, Tiểu Cao Trường ở đằng thì sau chạy đến mức thở hổn hển.

Thẩm Gia Mộc vừa thấy cô như vậy, lửa giận trong lòng càng tăng lên, tiến lên hai bước bảo vệ cô ở đằng sau, sau đó đẩy tay một cái, ngoài miệng cũng ra lệnh cho thông tín viên: “Cậu đưa cô ấy về trước, đợi lát nữa tôi xử lý xong chút chuyện sẽ quay về tìm mọi người!”

Lâm Tiểu Kiều vừa thấy khuôn mặt u ám của anh, cũng không biết vì sao mà lại cùng Cao Trường nhìn nhau một cái. Hai người ham chơi cùng nháy

mắt kết thành liên minh, một người tiến lên ôm lấy cánh tay của Thẩm Gia Mộc, một người nhào tới ôm lấy chân của anh. Tiểu Cao Trường hai mắt lờng tròng nhìn Thẩm Gia Mộc, miệng cong xuống, bộ dạng như muốn khóc, còn Lâm Tiểu Kiều thì chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng: “Không dễ dàng mới được đi dạo, bây giờ mới có mấy phút a? Chỉ như vậy mà đã trở về, em sẽ tiếc nuối đến chết!”

Trong lòng của Thẩm Gia Mộc đang suy nghĩ làm thế nào để cắt đứt cuộc chơi của cô, lại bị cô ôm lấy cánh tay, giọng điệu mềm mại cầu xin, anh đành phải dẫn lại quyết tâm dụ dỗ: “Về sau vẫn có thời gian để đi chơi mà, chờ anh rảnh rồi anh sẽ đưa em đi nha, ngoan, nghe lời anh trước đã, bây giờ anh đang rất vội, có vấn đề xảy ra cần anh đến gấp!”

“Em không thích!” Lâm Tiểu Kiều thấy khó lay chuyển liền sống chết ôm lấy cánh tay phải của anh không chịu rời, “Lần trước tới đây anh cũng nói sẽ dẫn em đi chơi, kết quả thì sao? Lần này đến đây cũng không phải tự em muốn! Nếu anh thật sự lo lắng thì tìm một người đi theo cũng được, dù sao thì em cũng không muốn quay về phòng ngồi không!”

Thẩm Gia Mộc bị cô làm ầm ĩ đến hết cách, cau mày nổi nóng, muốn phát tác nhưng lại không nỡ, bộ dạng xoắn xuýt của anh khiến cho thông tin viên đứng bên cạnh nghĩ ra một cách. Sau khi cậu ta suy nghĩ một lúc liền chủ động xin đi giết giặc, dẫn Lâm Tiểu Kiều đi dạo trong doanh trại. Thẩm Gia Mộc cũng không tính toán nhiều nữa, Lâm Tiểu Kiều vừa đi liền sầm mặt chạy đến phòng y tế.

Gần đây là thời kì thoải mái, cường độ huấn luyện không lớn như diễn tập quân sự, có một hai người đã nhân cơ hội này mà lén làm biếng, hôm nay không hề dễ dàng mới nghĩ ra phương pháp để lừa tiểu đội trưởng, chạy đến phòng y tế để nghỉ ngơi, không nghĩ tới lại có nhiều lợi ích như vậy. Vài người ngồi trên giường trong phòng y tế, còn chưa thỏa mãn mà bàn luận về người phụ nữ lúc này.

“Ai da... Anh em đã tới đây bao lâu rồi? Cả chính tôi cũng còn không nhớ được, đã bao lâu rồi tôi chưa được gặp phụ nữ?”

“Chỗ này chim không bay qua được, kể cả giống cái cũng rất khó gạo, phụ nữ? Nghĩ cũng đừng nghĩ tới... Nhưng mà nói thật, cô bé vừa rồi thật không tồi, bộ dáng rất trắng trẻo.”

“Vây cũng chưa là gì, cậu không thấy đôi chân dài kia sao... Còn bộ ngực... Giống như là sản phẩm của thượng đế vậy, còn phần eo nhỏ gọn nữa, trên giường khẳng định sẽ rất...”

Người nọ còn chưa nói xong, liền nghe thấy “Uỳnh” một tiếng, giống như là thứ gì đó bị đá ngã lăn xuống đất. Mấy người đưa mắt nhìn nhau, khẩn trương nằm ngửa ở trên giường, sợ là tiểu đội trưởng tìm đến đây. Chỉ một phút đồng hồ, bên ngoài liền truyền đến tiếng quân y khóc không ra nước mắt: “Doanh trưởng Thẩm... Tôi mất hai tiếng mới chế ra được loại thuốc mới, một cước của cậu đạp xuống khiến tất cả đều ngâm nước nóng hết rồi!”

Thẩm Gia Mộc không muốn dây dưa cùng anh ta, anh trực tiếp tiến lên đá văng tấm màn, “Rầm” một tiếng, thân thể của ba người ở trên giường đều căng thẳng, trơ mắt nhìn Thẩm Gia Mộc đi tới đẩy hết giường của bọn họ xuống. Ba người ngã ngồi dưới đất, đau đến chết, chạm đến ánh mắt phần nộ của Thẩm Gia Mộc, ba người lại rụt cổ nuốt tiếng rên xuống cổ họng.

“Các cậu là người của doanh trại nào?”

“Báo cáo... Là doanh trại tiểu đội hai...”

Thẩm Gia Mộc gật gật đầu, ba người vừa mới nhẹ nhàng thở ra đã thấy Thẩm Gia Mộc tiến lại gần, xách một người trong đó lên đấm một quyền bắt đứng dậy. Sau hai ba đấm như vậy, người nọ đã có chút không chịu nổi, khom người chảy máu mũi, ánh mắt oan ức mà lại sợ hãi nhìn Thẩm Gia

Mộc. Quân y thấy thế liền nhanh chóng tiến lên kéo lấy anh, xin Thảm Gia Mộc tha thứ: “Doanh trưởng Thảm, đây là người của doanh trại tiểu đội hai, đến lúc đó bị Doanh trưởng tiểu đội hai thấy, cậu thì không sao, nhưng tôi thì thảm rồi... Người của cậu ta xem như là bị thương ở chỗ của tôi, tôi...”

Thảm Gia Mộc mặc kệ những điều đó, vì bị quân y kéo cho nên với mấy người còn lại, anh vừa lấy chân đá lại vừa lấy tay đấm, ba người đàn ông bị đánh phải lùi vào góc tường, không dám kêu rên lại càng không dám ra tay, đành phải nức nở chịu đòn. Quân y thấy vậy liền gấp đến độ dậm chân, chạy đi tìm Doanh trưởng tiểu đội hai tới đây.

Vừa nghe thấy Thảm Gia Mộc chạy tới phòng y tế đánh người, trong lòng Doanh trưởng tiểu đội hai hồi hộp, khẳng định là mấy người kia đã làm chuyện gì trên chộc tới Thảm mặt sắt. Vội vàng chạy tới phòng y tế liền nghe thấy tiếng Thảm Gia Mộc đang đánh nhau ầm ĩ ở bên trong, vừa đi vào, bên trong chính là một đồng bừa bãi, hộp thuốc, kim tiêm rơi đầy trên đất.

Mấy người trên mặt đất thấy doanh trưởng của mình đến đây liền oan ức kêu một tiếng “Doanh trưởng”, lời cầu cứu còn chưa nói đã bị một cú đá tiếp theo của Thảm Gia Mộc ngắt lời. Doanh trưởng tiểu đội hai thấy Thảm Gia Mộc tức như vậy cũng không dám tiến lên ngăn cản, chỉ đành ở bên cạnh sốt ruột hỏi: “Đại Thảm, cậu bị làm sao vậy? Sao lại đi đánh nhau với mấy tên tân binh?”

“Lão Nhị? Cậu không quản nổi đám binh sĩ thối nát của cậu, lão tử chỉ tốn ít công sức giúp cậu mà thôi!”

“Nói tóm lại thì là có chuyện gì hả?”

“Mấy tên này!” Thảm Gia Mộc chỉ chỉ, dừng một lúc mới nói, “Trêu đùa bà xã của tôi!”

Doanh trưởng tiểu đội hai vừa nghe vậy liền hiểu rõ, chửi thề một câu rồi kéo Thẩm Gia Mộc ra ngoài: “Yên tâm, việc này tôi chắc chắn sẽ xử lý theo đúng ý cậu, bây giờ cậu đi ra ngoài nghỉ ngơi một lát, lão tử sẽ tự mình động tay!”

Ở trong bộ đội Thẩm Gia Mộc bướng bỉnh đã quen, nào nguyện ý nghe theo lời người khác, anh đẩy Doanh trưởng tiểu đội hai ra tiếp tục đánh. Mãi đến lúc ba người kia quỳ rạp trên đất kêu đau, anh cũng thở hồng hộc buông tha cho bọn họ. Khuôn mặt Doanh trưởng tiểu đội hai tươi cười đưa người ra khỏi phòng y tế: “Ha ha, cậu yên tâm, việc này tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm túc, về phần em đâu, cậu giúp tôi nói một câu xin lỗi, việc này chỉ trách tôi quản lý không tốt.”

Thẩm Gia Mộc xoay cổ tay, liếc mắt nhìn anh ta, không nói một lời nào. Doanh trưởng tiểu đội hai thở dài một cái, nhớ tới ba người đang ở trong phòng kia thì lại tức giận, xông tới hung hăng đánh mấy cái mới để cho bọn họ cúot trở về!

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Được Như Mong Muốn

Lâm Tiểu Kiều dẫn Tiểu Cao Trường vòng vo theo thông tín viên hai vòng, cảm thấy rất thiếu hào hứng, một lớn một nhỏ đã sớm cúi gằm đầu không còn sức sống nhiệt tình như lúc trước. Thông tín viên lại rất niềm nở, chỉ vào chỗ này chỗ kia giới thiệu, Tiểu Cao Trường thì không nói làm gì, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều lại không thể không giữ vững tinh thần để đối phó.

Có lẽ là đi khoảng nửa tiếng, rốt cuộc thông tín viên cũng cảm nhận được Lâm Tiểu Kiều rất miễn cưỡng. Cấp bậc giống như anh ta, tuổi tác cũng không quá lớn, một đám người lớn và trẻ em tụ họp lại một chỗ, nơi có thể chơi đùa đúng là không hề ít, thế nhưng anh ta nhìn dáng vẻ bảo bối của doanh trưởng thì lại nhát gan, không dám đưa cô đi chỗ khác, chỉ có thể đi bộ xung quanh bãi đất trống.

Lâm Tiểu Kiều cười miễn cưỡng, nói phải đi về, thông tín viên không dễ dàng mới có cơ hội được tiếp xúc thân mật với cô, nào chịu trơ mắt nhìn lợi ích to lớn ngày hôm nay trốn thoát. Bất chấp tất cả, anh ta cắn răng một cái, cười hề hề hỏi: “Chị dâu, trong doanh trại chúng tôi còn nuôi heo đó, chị muốn đi xem không? Còn có chó nghiệp vụ nữa, chơi đùa rất tốt...”

“Heo? Các cậu nuôi heo làm gì?” Lâm Tiểu Kiều vừa nghe có chỗ chơi mới, hai mắt liền sáng lên.

“Tự cung tự cấp a, đây coi như là truyền thống tốt đẹp nhất trong bộ đội đi, doanh trại chúng tôi cách bên ngoài quá xa, dân cư vùng lân cận cũng có đồng ruộng, nhưng lại không có thanh niên trai tráng để lao động, trong nhà

chỉ còn vài ông bà già tự trồng trọt trên phần đất bạc màu để nuôi sống chính mình... Cho nên, đội trưởng đã nói tự mình bắt tay vào làm, cơm no áo ấm, chúng tôi cũng tự nuôi heo để làm đồ ăn, mỗi tuần nhà bếp lại đi mua thức ăn về, cứ tính tiếp như vậy thì cũng đủ thức ăn cho tất cả mọi người trong quân đoàn!”

Lâm Tiểu Kiều thuộc loại người thành phố điển hình “Chỉ mới ăn thịt heo chứ chưa từng thấy heo chạy”, vừa nghe thông tin viên nói như vậy, hứng thú ngay lập tức quay trở lại, sau khi trưng cầu ý kiến của Tiểu Cao Trường ở bên cạnh, ba người liền đi đến chuồng heo phía bên kia. Khi đến nơi thì đúng lúc gặp đầu bếp đang cho heo ăn, Tiểu Cao Trường nắm chặt lấy góc áo của Lâm Tiểu Kiều, nhìn những tảng đá xây thành rào chắn bên trong, những con heo to lớn đang tranh giành thức ăn trong đó.

Lâm Tiểu Kiều chỉ mới thấy heo ăn trên tivi, nhìn đàn heo toàn thân bốc mùi, cô không nhịn được che miệng cười. Mà thông tin viên ở bên cạnh thấy cô cười như vậy thì càng thêm đặc ý, kích động nói ra chuyện riêng của Thẩm Gia Mộc ngày trước: “Trước kia, doanh trưởng của tôi cũng tới đây cho heo ăn, hình như lúc đó là cùng đoàn trưởng bây giờ xảy ra tranh chấp, khi đó anh ấy vẫn chỉ là một tiểu đội trưởng, kết quả đoàn trưởng hồi trước mắng doanh trưởng và đoàn trưởng bây giờ, bắt hai người ở đây cho heo ăn hai tháng!”

Thông tin viên hăng hái nói, lúc đầu Lâm Tiểu Kiều còn ngạc nhiên rồi sau đó cô che miệng cười đến mức không thể đứng dậy được. Cô hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được vẻ mặt lạnh lùng của Thẩm Gia Mộc khi cầm muôi xúc thức ăn đổ vào máng lợn để cho heo ăn. Lúc này, ngoại trừ hai từ “buồn cười” thì Lâm Tiểu Kiều hoàn toàn không tìm ra từ nào để có thể hình dung ra cảnh tượng này được nữa.

Chính cái lúc đang cười rất vui vẻ, Lâm Tiểu Kiều lại bị thông tin viên kéo một cái, lão đảo vài bước, không dễ dàng để đứng vững thì cô bỗng nhìn thấy Thẩm Gia Mộc đang đứng sừng sững ở phía sau. Thông tin viên

thấy vậy thì nhanh chóng báo cáo rồi viện cớ chạy trốn, hai tay của Tiểu Cao Trường đút ở trong túi quần, nghiêng người liếc mắt nhìn Thẩm Gia Mộc một cái rồi lại quay đầu nhìn Lâm Tiểu Kiều vẻ thương cảm.

Thẩm Gia Mộc nhìn Tiểu Cao Trường rồi lại nhìn bộ dạng sợ sệt của Lâm Tiểu Kiều, cũng không tiện nổi giận, anh chỉ buồn bực đưa hai người về nhà. Lúc này Lâm Tiểu Kiều đâu dám phản kháng, cô ngoan ngoãn nắm tay Tiểu Cao Trường trở về. Thẩm Gia Mộc đi theo ở phía sau, đưa cô đến thẳng sân nhà của Liễu gia, lúc vào thì thấy ở chính giữa là một nồi cơm, trong sân cũng không có ai, chỉ có hai ba đứa trẻ đang quỳ trên mặt đất chơi bi.

Lâm Tiểu Kiều thấy vậy thì giật mình gọi một đứa bé trong đó lại đây. Cậu nhóc kia chưa gặp Lâm Tiểu Kiều bao giờ, ngẩng đầu nhìn cô không thèm để ý, Thẩm Gia Mộc thấy có người dám mặc kệ vợ mình, lúc này anh gầm lên một tiếng: “Tấm Kỳ Lân, bò tới đây cho lão tử!”

Vừa nghe thấy âm thanh này, bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi hoàn toàn không thấy nữa, cậu nhóc nhanh chóng chạy đến, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn bần thỉu lên, cười hì hì hỏi: “Chú Thẩm, có chuyện gì ạ?”

“Chú còn tưởng rằng con bị điếc rồi cơ! Vừa rồi dì Lâm gọi con, tại sao con lại lờ đi?” Thẩm Gia Mộc kéo kéo bộ quần áo đã không thể nhìn ra màu sắc gì trên người cậu bé, “Lăn lộn ở chỗ nào vậy? Bẩn như thế này... Lúc về không sợ bị ba đánh sao?”

“Sợ ạ...” Cậu nhóc xấu hổ gãi đầu, “Con không biết dì Lâm, con tưởng dì ấy không gọi con. Chú Thẩm, dì Lâm xinh đẹp này là vợ chú sao? Con nghe ba con nói hôm nay chú dẫn vợ trở về là muốn mời mọi người tới nhà ăn uống rượu.”

“Ừm.” Thẩm Gia Mộc gật gật đầu, lại giới thiệu với Lâm Tiểu Kiều, “Đây là Tấm Kỳ Lân, là con trai của Tham mưu Tấm.”

“A...” Lâm Tiểu Kiều cười cười, lấy kẹo từ trong túi ra, nhét vào trong túi nhỏ của Tấm Kỳ Lân, “Dì cho con những viên kẹo này là để cảm ơn, con có thể dẫn Tiểu Cao Trường đi chơi không?”

Cao Trường vừa nghe thấy vậy liền cau mày trốn phía sau Lâm Tiểu Kiều, Lâm Tiểu Kiều biết đứa trẻ này hơi cô độc, thế nhưng dẫn nó đi theo mấy người lớn cũng không phải cách hay. Cậu bé thích hợp chơi đùa với những bạn cùng trang lứa hơn, nói không chừng điều này sẽ có tác dụng, dù người thân có đền bù nhiều vật chất hơn chẳng nữa thì cũng không bằng cho cậu bé một tuổi thơ vui vẻ đẹp đẽ.

“Ngoan, Cao Trường, con chơi cùng bạn Tấm Kỳ Lân nha, dì trở về nấu cơm, sau đó sẽ gọi con về ăn cơm, giống như ngày thường ba con hay làm đó, có được không?”

Nghe thấy Lâm Tiểu nói như vậy, Tiểu Cao Trường khó xử gật gật đầu, hai tay cầm mấy viên bi Tấm Kỳ Lân đưa cho, đi đến giữa bọn trẻ chơi đùa. Thấm Gia Mộc nhìn Tiểu Cao Trường đi theo mấy đứa trẻ quỳ trên mặt đất chơi bi thì mới yên tâm một chút, kéo Lâm Tiểu Kiều đi đến hành lang. Lâm Tiểu Kiều cũng rất vui mừng, trong lúc cao hứng liền quên mất vụ việc vừa rồi, cô nhìn Thấm Gia Mộc phân tích: “Em đoán tiểu đội trưởng cũ của anh để cho Cao Trường gọi bọn họ là “Ba mẹ” lúc ở nhà, cho nên cậu bé mới chống đối trong im lặng như vậy.”

Thấm Gia Mộc đi ở phía trước cũng không trả lời cô, mở cửa, một tay kéo cô từ phía sau đến trước ngực, lại đẩy vào trong phòng. Lâm Tiểu Kiều còn chưa phục hồi lại tinh thần, Thấm Gia Mộc liền đẩy cô lên ghế salon, cả người đè xuống, hung hăng cắn lên môi cô một cái, oán hận nói: “Vật nhỏ, còn dám cười nhạo anh hay không?”

Lâm Tiểu Kiều mím đôi môi bị anh cắn đến chảy máu, đẩy anh một cái, oan ức lên án: “Chính anh bị phạt phải cho heo ăn, lại còn không cho phép người ta được nói, cũng không phải là em phạt anh cơ mà! Anh là chó à,

căn em đau chết đi được! Em cũng không phải là ghét bỏ anh, em chỉ cười một chút thôi mà, anh quản trời quản đất mà còn quản cả việc em cười nữa à?” Thấm Gia Mộc thấy mắt cô ngập nước, bộ dạng như muốn khóc, anh ngậm môi cô liếm hai cái rồi đứng dậy, vừa chỉnh lại quân trang trên người vừa nói: “Về sau ở bên ngoài phải để cho anh chút mặt mũi, ở trong nhà thì em muốn như thế nào cũng được! Anh đi trước...”

Biết rằng chủ nghĩa đàn ông của anh rất mạnh mẽ, Lâm Tiểu Kiều cười trộm hai cái, vội vội vàng vàng gọi anh lại: “Buổi trưa anh có về ăn cơm không? Tầm mấy giờ thì về để em còn đun nóng lại thức ăn, nếu không đến lúc anh trở về thức ăn sẽ nguội mất.”

Lúc huấn luyện trở về đều đã quen với việc cả người mệt mỏi rã rời và căn phòng trống rỗng. Chưa từng hi vọng xa vời rằng sẽ có người nói lời hỏi han ân cần với mình? Chưa từng hi vọng xa vời rằng lúc mệt mỏi sẽ có một ánh đèn với những món ăn gia đình do người phụ nữ của mình làm để chờ mình trở về? Thế nhưng, giờ phút này, toàn bộ đều là do Lâm Tiểu Kiều mang đến cho anh. Thấm Gia Mộc chưa bao giờ thấy may mắn như vậy, may mắn đêm đó trước cửa Lâm gia lại gặp được Lâm Tiểu Kiều cười đến mức ngọt ngào ngây thơ như vậy.

“Ngây ngốc cái gì vậy?” Lâm Tiểu Kiều đẩy anh, lại chỉ chỉ tủ lạnh, “Buổi sáng, em mang theo một con gà, một nửa nấu canh gà một nửa làm gà xào cay có được không?”

“Được, khoảng một tiếng nữa là anh có thể trở về rồi.” Thấm Gia Mộc véo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, xúc cảm mịn màng trên đầu ngón tay khiến anh không nỡ rời xa, “Không cần làm quá nhiều, buổi tối xuống nhà ăn mời bọn họ ăn một bữa cơm, lúc kết hôn tất cả mọi người đều không đến, đêm nay chắc chắn sẽ náo loạn một trận, em đừng quá để ý.”

“Làm sao có thể?” Giọng nói của Lâm Tiểu Kiều nghe qua có chút hưng phấn, “Em đang rất mong chờ mà!”

Thẩm Gia Mộc lại véo lên mặt cô vài cái, lúc này anh mới bắt đầu rời khỏi phòng. Lâm Tiểu Kiều nghỉ ngơi một lát rồi bắt đầu mặc tạp dề để nấu cơm. Sau khi vo gạo xong cô liền đặt vào nồi cơm điện, lại lấy gà trong tủ lạnh ra tách thành hai nửa, một nửa thêm măng tây, nấm hương cùng với mộc nhĩ để nấu canh, một nửa sau khi rửa sạch liền cắt thành những miếng nhỏ, thêm gia vị hạt tiêu rồi bắt đầu xào lăn.

Cao Trường chơi cùng đám trẻ con một lúc liền nắm được nội dung chính rất nhanh, nhiều lần cậu bé đều dẫn đầu. Trong đại viện phần lớn tính cách của trẻ con đều giống bố, rất rộng rãi chính trực, chỉ mới có một tiếng đồng hồ đã dẫn Tiểu Cao Trường đi chơi khắp nơi. Lúc Lâm Tiểu Kiều ở trên sân thượng gọi Cao Trường trở về ăn cơm, mặt cậu bé đỏ hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi, bộ dáng không hề tình nguyện đạp chân lên mặt đất mà lên lầu.

“Ăn cơm xong ngủ trưa rồi lại xuống chơi tiếp có được không?” Lâm Tiểu Kiều thấy trong tay cậu bé vẫn cầm hai viên bi liền cười hỏi.

Cao Trường gật gật đầu, Lâm Tiểu Kiều cũng gật gật đầu, xem như đồng ý. Thấy sắp đến giờ, cô liền thúc giục cậu bé vào trong phòng bếp rửa tay, mà Thẩm Gia Mộc cũng đang lấy chìa khóa để mở cửa. Lâm Tiểu Kiều giúp Cao Trường rửa tay sạch sẽ xong liền ra hiệu cho cậu nhóc chào anh, cả buổi sáng Tiểu Cao Trường chơi rất vui vẻ, hai mắt phát sáng, ngoan ngoãn gọi “chú Thẩm”.

Thẩm Gia Mộc xoa xoa đầu cậu bé rồi múc thêm một chén canh cho cậu nhóc, cậu nhóc cầm lấy chậm rãi uống. Vào phòng bếp, Thẩm Gia Mộc đứng từ phía sau ôm lấy cô dâu nhỏ đang bận rộn của anh, đầu gác trên cổ cô, trong giọng nói lộ vẻ mệt mỏi: “Thật là mệt... Bao giờ thì mới được ăn cơm?”

“Có thể ăn được rồi...” Lâm Tiểu Kiều đang xào nốt rau cải, “Anh uống canh trước đi.”

“Anh chờ em cùng ăn.” Thâm Gia Mộc nhanh chóng hôn lên mặt cô một cái, tiếp tục nói, “Lúc trước, đối với một ngày như thế này, anh nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Bây giờ vẫn giống như đang nằm mơ vậy, cảm thấy không được chân thực.”

“Về sau không phải là có em rồi sao, lát nữa anh cũng đừng có mà chê em phiền phức đấy!”

“Sẽ không...” Thâm Gia Mộc quay mặt cô lại, cắn một phát vào đôi môi đỏ mọng kia rồi mới thở hển hển buông cô ra, “Em là khát vọng của anh, đã được như mong muốn thì làm sao có thể thả tay ra được?”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tiệc Cưới Trong Doanh Trại

Không biết có phải mỗi người đàn ông khi nói lời ngon tiếng ngọt đều không cần thầy dạy cũng biết hay không, Lâm Tiểu Kiều hơi nghiêng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Thẩm Gia Mộc, cảm giác trong lòng có chút phức tạp. Nói cô hạnh phúc, đó là điều chắc chắn, thế nhưng cô vẫn mơ hồ có chút lo lắng, không biết những lời này có phải đã từng có người nói đến hay không, nhưng khi lời nói một người đàn ông bắt đầu trở nên ngọt ngào thì suy cho cùng đó là tốt hay xấu.

Thẩm Gia Mộc vây cô giữa lồng ngực mình và kệ bếp, sự cứng ngắc của cô anh đều cảm nhận được. Thấy vậy, anh liền cúi đầu tìm môi của cô hôn xuống: “Sao thế?”

Lâm Tiểu Kiều lắc lắc đầu, ném những suy nghĩ lung tung trong đầu ra ngoài, nhớ đến Tiểu Cao Trường đang ngồi ở bên ngoài, cô đỏ mặt đẩy anh ra. Thẩm Gia Mộc cũng không phải là loại người không phân biệt được trường hợp để thân thiết, thấy cô không muốn thì liền buông cô ra, xoa xoa mặt cô rồi ra ngoài uống canh cùng Tiểu Cao Trường.

Đợi đến khi đĩa rau xào cuối cùng được đặt lên bàn, Tiểu Cao Trường đã uống hết một chén nước canh, mà Thẩm Gia Mộc cũng bưng chén uống đến mức hai mắt đều thoải mái khép hờ. Lâm Tiểu Kiều thấy vậy thì nhanh chóng lấy cái bát trên tay Tiểu Cao Trường để xuống, cô lại đánh một cái lên vai Thẩm Gia Mộc, anh không hiểu gì nhìn về phía cô, cô bắt mắt chu môi: “Anh cũng không nhìn xem, nó uống nhiều nước canh như vậy, đợi lúc nữa làm sao mà ăn cơm được đây?”

Đối với việc chăm sóc trẻ nhỏ thì hoàn toàn không phải là chuyên môn của đàn ông, Thẩm Gia Mộc nghe Lâm Tiểu Kiều nói như vậy thì lơ đãng vẫy vẫy tay, nhưn mày hài hước nhìn cô, cô thật sự rất giống một bà mẹ trẻ. Ánh mắt của Lâm Tiểu Kiều nhìn anh chẳng hiểu gì, cô bắt đầu xới cơm cho ba người, khi cô đặt một chén đầy cơm trước mặt Thẩm Gia Mộc, anh không đón lấy, ngược lại còn cầm cái bát trước mặt cô chan nửa bát nước canh: “Em cũng uống đi? Bọn anh đều có tay có chân, còn cần em phải phục vụ sao, uống nhanh đi!”

Lâm Tiểu Kiều nhỏ giọng nói thầm hai câu liền ngoan ngoãn uống canh, tuy vài món ăn cô đều dựa theo khẩu vị của Thẩm Gia Mộc mà làm, thế nhưng trẻ nhỏ thích nhất chính là hương vị, hơn nữa tay nghề của Lâm Tiểu Kiều cũng rất được, cho nên trong bữa cơm này, ba người đều cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, Thẩm Gia Mộc tự động nhận công việc rửa bát, Lâm Tiểu Kiều đỡ Tiểu Cao Trường đi ngủ trưa. Phần lớn bé trai đều nghịch ngợm, cực kì không thích ngủ trưa, Tiểu Cao Trường cùng đám bạn nhỏ chơi đùa rất vui vẻ, trước khi về nhà đã cùng hẹn nhau sau khi ăn cơm sẽ lại chơi tiếp. Bây giờ nằm ở trên giường, gãi đầu gãi tai, lật tới lật lui cũng không tài nào ngủ được. Ngoại trừ tiếp xúc với hai anh em Diệp Dao thì Lâm Tiểu Kiều cũng chưa từng chăm sóc trẻ nhỏ bao giờ, mà Cao Trường lại là đứa trẻ có khó chịu ở trong lòng thì cũng không chịu nói, trong khoảng thời gian ngắn, cô có chút bối rối, chỉ biết vỗ về dỗ dành cậu bé.

Thẩm Gia Mộc rửa xong bát quay về, lại vẫn thấy cậu bé lăn qua lăn lại trên giường, Lâm Tiểu Kiều ngồi ở đầu giường thì híp mắt như sắp ngủ thiếp đi. Anh xắn ống tay áo xuống rồi đi tới, nhẹ chân nhẹ tay ôm Lâm Tiểu Kiều trở về phòng ngủ, rồi lại quay lại hỏi Cao Trường, một lớn một nhỏ mặt đối mặt ngồi với nhau giống như một cuộc đàm phán.

“Không muốn ngủ trưa?” Thẩm Gia Mộc đợi cậu gật đầu rồi mới nói, “Chỗ này, cha của con cũng đã từng đến, ở trong này, ngoại trừ phục tùng

thì không bao giờ được nghĩ đến cái khác. Cho nên, chú hi vọng con cũng có thể làm được, con hiểu ý của chú không?”

Cao Trường gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Giống như ba vậy!”

Thẩm Gia Mộc gật gật đầu, đợi cậu bé nằm xuống anh liền đắp chăn cho cậu rồi rời đi. Trong quan niệm của anh, con trai không thể sánh bằng con gái, không thể nuông chiều được, trong bộ đội dưới phương pháp cứng rắn có thể đào tạo ra rất nhiều chiến sĩ kiên cường. Tinh thần trách nhiệm của Thẩm Gia Mộc rất cao, nếu Tiểu Cao Trường đã đến chỗ anh thì anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm dạy dỗ cậu bé vào quy củ, hơn nữa, ba của cậu đã đi rồi, anh lại càng cảm thấy mình có nghĩa vụ phải gánh vác trách nhiệm này.

Lâm Tiểu Kiều ngủ thẳng đến khi Tiểu Cao Trường tới gõ cửa, cô tỉnh dậy cầm điện thoại mới biết là đã ba giờ chiều, sau khi đưa Cao Trường xuống dưới lầu, cô liền đến nhà ăn, lúc trước Thẩm Gia Mộc đã nói rằng tối nay sẽ mời mọi người trong doanh trại tụ họp ở đây. Vợ của Đoàn trưởng là Hà Linh đã chờ ở đây từ sớm, nói là đoàn trưởng bảo cô ấy tới giúp đỡ một chút. Lâm Tiểu Kiều xấu hổ, liên tiếp từ chối, thế nhưng đôi chân nhỏ bé của đối phương đã trực tiếp vào trong phòng bếp.

Thấy sắp đến giờ, Lâm Tiểu Kiều lên tiếng chào Hà Linh rồi trở về sân viện để đón Cao Trường. Trên mặt cậu nhóc toàn là mồ hôi, trên tay cũng cực kì bẩn thỉu dơ dáy, mồ hôi lăn từ trên da xuống mang đến cảm giác không hề thoải mái, cậu nhóc lại dùng bàn tay nhỏ bé lau một cái lên mặt, để lại một vệt đen sì. Lâm Tiểu Kiều nhìn Tiểu Cao Trường tựa như một con mèo đen, cười đến mức không dừng lại được, dẫn cậu về nhà rửa sạch sẽ tay chân mặt mũi, sau khi thay một bộ quần áo khác, lúc này cô mới dẫn cậu nhóc đến phòng ăn.

Hà Linh nghe nói đến những việc mà Tiểu Cao Trường đã phải trải qua thì liền yêu thương xoa xoa đầu cậu bé, rồi lại gọi con gái của mình đến dẫn

cậu nhóc đi chơi. Lâm Tiểu Kiều không được tự nhiên nghiêng thân thể không cho cô bé dắt tay Tiểu Cao Trường, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Hà Linh thấy vậy thì phủ lên cánh tay của cô cười tít mắt hỏi: “Khi nào thì các em tính có con? Hay là nhận nuôi Tiểu Cao Trường thì lại không muốn có nữa rồi hả?”

Lâm Tiểu Kiều lắc lắc đầu, khoe miệng giật giật: “Bọn em sẽ không nhận nuôi Tiểu Cao Trường, cậu bé đã đến tuổi này, đối với chuyện của cha mẹ, trong lòng cậu bé hiểu rất rõ, để cho người khác làm cha mẹ của cậu nhóc, chính cậu nhóc cũng sẽ không chịu nổi. Cho nên, em và Thẩm Gia Mộc cũng đã bàn bạc qua, vẫn chỉ dựa vào thân phận đồng đội của cha mà chăm sóc cho cậu bé thôi. Về phần có con, em cũng rất muốn, chỉ là việc này cũng không gấp được.”

Hà Linh thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật gật đầu: “Ừ, có con là một việc lớn, phải có thời gian để chuẩn bị, em nói với Tiểu Thẩm một chút, rượu chè thuốc lá phải cai từ bây giờ đi, em cũng phải bồi bổ sức khỏe, nhìn em gầy quá, đến khi sinh đẻ sẽ rất đau đớn!”

Trên mặt Lâm Tiểu Kiều có chút nóng lên, xấu hổ gật gật đầu. Hà Linh là người nhiệt tình, cũng là một người từng trải, thấy cô như vậy, đoán là cô xấu hổ nên cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng suy nghĩ để cho ông xã cũng đi chỉ điểm cho Thẩm Gia Mộc, chứ hai vợ chồng son cái gì cũng không biết, cuối cùng người khổ vẫn chỉ là phụ nữ.

Hầu như quân nhân đều không phá vỡ luật lệ chỉ vì trường hợp đặc biệt, cho dù tất cả mọi người trong đoàn đều biết rằng, tối nay là ngày trọng đại được uống rượu mừng của Thẩm doanh trưởng, thế nhưng tất cả vẫn quy quy củ củ huấn luyện xong rồi vừa hát vừa bước đều về phía nhà ăn. Lâm Tiểu Kiều suy nghĩ hôm nay là ngày đặc biệt, ăn mặc rất thanh nhã, trên người là chiếc áo sơ mi màu vàng chanh, áo khoác len màu xanh ở bên ngoài, phía dưới là chiếc váy ngắn màu đỏ kẻ caro bao quanh đôi chân dài

thăng tấp, một đám người đang xếp hàng thấy vậy thì trợn trắng mắt nhìn theo.

Hôm nay Thẩm Gia Mộc rất vui vẻ nên cũng không quá tính toán, nhìn cũng vô dụng, nàng dâu nhỏ xinh đẹp như vậy là của anh! Ôm lấy eo của cô, đợi đến khi tất cả mọi người đều ngồi xuống, Thẩm Gia Mộc mới dẫn cô vào bữa tiệc. Chính ủy đứng lên nói hai câu rồi lại đùa bỡn nhường cho Đoàn trưởng đứng lên phát biểu. Một trận âm ỉ đi qua là bắt đầu đến màn kính rượu, đàn ông trong bộ đội cực kì biết uống rượu, Lâm Tiểu Kiều nhìn hơn phân nửa những chén sứ bưng lên đều là rượu trắng thì bắt đầu rụt cổ. Thẩm Gia Mộc một tay che chở cô ở đằng sau, híp mắt nói: “Muốn như thế nào thì cứ nhắm vào tôi đây này, các cậu đều biết cô ấy không uống được rượu, nếu cô ấy mà bị chuốc say thì tôi chém tất cả các cậu đó!”

“A...” lại là một trận cười vang, “Doanh trưởng yêu chiều chị dâu như bảo bối vậy... Chúng ta phải nên bắt lấy cơ hội này, tất cả phải đi theo chị dâu thì mới có đường sống, về sau doanh trưởng còn dám trừng phạt chúng ta, chúng ta bỏ chạy ôm lấy đùi chị dâu a!”

“Cái bọn nhóc đáng đánh đòn này!” Chính ủy ở bên cạnh nhìn điệu bộ là biết, đêm nay Thẩm Gia Mộc chắc chắn chạy không thoát rồi. Làm gì có người nào mong muốn ông xã của mình bị một đám người chuốc đến say chết a? Rất không dễ dàng mới đồng ý đến quân đội, vậy mà không lưu lại được chút ấn tượng tốt nào sao. Nghĩ đến đây, anh ta nhanh chóng đứng ra khuyên nhủ, “Các cậu cũng không ngấm lại đi, hôm nay các cậu chuốc cậu ta đến thỏa thích, chờ sáng mai cậu ta tỉnh lại còn không chinh chết các cậu sao?!”

Một đám người nghe xong lại ủ rũ xuống, không biết người nào dẫn đầu kêu một câu nháo động phòng, không khí lại lập tức sôi động trở lại. Lâm Tiểu Kiều thấy Thẩm Gia Mộc uống không ít, có chút lo lắng đỡ lấy cánh tay anh, thừa dịp đến kính rượu người tiếp theo, anh quay đầu vỗ vỗ lên đầu cô, an ủi: “Không sao đâu, một chút tửu lượng ấy thì ông xã em vẫn có.”

Tiệc rượu kết thúc cũng rất nhanh đến tám giờ tối, trẻ con rất dễ mệt, Tiểu Cao Trường ôm chân Lâm Tiểu Kiều không biết đã dụi mắt bao nhiêu lần rồi. Hà Linh biết rằng nháo động phòng là truyền thống mà tối nay chắc chắn không thể tránh khỏi, để cho Lâm Tiểu Kiều đỡ Tiểu Cao Trường ngủ thiếp đi, cô lại ôm cậu bé về nhà mình.

Người khác bị đuổi trở về, trơ mắt nhìn mấy tham mưu trẻ tuổi cùng các doanh trưởng xoa xoa tay cười hô hố đi về phía sân viện. Lâm Tiểu Kiều cũng biết tối nay chạy không thoát, dứt khoát thả lỏng tư tưởng, thoải mái bảo mười mấy người ngồi xuống, vừa rót nước vừa bưng trà.

Ở trước mặt người ngoài phần lớn đàn ông đều rất sĩ diện, bởi vậy, cho dù giờ phút này trong lòng Thẩm Gia Mộc khó chịu tới cực điểm, thế nhưng vẫn ngậm chịu đựng không đi tới giúp cô, ít nhất anh không thể để cho cô bị gán mác “không hiểu chuyện” trên đầu. Chính ủy thấy mặt Thẩm Gia Mộc đen sì thì không khỏi nở nụ cười, thấy anh vẫn nháy mắt ra hiệu, lúc này mới hăng giọng một cái nói: “Nhanh nào, muốn làm âm ỉ thì nhanh lên, ngày mai còn phải huấn luyện đó, trở về mà ngủ trễ, tôi xem các cậu làm thế nào để thức dậy!”

Tất cả mọi người đều biết đây là “thủ đoạn” của Thẩm Gia Mộc, hì hả tùy ý náo loạn hai lần rồi rời đi. Lâm Tiểu Kiều thu dọn ly trà, Thẩm Gia Mộc đứng ở trên sân thượng rút một điếu thuốc, vào lúc này, trên người anh toàn là mùi khói thuốc. Lâm Tiểu Kiều có chút ghét bỏ đẩy đẩy anh: “Trên người khó ngửi chết đi được, cả miệng toàn mùi khói thuốc, anh nhanh đi rửa mặt đi.”

Thẩm Gia Mộc chỉ cười, ôm eo của cô, thỉnh thoảng thò tay giúp cô rửa chén. Hai người cùng làm nên rất nhanh, sau khi dọn dẹp xong, Lâm Tiểu Kiều nói muốn ôm Tiểu Cao Trường trở về, tay của Thẩm Gia Mộc vừa thu lại liền vây cô chặt chẽ vào trong ngực. Môi của anh dán bên tai cô, thở ra khí nóng khiến vành tai nhuộm thành một màu đỏ.

“Em cứ để nó ở đấy đi.” Thẩm Gia Mộc mút cần cổ cô tạo thành một chấm hồng, anh nhìn kiệt tác của mình rồi thỏa mãn gật gật đầu, “Em xem thật là tốt... Tiểu Kiều, vừa rồi trước khi đi, Đoàn trưởng có nói với anh bảo anh phải kiềm chế, thấy em gầy gò như thế này...”

Lâm Tiểu Kiều mặt đỏ tai hồng xoay người lại đánh anh một cái, tức giận nói: “Các anh nói bậy bạ gì đó? Anh thực sự uống say sao?”

“Đâu có... Anh chỉ rất vui, tất cả mọi người đều biết anh có một người vợ thật xinh đẹp, em là của một mình anh, người khác có thèm muốn thì cũng không có cách nào để lấy được em cả!” Giờ phút này Thẩm Gia Mộc giống như một đứa trẻ ôm lấy cô không ngừng cọ xát, “Cô gái xinh đẹp như vậy sinh cho anh một đứa con, thay anh nấu cơm giặt quần áo, anh cũng không thể khiến cô ấy tủi thân được.”

Lâm Tiểu Kiều nghe thấy vậy thì tim như nóng lên, bắt lấy ngón tay anh xoa nhẹ, cười nói: “Anh biết vậy là tốt rồi!”

Thẩm Gia Mộc vô cùng vui mừng đáp lại, ôm cô hôn từng chút từng chút một, thân thể nóng bỏng cọ xát vào cô, khó nhịn được dục vọng của bản thân. Lâm Tiểu Kiều dựa anh lại chui vào trong áo, đỏ mặt ghé vào tai anh nhỏ giọng cầu xin: “Tối nay không ở bên trong, có được không? Anh uống rượu, nếu lỡ có con thì không tốt...”

Thẩm Gia Mộc vừa nghe thấy vậy liền vui vẻ, dùng mũi mình cọ cọ lên mặt cô, hỏi: “Cứ như vậy thì chắc anh phải ở giữa rồi?”

Lâm Tiểu Kiều đánh anh một cái, mím môi không nói lời nào, Thẩm Gia Mộc cười ha hả, ôm cô tiến vào trong phòng. Trên người Lâm Tiểu Kiều còn mặc tạp dề, cô sợ làm bẩn khăn trải giường, sống chết không chịu nằm lên đó, nhất định phải quay lại phòng bếp cất kỹ rồi mới trở về. Thẩm Gia Mộc nôn nóng sốt ruột, làm sao mà nhịn được, dựa cô đang giãy giụa lên giường, một tay cầm lấy chân của cô đặt trên eo anh, một tay nắm lấy một

bên ngực của cô mạnh mẽ nắn bóp, chỗ cứng rắn nóng bỏng giữa hai chân thỉnh thoảng lại cọ vào đùi của cô giống như vôi vữa muốn đi vào trong.

“Đồ đạc trong phòng bếp bị ném xuống đất bẩn hết rồi, nếu ngày mai rửa thì sẽ không sạch mất.” Lâm Tiểu Kiều lầu bầu lẩm bẩm nói, Thẩm Gia Mộc bắt đầu không vui.

Để hai chân của cô quẩn quanh hông anh, nhắc hông của cô lên, anh trực tiếp ôm cô vào trong phòng bếp, đặt Lâm Tiểu Kiều trên cái bàn lạnh buốt, đưa tay kéo dây buộc tạp dề xuống. Cô thấy bộ dáng gấp gáp của anh thì liền bật cười, cố ý trêu đùa một phen, nhân tiện dùng đầu ngón chân khéo léo cọ xát lên lưng anh.

Thẩm Gia Mộc chỉ cảm thấy một trận tê dại trên cột sống, không tự chủ được, anh rùng mình một cái, mạnh mẽ kéo tạp dề xuống và thành một cục ném sang bên cạnh. Anh nhanh chóng tách chân của cô ra tiến vào, bàn tay to lớn theo bắp đùi của cô du ngoạn đến trước ngực, nắm trọn một bên chậm rãi vuốt ve.

Lâm Tiểu Kiều thở gấp lùi về phía sau, Thẩm Gia Mộc bắt lấy eo cô khiến cho cô dính chặt hơn với mình, đồng thời anh ghé sát vào tai cô mờ ám nói: “Tiểu yêu tinh, vừa rồi em hấp dẫn anh như thế nào? Bây giờ sao lại trốn đi vậy? Hừm? Nếu em ngoan ngoãn, anh trai sẽ thỏa mãn em...”

Lâm Tiểu Kiều đã sớm quen với những lời nói thô lỗ của anh, thế nhưng mỗi khi nghe thấy cô vẫn không ngừng đỏ mặt. Thẩm Gia Mộc thấy thân thể nhỏ bé của cô lùi ra sau, khuôn mặt trắng mịn hồng hào, anh yêu đến chết bộ dáng gợi tình xinh đẹp này của cô. Không nói thêm nữa, anh ôm cô bế lên, Lâm Tiểu Kiều ngạc nhiên kêu lên rồi ôm chặt lấy cổ anh, thế nhưng anh không cời váy của cô mà dùng sức kéo xuống dưới, đôi chân trắng như tuyết liền lập tức xuất hiện.

Dục vọng của Thẩm Gia Mộc hoàn toàn xuất hiện, hai mắt anh đỏ ngầu, hôn một đường uốn lượn về phía trước, tại chỗ dừng đứng ở trước ngực cô phát ra âm thanh của tiếng mút mát. Lâm Tiểu Kiều ôm đầu của anh, trong cơ thể trống rỗng như được mở rộng ra vô tận, chỉ hi vọng anh có thể lấp đầy, thế nhưng cô không nói toàn vẹn được lời cầu xin, chỉ có thể nức nở với những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Anh tìm được đôi môi mềm mại của cô, quấn quít với lưỡi của cô, nuốt lấy nước bọt của cô, mồ hôi nhỏ giọt cùng một chỗ, bốc hơi lên càng khiến không khí thêm khô nóng. Một bàn tay của anh đi xuống, qua lớp vải mỏng manh chạm đến nơi ướt đẫm giữa hai chân của cô, ngón tay khẽ động, gạt quần lót qua một bên, ngón tay chen vào, đi sâu vào bên trong...

Cô ngồi, anh đứng giữa hai chân cô, cử động hai lần lại cảm thấy không được thoải mái, anh dứt khoát ôm lấy cô đặt trên cửa tủ lạnh bên cạnh. Anh giữ lấy, một lần lại một lần đâm vào cô, hung hăng, mạnh mẽ... Lọ hoa đặt trên đầu tủ lạnh lắc lư theo từng cử động của anh tạo ra tiếng vang lạch cạch.

Vừa bắt đầu Lâm Tiểu Kiều vẫn cắn môi, thỉnh thoảng cô mới bật ra vài tiếng rên. Càng về sau, động tác của anh càng mạnh hơn, mỗi một lần tiến vào đều chạm đến tử cung khiến cô không nhịn được phải kêu to. Âm thanh phàn phạch đây xối hổ luôn vang vọng khắp phòng, Lâm Tiểu Kiều bắt chính mình phải lờ đi, thế nhưng thính giác lại khuếch đại âm thanh kia lên giống như cố ý muốn đối đầu với cô vậy.

Cuối cùng sau khi nhanh chóng ra vào mấy chục cái, Thẩm Gia Mộc khẩn trương đặt cô ngồi trên bàn rồi rời khỏi, xuất ra thứ chất lỏng trắng đục trên bụng cô...

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sưởi Ấm Cả Đời

Gió đêm từ cửa sổ phòng bếp thổi vào, áo của Lâm Tiểu Kiều vẫn còn mặc trên người, chỉ là phía dưới lạnh lẽo, có chút không được tự nhiên, cô bám lấy cánh tay của Thấm Gia Mộc, co rụt vào trong lòng anh: “Quay về đi, lạnh quá! Buồn ngủ quá!”

Thấm Gia Mộc cười cười, ôm cô từ trên kệ bếp xuống đi vào phòng ngủ, đặt cô ở trên giường, anh vẫn không quên quay lại phòng bếp dọn dẹp. Dựa theo tính tình của cô nhóc này, bây giờ mơ mơ màng màng ngủ, sáng mai đến phòng bếp mà thấy bãi chiến trường kia thì chắc chắn sẽ nhíu mày đau đầu. Bộ dáng đó chắc chắn sẽ khiến anh đau lòng hơn nửa ngày, làm chuyện gì cũng không yên tâm nổi.

Lúc quay trở lại phòng ngủ, Lâm Tiểu Kiều đã cực kì mệt mỏi ngủ say, anh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong mắt lại tràn đầy niềm yêu thương, động tác của anh cũng cực kì nhẹ nhàng, từ từ nâng cô lên từ phía sau rồi đặt cô nằm trong lòng ngực mình. Trước đây nghĩ tới việc thỉnh thoảng sẽ tới chỗ anh, cô lại tiện tay để lại một bộ áo ngủ ở cuối giường, anh cũng không cất đi, lúc này trái lại lại có đất dụng võ. Thấm Gia Mộc mang áo ngủ tới, cởi quần áo của cô ra, lúc chuẩn bị mặc vào cho cô thì Lâm Tiểu Kiều lại lấm bầm làm loạn.

Thấm Gia Mộc kiên nhẫn dỗ dành vỗ đầu cô, thế nhưng tiếng rên của Lâm Tiểu Kiều lại càng lúc càng lớn: “Không thoải mái...”

Lâm Tiểu Kiều nói xong, bàn tay nhỏ cũng không chịu để yên, từ từ đi xuống chỗ đó của mình, vẫn nói không thoải mái. Bộ dạng yếu ớt như vậy

thật sự khiến cho Thẩm Gia Mộc muốn yêu thương cô, để áo ngủ trong tay xuống, anh ôm cô đi vào phòng tắm. Chỗ này không có bồn tắm lớn, đành phải tắm bằng vòi sen, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều nhũn như con chi chi ngã ở trên người anh, căn bản là không đứng vững được. Thẩm Gia Mộc vừa đỡ vừa hôn, không dễ dàng mới khiến cho cô tạm thời dựa ở trên cổ anh, cô đi chân trần, anh sợ cô bị cảm cho nên để chân cô giẫm lên chân anh, một tay đỡ eo của cô, một tay thoa sữa tắm lên người cô.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Lâm Tiểu Kiều được anh đặt ở trên giường. Cả người cô khóa thân vừa tiếp xúc với chăn bông thì liền cuộn lại thành một hình tròn. Cô vốn rất nhỏ nhắn, khung xương tinh tế, sau khi co lại thành một cục càng giống như một chú mèo ngủ say, vô cùng ngoan ngoãn. Thẩm Gia Mộc cởi khăn tắm đang quấn quanh phần thân dưới, trần trụi trượt vào trong chăn ôm cô đặt vào trong vòng tay ấm áp của mình.

Khi nhiệt độ cơ thể anh từ từ truyền ra toàn thân cô, thân thể Lâm Tiểu Kiều mới thoải mái dễ chịu rúc vào trong lòng anh mà ngủ say. Thẩm Gia Mộc cúi đầu nhìn gương mặt đỏ hồng của cô gái đang ngủ trong lòng, anh không nhịn được chạm nhẹ lên môi cô một cái, đêm nay uống không ít rượu, thế nhưng rượu mạnh cũng không nhiều, lại vừa trải qua một trận vận động kịch liệt như thế, bây giờ đã sớm tỉnh táo rồi. Nhưng mà, giờ phút này, ôm người đẹp ở trong lòng, anh lại nghĩ thấy được mùi rượu ở đâu đây khiến cho đầu óc chũnh choáng, say khướt...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tiểu Kiều bị lạnh nên thức dậy, tầm mắt mơ hồ nhìn thấy Thẩm Gia Mộc đứng ở bên giường mặc quần áo. Cô đấu tranh hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn rời khỏi giường. Thẩm Gia Mộc thấy cô chống người dậy, tưởng rằng không có anh ôm nên cô cảm thấy lạnh, anh liền lấy một cái chăn khác đang được đặt ở trên ghế bọc cô lại. Cô được anh dùng chăn bông bọc lấy giống như một chú gấu bắc cực vừa mới sinh, tròn mắt tròn vo nhìn thế giới xung quanh.

“Bây giờ đắp tạm cái này đã, anh phải nhanh chóng xuống dưới để huấn luyện, đợi lát nữa em tự mình ăn bữa sáng nha.”

Lâm Tiểu Kiều ngồi ở trên giường, sừng sốt hơn nửa ngày đầu óc mới linh hoạt trở lại, nằm xuống cùng chiếc chăn, miệng lại than thở một câu: “Giống như gấu Bắc Cực vậy, tại sao lại quần như thế này a? Thật khó nhìn!”

Thẩm Gia Mộc bị chọc cười, chìa tay véo lên mặt cô một cái: “Gấu Bắc Cực có bộ lông màu xanh? Hả? Vậy em tìm tới đây cho anh!”

Lâm Tiểu Kiều không để ý đến anh, trái lại lại ngủ tiếp, Thẩm Gia Mộc chỉnh lại quần áo, đi đến cửa vẫn còn không yên tâm, anh lại quay trở lại tìm một tờ giấy nhỏ, viết hai câu lên đó rồi để trên đầu giường. Phía dưới đã đầy tiếng cười vang lên, nhưng vẫn không nhận được, anh lờ đi rồi cúi đầu hôn lên trán cô hai cái, sau đó lưu luyến không rời chạy như bay xuống dưới!

Đợi đến khi ngủ đủ, Lâm Tiểu Kiều mới chậm chạp rời giường, cầm lấy quần áo ngồi trên giường nghĩ một lúc, từ đầu đến cuối cô vẫn cảm thấy có chuyện gì đó chưa được thu xếp ổn thỏa. Đến khi bên ngoài vang lên tiếng khóc của trẻ con cùng với tiếng đập cửa, cô mới kịp phản ứng, Tiểu Cao Trường vẫn đang ở chỗ của Hà Linh. Cô hốt ha hốt hoảng mặc quần áo vào, chân không chạy ra mở cửa, Tiểu Cao Trường vừa thấy cô liền nhào tới ôm lấy bắp chân của cô khóc lóc kêu to. Nói thật, trong lòng Lâm Tiểu Kiều cũng cảm thấy hơi xót xa, cô ôm lấy Tiểu Cao Trường, bộ dạng giống như cũng muốn khóc.

Hà Linh thấy vậy thì nhanh chóng khuyên giải, lại nhìn thấy cô không đi dép thì liền thúc giục vào phòng: “Em đi dép vào đi đã, đừng để bị cảm! Thương đứa nhỏ nhưng cũng phải thương chính mình nữa chứ, nếu không Tiểu Thẩm nhà em mà thấy thì sẽ đau lòng vì cả hai mất!”

Lâm Tiểu Kiều chớp chớp mắt, ép nước mắt xuống, ôm Tiểu Cao Trường đặt lên ghế salon, trẻ con dù sao cũng chỉ là trẻ con, dỗ chưa đến hai câu là đã hết khóc rồi. Hà Linh xoa đầu Tiểu Cao Trường, có chút xúc động nhìn Lâm Tiểu Kiều giải thích: “Chị thấy cửa sổ phòng bếp của các em chưa mở, nghĩ là chắc em chưa dậy cho nên chị không dẫn bé sang đây, ai biết được cậu nhóc này lại tưởng rằng các em không cần cậu nhóc nữa, vì vậy vừa đập giường vừa khóc rống lên, không có cách nào nên chị đành phải dẫn bé tới.”

Lâm Tiểu Kiều gật gật đầu, lại véo khuôn mặt cậu bé đang ngồi trên đùi mình cười nói: “Con trai không thể tùy tiện khóc như vậy được..., con xem chú Thẩm đã khóc bao giờ chưa? Dì và chú làm sao lại không cần con được? Là dì không tốt, quên đưa con về nhà, lần sau dì sẽ không phạm sai lầm nữa, tha thứ cho dì có được hay không?”

Đôi mắt của Tiểu Cao Trường sưng phồng, nhãn mũi gật gật đầu, Lâm Tiểu Kiều lại véo mũi cậu bé. Mới ngồi được hai phút, Tiểu Cao Trường đã kêu đói bụng, Lâm Tiểu Kiều mời Hà Linh ở lại ăn bữa sáng, còn cô thì xoay người vào phòng bếp. Đàn ông ở trong bộ đội từ trước đến giờ đều không kiểu cách giả dối, ở chung thân thiết như anh em một nhà, đương nhiên vợ của bọn họ cũng chung sống giống như người một nhà vậy. Do đó, Hà Linh cũng không hề từ chối, thẳng thắn về nhà mình gọi con gái tới đây, đồng thời mang theo một túi bánh trôi đến.

Trong lúc hai người phụ nữ bận rộn làm đồ ăn sáng, Thẩm Gia Mộc cũng quay trở lại, Lâm Tiểu Kiều không hiểu đây là tình huống huấn luyện gì, thế nhưng Hà Linh lại biết rất rõ ràng, vì vậy cô cười càng ngày càng đen tối. Thẩm Gia Mộc có chút xấu hổ gãi gãi đầu, cười hề hề hỏi: “Chị dâu, chị cũng tới ăn sáng sao?”

Hà Linh liền bật cười, trêu ghẹo nói: “Tiểu Thẩm, cậu đối với bảo bối nhà cậu cũng khẩn trương quá đi, giờ này rồi mà vẫn còn giả vờ quay trở về, được ông xã nhà chị cho phép rồi hả?”

Thẩm Gia Mộc có chút xấu hổ gãi gãi đầu, giống như một cậu nhóc ngây ngô lúc mới yêu: “Em quay trở lại xem cô ấy đã dậy chưa, sợ cô ấy ngủ thẳng đến giữa trưa mới thức dậy, không ăn được bữa sáng thì không tốt cho dạ dày.”

“Không ngờ cậu lại nghe lời bảo bối nhà cậu như vậy a!”

Thẩm Gia Mộc càng thêm xấu hổ, ánh sáng chiếu vào trong phòng, chiếu đến vành tai đang đỏ ửng lên của anh, trong mắt Lâm Tiểu Kiều, lúc này Thẩm Gia Mộc thật sự giống như một thiên thần trong truyện tranh vậy, tuy không có cánh, nhưng anh lại mang theo vầng hào quang chiếu sâu tận đáy lòng của cô, khiến sự ấm áp lan tỏa khắp cơ thể. Trong tay cô vẫn cầm một cái thìa, đứng giữa ánh nắng màu vàng, nghe người khác trêu ghẹo người đàn ông của mình, cô lại không có bất kì ngỡ ngàng hay buồn bực nào, chỉ có sự cảm động kéo dài liên tục giống như một làn nước được rót từ từ vào trong tim vậy...

“Anh có ăn sáng luôn không?” Hà Linh ở phía sau lấy khuỷu tay đẩy cô, lúc này cô mới phục hồi lại tinh thần, hơi bối rối hỏi.

“Không, anh chỉ quay lại nhìn em thôi, bây giờ lại phải lập tức xuống nhà ăn sáng cùng mọi người... Chị dâu, chị cứ ăn từ từ, em đi trước!”

Nhìn bóng lưng rời đi của Thẩm Gia Mộc, Hà Linh vỗ vỗ bả vai của Lâm Tiểu Kiều, cảm thán nói: “Em gái, em thật đúng là được gả cho một người đàn ông tốt, ông xã nhà chị kết hôn bao nhiêu năm rồi, vậy mà cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi chị đã ăn sáng hay chưa. Đàn ông a, thật đúng là không thể so sánh được...”

Lâm Tiểu Kiều miễn cưỡng nở nụ cười, nhanh chóng trở về phòng bếp, xoa xoa ánh mắt có chút ẩm ướt, cô tiếp tục cho hai đứa trẻ ăn bánh trôi. Ăn sáng xong, Lâm Tiểu Kiều nói rằng muốn ra ngoài mua đồ ăn, Hà Linh

kéo cô lại, không nói rõ tình huống mà trực tiếp đưa cô đến nhà bếp ở bên kia.

“Về sau mỗi tuần theo nhà bếp đi chợ mua đồ ăn là được, chỗ này cách bên ngoài quá xa, lúc này em mà ra ngoài thì đến giữa trưa cũng chưa quay về được. Nếu thật sự không có đồ ăn thì tìm đến lão Ngô mà hỏi, anh ta là một người rất vui vẻ, đừng thấy bình thường anh ta giữ gìn hàng hóa quân sự chặt chẽ, nếu người thân có khó khăn, anh ta sẽ dùng hết sức lực để hỗ trợ.”

Hai người mang mấy bó rau trở về, Hà Linh lại dẫn cô đi vòng quanh doanh trại, nói những nơi mà các quân tẩu (*) thường hay đến, sau đó thấy sắp đến giờ nên quay trở về làm cơm trưa. Hai người vừa nói vừa cười cầm đồ ăn trở về nhà mình, Tiểu Cao Trường chơi đến mức toàn thân đầy bùn đất quay về, đặt ghế ngồi tại cửa phòng bếp, chống cằm không biết đang suy nghĩ cái gì, trông bộ dáng rất tức giận.

(*) quân tẩu: vợ lính

Lâm Tiểu Kiều lấy thịt từ trong tủ lạnh ra, giã đông rồi cắt thành từng sợi chuẩn bị làm ớt xanh xào thịt, cô nghiêng đầu nhìn Tiểu Cao Trường một cái, hỏi: “Sao lại không vui như vậy? Không phải hôm qua còn chơi đùa rất vui vẻ sao?”

“Dì, con muốn quay về, con muốn quay về nhà bà nội.” Đợi hơn nửa ngày Tiểu Cao Trường mới ừ ừ đáp.

Lâm Tiểu Kiều vội vàng xào rau, chỉ có thể vừa thái rau vừa hỏi: “Tại sao tự dưng lại muốn quay về?”

Tiểu Cao Trường mím môi nói: “Bọn họ nói rằng nơi này không phải chỗ ở của ba con, rằng nơi này không có ba con, con muốn đến chỗ ba cơ. Bà nội nói, khi còn bé, lúc mà ba bằng tuổi con thì thích nhất là xuống sông

mò tôm. Con nhớ ba, ba đang nằm ngủ dưới đất ở xã phía Tây, con không muốn cách ba quá xa...”

Lâm Tiểu Kiều ngẩn ra, lập tức bỏ mọi thứ trong tay xuống, rửa tay rồi ngồi xõm trước mặt cậu, nắm chặt tay cậu bé, hỏi: “Con có nhớ mẹ không?”

“Không nhớ, bà nội nói mẹ bỏ đi cùng một chú khác, không cần con nữa...”

“Cao Trường, con có thể nghe dì nói vài câu không? Nếu có chỗ nào không hiểu, con có thể hỏi, dì sẽ cố gắng nói để con dễ hiểu nhất.”

“Vâng.”

“Dì nắm tay con như thế này, con có thấy ấm áp không?”

“Có ạ.”

“Lúc trước khi con biết ba con không thể đi theo con được nữa, con cảm thấy ấm áp hay là rất lạnh?”

“Rất lạnh.”

“Con xem, con có thể chấp nhận cảm giác lạnh lẽo khi ba con không thể đi theo con nữa, vậy thì tại sao con lại không chấp nhận mọi người nắm tay và đem đến sự ấm áp cho con? So với lạnh lẽo thì chắc chắn ấm áp khiến con dễ chịu hơn, có đúng không? Con quay về nhà bà nội, không chịu đọc sách mà mỗi ngày đều nghịch nước giống như ba con hồi nhỏ, con cho rằng ba con quay lại sẽ vui vẻ sao? Tiểu Trường, cho dù con có ở nơi nào, miễn là bên người có sự ấm áp, như vậy không phải tốt hơn sao? Con người sống ở đời, chỉ cần bản thân được sống thoải mái không phải rất tốt à?”

Tiểu Cao Trường cúi đầu không nói lời nào, Lâm Tiểu Kiều liền cười xoa xoa đầu cậu bé, cô tin chắc rằng sự ấm áp chính là cách hữu hiệu nhất để an ủi một đứa trẻ. Cao Trường nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu, ngón tay nắm lấy túi quần của mình. Lâm Tiểu Kiều thấy cậu có chút xúc động mới tiếp tục nói: “Bây giờ con còn nhỏ, không thể hiểu những khó khăn khi sống ở trên đời này, nhất là lúc con chỉ có một thân một mình mới là đáng sợ nhất. Từ nhỏ đến lớn, dì sống rất không vui vẻ, thế nhưng con nhìn xem, cuối cùng chú Thấm cũng có thể đùa giỡn làm dì vui trở lại, cho nên dì bằng lòng cùng chú chung sống suốt đời, như vậy lúc đó chẳng phải sẽ được vui vẻ cả đời sao?”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thay Đổi Giới Tính

Thẩm Gia Mộc vừa vào nhà liền thấy một lớn một nhỏ đang ngồi xõm trước cửa phòng bếp, trong nháy mắt tim anh liền đập mạnh, không biết sự xúc động từ đâu mà đến. Hình ảnh ấm áp như vậy, Thẩm Gia Mộc càng nhìn càng cảm thấy hốc mắt nóng lên, một người đàn ông ở bên ngoài ra sức làm việc, sau khi mang toàn thân mệt mỏi về nhà lại nhìn thấy khung cảnh dịu dàng như thế, tất cả mọi cứng rắn kiên cường đều trở nên mềm nhũn.

Lâm Tiểu Kiều ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Gia Mộc thì cười cười: “Anh về rồi? Nghỉ ngơi một chút đi, chờ lúc nữa là em xào rau xong rồi. Hai người có thể vào phòng ăn giúp em sắp xếp bát đĩa được không?”

Thẩm Gia Mộc ở trong bộ đội nhiều năm, bên cạnh tất cả đều là những Đại lão gia có thói quen chỉ đạo người khác, hoặc ít hoặc nhiều cũng có chủ nghĩa đàn ông. Nhưng vừa nghe thấy Lâm Tiểu Kiều dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện với mình, cảm giác thỏa mãn liền nhanh chóng lan tràn khắp lòng, anh vui vẻ chạy đi lấy ba bộ bát đĩa, dẫn theo Tiểu Cao Trường sắp xếp xong xuôi mọi thứ.

Sau khi xào rau xong Lâm Tiểu Kiều liền bưng thức ăn lên bàn, vừa cười tạp dễ vừa hỏi: “Lúc nào thì anh rảnh? Ý em là chỉ cần một hai giờ là được.”

Miệng Thẩm Gia Mộc vẫn đang nhai cơm, suy nghĩ một lát anh liền lúng búng trả lời. Lâm Tiểu Kiều bưng bát nghỉ ngơi rồi cũng gật đầu không nói thêm gì nữa, khiến Thẩm Gia Mộc không hiểu gì nhìn cô vài lần. Đợi đến

lúc ăn cơm xong, Lâm Tiểu Kiều đỡ Tiểu Cao Trường ngủ trưa, sau đó cô mới kéo anh vào phòng ngủ chính, nói ra những suy nghĩ của bản thân: “Có phải hôm trước tiểu đội trưởng cũ của anh nói sau hai tuần thì sẽ đến đón Tiểu Cao Trường đúng không?”

“Ừ.”

“Nếu hai ngày này anh không có việc gì thì hãy dẫn cậu nhóc đi thăm thú xung quanh đi, đừng suốt ngày nói chuyện về ba cậu nhóc, nó còn nhỏ, giáo huấn một thời gian dài như vậy, cậu nhóc sẽ bị vây ở trong đó mà không thoát ra được. Anh hãy nói những chuyện thú vị, trêu đùa khiến cho cậu nhóc vui lên, dù sao thì anh cũng từ một đứa trẻ mà lớn lên mà, chắc anh biết cậu nhóc cảm thấy hứng thú với cái gì chứ?” Lâm Tiểu Kiều nói xong liền khẩn trương nằm sấp trên cánh cửa mở một khe nhỏ để nhìn ra bên ngoài.

Thẩm Gia Mộc càng nhìn càng thấy cô giống một tên trộm, thật đáng yêu, anh ôm lấy cô từ phía sau, cắn một cái lên tai cô, cười trêu đùa: “Lúc đó đã qua bao nhiêu năm rồi, làm sao mà anh biết trẻ con bây giờ thích cái gì? Chỉ là...” Anh cố ý tạm dừng một lúc, cắn một cái lên đôi môi mềm mại của cô, “Em càng lúc càng giống một bà mẹ trẻ, có phải là có rồi hay không?”

Lâm Tiểu Kiều sững sốt khoảng mười giây mới kịp phản ứng từ “Có” trong lời anh là ý gì. Đỏ mặt đánh hai cái lên vai anh, Lâm Tiểu Kiều có chút mất mát sờ lên bụng: “Chúng ta kết hôn lâu như vậy rồi, tại sao vẫn không có chút động tĩnh nào? Có phải là em... có vấn đề hay không?”

“Anh thấy là đầu óc em mới có vấn đề đó!” Thẩm Gia Mộc vừa bực mình vừa buồn cười véo mũi cô, “Về sau còn dám nói những lời này, để xem anh có đánh em không! Em khỏe mạnh như thế này, có thể có vấn đề gì được chứ? Có nhiều gia đình kết hôn rất nhiều năm rồi mới có con, hơn nữa, lúc chúng ta thực sự ở chung một chỗ được bao lâu?”

Lâm Tiểu Kiều cũng tự biết mình nói sai, cô lấy lòng đi tới, hai cánh tay choàng lên cổ anh, lắc lư hai cái, nói là giải thích còn không bằng nói là làm nũng: “Em đoán mò thôi, em nói là ngộ nhờ... Ngộ nhờ... Em thật sự không thể sinh con, anh nói mẹ anh có thể bảo anh ly hôn với em hay không?”

“Có!” Thẩm Gia Mộc không chút nghĩ ngợi liền trả lời, nụ cười trên mặt Lâm Tiểu Kiều cứng đờ, dù biết đây là điều đương nhiên, thế nhưng chính miệng anh nói ra, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu. Anh cũng không chú ý tới biểu cảm của cô, hai tay vòng quanh eo kéo cô sát vào ngực mình, cầm đặt trên đỉnh đầu cô cọ cọ hai cái nói, “Nhưng mà, anh sẽ không, đời này anh chỉ chấp nhận có mình em thôi!”

Lâm Tiểu Kiều lặng lẽ để cho anh ôm một lúc rồi đẩy ra, mỗi ngày anh phải huấn luyện rất nhiều, nhất định phải ngủ trưa. Chờ anh nằm ngủ cô mới xắn tay áo lên thu dọn bàn ăn, sau đó rửa sạch sẽ bát đĩa. Buổi chiều, Tiểu Cao Trường xuống dưới lầu đi chơi, cô thấy trời nắng thì liền ôm chăn đến ban công phơi trên lan can, sau đó lại lấy quần áo của Thẩm Gia Mộc thay ra mang đi giặt, sắp xếp lại phòng một lúc, một ngày đã trôi qua.

Buổi tối, cô rửa mặt xong rồi ngồi ở trên giường xem tivi, Lâm Tĩnh Hảo lại nhắn tin đến, ý tứ đại khái nói rằng chuyện của Lâm Lạp đã được giải quyết khá tốt, Thẩm gia quả thực cũng giúp đỡ, trước tiên bây giờ đã được thả ra, xem như là kết quả tốt nhất rồi. Lâm Tiểu Kiều cầm điện thoại ngờ ngác một lúc, không biết phải trả lời như thế nào, nhìn Thẩm Gia Mộc lau tóc đi tới, cô liền nhanh chóng nhả một chữ “Vâng” rồi ném di động sang một bên.

“Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Không thoải mái sao?” Trên tay của Thẩm Gia Mộc dính đầy nước vôi vàng xoa mặt cô.

Lâm Tiểu Kiều vỗ vỗ mặt lắc đầu, nghĩ thế nào lại nói cho Thẩm Gia Mộc: “Về chuyện của ba em, cảm ơn anh.”

Thẩm Gia Mộc lơ đễnh vẫy tay, xốc chân lên ngồi xuống, kéo cô tới ôm trước ngực, ngón tay vuốt ve theo mái tóc dài của cô, chậm rãi nói: “Giữa hai chúng ta còn phải nói lời cảm ơn sao? Anh biết trong lòng em ghét phải nợ người khác nhưng em cũng đừng nghĩ nhiều, tuy nói là nhà em thiếu ba anh một ân tình, thế nhưng em cứ nghĩ đi, về sau em sinh cho anh một đứa con gái hoặc một đứa con trai, vậy còn không phải là có công lớn trong nhà à? Ba anh vì ba em mà phải làm mấy chuyện kia, tất cả hoàn toàn chỉ là cái rắm!”

Lâm Tiểu Kiều bị anh trêu đùa, thò tay chọc chọc eo anh, đó là bộ phận nhạy cảm nhất của anh. Anh run lên hai cái, bàn tay nhỏ bé của cô lại nhanh chóng giữ nguyên, mặt cô dán lên xương quai xanh của anh cười khanh khách: “Thẩm Gia Mộc, sao anh có thể nói chuyện bậy như vậy? Dù gì cũng đã học qua đại học...”

“Quân nhân đều nói chuyện thẳng thắn như vậy!” Anh nói đúng lý hợp tình, sau đó lại cười ha ha hai tiếng, không có ý tốt nói, “Anh còn có lời bậy hơn nữa, em có muốn nghe không?”

Lâm Tiểu Kiều cảm giác được chỗ thô to nóng bỏng kia, trong nháy mắt liền hiểu anh có ý gì. Nhớ tới tối hôm qua, phía dưới liền không thoải mái. Thế nhưng, cô cũng thật sự không muốn anh phải nhẫn nhịn đến mức chảy mồ hôi, chỉ ỡm ờ mặc cho anh luồn tay vào trong áo ngủ...

Cuộc sống ở trong này rất đơn điệu, ngoại trừ mỗi ngày đúng giờ vang lên tiếng cười đùa cùng tiếng huấn luyện của đàn ông, còn lại cũng chỉ có sớm tối rời giường rồi tắt đèn, ở trong này giống như toàn bộ thế giới đều chỉ còn có những âm thanh như vậy. Thẩm Gia Mộc không phải là chưa từng nghe người khác nói rằng phụ nữ rất ghét cuộc sống nhàm chán như thế này, bởi vậy, trong hai tuần này, anh vẫn rất cẩn thận quan sát cảm xúc của Lâm Tiểu Kiều, dù là một biểu cảm nhỏ nhất.

Hai ngày gần đây, dường như Lâm Tiểu Kiều rất buồn bực, ngồi ở trên ghế salon xem tivi đến gần người, lúc đầu anh cũng không dám bắt dây động rừng, chỉ thường xuyên cười đùa với cô, hi vọng có thể khiến cho cô vui vẻ. Càng về sau, Tiểu Cao Trường bị đón đi, nụ cười trên mặt anh cũng từ từ nhạt xuống, có nhiều lần anh thấy cô vụng trộm lau nước mắt ở trong phòng bếp, anh vừa tới gần, cô liền làm bộ như không có việc gì cúi đầu bận rộn, hoặc là nũng nịu nói mắt bị khói hun đến mức rơi lệ.

Thẩm Gia Mộc đạt tới tình cảnh hoảng sợ trước nay chưa từng có, có đôi khi lúc huấn luyện cũng không yên lòng, anh hiểu nếu cứ tiếp tục như thế này, đối với cả anh và cô đều là chuyện không tốt. Nghĩ trước nghĩ sau, Thẩm Gia Mộc tìm thời gian nói với cô về chuyện này. Lâm Tiểu Kiều vừa nghe anh muốn đưa cô về nhà thì chột sừng sốt, lập tức đôi mắt liền hoe đỏ.

Thẩm Gia Mộc không biết cô nghĩ như thế nào, gãi gãi đầu, bộ dáng hết cách, thấy cô muốn khóc, trong lòng anh lại lo lắng khó chịu, còn kém việc dứt tóc nói: “Anh không có ý gì khác, anh chỉ muốn em... về nhà thả lỏng một thời gian, em muốn đến đây chơi lúc nào cũng được... Anh chỉ là quá bận rộn...”

“Tiếp theo có phải anh muốn nói anh không có thời gian không?” Lâm Tiểu Kiều cắt ngang lời anh, không biết là bởi vì tức giận hay là vì đau lòng mà bộ ngực phập phồng lên xuống. Thẩm Gia Mộc thấy vậy trong mắt liền tràn đầy khát vọng, anh có chút xấu hổ quay mặt đi. Mà Lâm Tiểu Kiều thấy anh như vậy thì càng thêm khổ sở, cuối cùng cô lau mặt, đứng lên đi vào trong phòng.

Thẩm Gia Mộc cũng đi tới, chỉ thấy cô mạnh mẽ kéo cái vali dưới bàn đọc sách ra, nhét quần áo lung tung vào bên trong. Anh lúng ta lúng túng đứng ở bên cạnh, không biết phải làm gì. Lâm Tiểu Kiều ngồi xổm trên mặt đất thu xếp quần áo, cuối cùng cô ôm đầu gối ngồi dưới đất khóc như mưa. Nhìn cảm xúc của cô thay đổi nhanh như vậy, Thẩm Gia Mộc cũng ngần

người, ngồi xồm xuống theo cô, cong mông lên, bộ dáng muốn buồn cười bao nhiêu liền buồn cười bấy nhiêu.

“Tại sao... Tại sao lại khóc... Anh...”

“Thẩm Gia Mộc, có phải anh chán ghét em rồi hay không? Em ở đây anh sợ không thân thiết cùng hồ ly tinh được hả?”

Mặt Thẩm Gia Mộc trầm xuống, chân tay vụng về vỗ lên lưng cô: “Hồ ly tinh cái gì? Chỗ này tất cả đều là đàn ông, ở đâu ra hồ ly tinh? Anh cũng không có chán ghét em, anh chỉ sợ em không thích cuộc sống ở nơi này, mới bảo em về nhà một thời gian, không phải là anh không cần em nữa, cũng không phải là anh chán ghét em... Anh chỉ sợ... Em không thích nơi này...”

Lâm Tiểu Kiều vừa nghe vậy liền khóc càng thêm dữ dội, nước nở nói ra một câu: “Tất cả đều là đàn ông mới có vấn đề, giới tính cũng không giống nhau, chẳng lẽ anh muốn em đi chuyển giới?”

Mặt Thẩm Gia Mộc tối sầm, nắm vai cô kéo lên đẩy lên trên giường, nghiêng người đè lên cô. Anh nâng mặt cô lên, dường như là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trong đầu em tới tột cùng là chứa cái gì? Anh thích đàn ông hay thích phụ nữ mà em cũng không biết sao? Lúc ở trên giường, người làm cho em khóc là ai? Hả? Mẹ nó bây giờ em lại nghi ngờ là anh thích đàn ông? Em muốn đi chuyển giới, vậy có phải lão tử cũng phải theo sau chuyển giới giống em hay không?”

Lâm Tiểu Kiều bị anh đè nặng cực kì không thoải mái, thò tay đánh lên mặt anh hai cái, chất vấn: “Vậy anh thần kinh xông tới bảo em trở về là có ý gì?”

“Vậy em cứ cau mày cau mặt cho ai xem? Có phải là đời trước anh thật sự nợ em hay không, chỉ mới nhìn em nhú mày một chút là lòng anh đau

muốn chết, nhẫn nhịn ép mình khuyên em trở về, em còn khóc lóc cái gì. Anh phải làm sao bây giờ? Muốn khóc cũng không có nước mắt!”

Dường như Lâm Tiểu Kiều nghe thấy một giọng nói oan ức, bĩu môi một cái rồi nở nụ cười, sửa lại thành ngữ cho anh: “Phải gọi là khóc không ra nước mắt...”

Thẩm Gia Mộc mạnh mẽ dẫm một cái lên giường, ván giường chấn động vài lần, anh cúi người ghé vào tai cô, cắn một cái lên vành tai rồi buồn bực nói: “Vừa khóc vừa cười, em bao nhiêu tuổi rồi? Coi như quên đi, đừng đi nữa! Món nợ anh nợ em, nếu chưa rõ ràng thì anh dứt khoát không trả!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Mất Mát To Lớn

Thẩm Gia Mộc ôm cô ở trên giường không đứng đắn một lúc, sau đó vỗ vỗ mặt cô, xoay người đứng dậy, vừa cởi cúc áo vừa cười đùa hỏi: “Không phải là em có thật sao? Vậy thì gần đây sao lại như thế này? Nếu không phải là không thích nơi này, vậy thì tại sao cả ngày mặt mũi lại đau khổ như thế, cơ thể có gì không thoải mái thì phải nói với anh nghe chưa?”

“Vâng.” Lâm Tiểu Kiều nằm ở trên giường, nhớ lại lời anh nói, lại tính toán chu kì sinh lí của mình, quả thực là tháng trước chưa tới, kinh nguyệt cuối tháng này cũng không tới. Lúc đang lo lắng nghĩ đến việc đi khám, Thẩm Gia Mộc lại đè xuống. Lúc này anh đang mặc áo ba lỗ, cơ thể cường tráng đè lên cô, hôn từng chút một xuống cằm, xuống cổ của cô...

“Bà xã, anh sẽ cố gắng giúp em sinh một đứa bé sớm nhất có thể.” Thẩm Gia Mộc vừa nói vừa đưa tay phải xuống dưới cởi thắt lưng của mình.

Tay Lâm Tiểu Kiều đè anh lại, anh lại chỉ cho là cô khẩn trương, một tay anh bắt lấy hai tay cô giữ trên đỉnh đầu, bộ ngực căng tròn của cô hướng về phía anh, anh nhìn không được nuốt nước bọt, cách một lớp quần áo vùi đầu ngậm chặt một bên. Cô bị anh khiêu khích rên lên thành tiếng, nhưng lại vẫn duy trì một chút lí trí, liều mạng giãy dụa. Thẩm Gia Mộc muốn hôn cô dễ dàng một lúc lại phát hiện mặt cô toàn là mồ hôi, mà cô thì gấp đến độ nước mắt đều đã chảy ra.

Anh hoảng sợ, nhanh chóng buông lỏng cô ra, sờ cổ tay nhỏ nhắn của cô hỏi có đau không. Lâm Tiểu Kiều lắc đầu, cắn răng nói suy đoán của

mình với anh: “Cái đó... Hai tháng rồi em đều không có... Ừm... Cái đó không tới, anh nói có phải là em có rồi không?”

Thẩm Gia Mộc nghe cô chậm chạp nói xong câu đó, ngây người một lúc, sau khi kịp phản ứng, anh kích động mạnh mẽ ôm cô hôn lên môi hai cái, nơi thô to để ở trên đùi cô cũng hoàn toàn không thèm chú ý đến, chỉ xoa mặt cô cười cực kì dịu dàng: “Còn hỏi anh nữa? Em cảm thấy thế nào? Ngày mai trở về thành phố khám thử xem, anh đi cùng em!”

Lâm Tiểu Kiều khó xử gật gật đầu, nửa khuôn mặt cọ cọ vào lòng bàn tay ấm áp của anh, cô thoải mái nhắm hai mắt lại: “Nếu như em thật sự có con thì không cho anh đuổi em về! Em chỉ ở đây với anh thôi, chỗ nào em cũng không muốn đến, em muốn để cho ba của bé cứng chứng kiến sự lớn lên hàng ngày của con.”

Thẩm Gia Mộc gật mạnh đầu, cẩn thận ôm cô đặt giữa giường ngủ, cô nằm ngửa, anh nằm nghiêng ôm lấy cô, lại lo lắng cánh tay mình quá nặng sẽ đè lên cô, anh chịu đựng sự không muốn nằm lù ra một chút, hồi hộp hỏi: “Có nặng không? Nếu cảm thấy nặng thì nói với anh.”

Một bàn tay của Lâm Tiểu Kiều trực tiếp khoác lên trên cánh tay anh, bữu môi đưa ra yêu cầu: “Không nặng, anh ôm em ngủ đi, em lạnh, anh như vậy em không quen, em muốn giống như ngày trước cơ. Còn nữa... Anh cởi quần ra đi, đi ngủ mà vẫn còn mặc quần trang nữa à?”

Thẩm Gia Mộc có chút xấu hổ vén chăn lên, cởi quần ra đặt lên chiếc ghế dựa bên cạnh, sau đó anh nằm lại vào trong chăn nhẹ tay nhẹ chân ôm lấy cô. Bởi vì động tác cẩn thận như vậy của anh mà Lâm Tiểu Kiều cảm thấy lòng tràn đầy thỏa mãn và ngọt ngào, cô liền chui vào trong lòng anh ngáp ngủ. Thẩm Gia Mộc biết phụ nữ có thai rất thích ngủ, anh cũng không quần lấy cô nói chuyện nữa, cho dù anh có quá nhiều suy nghĩ muốn chia sẻ với cô, về đứa nhỏ, về cả chính chuyện của bọn họ.

Hô hấp của Lâm Tiểu Kiều dần dần đều xuống, Thăm Gia Mộc kéo dịch chăn lên, lại hôn lên trán cô một cái, ánh mắt rơi xuống vùng bụng ở dưới chăn của cô. Dưới sự bao phủ của chiếc chăn, bàn tay to lớn của anh đặt tại nơi đó, bình thường thì không hề có cảm giác đặc biệt gì, anh cảm thấy hơi khó tin, chỗ đó sẽ xuất hiện một đứa trẻ, đó chính là kết tinh của anh và người phụ nữ anh yêu nhất... Vừa nghĩ tới một đứa bé nhỏ nhắn mềm mại, bi ba bi bô nói chuyện, đôi chân ngắn khẽ đạp đạp trông rất đáng yêu thì anh liền cảm thấy mỗi tế bào trong toàn thân cũng trở nên yên bình, giống như chỉ cần tập trung nghĩ đến bộ dáng lúc bé cứng lớn lên, anh liền cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên ấm áp.

Cả đêm phấn khởi, vừa đến giờ, Thăm Gia Mộc liền theo phản xạ có điều kiện muốn vươn mình thức dậy, thế nhưng khi tầm mắt chạm đến cô gái nhỏ đang ngủ say trong ngực mình, anh vẫn do dự hai phút. Trong lúc mơ ngủ Lâm Tiểu Kiều lại càng giống trẻ con hơn, bĩu môi, anh khẽ gõ đầu cô, cô liền lẩm bẩm kêu lên. Thăm Gia Mộc cứng chiều hôn lên môi cô, mặc quần áo rồi khẽ hát đi xuống lầu.

Sau khi tập thể dục buổi sáng xong, Thăm Gia Mộc chạy tới xin nghỉ, đoàn trưởng hỏi lí do, lòng anh vui như mở cờ trong bụng, vẻ mặt đặc ý trả lời: “Đi khám một lúc, đoán chừng là cô ấy mang thai rồi.”

Đoàn trưởng cười ha hả ra sức vỗ lên vai anh khen ngợi: “Tiểu tử cậu được lắm! Mới kết hôn gần một năm mà đã có rồi? Nhớ năm đó tôi và chị dâu cậu vất vả cần cù cày cấy khoảng hai năm mới có Linh Linh, các cậu nhanh như vậy mà đã có rồi hả? Được, vì chuyện sinh được con trai trong đoàn, tôi phê chuẩn cho cậu, mau đi nhanh đi!”

Thăm Gia Mộc gật gật đầu, chậm rãi chạy về, sau khi vào nhà việc đầu tiên anh làm là vớt hạt đậu nành trong chậu sứ đã được Lâm Tiểu Kiều ngâm nước từ hôm qua ra, rồi đun nóng làm thành sữa đậu nành, sau đó lại lấy một túi bánh bao từ trong tủ lạnh để hấp cách thủy, lúc này anh mới quay vào phòng gọi Lâm Tiểu Kiều thức dậy. Mái tóc dài của cô gái nhỏ rồi

bù, híp mắt nhìn anh rồi lại lật người tiếp tục ngủ. Thấm Gia Mộc thấy cô cau mày khó chịu thì liền mềm lòng, trở lại phòng bếp nhìn sữa đậu nành đang được đun sôi, thấy nồi hấp bánh bao cũng bắt đầu bốc khói, lúc này anh mới trở về phòng đánh thức Lâm Tiểu Kiều lần nữa.

Cô ôm gối, miệng liên tục nói “phiền phức”, nhắm chặt mắt không chịu rời giường. Thấm Gia Mộc hết cách đành phải ôm cả cô và gối ôm vào trong lòng, giống như chăm sóc cho một cô bé mà mặc quần áo cho cô. Hồi trước tính tình của Lâm Tiểu Kiều không như thế này, có thể là được Thấm Gia Mộc nuông chiều, sau khi anh mặc quần áo chỉnh tề cho cô thì cô liền tỉnh lại, vừa tỉnh thì lại cảm thấy hối hận. Nằm trong lòng anh kì kèo mè nheo không chịu xuống giường, bộ dáng như muốn nói lại thôi, rồi rấm khác thường.

Thấm Gia Mộc đỡ lưng để cô đi rửa mặt, Lâm Tiểu Kiều kéo áo anh xấu hổ nói: “Vừa rồi em có khó chịu với anh không? Có thể là tối hôm qua nằm mơ, vì ngủ không được ngon cho nên sáng mới không dậy nổi, tâm trạng cũng có phần không tốt.”

Thấm Gia Mộc nghe xong liền nở nụ cười, vuốt mũi cô nói: “Thế là được rồi, tâm trạng không tốt thì phải phát tiết ra, cứ giấu ở trong lòng có thể sẽ gặp chuyện không may. Hơn nữa, tính khí của em như vậy, anh lại càng muốn cưng chiều hơn, như vậy mới giống người phụ nữ của Thấm Gia Mộc anh chứ! Được rồi, anh thấy em cũng đã nhú mày khó chịu rồi, nhanh đi rửa mặt ăn sáng đi, xong rồi chúng ta quay trở về thành phố.”

“Nếu không thì gọi điện thoại cho chị Gia Giai, bảo chị ấy giúp hẹn chỗ trước, không thì em sợ đến đây đông người sẽ không tới lượt chúng ta, anh có thể xin nghỉ vài ngày không?”

“Hai ngày, anh chỉ xin nghỉ được thế thôi...” Anh nói xong liền vào phòng bếp, vừa đổ sữa đậu nành ra vừa gọi điện thoại cho Thấm Gia Giai. Cổ họng của Thấm Gia Giai khàn khàn kêu mệt, còn muốn ngủ, không

muốn đi hẹn trước cho anh, bảo anh trực tiếp đến bệnh viện quân y, dù sao thì anh cũng có chứng nhận sĩ quan, sẽ được ưu tiên.

Dường như anh nghe thấy âm thanh của Diệp Mặc ở đầu bên kia, đều là đàn ông, đương nhiên anh hiểu rõ, cũng cúp điện thoại, hai người ăn xong bữa sáng rồi trở về nội thành. Có thể là sau khi Thẩm Gia Giai ngủ dậy đã nói việc này cho Thẩm Kiến Đàn, xe mới đi được nửa đường, Tần Tĩnh liền gọi điện thoại tới, trong giọng nói còn có chút vui mừng, hỏi Thẩm Gia Mộc: “Là Tiểu Kiều không thoải mái sao? Khi nào thì các con về đến nhà để mẹ chuẩn bị đồ ăn... A,... đúng rồi, gần đây Tiểu Kiều có thấy buồn nôn với đồ ăn gì không? Con nói cho mẹ nghe đi, để lát nữa mẹ còn tránh làm mấy thứ đó...”

Thẩm Gia Mộc liếc mắt nhìn Lâm Tiểu Kiều một cái, nghĩ một lát, thành thành thật thật trả lời: “Không có, chắc hơn chín giờ mới đến nội thành, giữa trưa con sẽ trở về ăn cơm, buổi tối chúng con còn phải đi, mẹ đừng chuẩn bị quá nhiều.”

“À, được!” Tần Tĩnh vô cùng vui mừng trả lời, lại tiếp tục truy hỏi, “Các con tới bệnh viện nào? Để mẹ xem có thể tìm người quen hay không, khám cũng sẽ cẩn thận một chút.”

“Vào trong thành phố rồi nói sau.” Thẩm Gia Mộc sợ bà tiếp tục làm nhảm nên nhanh chóng cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn Lâm Tiểu Kiều đang tựa trên ghế nhìn di động của anh đến gần người, nghĩ một chút, anh xoa đầu cô, hỏi, “Vừa rồi là mẹ anh gọi điện, giữa trưa chúng ta trở về ăn một bữa cơm, buổi tối mới về nhà mình, đến ngày mai thì trở về quân đội có được không?”

Lúc này Lâm Tiểu Kiều cũng nghe thấy đoạn đối thoại giữa anh và mẹ chồng, tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, giọng điệu có phần không tốt, “Không phải vừa rồi anh đã đồng ý với mẹ rồi sao? Bây giờ còn hỏi em làm gì?”

Tay Thăm Gia Mộc dừng lại, nhíu mày: “Bà ấy là mẹ anh, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà...”

Lâm Tiểu Kiều nghe xong lời này liền cảm thấy không thoải mái trong lòng, lúc vừa mới kết hôn, trong chuyện mẹ chồng này, anh lúc nào cũng nói là bảo vệ cô, đến bây giờ đột nhiên liền thay đổi khiến cô cảm thấy rất khó chịu. Cô cũng biết là mình có hơi tùy hứng, giống như anh nói vậy, chỉ là một bữa cơm thôi mà, thế nhưng cô lại vướng mắc với thái độ của anh, đốm lửa này làm thế nào cũng không áp xuống được. Đầu cô tựa vào cửa kính xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Tùy anh...”

Thăm Gia Mộc cau mày nhìn hai mắt cô, thở dài, ra vẻ nhượng bộ: “Nếu em không muốn, vậy đợi lát nữa anh nói với mẹ là không thể về ăn cơm, em muốn ăn cái gì, anh dẫn em đi ăn.”

Anh thỏa hiệp như vậy, Lâm Tiểu Kiều lại cảm thấy chính cô đang cố tình gây sự, lắc lắc đầu mím chặt môi không nói lời nào. Thăm Gia Mộc đoán không ra tâm tư trong lòng cô, dứt khoát dừng xe ở ven đường, cởi dây an toàn, nắm tay cô trong tay anh, vén tóc trên trán cô sang hai bên, hỏi: “Rốt cuộc thì làm sao vậy? Nếu như em trách anh chưa có sự cho phép của em mà đã đồng ý với mẹ thì cái này anh xin lỗi, là anh không tốt. Thế nhưng, nếu về sau anh thật sự phạm sai lầm khiến em không vui, em có thể nói cho anh biết không? Anh là đàn ông, không thể có cảm xúc nhạy cảm như phụ nữ, ở trong bộ đội lại hay theo thói quen, rất có khả năng câu đầu tiên nói ra sẽ chọc em tức giận, mà bản thân anh lại không biết chút nào. Em không cần giận dữ với anh, em cứ nói thẳng ra, anh nhất định sẽ thay đổi. Hai chúng ta cùng vui vẻ chung sống có được không?”

Trong lòng Lâm Tiểu Kiều cũng khó chịu, nghe lời anh nói liền muốn rơi lệ, cố gắng nhịn xuống, cô cởi dây an toàn ôm lấy anh: “Là em không tốt, gần đây tính tình của em rất kì cục, luôn vô duyên vô cớ tức giận. Em thật sự không biết là chuyện gì đang xảy ra... Em biết vừa rồi là em không

đúng, thế nhưng em vẫn không thể khống chế nổi mà dùng giọng điệu như vậy nói với anh... Em xin lỗi....”

Thẩm Gia Mộc vỗ vỗ lưng cô, cúi đầu hôn một cái lên đỉnh đầu cô, lại nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Vậy bây giờ không có việc gì nữa rồi, lúc tới nơi, chúng ta đến khám sớm một chút, rồi còn nhanh chóng đưa em đi ăn cơm nữa.”

Lâm Tiểu Kiều gật gật đầu, lại nói thêm một câu: “Hay là đến nhà anh ăn đi, đợi lát nữa em gọi điện thoại cho chị Gia Giai, bảo chị ấy dẫn theo Xa Xa và Dao Dao cùng tới!”

Biết là cô muốn lấy lòng mẹ anh, Thẩm Gia Mộc vừa vui mừng vừa đau lòng ôm cô hôn xuống rồi mới ngồi thẳng người cài lại dây an toàn.

Lúc hai người đến bệnh viện, thực sự là có rất nhiều người, hàng người xếp hàng đăng kí rất dài, Lâm Tiểu Kiều cầm tay Thẩm Gia Mộc lắc lắc, anh an ủi vỗ vỗ đầu cô, đưa giấy chứng nhận sĩ quan đến trước bàn đăng kí. Người ngồi ở đó chính xác là một bà chị trên bốn mươi tuổi, nhận giấy chứng nhận sĩ quan nhìn anh hỏi muốn khám ở khoa nào? Thẩm Gia Mộc cũng không biết, đành phải quay đầu lại hỏi Lâm Tiểu Kiều.

Lâm Tiểu Kiều tiến đến trước bàn đăng kí, trả lời: “Phụ khoa!”

Bà chị kia nhìn thoáng qua hai người, lại hỏi họ tên các thứ, sau đó máy phát thanh liền được mở ra: “Ai da, cô cậu nhìn rất trẻ tuổi, cô gái có vấn đề gì sao... Mang thai rồi hả? A..., chẳng trách tôi thấy ông xã cô cứ cười suốt, rất vui vẻ sao? Mau đến phụ khoa tìm bác sĩ Trần đi, cô ấy là bác sĩ giỏi ở bệnh viện chúng tôi, nếu thực sự có con, cô cậu có thể bảo cô ấy siêu âm thai luôn...”

Hai người nói cảm ơn, cầm lấy sổ đăng kí đi tìm bác sĩ. Thẩm Gia Mộc đứng sau lưng Lâm Tiểu Kiều, nghe bác sĩ hỏi mấy vấn đề, anh có phần sốt ruột hỏi có hay không có. Bác sĩ Trần lắc lắc đầu trả lời: “Vẫn chưa thể xác

định được, triệu chứng nhìn rất giống, hai người đi làm xét nghiệm nước tiểu rồi quay về đưa báo cáo cho tôi xem.”

Hai người lại nhanh chóng đi làm xét nghiệm nước tiểu, lúc có kết quả, Thẩm Gia Mộc đang ở bên ngoài nghe điện thoại, chỉ chốc lát sau, Lâm Tiểu Kiều liền nắm kết quả chẩn đoán bệnh đi ra ngoài. Thẩm Gia Mộc vừa ra hiệu bảo cô ngồi trên ghế một lát vừa nói chuyện với đầu bên kia, Lâm Tiểu Kiều cúi thấp đầu ngồi trên ghế nhựa, nhìn kết quả chẩn đoán bệnh trong tay mà muốn rơi lệ, cô không biết làm thế nào để đối diện với sự vui mừng của anh mà nói rằng mình không mang thai, cô cũng không biết làm thế nào để đối mặt với sự mong chờ của Tần Tĩnh...

Thẩm Gia Mộc cúp điện thoại, cầm lấy kết quả chẩn đoán trong tay cô, dòm chữ ở phía cuối rõ ràng nói cho anh biết, cô không hề mang thai. Giờ phút này, rốt cuộc anh cũng cảm nhận được câu nói “Hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều”, trong lòng chua chát mà không biết làm thế nào. Từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, anh hận không thể nói cho toàn bộ thế giới biết rằng anh sẽ được làm ba, thế nhưng tất cả đều là anh tự mình đa tình, anh cảm thấy mình rất giống một người điên.

“Xin lỗi...” Lâm Tiểu Kiều nói xong lời này thì không nhịn được liền khóc òa lên.

Thẩm Gia Mộc vuốt mặt, ngồi xổm trước mặt cô, hai tay bao phủ lên mặt cô, hai người cứ như vậy nhìn nhau, cái gì cũng không nói. Thẩm Gia Mộc nhìn mắt cô không ngừng trào ra nước mắt, lòng đau như cắt. So với cô anh còn dễ chịu hơn nhiều, chờ mong một đứa bé như thế, kết quả tất cả đều là ảo tưởng, cảm giác mất mát to lớn đến nỗi anh cảm thấy đau xót trong lòng, nhưng anh lại là đàn ông, anh là người đàn ông của Lâm Tiểu Kiều, anh nhất định phải cho cô một bờ vai để cô có thể dựa vào!

“Không sao, cũng không phải là không thể có con nữa, hai chúng ta quay về tăng thêm chút sức lực, rất nhanh rồi sẽ có thôi!”

“Thâm Gia Mộc, thực sự em rất muốn sinh cho anh một đứa con.”

“Ngoan, anh biết... Bây giờ chúng ta đi ăn cơm trước đã, sau đó lại nói sau có được không? Đừng khóc, dù hiện tại chúng ta không có con, thế nhưng em cũng là bảo bối của anh.”

Đây là lần đầu tiên không ở trên giường anh gọi cô là “bảo bối”, nước mắt cô lại rơi đầy mặt, khóc đến nấc cụt...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Nỗi Đau Còn Mãi.

Thẩm Gia Mộc nửa ôm nửa kéo Lâm Tiểu Kiều đứng dậy rời khỏi bệnh viện, ngồi ở trên xe, cô vẫn còn nghẹn ngào, anh không yên lòng lái xe, cuối cùng tìm một chỗ đỗ xe để châm thuốc. Tay Lâm Tiểu Kiều nắm chặt khăn tay anh đưa tới, cũng không lau nước mắt, khóc đến mức cổ họng khàn đặc, cô lại đột nhiên cời dây an toàn nhào tới.

Ngón tay của Thẩm Gia Mộc vẫn đang kẹp một điếu thuốc, thấy cô lao đến, anh liền sợ tới mức giơ hai tay lên thật cao, giữa hai người vẫn còn một khoảng cách, cô lại tựa vào trước ngực anh. Tư thế kì lạ, thân thể khó chịu, thế nhưng cô vẫn chịu đựng không nhúc nhích nằm ở trên người anh, chỉ muốn gần anh thêm một chút, gần thêm chút nữa...

Anh thấy nửa gương mặt của cô đều bị tóc mái phủ xuống, tiện tay dụi tắt điếu thuốc, anh vén tóc trên mặt cô ra, ngón cái cùng ngón trỏ nâng cằm cô lên. Cô ngẩng đầu, hai tay chống trước ngực, một đôi mắt đầy lệ mang theo áy náy nhìn anh. Thẩm Gia Mộc cực kì đau lòng, một tay luôn ra sau lưng cô, một tay dùng lực giữ chặt eo ôm cô vào lòng.

Lâm Tiểu Kiều mím môi, đột nhiên cô tách hai chân ra ngồi lên đùi anh. Thẩm Gia Mộc xoa nhẹ mái tóc dài của cô, thở dài một tiếng: “Tiểu Kiều, em có thể đừng khiến anh đau lòng nữa được không, Thẩm Gia Mộc anh chưa bao giờ nói dối, mỗi một câu đều rất thật lòng. Cho nên, không phải là anh dỗ cho em vui vẻ mà anh thật sự rất yêu thương, đau lòng cho em...”

Lâm Tiểu Kiều chậm rãi cúi xuống, mặt cô dán sát vào mặt anh: “Em biết, em cũng tin lời anh nói, nhưng em lại không có chút tiền đồ nào, em

thật sự cho rằng mình mang thai mới nói với anh... Em... Em cũng không muốn khiến anh thất vọng, nhưng em thật sự không nghĩ tới mọi việc sẽ như thế này...” Nói đến phần sau, cô lại không nhịn được nữa mà khóc òa lên.

Thẩm Gia Mộc thở dài, vỗ vỗ lưng để giúp cô dễ thở, đợi đến khi tiếng khóc của cô giảm bớt, anh mới nâng mặt cô lên đối diện với chính mình. Trong mắt anh tràn đầy đau lòng cùng yêu thương mà dùng lòng bàn tay xoa nhẹ ánh mắt sưng đỏ cho cô. Cô có chút mất hồn nhìn anh, anh mỉm cười, so sánh với nụ cười bướng bỉnh đầy kiêu ngạo của ngày trước, nụ cười này của anh dịu dàng hơn rất nhiều.

“Anh không để ý đâu, đúng là anh cực kì thất vọng, thế nhưng cũng chỉ có một lúc thôi. Chỉ là lần này em không mang thai thôi mà, cũng không phải là không thể có con được nữa. Trên thế giới này có quá nhiều gian khổ, nếu mỗi lần như vậy chúng ta đều khóc lóc rồi dần dần tuyệt vọng, thế thì sẽ thành bộ dáng như thế nào? Em phải nhớ kĩ rằng em là vợ của Thẩm Gia Mộc anh, là người phụ nữ mà Thẩm Gia Mộc anh sẽ nâng niu che chở trong lòng bàn tay suốt đời, trên đời này không có bất kì một việc hay một người nào đáng để em phải rơi lệ. Cho dù có khó khăn gì thì em cũng phải biết rằng, đã có anh ở đây rồi.”

Cổ họng Lâm Tiểu Kiều nghẹn ngào một lúc, trong lòng rõ ràng có nhiều điều muốn nói, thế nhưng tất cả đều mắc kẹt một chỗ, sau vài giây thì liền biến mất không còn chút nào, cô lại không nói ra được bất cứ một câu gì. Cô chỉ có thể dựa vào nước mắt để diễn tả sự rung động trong lòng, dần dần, dường như nước mắt cũng không thể diễn tả hết sự rung động kia, cản ngón tay, cô khóc không thành tiếng...

Thẩm Gia Mộc càng thêm đau lòng, ôm cô càng chặt hơn nữa, bất đắc dĩ dỗ dành: “Vừa nói là đừng khóc, anh rất đau lòng a, tại sao càng khóc càng lợi hại hơn vậy?” “Thẩm Gia Mộc...” Cô cắn ngón tay, hai mắt đầm lệ, đến cả nước miếng cũng không giữ được dính một chút trên ngón tay, “Anh

như thế này khiến em có cảm giác rất tội lỗi, khiến cho em cảm thấy yêu anh như thế nào cũng không đủ.”

Tầm mắt của Thẩm Gia Mộc dừng lại trên ngón tay ẩm ướt của cô, anh tình bơ kéo tay cô xuống, cầm tay cô đưa vào trong miệng anh, đầu lưỡi nóng bỏng ẩm áp bao bọc ngón tay non mịn của cô, tiếng mút mát phát ra liên tục. Lâm Tiểu Kiều rất nhanh liền ngừng khóc, hai gò má đỏ ửng, bàn tay còn lại nắm thành nắm đấm đánh anh: “Em nói chuyện nghiêm túc với anh, sao anh lại như vậy... Bắt nạt người khác a!”

“Không có cách nào khác...” Anh nói một câu, cố ý kéo ngón tay đến trước mặt để cô nhìn rõ hơn, không biết đây là nước bọt của cô hay của chính anh nữa, “Vừa nói là em liền khóc, anh cũng chỉ có thể nghĩ ra cách này thôi. Em xem, không phải có hiệu quả rồi sao, em hết khóc rồi.”

“Anh...” Lâm Tiểu Kiều nghe thấy lời nói không đứng đắn của anh, đôi mắt lại đỏ lên. Trong việc xử lí mọi chuyện đàn ông và phụ nữ đều hoàn toàn bất đồng, cô cảm tính khóc đến rối tinh rối mù, còn anh lại không để ý mà chỉ nghĩ đến những chuyện riêng tư đáng xấu hổ.

“Ngoan nào, đừng khóc nữa, lau mặt rồi trở về ăn cơm thôi, vừa rồi Thẩm Gia Giai gọi điện tới, nói hôm nay chị ấy sẽ dẫn theo Diệp Mặc trở về, chúng ta cũng tới sớm một chút đi.” Thẩm Gia Mộc thấy cô thật sự không vui liền nghiêm túc lại, lạp lại động tác lúc trước đặt cô trở về chỗ ngồi.

Tay Lâm Tiểu Kiều kéo dây an toàn, sợ hãi đề nghị: “Chúng ta không quay về được không, lúc này mẹ anh vui vẻ như vậy, bây giờ em lại như thế này, bà ấy có tức giận hay không?”

Thẩm Gia Mộc biết mẹ sẽ không dễ chịu, lại không nỡ để cô lo lắng sợ hãi, dù sao việc này sớm hay muộn cũng sẽ truyền tới tai Tần Tĩnh, chi bằng bình thản đối mặt tự mình nói mọi việc. Anh xoa đầu cô, một lần nữa

cắm chìa khóa vào ổ: “Không sợ, anh ở đây, chờ lát nữa vào trong sân, em cứ đi phía sau anh, toàn bộ đều có anh chống đỡ rồi. Nếu sau khi biết tin chúng ta trốn về, mẹ sẽ cảm thấy chúng ta không hiểu chuyện, sẽ càng không vui, đúng không?”

Giọng điệu của anh ấm áp giống như đang dạy bảo một cô bé làm vơi bớt tâm tình ảm đạm của cô, hít sâu một hơi, cô nặng nề gật đầu.

Vào trong sân, Thâm Gia Mộc dừng xe đối diện bãi đỗ xe, nắm tay Lâm Tiểu Kiều đi sang đường. Rất nhanh đã đến mùa đông, bầu trời xám mờ, thỉnh thoảng có một cơn gió thổi tới, Lâm Tiểu Kiều lạnh đến mức run lên. Anh cởi áo khoác khoác lên trên người cô, Lâm Tiểu Kiều thấy trên người anh chỉ có đúng một chiếc áo, bả vai cô run rẩy muốn trả áo khoác lại cho anh. Anh chỉ vỗ vào tay cô một cái, giúp cô mặc vào rồi nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước.

Thân thể Lâm Tiểu Kiều nhỏ nhắn đến mức vạt áo che hết hông của cô, tay áo cũng rất dài, dài đến nỗi mà có một đoạn trống không cứ lắc lư theo mỗi lần cô đứng đưa tay. Anh nắm tay cô, lòng bàn tay khô ráo, bởi vì mặc ít áo nên chỉ trong thoáng chốc liền truyền đến cảm giác mát lạnh. Cô kéo tay anh rụt vào trong ống tay áo, hai bàn tay đều được tay áo che lại hoàn toàn.

Thâm Gia Mộc nhíu mày nhìn về phía cô, Lâm Tiểu Kiều cười cười, có phần dương dương tự đắc: “Không lạnh nữa đúng không, em thông minh quá chứ gì.”

Anh dùng bàn tay còn lại nhéo mặt cô, cười nói: “Như thế này là được rồi, nhìn em cười lên thật tốt... Vui vẻ hài lòng có cái gì không tốt a?”

Lâm Tiểu Kiều không nói gì, nụ cười nhạt dần, nắm tay anh lắc lắc, thấp giọng nói: “Đi nhanh đi, đợi lát nữa đến muộn sẽ không tốt, để cho mọi người đợi hai người chúng ta, anh không thấy xấu hổ à?”

Thẩm Gia Mộc nắm chặt tay cô thêm vài phần, không nói một lời nào dặt cô vào trong sân, tuy anh không nói điều gì, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều có thể cảm thấy anh đang tức giận. Cô cũng biết hành động vừa rồi có chút mất hứng, nhưng nghĩ đến lúc Thẩm Gia Mộc ôm cô thờ dài ở hành lang bệnh viện, cô liền có cảm giác như kim đâm vào lòng, toàn thân giống như mất đi toàn bộ sức lực, kể cả việc nở một nụ cười cũng không thể làm được.

Ấn chuông cửa, Thẩm Gia Mộc vẫn không buông tay cô ra, Tần Tĩnh ra mở cửa, cười vui vẻ lấy hai đôi dép đi trong nhà từ trong tủ giày đặt xuống đất. Đầu tiên Thẩm Gia Mộc thay giày, sau đó là chờ Lâm Tiểu Kiều thay dép rồi mới tiến vào trong nhà. Diệp Mặc đang ngồi trong phòng khách nói chuyện thời sự với Thẩm Kiến Đan, Dao Dao và Xa Xa thì ở trước bàn trà chạy tới chạy lui, vừa thấy Lâm Tiểu Kiều đến liền hét lên một tiếng muốn xông tới.

Tần Tĩnh ở bên cạnh kêu lên một tiếng “Tiểu tổ tông” rồi tiến lên kéo hai đứa trẻ vào trong lòng dạy dỗ: “Bây giờ trong bụng của mẹ đang có em bé, hai đứa các con không được làm loạn, nếu dọa em bé sợ thì bà ngoại sẽ rất tức giận đó...”

Lâm Tiểu Kiều nghe vậy thì cười có chút xấu hổ, muốn giải thích một chút thì Thẩm Gia Mộc đã mở miệng trước: “Mẹ, chỉ là thân thể của cô ấy không thoải mái thôi mà, ai nói với mẹ là cô ấy mang thai? Xa Xa con dẫn em gái ra ngoài sân chơi đi, đừng làm phiền mẹ, mẹ cần phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Hai đứa trẻ lê dép đến trước mặt Lâm Tiểu Kiều, vươn tay ra cẩn thận sờ sờ bụng của cô, giọng nói nhỏ nhẹ: “Mẹ, mẹ vào trong phòng đi ngủ đi, chờ lúc nữa ăn cơm con sẽ gọi mẹ, có anh trai ở đây trông giữ chắc chắn sẽ không để mọi người ăn vụng, nhất định sẽ chờ mẹ xuống ăn cùng.”

Lâm Tiểu Kiều nhìn khuôn mặt mũm mĩm nhỏ nhắn của Dao Dao đang ngây thơ nói thì liền sinh lòng hâm mộ nhìn về phía Thẩm Gia Giai đang xem tivi, cô xoa đầu hai đứa bé, mũi có chút chua xót khen ngợi hai đứa nhỏ: “Dao Dao thật ngoan, Xa Xa cũng rất ngoan.”

Thẩm Gia Mộc nghe trong giọng nói của cô có chút ghen ngào liền buông tay cô ra đổi thành ôm lấy eo của cô, sau đó anh quay lại chào hỏi với Thẩm Kiến Đan rồi dắt cô vào phòng của mình. Vào phòng, anh đỡ cô nằm xuống đi ngủ, anh dựa ở đầu giường, đợi đến khi cô thật sự ngủ say anh mới vào phòng tắm, tùy tiện dùng nước lạnh rửa mặt rồi đi xuống lầu.

Tần Tĩnh đã đợi đến mức không chịu nổi, vừa thấy Thẩm Gia Mộc đi xuống bà liền xông tới, mặt đen sì chất vấn: “Sao lại như vậy? Không phải nói là mang thai sao? Tại sao bây giờ lại không phải rồi.”

“Từ đầu tới cuối con không hề nói cô ấy mang thai, con chỉ nói là cơ thể của cô ấy không thoải mái nên muốn dẫn cô ấy đi kiểm tra mà thôi.” Từ lúc lấy bản xét nghiệm ở bệnh viện tới bây giờ, phần lớn thời gian anh đều phải dỗ dành Lâm Tiểu Kiều, anh cũng mệt chết đi được nhưng lại không dám để lộ một nửa phần mệt mỏi giống như cô, thế nhưng lúc đối mặt với những lời tra hỏi của Tần Tĩnh, rõ ràng anh đã có phần bực bội.

Thẩm Gia Giai biết ý của Thẩm Gia Mộc là muốn dẫn sự chú ý của Tần Tĩnh rời khỏi Lâm Tiểu Kiều, vì vậy cô đứng lên hỗ trợ giải vây: “Buổi sáng hôm nay em không nói rõ với chị, chỉ mới nói Tiểu Kiều thế này thế kia, chị còn tưởng là mang thai nữa, lúc ấy đầu óc quá hưng phấn cho nên mới nói với ba như vậy, việc này cũng phải trách chị...”

Tần Tĩnh lườm cô một cái, lại có chút không cam lòng oán trách: “Đã bao lâu rồi mà cũng không thể mang thai được cơ chứ!”

Thẩm Gia Mộc cũng rất nóng tính, lại không hề muốn nghe người khác nói những lời không phải về Lâm Tiểu Kiều, vừa nghe thấy Tần Tĩnh nói

như vậy anh liền phát hỏa, không chút suy nghĩ gầm lên: “Mẹ, mẹ có thể mặc kệ chuyện của chúng con được hay không? Lần này không mang thai, trong lòng cô ấy cũng không chịu nổi. Có con chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, mẹ có thể đừng trưng ra cái bộ dáng ghét bỏ như kiểu cô ấy không thể sinh con được nữa có được hay không? Một người phụ nữ như cô ấy đi theo con đã không dễ dàng rồi, con muốn yêu thương cô ấy cũng không đủ, mẹ cũng đừng tỏ ra ấm ức nữa được không?”

“Lời này của con là có ý gì?” Tần Tĩnh giống như bị người giẫm phải đuôi, trợn tròn mắt tức giận nhìn Thẩm Gia Mộc, “Mẹ là mẹ con, muốn có cháu trai thì có làm sao? Con lại còn dùng giọng điệu này để nói chuyện với mẹ, có phải Lâm Tiểu Kiều ở bên gối con thì thầm cái gì rồi đúng không?”

“Là giọng điệu của con không tốt, con xin lỗi, nhưng mẹ đừng có chuyện gì cũng đổ hết lên người cô ấy nữa được không? Chúng ta nói một chút về chuyện lúc trước đi? Từ lúc cô ấy gả cho con mẹ đã không vừa mắt rồi, rốt cuộc là cô ấy có điểm gì không tốt? Cô ấy không đủ hiếu kính với mẹ hay là sao? Lần trước mẹ cho cô ấy một đôi khuyên tai, mẹ hỏi cô ấy tại sao lại không đeo, cô ấy liền không nói hai lời mà chạy tới chỗ bấm lỗ tai, kết quả là lỗ tai sưng to như vậy, mẹ nhìn thấy mà không có một chút cảm động nào ư? Cô ấy gọi mẹ một tiếng mẹ, mẹ lại không thể đối xử với cô ấy giống như đối xử với con sao?”

Tần Tĩnh bị sự tức giận của Thẩm Gia Mộc hù dọa, đứng tại chỗ há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói nên lời. Thẩm Gia Mộc quay đầu liền thấy Lâm Tiểu Kiều đang đứng trên cầu thang, trong tay cô là áo khoác của Thẩm Gia Mộc, cô từ từ đi xuống đưa áo khoác trả lại cho anh, cúi đầu nói: “Con về trước, mọi người... Có chuyện gì thì từ từ nói, không nên cãi nhau...”

Rất nhanh Thẩm Gia Mộc liền đuổi theo, Dao Dao và Xa Xa thấy Lâm Tiểu Kiều chạy đi cũng khóc đòi đi theo, Diệp Mặc cùng Thẩm Gia Mộc

cũng đành phải dẫn hai đứa trẻ đuổi theo Lâm Tiểu Kiều. Vừa rồi vẫn còn đầy đủ cả nhà Thẩm gia, bây giờ chỉ còn lại hai vợ chồng Tân Tĩnh và Thẩm Kiến Đan. Bà có chút không từ bỏ quay đầu nhìn Thẩm Kiến Đan, người phía sau nặng nề đặt ly trà lên bàn, thong thả bước lên lầu, lúc đi ngang qua người bà, ông lạnh lùng hỏi: “Bây giờ bà hài lòng chưa?”

Bà sợ hãi quay đầu lại, lại chỉ thấy phía sau là bóng lưng của ông...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Không Muốn Li Hôn

Mặt Lâm Tiểu Kiều không chút thay đổi đi trên đường lớn, phía trước có người quen của Thẩm gia tiến lên chào hỏi cô, là một bé trai đang cười hì hì mút ngón tay nhìn cô gọi một tiếng “dì Lâm” đầy ngọt ngào, cô gắng gượng mỉm cười. Tên nhóc kia vẫn tiếp tục ngậm ngón tay nhìn chăm chặp vào cô, thấy cả nửa ngày cô cũng không có phản ứng gì thì liền bập bẹ nói lại: “Đường Đường... Đường...”

Bỗng nhiên cô nhớ lại, hồi trước mỗi lần nhìn thấy có trẻ nhỏ ở trong sân thì cô lại cười hì hì lấy ra một thanh kẹo để trêu đùa. Bà nội của đứa trẻ nghe vậy thì có chút xấu hổ cười cười, chuẩn bị ôm đứa nhỏ rời đi thì ai ngờ đứa trẻ đó vừa được bà nội ôm liền gào khóc. Tay chân Lâm Tiểu Kiều luống cuống tìm kẹo ở trong túi, bỗng nhiên ở bên cạnh có một bàn tay chìa tới, trong lòng bàn tay đó là một túi kẹo trái cây tràn đầy màu sắc, tất cả đều là những vị mà ngày thường cô thích nhất. Cô ngơ ngác nhìn theo bàn tay dày rộng ấy, độ cong tuyệt đẹp của cánh tay bởi vì quân trang vừa vặn mà càng thêm mê người, khuôn mặt anh lộ ra vẻ cương nghị, môi mỏng khê nhếch, anh chỉ nhíu mày nhưng lại khôi ngô đến mức khiến cô không thể rời mắt khỏi...

“Nhanh cảm ơn dì Lâm cùng chú Thẩm...” Bà nội của đứa trẻ ôm đứa trẻ vào lòng nói.

Đứa trẻ cầm lấy mấy viên kẹo, cười lộ cả hai chiếc răng cửa: “Cảm ơn... Ừm... Đường Đường...”

Lâm Tiểu Kiều liền nở nụ cười, khom người hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, xoa xoa mấy sợi tóc mới mọc của cậu rồi trò chuyện cùng bác gái kia. Thực ra, cô vẫn luôn đứng bất động ở đây, có chút suy nghĩ tức giận, vào lúc này, trong tình trạng này, cô không đủ tự tin để đối mặt hòa nhã với Thẩm Gia Mộc mà không tranh cãi.

Thẩm Gia Mộc vẫn đứng ở bên cạnh nhìn cô nói chuyện cùng người khác, anh biết trong lòng cô đang tức giận, cho nên anh không hề nói một câu nào mà chỉ khi bác gái kia hỏi tới anh mới lễ phép trả lời hai tiếng. Có thể là nhìn ra sự giận dữ giữa hai vợ chồng, bác gái kia cực kì biết điều ôm đứa trẻ về nhà, trước khi đi còn không quên khuyên giải một câu: “Vợ chồng son hai người, thế hệ trước chúng tôi bình thường rất có mắt nhìn. Lúc Gia Mộc đi bộ đội, vợ cậu ở nhà chăm nom mọi thứ cũng không hề dễ dàng, thỉnh thoảng cậu trở về một hai lần như vậy, tôi thấy cậu đối xử với Lâm Tiểu Kiều cũng rất tốt. Bây giờ có chuyện gì mà lại không thể nói ra được? Nghĩ tới nghĩ lui, lúc này có gì muốn mắng muốn chửi thì cứ xả hết ra đi.”

Hai người gật đầu cười, chờ bác gái đi khỏi, Thẩm Gia Mộc mới tiến lên một bước muốn cầm tay cô, Lâm Tiểu Kiều lại nhanh hơn anh giơ tay lên vén tóc, đúng lúc đó tay anh sượt qua. Anh có chút xấu hổ dừng tay lại giữa không trung, thỉnh thoảng con người sáng chói mẽ hơn cả bầu trời sao của Lâm Tiểu Kiều lại trở nên ảm đạm vô hồn. Lúc đầu cô nhìn anh một cái rồi nhanh chóng đi về phía trước, Thẩm Gia Mộc khẩn trương đuổi theo sau, hạ thấp âm thanh hỏi: “Em muốn đi đâu? Trở về nhà ba mẹ em sao? Để anh đưa em đi...”

Lâm Tiểu Kiều không nói gì nhưng cô vẫn đi tới bên cạnh xe anh, Thẩm Gia Mộc thả lỏng một chút, vừa cười nịnh nọt vừa mở cửa xe cho cô. Lâm Tiểu Kiều ngồi vào, không đợi anh khởi động xe cô liền nhìn về phía trước nói: “Thẩm Gia Mộc, em cảm thấy anh làm vậy rất không có tình nghĩa. Em và mẹ anh bất hòa, anh lại vì em mà cãi nhau với người trong nhà sao,

sau đó anh định làm gì? Em bị người ngoài nói là hồng nhan họa thủy (*) đúng là đáng giận thật, nhưng điều đó chỉ càng khiến cho mẹ anh ghét em hơn thôi.”

(*): sắc đẹp là mầm của tai họa.

Thẩm Gia Mộc không nói gì, Lâm Tiểu Kiều vẫn không nhìn anh nói tiếp: “Trước lúc kết hôn, em đã biết mẹ anh không hề thích em, nhưng lúc đó chỉ cần anh đối tốt với em, em cảm thấy vậy là đủ rồi, em cảm thấy chỉ như vậy thì có thể không cần quan tâm đến những thứ khác, thế nhưng bây giờ em mới phát hiện mình lầm rồi. Thì ra, kết hôn thật sự không chỉ là chuyện của hai người, không phải tình yêu tối thượng là có thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề, ngược lại, điều đó sẽ khiến cho mọi việc càng tệ hơn mà thôi. Kết hôn gần một năm, em giả ngu giả ngốc, em tự hạ thấp mình, mẹ anh nói cái gì em cũng nghe theo, mẹ anh làm cái gì em cũng chịu đựng, em nghe lời bà ấy, chỉ sợ bà ấy càng ngày càng không thích em. Thế nhưng, cho dù em có cố gắng như thế nào thì em đều không chiếm được tình cảm của bà.”

“Cho nên hôm nay em liền tùy ý rời khỏi như vậy sao?” Thẩm Gia Mộc buồn bực móc một điều thuốc từ trong túi ra châm lửa.

“Em tùy hứng ở chỗ nào?” Lâm Tiểu Kiều cười cười, “Trong mắt mẹ anh em chỉ là công cụ để sinh em bé mà thôi... Thẩm Gia Mộc, em không chịu nổi nữa rồi, em hi vọng sống là không được chịu khuất phục, em hi vọng sống là phải kiên cường, không phải giống như bây giờ, em chỉ có thể trốn đi vụng trộm lau nước mắt mà thôi.”

“Cho nên, em...” Thẩm Gia Mộc còn chưa dứt lời thì đã mạnh mẽ nuốt xuống, anh không muốn phải nói ra hai chữ đau lòng như vậy, kẹp điều thuốc giữa ngón trỏ và ngón giữa, anh nhìn làn khói lượn lờ bay lên, thì thào nói, “Không được, anh sẽ không đồng ý, em đã nói muốn sinh cho anh một đứa con cơ mà!”

Lâm Tiểu Kiều vẫn nhìn về phía trước như cũ, không có lời đáp lại. Thẩm Gia Mộc không chịu nổi thái độ coi thường như vậy của cô, ánh mắt anh sắc bén dồn ép cho đến khi cô quay đầu nhìn anh thì mới dừng lại. Lâm Tiểu Kiều không biết làm thế nào thở dài một hơi: “Thẩm Gia Mộc, em là phụ nữ, mong ước lớn nhất chính là có người có thể che chở cho em cả đời, thực sự là anh có thể làm được, thế nhưng gia đình của anh, mẹ của anh lại không tiếp nhận em, cho dù em đã gả cho anh nhưng bà ấy cũng không chịu tiếp nhận. Sau khi có con, em nên nói với con như thế nào, chẳng lẽ lại nói bà nội của con không thích mẹ con sao?”

“Em hối hận rồi à?” Thẩm Gia Mộc hung hăng hít một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Không có...” Lâm Tiểu Kiều nhớ tới cái đêm xác lập quan hệ với anh, bộ dạng anh phấn khích như sắp phát điên, trong mắt cô là một mảnh ấm ướt, “Em chỉ tiếc nuôi mà thôi...”

Thẩm Gia Mộc nghe xong lời này liền khởi động xe, chạy như điên ra ngoài. Lâm Tiểu Kiều biết anh tức giận, cô thấy anh mím chặt môi, đáy mắt là một màu đỏ tươi, tuy rất muốn an ủi nhưng khi nghĩ tới những gì nhìn thấy ở trong phòng anh, đáy lòng cô liền trở nên lạnh lẽo, lại không nhìn anh mà nói những lời động viên an ủi nữa.

Thẩm Gia Mộc lái xe đến một vùng ngoại ô dưới chân núi, xuyên qua cửa kính Lâm Tiểu Kiều nhìn thấy một rừng cây um tùm, thỉnh thoảng còn có vài tiếng chim kêu, cô cười chỉ vào đôi chim cách đó không xa với người đàn ông bên cạnh: “Anh xem hai con chim kia kìa, thật hòa thuận a... Thế nhưng, nếu anh ném cục đá qua đó, anh sẽ thấy hai con chim mỗi con bay về một phía. Hôn nhân của chúng ta cũng như vậy, chỉ một gợn sóng cũng không thể chịu đựng được...”

Thẩm Gia Mộc liên tục nghe được những lời đau lòng như vậy, cho dù tố chất tâm lý có mạnh mẽ bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không chịu nổi,

anh cởi dây an toàn ra, nghiêng người nắm lấy cảm của cô, xoay đầu cô lại, gần từng tiếng: “Không được li hôn! Những thứ khác em muốn nghĩ như thế nào cũng được!”

“Anh cảm thấy như vậy rất thú vị sao?” Cẩm Lâm Tiểu Kiều bị anh nắm đến phát đau, nhưng cô vẫn nở nụ cười, “Không phải mẹ anh vẫn mong em li hôn ư, cũng đã tìm được người khác cho anh rồi cơ mà? Thấm Gia Mộc, chỉ cần anh gật đầu, em lập tức có thể đưa giấy li hôn tới, từ nay về sau, anh thích ai, anh cưới ai, em đều không có quyền hỏi đến, cũng không có ý muốn hỏi.”

Thấm Gia Mộc nghe xong lời này liền đấm lên tay lái một cái khiến còi ô tô vang lên vô cùng chói tai, những con chim bị giật mình vỗ cánh rời đi, mắt anh đỏ lừ nhìn về phía cô quát: “Anh con mẹ nó thích em! Anh cưới người khác? Anh còn có thể lấy người nào? Anh đã cưới em, em con mẹ nó lại muốn li hôn với anh, nếu em thực sự làm như vậy, anh làm sao có thể cưới người nào khác nữa! Lâm Tiểu Kiều, cái đồ vô tâm này, rốt cuộc em muốn làm tới cùng thì mới thỏa mãn sao!”

Nước mắt của Lâm Tiểu Kiều rơi lã chã, đầu cô dựa lên ghế, vốn là cô yên lặng khóc nhưng càng về sau lại càng khóc không thành tiếng. Thấm Gia Mộc buông tay ra, cởi dây an toàn của cô, ôm cô vào trong ngực. Anh vỗ vỗ lưng cho cô, âm thanh khàn khàn dỗ dành: “Anh xin lỗi, đừng khóc, là anh không tốt, là anh không tốt.”

Anh không ngừng mang tất cả những sai lầm ôm về phía mình, Lâm Tiểu Kiều càng thêm cảm động, trong làn nước mắt cô giơ tay tìm môi của anh rồi hung hăng hôn xuống. Cô dùng hết sức lực cắn anh, thậm chí anh có thể cảm giác được răng nanh sắc nhọn của cô đâm vào môi của mình.

Rất nhanh cô liền đẩy anh ra, lau nước mắt rồi ngồi thẳng, Thấm Gia Mộc cũng nhanh chóng xuống xe, mở cửa xe ôm cô ra ngoài, lại mở cửa xe

phía sau rồi ném cô vào trong. Theo bản năng Lâm Tiểu Kiều muốn đứng dậy, Thẩm Gia Mộc lại nhanh chóng chui vào trong xe đè lên người cô.

Cô ngẩng đầu hoảng sợ nhìn anh, trên mặt vẫn còn nước mắt, máu trong người anh bỗng nhiên bùng phát, một chân anh đè lên cô, một chân khác chống trên mặt đất mà bắt đầu cởi thắt lưng. Giờ phút này trong lòng Lâm Tiểu Kiều nhấp nhô lên xuống, thấy động tác như vậy của anh, cô cắn cắn môi không nói gì, thế nhưng thân thể lại không vùng vẫy nữa.

Cô không muốn li hôn với Thẩm Gia Mộc, cô luôn luôn không muốn, người đàn ông này đối tốt với cô như vậy, anh nói anh yêu cô, làm sao mà cô có thể li hôn với anh được? Lúc ở trong phòng nhìn được cái đó, cô tức giận nói ra hai chữ li hôn, thế nhưng vừa thấy anh gần như là nổi giận, sự tức giận của cô lại căng phồng giống như một quả cầu đầy khí vậy, “Xì” một cái là lại mềm xuống.

Anh cởi áo ra, cúi người hôn cô, cô đáp lại rất nhanh, vòng tay quanh cổ anh, cô ngẩng đầu cố sức hôn lấy anh. Anh kéo tay cô từ trên cổ mình xuống quần dài, cô nhanh chóng hiểu ý, bàn tay cởi quần cho anh, còn anh thì thô bạo khuấy đảo trong miệng cô.

Sau khi chấm dứt nụ hôn sâu này, môi anh đi xuống, cách một lớp quần áo, anh đùa giỡn với bộ ngực mẫn cảm của cô. Áo ngoài ướt nhẹ làm lộ hình dáng của áo lót, Thẩm Gia Mộc mới chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy mình sắp nổ tung rồi. Cô phối hợp nâng người mặc cho anh cởi quần áo cho mình, da thịt trần trụi chạm vào nhau, tay cô run rẩy sờ vào eo anh, đó chính là bộ phận mà anh mẫn cảm nhất.

Anh run rẩy giống như không dừng lại được, thật sự không nhịn nổi nữa anh liền kéo tay cô ấn vào chỗ đang sưng to của mình rồi chậm rãi hướng dẫn cô cử động. Tiếng thở dốc càng ngày càng to, anh nhanh nhẹn kéo khóa quần xuống, cởi quần đến tận bắp đùi, đưa tay thử độ ẩm ướt của cô rồi cầm chính mình từ từ tiến vào.

Mỗi lần anh tiến vào một ít là cô lại muốn rên lên, sau khi lút cán, gần như anh không cho cô thời gian thích ứng mà bắt đầu hung hăng va chạm. Cô thét chói tai, nước mắt nhanh chóng tuôn ra, thảm thương kêu “Đừng”. Không biết vì sao mà đột nhiên Thẩm Gia Mộc lại nổi nóng, hai tay anh ôm lấy eo cô, cái sau càng mạnh hơn cái trước...

Đến lúc cô thật sự sắp ngã đi thì anh lại dừng lại, rút ra, nhắc người cô lên xoay lại, để cô quỳ trên ghế, anh tách hai chân của cô ra từ phía sau rồi mạnh mẽ đi vào. Cô rút người kẹp chặt lấy anh, khóc lóc cầu xin, nhưng động tác của anh lại càng ngày càng hung bạo hơn.

Càng về sau, mỗi một lần va chạm, anh lại nắm chặt tóc của cô hỏi một câu: “Còn muốn li hôn hay không? Hừm? Em nói đi, còn muốn li hôn hay không?”

Lâm Tiểu Kiều vung vẩy tóc ra sức lắc đầu, khóc lóc cầu xin anh: “Không muốn, em không muốn li hôn...”

Thẩm Gia Mộc nghe được đáp án mà anh hài lòng nhất thì liền cắn lên bả vai trắng như tuyết của cô một cái, dưới thân mãnh liệt ra vào rồi xuất hết tất cả ra ngoài...

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cô Công Chúa Nhỏ

Đợi sau khi tất cả mọi việc đã kết thúc, Thẩm Gia Mộc nằm xuống từ trên người cô, dựa vào ghế thờ hồng học, Lâm Tiểu Kiều cuộn tròn thành một cục ở bên cạnh khóc nức nở. Khóe mắt của Thẩm Gia Mộc tất cả đều là đau lòng, không để ý đến nửa người dưới còn để trần, anh liền ôm cô vào trong ngực, vừa hôn vừa dỗ dành cục cưng bảo bối. Thân thể Lâm Tiểu Kiều vẫn run rẩy, anh khẽ chạm, cô liền nhảy cảm thét lên chói tai, cánh tay mạnh mẽ của anh vây cô vào trong ngực khiến cô một chút cũng không cử động nổi.

“Anh buông ra, em khó chịu chết mất.” Lâm Tiểu Kiều dựa vào ngực anh, uể oải nói.

“Khó chịu rồi hả?” Thẩm Gia Mộc cúi đầu hôn một cái lên khóe mắt cô, anh cũng không buông cô ra mà ôm cô thò người lên ghế trước lấy túi của cô xuống, lục khăn giấy ở bên trong ra, anh lau tinh dịch còn sót lại ở phía dưới cho cô. Đợi sau khi lau rửa sạch sẽ, anh vò khăn giấy thành một cục vứt xuống dưới chân, kéo áo khoác của anh đắp lên trên người cô.

Lâm Tiểu Kiều xoay xoay người làm áo khoác của anh rơi xuống, sau đó cô lại đẩy tay anh muốn nhặt quần áo của chính mình. Thẩm Gia Mộc thấy tính nết thất thường của cô đã trở lại thì cười vui vẻ, sợ cô cảm lạnh, anh nhanh chóng nhặt quần áo của cô lên để giúp cô mặc vào. Cô không chịu, trốn tránh tay anh, hỏi thúc anh tự mặc quần áo cho chính mình đi.

Thẩm Gia Mộc cũng không vội, nhắc mông lên, anh khom chân để kéo quần, tùy ý để cho áo sơ mi bên trong mở rộng, tựa vào ghế ngồi, miệng

anh nhả ra một làn khói, thỉnh thoảng anh lại giúp cô kéo kéo tay áo, rồi lại giúp cô vén vài sợi tóc. Sau khi Lâm Tiểu Kiều mặc xong quần áo, cô liền trợn trừng mắt nhìn anh, giật lấy điếu thuốc trong miệng anh xuống, vẻ mặt có phần nghiêm túc nhìn anh: “Lần sau còn để em thấy anh dùng cái này, em liền tịch thu quyền lợi tài chính của anh!”

Thẩm Gia Mộc cũng không giận, ôm cô vào trong lòng, cầm đặt trên đầu cô, chậm chạp cười nói: “Không phải vấn đề về quyền lợi tài chính anh đều đã giao cho em rồi sao?”

“Ừm.” Lâm Tiểu Kiều làm như có thật gật gật đầu nói, “VẬY anh mau lùi ra đi, một người phụ nữ như em cầm theo khoản tiền này nói không chừng còn tìm được một người tốt hơn.”

“Em có ý gì?” Trong nháy mắt sắc mặt của Thẩm Gia Mộc liền thay đổi, anh nắm chặt cằm cô, nửa uy hiếp nửa trách mắng, “Về sau không cho phép đùa kiểu này nữa, nếu không anh lại dạy dỗ em giống như vừa rồi! Em không thích anh hút thuốc, anh không hút là được, tại sao đột nhiên lại nghĩ đến việc li hôn rồi hả? Lúc vừa mới kết hôn, anh nói gì với em, em đều đã quên sạch rồi hay sao? Đừng không có việc gì là lại lấy việc li hôn ra làm trò đùa, có chuyện gì chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Em chưa từng nói là em đang đùa...” Lâm Tiểu Kiều yếu ớt nói xong câu này, cô liền lập tức cảm nhận được cơ thể của anh trở nên cứng đờ, thờ dài một hơi rồi chui vào trong lòng anh, cô mạnh mẽ ôm chặt lấy vòng eo gầy gò rồi nói, “Anh có biết hay không, lúc thấy một đồng hồ đặc ở trong phòng anh, em thật sự đã muốn li hôn rồi!”

“Trong phòng anh để thứ gì cơ?” Thẩm Gia Mộc cảm thấy chẳng hiểu gì cả, nghĩ một chút lại chỉ có thể mang nỗi nghi ngờ đặt lên người mẹ mình, vẫn chưa chờ được câu trả lời của Lâm Tiểu Kiều, anh liền nghiêm mặt nói, “Em nói rõ ràng cho anh, anh hoàn toàn không biết chuyện gì cả, em đừng giận cá chém thớt lên người anh, nếu anh biết mẹ anh chuẩn bị những thứ

kia thì anh cũng không dẫn em vào phòng rồi, tránh để em nhìn thấy rồi làm ầm ĩ với anh.”

“Chê em phiền phức sao?” Lâm Tiểu Kiều nheo mắt liếc anh một cái, “Nói cách khác anh cũng biết thứ kia tồn tại rồi hả?”

Chuông báo động trong đầu Thẩm Gia Mộc vang lên ỳnh ỏi, đầu đau không ngớt, nhìn vẻ mặt cười mà như không của Lâm Tiểu Kiều, anh nhanh chóng thanh minh cho mình: “Chính là giống như anh vừa nói, anh thật sự không biết, nếu em không nói, anh cũng không biết mẹ đặt thứ gì trong phòng của anh. Rốt cuộc là cái gì mà có thể khiến em tức giận như vậy, đến mức phải đòi li hôn cho bằng được?”

Lâm Tiểu Kiều véo vào eo anh một cái, do dự một chút rồi vẫn thành thành thật thật nói với anh: “Mẹ anh đặt tài liệu của rất nhiều cô gái vào trong phòng, bên cạnh lại còn viết ngày sinh của anh, như thế là muốn xem bát tự sao? Lúc chúng ta kết hôn, tại sao không thấy mẹ anh kết hợp bát tự của em với của anh lại?”

Thẩm Gia Mộc cảm thấy lần này Tần Tĩnh thật sự rất quá đáng, nhớ tới sắc mặt tái nhợt khi Lâm Tiểu Kiều đi từ trên lầu xuống, anh đau lòng vô cùng. Dùng lòng bàn tay vuốt ve gương mặt cô, anh ôm cô vào trong lòng mình thật chặt, sau một lúc, anh lại dùng má mình cọ cọ vào mặt cô. Lâm Tiểu Kiều thì giống như một con mèo nhỏ nằm trong lòng anh chẳng muốn nói một câu nào.

“Tiểu Kiều, xin lỗi...”

“Hừm?”

“Em chịu oan ức, là anh không tốt, không chăm sóc tốt cho em, để cho em phải đau lòng rồi. Đôi khi, em khiến anh cảm thấy mình rất vô dụng, giống như trong chuyện của em và mẹ anh, anh vẫn luôn để em phải

nhường nhịn, thậm chí anh còn bắt đầu nghi ngờ rằng, em gả cho anh là một điều không hạnh phúc ư?”

Lâm Tiểu Kiều giật mình, tay chọc chọc vào hông anh, cô nhìn anh nghiêm túc nói: “Từ lúc theo anh, em đã suy nghĩ rất cẩn thận, kết hôn không phải chỉ là chuyện của hai người, nó vẫn liên quan đến gia đình hai bên, giống như anh đối tốt với em cũng không bù lại được sự chênh lệch trong tình cảm của mẹ anh đối với em. Thế nhưng mấy giây trước, đột nhiên em lại nghĩ, anh biết được oan ức của em là tốt rồi, anh rất tốt với em, mai sau chắc chắn cũng sẽ đối xử với con rất tốt, như vậy là em đã cảm thấy rất thỏa mãn lắm rồi. Dù sao thì chúng ta cũng vì mẹ anh mà mới ra ở riêng... Con người của em cũng có phần hơi thay đổi thất thường.”

Thẩm Gia Mộc nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, vùi đầu vào giữa hõm vai của cô hung hăng mút một cái: “May là em nghĩ lại, vật nhỏ, nếu em thật sự quyết định li hôn, anh liền nuốt em vào trong bụng, vậy thì chạy cũng không thoát, em vĩnh viễn đều chỉ có thể là của anh.”

Lâm Tiểu Kiều không vừa lòng bĩu môi, giơ tay sờ sờ mặt anh: “Không phải vừa mới ăn rồi sao...”

Thẩm Gia Mộc ôm cô cười rộ lên, vẻ mặt Lâm Tiểu Kiều cũng không nghiêm túc được mà cười hì hì. Trong lòng anh có cô, anh giống như được ánh mặt trời ấm áp xua tan tất cả bóng tối trên đời này, nhớ tới những lời tuyệt tình mà cô nói lúc nãy, anh nghĩ lại mà vẫn còn cảm thấy sợ, anh không có cách nào tưởng tượng được khi mà trong lòng mình trống trơn, khi mà anh không thể cảm nhận được hơi ấm của cô nữa thì chính anh sẽ trở thành bộ dạng như thế nào. Nghĩ vậy, anh liền ôm cô thật chặt.

Hai người ở chung một chỗ rất dễ dàng có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương, dù chỉ là một thay đổi rất nhỏ. Đương nhiên Lâm Tiểu Kiều cũng có thể cảm nhận được phản ứng của Thẩm Gia Mộc, cô khó khăn xoay người hôn hai cái lên môi anh, làm nũng nói: “Em đói bụng, đi

ăn cơm trước có được hay không? Ngày mai phải trở về rồi, thừa dịp đêm nay có thời gian chúng ta cùng đi dạo đi.”

Đối với đề nghị của cô, dường như Thẩm Gia Mộc chưa bao giờ từ chối, sau đó, anh nghe theo yêu cầu chở cô đến một quán ăn. Thay vì nói là nhà hàng, chẳng bằng nói là một cái quán nhỏ, Thẩm Gia Mộc ngồi đối diện nhìn cô đang nhồi khoai nướng vào trong miệng, trong tay vẫn còn cầm một xiên nướng, trên cái khay trước mặt cũng xếp thành một ngọn núi đồ nướng nho nhỏ, phía trên toàn là ớt, ở dưới ánh đèn khiến người xem rất muốn ăn.

Rất ít người phụ nữ nào ăn uống mà không có hình tượng như vậy, Thẩm Gia Mộc cười cười, không ngừng đưa khăn giấy để cô lau miệng. Sau khi ăn xong xiên khoai tây trong tay thì cô mới ngẩng đầu nhìn anh, cái miệng nhỏ ươn ướt khê hé, thấy vậy cổ họng anh liền nhanh chóng căng cứng. Cô kêu lên một tiếng rồi liếc mắt nhìn thoáng qua thùng nhựa trống trơn dưới chân anh, hỏi: “Anh không ăn à?”

“Cái này cay quá...” Anh nói rất bình thường, “Đợi lát nữa còn phải đi dạo cùng em, anh cũng không dám uống rượu, sợ em không thích mùi đó.”

“Vậy chúng ta đổi chỗ thôi.” Lâm Tiểu Kiều vừa nói vừa bắt đầu mặc áo khoác, đang chuẩn bị gọi ông chủ tới để gói đồ và tính tiền thì lại bị anh ngăn lại.

Anh gạt tóc mái che hết mắt của cô ra, búng vào cái trán của cô rồi nói: “Em cứ ăn đi, chúng ta không vội, thời gian còn dài, anh chờ một lúc mà đói bụng thì chịu đựng là được rồi. Nhìn miệng em đầy dầu này, con gái mà sao tướng ăn khó coi như vậy?” Nhìn bộ dáng tức giận của Lâm Tiểu Kiều, anh lại cười cười, “Chẳng qua, như vậy nhìn mới đáng yêu, con gái phải vậy mới chân thực, người nào mà cứ dừng một lúc rồi lại ăn một hai miếng nhỏ thì mới lo lắng!”

Lâm Tiểu Kiều xoa xoa bụng, cười cười lấy chân chạm vào Thẩm Gia Mộc: cô muốn anh thấy khí thế nữ vương của mình, nhưng ngày thường cô lại đáng yêu như vậy, nổi bật là khuôn mặt trái táo cộng với tuổi tác còn nhỏ cho nên dù cô có trợn mắt thật to thì Thẩm Gia Mộc vẫn cảm thấy cô rất đáng yêu. Có thể là vì do quê nội cô ở Giang Nam nên giọng điệu lúc nói chuyện của cô nghe cũng rất mềm mại, như vậy lại càng không có khí thế: “Em muốn uống trà sữa!”

Cách một mặt bàn Thẩm Gia Mộc đưa tay nhéo lên mặt cô: “Uống cái khác đi, anh mua nước khoáng cho em, so với thứ kia thì tốt hơn nhiều, uống cái kia không tốt cho cơ thể.”

“Anh mà cũng biết...” Lâm Tiểu Kiều rút khăn tay lau miệng, nhỏ giọng nói thầm, “Xem tivi thì chỉ xem kênh quân sự, đọc báo thì chỉ nhìn tin tức quân sự, thời gian anh lên mạng cũng rất ít, làm sao mà anh biết được nhiều như vậy?”

“Không phải là em rất thích uống sao? Anh chỉ tìm tài liệu về nó thôi mà.” Thẩm Gia Mộc nói xong thì đứng dậy, vòng qua cái bàn đi đến bên cạnh cô, giơ tay đè lên vai cô dặn dò, “Không được làm loạn, anh đi mua nước cho em, uống nước khoáng đi, không cho phép em đi theo anh làm ầm ĩ.”

Lâm Tiểu Kiều gật gật đầu, đẩy anh một cái: “Em cũng không phải là trẻ con.”

Đợi anh đi xa cô mới dám ném cái giấy đang cầm trong tay xuống đất, nằm trên mặt bàn đầy dầu mỡ, cô cúi thấp người cố gắng không để cho nước mắt mình rơi xuống. Cô cũng không cho rằng mình là một người có tuyến lệ phát triển, thế nhưng từ khi gặp phải Thẩm Gia Mộc, dường như nước mắt chảy ra rất dễ dàng. Một động tác nho nhỏ của anh, một câu nói ngắn ngủn của anh cũng đều có thể kích thích chất lỏng mắt chảy ra nơi hốc mắt.

Sau khi bị người khác làm tổn thương con gái mới hiểu được, thì ra mình cũng có thể là một cô công chúa nhỏ đầy yếu ớt. Lúc trước Lâm Tiểu Kiều chỉ có một mình thì vẫn sống rất tốt, dù chịu nhiều oan ức cô cũng có thể nhịn xuống, nhưng từ khi có Thẩm Gia Mộc Lâm Tiểu Kiều mới phát hiện một lời nói hờ hững cũng có thể khiến cô cảm thấy tủi thân, từ khi có Thẩm Gia Mộc Lâm Tiểu Kiều mới phát hiện hóa ra thỉnh thoảng con gái chính là một loại sinh vật cực kì yếu ớt.

Từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Gia Mộc, Lâm Tiểu Kiều nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, tùy tiện lấy một xiên thịt dê nướng nhét vào trong miệng, động tác quá nhanh khiến cô nghẹn đến mức ho sặc sụa. Thẩm Gia Mộc vịn nắp chai nước, đưa nước tới môi cô, giúp cô uống mấy ngụm nước, lại xé giấy ăn cẩn thận lau nước mắt cho cô, thế nhưng ai biết càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều.

“Tại sao lại khóc? Khó chịu sao? Uống từ từ thôi...” Thẩm Gia Mộc vỗ vỗ lưng rồi lại giúp cô uống thêm hai ngụm nước nữa.

Lâm Tiểu Kiều lắc đầu, thở hồn hển nói: “Anh vỗ hơi mạnh đấy, đau quá...”

Thẩm Gia Mộc vội vàng thu tay về, lại nhìn cô uống một chút nước, ăn nốt chút đồ nướng rồi hai người liền rời đi. Bởi vì Thẩm Gia Mộc chưa ăn cơm tối nên dọc theo đường đi, Lâm Tiểu Kiều cố ý đòi mua rất nhiều đồ ăn vặt, kết quả toàn bộ đều nhét vào miệng Thẩm Gia Mộc. Hai người đi dọc con phố náo nhiệt, cũng không phải là dạo quanh các cửa hàng nhưng ngược lại lại rất thoải mái.

Lâm Tiểu Kiều thấy ven đường có một bạn nhỏ đang ôm một chú chó thì liền sinh lòng hâm mộ, cô lôi kéo Thẩm Gia Mộc giương mắt nhìn đứa bé kia. Thẩm Gia Mộc thấy vậy thì buồn cười, nhéo nhéo cái mũi của cô hỏi: “Trong bộ đội bọn anh có một đàn chó con mới sinh, thể trạng cũng không

thích hợp làm chó nghiệp vụ lắm, định đưa cho mấy đứa trẻ chơi, em muốn có một con không? Trở về anh cho em một con để nuôi.”

“Thật sao?” Hai mắt Lâm Tiểu Kiều tỏa sáng, cầm lấy tay áo Thẩm Gia Mộc mong chờ.

Thẩm Gia Mộc mỉm cười gật gật đầu, cô mừng như điên, cũng không để ý đây là ngoài đường mà ôm cổ anh vừa hét vừa dậm chân. Thẩm Gia Mộc bất đắc dĩ cười cười, lại không đành lòng phá ngang sự vui mừng của cô, anh đành phải giữ lấy eo cô để cô khỏi ngã. Hai người đang vui vẻ, đột nhiên Lâm Tiểu Kiều liền dừng lại, quy quy củ củ đứng vững rồi nhìn ra phía sau anh chào hỏi: “Ba, mẹ...”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Vui Buồn Của Cô

Thẩm Gia Mộc quay đầu lại liền thấy Trần Nhã đang kéo cánh tay của Lâm Lạp đứng ở ven đường, vợ chồng hai người họ có vẻ hơi căng thẳng, nụ cười cũng có chút ngượng ngùng. Lâm Tiểu Kiều cũng không còn nhiệt tình như lúc trước nữa, cô kéo cánh tay của Thẩm Gia Mộc im lặng đứng tại chỗ nói chuyện cùng cha mẹ mình.

“Chị con đâu?” Từ sau ngày nhận được tin nhắn của Lâm Tĩnh Hảo, Lâm Tiểu Kiều cũng không còn liên lạc cùng chị nữa, bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng đã gần một tháng rồi.

“A..., chị con...” Lâm Lạp sờ sờ mũi, cười trả lời, “Gần đây nó có việc cùng Lục Nham, dường như nó đổi ngành đến công ty của Lục Nham làm rồi. Tiểu Kiều à, chị con cũng không còn trẻ nữa, con kết hôn cũng đã gần một năm rồi, con có thể nói chuyện với chị con một chút, khuyên nhủ nó sớm kết hôn với Lục Nham có được hay không.”

Lần trước khi Lâm Tiểu Kiều gặp Lâm Tĩnh Hảo, chị ấy đang trong tình trạng chia tay với Lục Nham, cô không biết cha mẹ có biết điều này hay không. Chẳng qua, nếu Lâm Tĩnh Hảo ngang nhiên chạy đến công ty của Lục Nham, vậy chắc là cả hai đã làm lành rồi, bây giờ Lâm Tiểu Kiều cực kỳ thỏa mãn, cùng Thẩm Gia Mộc trải qua một trận ầm ĩ lúc này, dường như tất cả cũng không muốn quá chú ý đến. Cho nên, cô cũng không nói gì mà chỉ gật gật đầu xem như đã biết.

Trần Nhã thở ra một hơi, nhìn con gái ngày càng trưởng thành xinh đẹp, hốc mắt bà có chút chua xót. Từ sau khi chồng bà bị xuống chức, bà mới

bắt đầu cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc trong nhiều năm như vậy bản thân bà đã làm sai cái gì. Cũng là bà mang thai mười tháng mới sinh ra, bà luôn cảm thấy Lâm Tĩnh Hảo cực kì giống mình, bà luôn cảm thấy hi vọng của cả nhà luôn đặt trên người Lâm Tĩnh Hảo, thậm chí bà còn cảm thấy mình và chồng mình mặc kệ Lâm Tiểu Kiều lớn lên như vậy đối với cô mà nói là chuyện rất hạnh phúc, ở trong lòng bà, Lâm Tĩnh Hảo giống như bà phải chịu rất nhiều vất vả.

Cho nên, bà ra sức chăm lo cho Lâm Tĩnh Hảo mà lơ là Lâm Tiểu Kiều, dường như bà đã mang tất cả mọi sức lực của mình để đặt trên người Lâm Tĩnh Hảo. Mãi cho đến ngày mà Thẩm Gia Mộc đến Lâm gia nói những lời nặng nề như một chiếc búa đập vào trong lòng thì đột nhiên bà mới cảm thấy hổ thẹn. Về sau, sau khi Lâm Tĩnh Hảo trở về nghe thấy chuyện này thì chỉ nói với bọn họ hai câu: “Thực ra, cho tới bây giờ Tiểu Kiều em ấy đều bị bố mẹ biến thành vật hi sinh cho chính mình!”

Giờ phút này, nhìn khuôn mặt con gái mang theo nụ cười xa cách, trong lòng Trần Nhã khó chịu không nói nên lời. Vừa rồi Lâm Tiểu Kiều cười tươi như hoa trong lòng Thẩm Gia Mộc, bà cũng thấy được, so sánh với bây giờ, bà cảm thấy cả trái tim mình như bị chôn trong sa mạc rộng lớn vào ban đêm, lạnh đến mức bà phải rùng mình một cái.

Đứng bên cạnh, tất cả mọi chú ý của Lâm Lạp đều đặt trên người Thẩm Gia Mộc, đối với những suy nghĩ của vợ thì ông hoàn toàn không hay biết. Hiện nay ở trong tay ông không quyền không thế, mà Thẩm gia thì đã ăn sâu bén rễ với quân đội, cho dù Thẩm Gia Mộc không dựa vào bố nhưng dù sao đi chăng nữa thì cũng sẽ được các chú các bác thân quen từ mấy đời để ý đến, về sau đương nhiên tiền đồ sẽ không thể lường trước được.

Rất dễ nhận thấy Thẩm Gia Mộc đang thiếu hào hứng, anh không tập trung lắng nghe Lâm Lạp, có nhiều lần anh còn nhéo vào lòng bàn tay của Lâm Tiểu Kiều ý bảo cô lên tiếng cắt ngang những lời khoe khoang thao thao bất tuyệt của bố vợ, không biết cô nhóc đang suy nghĩ cái gì mà còn

chả thèm phản ứng. Dần dần, anh thật sự là đã hết kiên nhẫn, nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi liền bắt đầu nói lời chào tạm biệt, nào biết Trần Nhã ở bên cạnh không nói gì lại mở miệng mời bọn họ đi ăn khuya.

“Mẹ, nếu lần sau rảnh, chúng ta lại đi ăn, đêm nay hai chúng con có việc, chị của con còn đang chờ ở bên kia.” Thẩm Gia Mộc thấy Lâm Tiểu Kiều vẫn chưa xoay người lại, anh chỉ có thể cười khổ giải thích.

“À..., vậy cũng được...” Trần Nhã không nghĩ tới việc Thẩm Gia Mộc sẽ trực tiếp từ chối như vậy, vốn là bà muốn nói chuyện cùng Lâm Tiểu Kiều một lát, bây giờ cũng đành phải thôi, nhìn Lâm Tiểu Kiều vài lần, thấy cô không có biểu cảm gì, tuy trong lòng bà tức giận nhưng cũng không biết nên làm thế nào.

Đợi sau khi hai người đi khỏi, Lâm Tiểu Kiều mới phục hồi lại tinh thần, chậm rãi đi về phía trước. Dọc theo đường đi, Thẩm Gia Mộc liếc nhìn cô vài lần, cuối cùng anh không nhịn được liền hỏi: “Có vẻ em rất không vui, là vì không muốn nhìn thấy bọn họ sao?”

“Không phải...” Lâm Tiểu Kiều lắc đầu, nhưng dường như Thẩm Gia Mộc rất không hài lòng với đáp án của cô, anh dừng bước lại, chờ cô trả lời tường tận. Cô đành phải ngừng lại, nở một cười khó coi, ra vẻ thoải mái mà nhìn về phía anh, “Em nhớ tới chị của em, em cảm thấy gần đây chị ấy thay đổi rất nhiều, em có chút lo lắng.”

“Em lo lắng cho cô ta làm gì?” Vì muốn tốt cho Lâm Tĩnh Hảo mà mấy lần Lâm Tiểu Kiều đã giận dỗi với anh, bởi vậy Thẩm Gia Mộc rất có thành kiến với Lâm Tĩnh Hảo, vừa nghe trong lòng nàng dâu nhỏ vẫn luôn nghĩ tới cô ta thì liền có chút giận hờn, “Đều đã là người trưởng thành rồi, có cái gì mà phải lo lắng. Không phải cô ta ở một chỗ cùng Lục Nham sao? Nghe ba em nói, đoán chừng là Lục Nham muốn kết hôn, chỉ là chị em không đồng ý mà thôi, nói vậy thì cô ta cũng xem như là chiếm được ưu thế thì mới dám nói như vậy, có cái gì mà em phải lo lắng?”

“Không phải em muốn nói đến chuyện của chị ấy và Lục Nham.” Lâm Tiểu Kiều tìm tin nhắn đêm đó Lâm Tĩnh Hảo gửi cho cô đưa cho Thẩm Gia Mộc xem, “Bình thường làm gì có chuyện chị ấy thông báo việc này cho em? Hơn nữa em cảm thấy vừa rồi hành động mẹ em cũng không được đúng lắm, nhưng mà cụ thể là gì thì em cũng không rõ.”

Thẩm Gia Mộc nhìn thoáng qua tin nhắn, anh vỗ vỗ vai cô an ủi: “Em xem, mẹ em cũng không nói gì thêm, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu. Hoặc là, cho dù thật sự có chuyện bọn họ không muốn nói cho em, không muốn để cho em biết, vậy thì em lo lắng có lợi ích gì cơ chứ? Tất cả cứ đi một bước rồi tính một bước thôi, huống hồ còn có anh nữa mà.”

Lâm Tiểu Kiều vẫn rất lo lắng, Thẩm Gia Mộc đành phải dùng đồ vật khác để dời lực chú ý của cô đi: “Ngày mai chúng ta quay về xem có thể đặt chuồng chó ở đâu, bây giờ đi mua một ít đồ dùng đã, anh biết phụ nữ bọn em thích cái loại vừa đắt vừa không thực tế gì gì đó, thích sử dụng thức ăn cho chó mèo để đút cho chó cho mèo ăn. Nếu không thì lúc này đi xem đi? Đừng để đến lúc anh thật sự dắt chó về em lại giận cá chém thớt với anh, anh đây thực sự sẽ hối hận đến chết mất!”

Cô cười đánh anh một cái rồi liền hối thúc anh đi đến siêu thị.

Ban đầu đêm nay là không có ý định trở về doanh trại, chỉ đơn giản là đi dạo một chút, mua một ít đồ, hai người trở về căn nhà nhỏ kia. Vừa vào cửa, Thẩm Gia Mộc vừa cởi giày vừa nói: “Đói chết mất, vợ, nấu mì đi, đồ ăn bên ngoài khó ăn lắm.”

Bởi vì ngày thường tiêu hao quá nhiều thể lực cho nên Thẩm Gia Mộc rất thích ăn mì hoặc phở, bởi vậy Lâm Tiểu Kiều đã chạy theo đầu bếp ở nhà ăn học cách làm các loại mì, phở từ nam ra bắc. Nghĩ đến lúc trước anh không ăn một miếng đồ nướng nào với cô, về sau ở bên đường cũng chỉ tùy tiện ăn mấy miếng đồ ăn vặt, chắc chắn là không lấp đầy bụng anh được,

bây giờ anh kêu đói, cô liền đau lòng không chịu được, bỏ túi xuống, cô vén tay áo lên rồi vào phòng bếp.

Rõ ràng là Thấm Gia Mộc đã tính toán trước, lúc ở siêu thị anh mua rất nhiều đồ, khi đó nói là để dự trữ đồ ăn, thế nhưng bây giờ Lâm Tiểu Kiều nghĩ lại, chỉ sợ là lúc đó anh đói bụng mà lại không biết nói sao cho tốt mà thôi. Cô cũng nhanh chóng bắt đầu đun nước, mở tủ bát ra mới phát hiện, hai người chỉ mới ở trong này có một lần, vậy thì gia vị trong phòng bếp lấy ở đâu?

Anh dựa trên khung cửa nhìn cô nấu mì, thấy cô ngập ngừng một lúc rồi sau đó lại quay đầu buồn bực nhìn anh. Anh nhíu mày, cô mới nhìn mặt nói: “Gia vị cũng không có...”

Thấm Gia Mộc có chút ảo não tại sao anh lại quên mất điều này, anh chỉ có thể cam chịu số phận mặc áo khoác vào xuống lầu tìm cửa hàng tiện lợi. Mới vừa đi giày thì liền nghe thấy Lâm Tiểu Kiều kêu to ở phía sau: “Mua muối, xì dầu, dấm chua, đây là những cái cơ bản nhất, cái khác anh xem rồi mua thêm đi, nếu có rau xanh cùng hành lá rửa sạch thì anh mua một túi về... À, nhớ mang chìa khóa theo nha...”

Anh gật gật đầu, đứng ở trước cửa dưới ánh đèn, cười đến cực kì dị dạng, Lâm Tiểu Kiều đang mặc tạp dề, trong tay cô cầm một cái bát, thấy nụ cười của anh cô liền có cảm giác như thiên trường địa cử (*). Những thứ tưởng rằng là mộng ảo trong tình yêu tất cả đều bộc phát dưới nụ cười của anh, cô chưa từng giống như giờ phút này chỉ mong muốn thời gian hãy ngừng lại, sinh mệnh của chúng ta là hữu hạn, thế nhưng đối với khát vọng tình yêu thì chính là vô hạn, dường như chỉ khi thời gian ngừng lại, hoa hồng tình yêu mới có thể nở rộ mãi mãi.

(*): trường tồn mãi mãi, lâu dài.

Lúc Thẩm Gia Mộc trở về, nước trong nồi đã sôi rất nhiều lần, Lâm Tiểu Kiều nghe thấy tiếng mở cửa thì liền nhanh chóng bỏ mì sợi vào trong nồi, chạy đến phòng khách nhận lấy túi ni lông trong tay anh, rồi cô lại vội vàng quay vào trong phòng bếp đổ gia vị vào, lấy rau xanh cùng hành lá ra cho vào chậu để rửa sạch. Cô ở trong phòng bếp bận rộn, Thẩm Gia Mộc tiện tay ném áo khoác lên ghế salon rồi cũng vào bếp theo cô.

Đèn phòng bếp không phải loại đèn màu vàng nhạt thông thường, trái lại, nó là đèn chân không nên rất sáng. Mái tóc dài của cô được buộc lên tùy ý, tay áo vén lên, cô cúi đầu nấu mì cho anh, mấy lọn tóc của cô rơi xuống quệt nhẹ lên mặt cô, dường như có chút ngứa, cô nâng mu bàn tay lên cọ cọ.

Trong lòng Thẩm Gia Mộc ấm áp, anh không tự chủ đi tới, cầm sợi tóc rơi của cô ở trong tay, miết hai lần, cảm nhận được sự mềm mại của sợi tóc trong lòng bàn tay anh, xúc cảm mềm nhẹ kia khiến cho anh sinh lòng thương tiếc, lại không nỡ buông tay ra. Lâm Tiểu Kiều đang chuẩn bị bỏ rau xanh vào trong nồi thì bỗng nhiên bị anh nắm lấy tóc, quay đầu lại, da đầu bị kéo có chút đau, cô hít một hơi khí lạnh rồi đánh vào cổ tay anh một cái.

Thẩm Gia Mộc cười hì hì thả tóc của cô ra, lại cực kì vô lại ôm cô từ phía sau, chậm rãi cọ cọ. Lâm Tiểu Kiều gãi vào mu bàn tay của anh, đầu ngửa ra sau, má trái dán vào má phải của anh từ từ cọ xát, xem như vỗ về: “Được rồi, buông em ra, bằng không đợi lát nữa là không có đồ ăn đâu.”

Anh nghe cô nói vậy nhưng lại không hề thả cô ra, cô hết cách chỉ đành phải kéo theo người phía sau nặng nề thả rau xanh vào trong nồi, cắt hành xong cô lại vớt mì lên đổ vào trong bát, rồi lại gấp rau xanh đặt trên mì, rắc hành lá ở trên, sau khi đổ nước nóng vào, một bát mì thơm ngát liền xuất hiện trước mặt Thẩm Gia Mộc.

Lâm Tiểu Kiều đẩy tay anh ra, rút một đôi đũa đưa cho anh. Thực sự là Thâm Gia Mộc rất đói, lúc này cũng chẳng quan tâm đến sắc đẹp nữa, vừa nhận bát là anh ăn một miếng lớn. Nghe âm thanh xì xụp húp mì của anh, cô thỏa mãn nở nụ cười, bắt tay vào dọn dẹp bàn bếp. Sau khi lau xong thì liền đến bên cạnh ngồi nhìn anh ăn.

Miệng Thâm Gia Mộc chứa một đồng mì, không thuận tiện để nói chuyện, anh gấp một miếng đến bên miệng cô. Lâm Tiểu Kiều lắc đầu, đẩy tay anh về, Thâm Gia Mộc cũng không nói gì mà liền nhanh chóng xì xụp ăn sạch sẽ bát mì. Cô đứng lên thu dọn bát đũa, Thâm Gia Mộc liền đoạt lại từ trong tay cô, anh mang vào phòng bếp rửa sạch sẽ, sau đó vừa vẩy nước trên tay vừa đi vào phòng ngủ.

Lâm Tiểu Kiều đang ở trong phòng tắm tắm rửa, đột nhiên cửa bị người khác mở ra, Thâm Gia Mộc đi tới, đứng ở trước gương bắt đầu cởi quần áo. Cũng đã sớm có thói quen nhìn nhau khỏa thân, Lâm Tiểu Kiều coi như không thấy gì, lại vẫn tự động tránh sang một bên để cho anh một chỗ. Anh cởi quần áo đi vào dưới vòi nước, chờ cô thoa dầu gội lên đầu, sau khi gội rửa sạch sẽ, mái tóc ướt nhẹ liền dính hết phía sau đầu cô, trông cô lẳng lơ quyến rũ không điều gì có thể tả được, cuối cùng Thâm Gia Mộc cũng không thể nhịn được nữa, anh ôm cô ở trong phòng tắm làm một hồi.

Hai người lăn qua lăn lại đến nửa đêm, từ phòng tắm đến sàn gỗ phòng ngủ, lại đến trên giường, cuối cùng, Lâm Tiểu Kiều kiệt sức nằm trên người anh, bất mãn véo tay anh oán giận: “Hôm nay tại sao lại ra sức như vậy, phía dưới em khó chịu đến chết, bây giờ khép chân lại cũng vẫn rất khó chịu đây.”

Thâm Gia Mộc vừa nghe thấy vậy liền chuẩn bị đứng dậy, miệng lại vẫn nói: “Để anh nhìn xem, ngoan nào, anh nhìn xem có bị thương không, sẽ không đau đâu.”

Vốn là Lâm Tiểu Kiều nằm trên người anh, anh vừa cử động cô liền lồm bồm kêu đau, anh không còn cách nào khác chỉ đành phải nằm xuống, chậm rãi vỗ vỗ lưng đỡ cô đi vào giấc ngủ. Thế nhưng Lâm Tiểu Kiều vẫn không hề buồn ngủ, cô yên tĩnh nằm sấp một hồi rồi bắt đầu hỏi: “Anh nói, chúng ta như vậy có phải rất nhanh sẽ có bé yêu hay không?”

Thâm Gia Mộc còn chưa trả lời, cô lại cứ thế tiếp tục nói: “Có phải duyên phận của em với bé yêu còn chưa đủ không, cho nên con không muốn tới tìm em sớm như vậy? A, cũng không đúng, chắc là chúng ta phải tìm bé yêu trước, con nhỏ như vậy, đường cũng không đi được thì làm sao có thể tới tìm chúng ta chứ?”

Thâm Gia Mộc ngưng cười, vén mái tóc của cô ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận chỉ bé bằng lòng bàn tay, hỏi: “Em thực sự rất thích có con sao? Vì điều gì?”

Vừa nói tới bé yêu của cô và anh, Lâm Tiểu Kiều liền cảm thấy trong tim đều là hạnh phúc ngọt ngào, giống như được bao bọc bởi một lớp đường trắng vậy: “Anh không biết con chính là bé yêu đáng yêu nhất trên thế giới này hay sao? Bé yêu sẽ có tất cả ưu điểm của anh và em, lúc vừa sinh ra bé yêu cái gì cũng không biết, khi đó em sẽ dạy con nói chuyện, dạy con tập đi, sau đó đợi đến khi con trưởng thành, anh sẽ dạy con viết những nét chữ cứng cáp mạnh mẽ, nếu là con trai, con nhất định cũng sẽ đẹp như anh...”

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, Thâm Gia Mộc không khỏi nâng mặt cô lên, cắn lên chóp mũi của cô một cái, sau đó trán dựa trán, anh mang theo ý cười nói: “Nếu là con gái, con cũng sẽ xinh đẹp giống như em, con sẽ gọi anh một tiếng “Ba ba” ngọt ngào, con sẽ làm nũng với anh, con sẽ hỏi anh vì sao ba ba đối xử với mẹ tốt như vậy, con sẽ tranh thủ tình cảm cùng em, sau khi cãi nhau với em sẽ chạy đến tìm anh, con sẽ uất ức mà khóc, khi đó anh sẽ ôm con an ủi con, nói cho con biết rằng đời này ba ba yêu nhất là mẹ con, cho nên ba ba sẽ đối xử với mẹ rất tốt rất tốt, tốt đến mức khiến cho con phải ghen tị...”

Lâm Tiểu Kiều nghe anh nói xong liền cười đến mức hai vai run run, sau cùng cô quay một vòng té xuống đất ngủ cạnh anh. Nằm bên cạnh cô, một tay của cô vắt ngang eo anh, một chân cô cũng gác lên đùi anh, nửa gương mặt đều dán lên ngực anh, đây là tư thế ngủ quen thuộc của cô, cuộn trong vòng tay ấm áp của anh, cô thì thào nói: “Ba mẹ nhất định là chức vụ vĩ đại nhất trên đời này... Thấm Gia Mộc, anh chắc chắn chính là một người ba tốt... Thật hi vọng sẽ nhanh có con.”

Thấm Gia Mộc biết cô lại nghĩ tới chuyện mang thai nhầm, anh hôn lên đỉnh đầu của cô, giọng điệu dịu dàng khác thường, giống như là ánh trăng đêm nay, có yếu tố khiến cho Lâm Tiểu Kiều cảm thấy rất bình yên: “Việc có con không cần phải gấp, rất nhanh rồi sẽ có thôi, chúng ta đều còn trẻ, có thể cũng không quá thích hợp làm ba mẹ, cho nên, bé yêu không đến là vì sợ chúng ta chăm sóc không tốt cho con đó.”

“Thế nhưng em đã rất cố gắng để chuẩn bị rồi mà...”

“Nhưng anh còn chưa chuẩn bị tốt... Tiểu Kiều, chúng ta cũng không cần nóng vội như vậy? Tính xem... Nếu về sau chúng ta thật sự không có con của chính mình thì chúng ta có thể đi nhận nuôi một đứa được hay không?”

“Được.”

Đêm nay, Lâm Tiểu Kiều ngủ không được ngon, trong mơ tất cả đều là tiếng khóc của bé yêu, cô đi tìm theo tiếng khóc, đang chuẩn bị ôm bé yêu từ trong nôi ra thì đột nhiên con lại tan biến, chỉ còn lại tiếng khóc tê tâm liệt phế quanh quẩn bên tai cô. Đột nhiên tỉnh lại, đầu Lâm Tiểu Kiều đã tràn đầy mồ hôi.

Thấm Gia Mộc ở bên cạnh đột nhiên bị cô run rẩy đến tỉnh giấc, anh mê man nhìn cô hỏi làm sao vậy, cô lắc đầu bảo anh cứ tiếp tục ngủ, còn cô thì đi vào phòng tắm.

Cô vừa đi, Thâm Gia Mộc đâu còn buồn ngủ nữa, anh ngồi dậy bật đèn tường lên, lúc Lâm Tiểu Kiều trở lại, trong miệng anh đang ngậm một điếu thuốc, tay phải đang cho trong túi quần tìm kiếm bật lửa. Cô đi tới giật lấy điếu thuốc vút vào trong thùng rác, trừng mắt với anh: “Không muốn có con sao? Tại sao anh vẫn hút thuốc hả?”

Thâm Gia Mộc nghiêng đầu cười cười, vươn tay về phía cô, cô cực kì tự nhiên đi tới, anh kéo cô vào lòng, vỗ vỗ vào người cô vài phát, anh thở dài một hơi nói: “Không phải sợ... Nếu không có con, em còn có anh mà...”

Vốn dĩ tất cả sợ hãi của cô anh đều biết, giờ phút này, mũi Lâm Tiểu Kiều liền cay cay, cô kéo tay anh xuống, mười ngón đan xen cực kì thân mật: “Thực ra, anh không chỉ biết mỗi vui mừng của em, Thâm Gia Mộc, gả cho anh là quyết định đúng đắn nhất đời này của em!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tai Nạn Xảy Ra

Thẩm Gia Mộc không muốn Lâm Tiểu Kiều ở lại đây nữa, hơn nữa vốn cũng chỉ xin nghỉ phép hai ngày cho nên khi Tần Tĩnh gọi điện thoại bảo hai người trở về ăn cơm, Thẩm Gia Mộc liền nhanh chóng từ chối. Ở đâu đây bên kia dường như Tần Tĩnh có chút chật vật, âm thanh cũng nghẹn ngào. Đời này Thẩm Gia Mộc sợ nhất là nước mắt của hai người phụ nữ, một người là Lâm Tiểu Kiều, một người là Tần Tĩnh, bà vừa khóc là anh liền đau đầu.

“Gia Mộc, ngày hôm qua mẹ quá thất vọng nên mới nói như vậy, con thật sự muốn để bụng cả đời hay sao?”

“Mẹ...” Thẩm Gia Mộc tựa vào ghế salon, giọng nói có chút bất đắc dĩ, lại có chút mệt mỏi, “Chuyện ngày hôm qua cùng với việc mẹ để vài thứ vào trong phòng con, mẹ đừng nhắc lại và để nó trôi qua đi có được không, hôm nay con và Tiểu Kiều phải trở về doanh trại rồi. Những lời con nói ngày hôm qua, giọng điệu của con có chút không tốt, thế nhưng con không thừa nhận là con đã thổi phồng tất cả, về sau mẹ đối xử với Tiểu Kiều như thế nào, mẹ thử tự mình suy nghĩ xem. Con vẫn muốn nói câu nói kia, mẹ là mẹ con, cô ấy là vợ con, mẹ cẩn thận suy nghĩ kỹ càng đi, người cảm thấy khó khăn nhất chính là con đó, mẹ cứ coi như là suy nghĩ vì con có được không?”

Ở bên kia điện thoại Tần Tĩnh im lặng, cuối cùng chưa nói gì đã cúp máy. Thẩm Gia Mộc day day ấn đường, cảm giác so với chạy việt dã 10km còn mệt hơn, chiến trường của phụ nữ đàn ông luôn không thể nào đối phó

được, cho dù Thẩm Gia Mộc có là người mạnh mẽ đến đâu thì bây giờ cũng chỉ có thể gắng gượng chống đỡ hoàn cảnh này.

Có lẽ thật sự cần phải sớm có con thì Tân Tĩnh mới có thể dời đi lực chú ý trên người Lâm Tiểu Kiều. Ngày thường Thẩm Gia Mộc cực kì tự tin, thế nhưng trong giờ phút này, lòng anh lại có chút bất ổn, từ lúc kết hôn tới nay hai người đều không sử dụng biện bất cứ pháp an toàn nào. Tuy nói lúc trước thời gian hai người ở chung một chỗ không nhiều lắm nhưng từ khi cô đến doanh trại, một tuần bảy ngày thì hai người đã làm tới sáu ngày, hai tháng này kì sinh lí của cô cũng chưa tới, anh vốn cho là cô thật sự mang thai, lại không nghĩ rằng...

Vì an ủi cô, anh chưa bao giờ dám nói bất cứ lời nói chán nản nào, nhưng thực ra lúc ở một mình, anh cũng sẽ nghĩ ngợi lung tung, thế nhưng càng nghĩ lại càng sợ. Trời sinh đàn ông sẽ phải gánh vác một gia đình, vì vậy Thẩm Gia Mộc thấy mình bị con cái hành hạ đến sắp phát điên, nhưng khi đối diện với những tiếng khóc không ngừng lo lắng của Lâm Tiểu Kiều, anh vẫn luôn cố gắng duy trì nụ cười cùng sự an ủi.

“Mấy giờ rồi? Tại sao điện thoại di động của em lại không có ở trong phòng nhỉ?” Lúc Lâm Tiểu Kiều nhìn đến cũng là lúc Thẩm Gia Mộc vừa mới thu lại nỗi buồn chuẩn bị gọi cô dậy.

“Điện thoại có phóng xạ rất mạnh, đặt ở dưới gối thì không tốt cho cơ thể nên anh tắt máy để vào trong túi xách của em rồi.”

Anh đi tới, thuận tay đẩy cô vào trong phòng tắm, đồ dùng vệ sinh mua ngày hôm qua được đặt ngay ngăn chĩnh tề trên bồn rửa mặt, nhìn càng ngày càng có hương vị gia đình. Anh lấy kem đánh răng cho cô rồi lại lấy nước súc miệng, sau khi vắt khô khăn mặt đưa cho cô thì anh mới đi mua đồ ăn sáng.

Lâm Tiểu Kiều rửa mặt xong mà anh vẫn chưa trở lại, cô bắt đầu sắp xếp lại giường chiếu, lúc Thấm Gia Mộc mang bữa sáng về, cô vẫn chưa thu dọn xong. Anh chỉ thò đầu nhìn lướt qua phòng ngủ rồi lại đi vào phòng bếp dọn dẹp bữa sáng, đợi đến lúc anh bưng đồ ăn lên bàn thì cô cũng vừa lúc sắp xếp xong.

Thấm Gia Mộc trước sau như một đã ăn là không nói, bưng cốc lên sùm sụp sùm sụp uống sữa đậu nành, Lâm Tiểu Kiều lấy bánh quẩy ra cắn một miếng, nhìn anh một lúc rồi đột nhiên nở nụ cười. Thấm Gia Mộc có chút không hiểu gì sờ sờ mặt mình, hỏi cô cười cái gì. Ai ngờ cô chỉ lo lắc đầu, anh liền trừng mắt cướp lấy nửa cái bánh quẩy trong tay cô rồi lại thò tay lấy nửa còn lại ở trong bát của cô cầm trên tay, nhìn cô có chút khiêu khích.

Lâm Tiểu Kiều thấy tính khí trẻ con của anh lại phát tác thì cười càng thêm vui vẻ, sau cùng thấy anh thực sự tức giận thì cô mới giơ hai tay lên đầu hàng nói ra nguyên nhân: “Ban đầu em cười vì nghĩ mỗi ngày chúng ta đều sống như thế này thì thật tốt, ai biết được anh lại ngẩng đầu lên sờ sờ mặt, như vậy trông thật ngốc a!”

Mặt Thấm Gia Mộc đen mất một phần, tiếp theo cô lại nói một câu “Cũng rất đáng yêu”, nghe vậy mặt Thấm Gia Mộc lại đen thêm hai phần nữa. Anh từ từ thả bánh quẩy trong tay xuống, xé một tờ giấy ăn, vừa lau ngón tay dính đầy dầu mỡ vừa chậm rãi nói: “Bà xã, đừng bao giờ khiêu chiến với một người đàn ông bằng cái từ “đáng yêu” đầy phản cảm này.”

Anh vừa nói vừa thò người ra, qua một cái bàn, anh giữ chặt cằm của cô rồi hôn xuống...

Lúc hai người trở lại doanh trại thì cũng đã là giữa trưa, Thấm Gia Mộc vừa mới dừng xe lại đã nghe thấy Chính ủy gọi anh đến văn phòng một chuyến. Phía sau xe còn có chút đồ đạc, một mình Lâm Tiểu Kiều vác theo đồng đồ đạc lên lầu, vừa mới ngồi xuống liền nghe thấy tiếng điện thoại bàn vang lên, cô nhanh chóng chạy tới, tiếng thở phào của Thấm Gia Mộc

theo ống nghe truyền đến lỗ tai cô, trong lòng cô căng thẳng tưởng đã xảy ra chuyện gì.

“A..., không có việc gì.” Sau khi nghe thấy giọng nói căng thẳng của cô Thẩm Gia Giai liền nhanh chóng giải thích, “Thư kí của ba bảo chị gọi điện thoại cho em, nói là có việc muốn nói với Thẩm Gia Mộc, thế nhưng đi động của hai người đều tắt máy cả.”

“Ba có chuyện gì sao?” Vừa nghe là thư kí của Thẩm Kiến Đoàn muốn tìm anh, tay Lâm Tiểu Kiều liền siết chặt ống nghe.

“Chị cũng không rõ, anh ta tìm Thẩm Gia Mộc mà, chị nghĩ chắc có thể là muốn tới doanh trại, lúc trước nghe mẹ chị nói ba muốn điều Thẩm Gia Mộc tới bộ phận kĩ thuật, như vậy sẽ nhàn hơn một chút. Chị thấy bộ dáng của thư kí kia có hơi gấp gáp, nghĩ lại có thể là trong chuyện này chắc đã xảy ra vấn đề gì rồi, chị cũng không hỏi nhiều quá. Chẳng qua, anh ta có gọi điện đến nói em hãy bảo với Thẩm Gia Mộc đến gặp Đoàn trưởng hay Chính ủy của nó đi.”

“Vâng, anh ấy đã bị gọi đi rồi.”

Hai người trò chuyện hai câu liền cúp điện thoại, Lâm Tiểu Kiều dọn dẹp phòng rồi bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, đợi một lúc, Thẩm Gia Mộc vẫn chưa trở lại. Cô ngồi chờ một lúc nữa, vẫn còn có chút lo lắng, muốn ra ngoài tìm anh thì lại sợ anh đang bận công việc, cô tới sẽ khiến anh bị chậm trễ. Lâm Tiểu Kiều đứng ngồi không yên, cứ nửa giờ là lại chạy ra ban công nhìn một cái, hơn một giờ sau mới trông thấy bóng dáng của Thẩm Gia Mộc. Hiển nhiên anh cũng không ngờ rằng Lâm Tiểu Kiều đang chờ mình về ăn cơm, nhìn thoáng qua thức ăn đã nguội ngắt từ lâu trên bàn ăn, cổ anh như bị một thứ gì đó chặn ngang họng, không tài nào phát ra được bất kì một âm thanh gì. Lâm Tiểu Kiều kinh ngạc, nhìn anh vẫn không nhúc nhích, cô đi tới vẫy vẫy tay trước mặt anh. Phản ứng của Thẩm Gia Mộc

cũng tương đối mạnh mẽ, anh nhanh chóng ôm cô vào trong lòng mà nặng nề thở.

Trong nháy mắt khi bị anh ôm vào trong lòng Lâm Tiểu Kiều liền cảm thấy được tâm trạng của Thẩm Gia Mộc không tốt, ngực anh cứ phập phồng lên xuống giống như đang kể lại nội tâm khuấy đảo liên tục của mình vậy. Cô nghi ngờ, cô đau lòng, anh lại càng ôm chặt cô hơn, hai người cứ như vậy không nói gì ôm nhau vài phút, sau đó Thẩm Gia Mộc mới chậm rãi thu lại cảm xúc của mình, vỗ vỗ lưng cô: “Được rồi, ăn cơm thôi.”

Một bữa cơm nhạt như nước ốc, Lâm Tiểu Kiều không ngừng gấp đồ ăn cho Thẩm Gia Mộc lại phát hiện những động tác ngọt ngào ngày thường cũng không giải quyết được cảm xúc đang đè nén trong anh. Cô không biết rốt cuộc là có chuyện gì, nghĩ tới việc Thẩm Gia Mộc nói lúc trước, cô lại có cảm giác vô cùng lo sợ.

Ăn cơm xong, Thẩm Gia Mộc cũng không vội vã đi ngay mà dựa lưng trên ghế salon nhắm mắt ngủ. Lâm Tiểu Kiều dọn dẹp sạch sẽ xong đi ra đã thấy Thẩm Gia Mộc bắt đầu ngáy, cô đi tới lay anh dậy để bảo anh vào giường nằm. Thẩm Gia Mộc thất thần ngồi tại chỗ tựa như không nghe thấy cô nói gì, hôm nay Thẩm Gia Mộc thật kì lạ. Cô không biết nên an ủi cảm xúc như thủy triều của đàn ông như thế nào, cô không có kinh nghiệm. Phần lớn thời gian Thẩm Gia Mộc đều trưng ra bộ mặt nghiêm túc, hoặc là anh dễ dàng cô, hoặc là anh giả vờ lưu manh trêu đùa cô, Thẩm Gia Mộc trầm lặng như vậy khiến cô có phần sợ hãi.

Lâm Tiểu Kiều vào phòng ngủ ôm chăn ra ngoài đưa cho anh, lúc này anh mới phản ứng lại, kéo cả cô lẫn chăn xuống ôm vào trong ngực. Trong lòng Lâm Tiểu Kiều khó chịu, trên mặt vẫn cười hì hì đẩy anh, cố gắng làm nũng. Thẩm Gia Mộc đè tay cô lại, sau đó vuốt ve sống lưng cô đề nghị: “Tiểu Kiều, em có thể trở về thành phố không?”

“Tại sao?” Lâm Tiểu Kiều vừa nghe thấy vậy thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, cô có thể hiểu rõ từ “Thành phố” trong miệng anh không phải là căn nhà ấm áp mà sáng nay bọn họ vừa mới rời khỏi mà chính là Thẩm gia.

“Vừa rời thư kí của ba anh vừa gọi điện thoại cho anh, ba anh đang phải làm kiểm tra...”

“Ba làm sao thế? Vừa rồi chị Gia Giai gọi điện thoại tới cũng không nói chuyện này, chỉ nói là thư kí của ba tìm anh thôi mà? Ba làm kiểm tra cái gì? Thân thể à?”

Thẩm Gia Mộc cầm lấy tay cô đặt lên môi hôn một cái, nhắm chặt mắt lại nói: “Bây giờ cả nhà vẫn đang gạt Thẩm Gia Giai, trước kia cũng đã phát hiện ra gan của ba có vấn đề, thế nhưng cũng không để ý lắm. Sáng nay lúc rời giường, ông cảm thấy có phần không thoải mái, chỗ gan rất đau, cho nên mẹ anh liền giục ông đến bệnh viện kiểm tra...”

Tay Lâm Tiểu Kiều siết chặt lấy góc chăn, âm thanh có chút run rẩy: “Kết quả như thế nào?”

“Gan xơ cứng, có khả năng sẽ chuyển thành ung thư gan, bây giờ còn phải tiến hành quan sát thêm bước nữa.” Lúc Thẩm Gia Mộc nói những lời này, hàm răng siết chặt với nhau giống như muốn liều mạng cản giữ cái gì đấy, rồi sau đó anh lại nhẹ nhàng giơ tay quăn tóc của cô, giọng điệu cũng dịu đi đôi chút: “Tiểu Kiều, em có biết, Thẩm Gia Giai ở bên ngoài nhiều năm như vậy, đối với chị ấy mà nói, ba là người cho chị ấy tinh thần chống đỡ nhiều nhất, cho nên chuyện này tạm thời cũng chưa nói cho chị ấy biết. Thế nhưng, anh không như vậy, anh là con trai duy nhất ở trong nhà, trong lúc ba ngã xuống anh nhất định phải đứng lên chống đỡ, chúng ta là vợ chồng, anh cũng không muốn gạt em. Đương nhiên, ngoại trừ nói việc đó với em, anh còn hi vọng em có thể trở về giúp mẹ anh chăm sóc ba anh nữa...”

Lâm Tiểu Kiều tựa đầu vào vai của Thẩm Gia Mộc, nghe những lời này, cô chậm rãi lắc đầu: “Anh không nên dùng hai chữ “hi vọng”, ông ấy cũng là ba em, chăm sóc ông ấy là chuyện phải làm. Em biết quan hệ của mẹ anh với em tạm thời cũng không thể dứt, em cũng không hi vọng sẽ có thể dứt lại được, thế nhưng ít nhất em cũng phải làm những gì em nên làm.”

Lời nói của cô ngược lại lại khiến cho Thẩm Gia Mộc không biết phải nói cái gì, vuốt ve mái tóc của cô, yết hầu chuyển động lúc lên lúc xuống hồi lâu cũng không nói được một chữ nào.

“Thẩm Gia Mộc?”

“Ừm?”

“Anh biết vợ chồng là gì không?”

“Chúng ta chính là vợ chồng...”

“Cho nên, từ nay về sau, anh đừng nói những lời xa cách như vậy có được không? Chúng ta là vợ chồng, chúng ta là một thể thống nhất, trên đời này em chính là một nửa còn lại của anh, tất cả của anh cũng là tất cả của em, việc anh phải làm, em sẽ cố sức làm, nếu không hoàn thành được không phải còn có anh ở phía sau sao?” Nói xong câu này cô lại nghịch ngợm trừng mắt nhìn anh, ghé vào má anh hôn một cái, “Về sau gặp chuyện em không làm được sẽ đẩy anh ra ngoài chống đỡ!”

Thẩm Gia Mộc cắn lại một cái đáp trả lên môi cô, lông mày đang nhíu chặt cũng giãn ra: “Không thành vấn đề, anh cam tâm tình nguyện!”

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tâm Sự Hòa Giải.

Buổi chiều hôm đó, Lâm Tiểu Kiều trở về thành phố, lúc này, Thẩm Gia Mộc không thể đưa cô đi được nữa, cô vui vẻ nhéo lên cánh tay anh một cái rồi cầm túi lớn túi nhỏ rời đi. Lúc trở về nội thành đã là hơn bốn giờ, cô vội vàng chạy về ném hành lí xuống sàn nhà rồi đến bệnh viện.

Nghĩ một lát, cô lại gọi điện thoại cho thư kí, thư kí nhanh chóng đến sảnh bệnh viện đón cô tới phòng bệnh. Dọc theo đường đi, cô chỉ hỏi một chút về bệnh tình của ba rồi cũng không nhiều lời nữa. Trái lại dường như thư kí có chút lo lắng, ở trong thang máy nhắc nhở cô một câu: “Giám đốc và phu nhân đều muốn giấu chuyện này với Gia Giai, cho nên...”

“Tôi hiểu, Thẩm Gia Mộc cũng đã nói với tôi rồi.” Lâm Tiểu Kiều gật đầu, nhưng suy cho cùng thì cô vẫn còn trẻ, chưa trải qua bất cứ một chuyện lớn nào, trong lòng hoang mang rối loạn, cho dù cố giả bộ bình tĩnh nhưng cũng không thể giấu được sự run rẩy của hai bàn tay.

Thư kí nhìn thấy vậy thì không kìm được lắc lắc đầu, Tần Tĩnh gặp mọi người luôn nói rằng con dâu không hiểu chuyện, bây giờ xem ra, dâu phải là không hiểu chuyện, rõ ràng là suy nghĩ đơn giản có chừng mực. Theo ý anh ta, con gái như vậy mới dễ dàng có được sự ưu ái của Thẩm Gia Mộc và Thẩm Kiến Đan, tại vị trí này của Thẩm Kiến Đan, nếu có một cô con dâu quá mạnh mẽ thì ngược lại sẽ càng bất lợi, dường như một cô con dâu thông minh ngoan ngoãn lại càng thích hợp để Thẩm gia cây to đón gió hơn. Mà với tính tình đó của Thẩm Gia Mộc thì có một người phụ nữ ở bên cạnh hoàn toàn tốt hơn rất nhiều.

Lúc vào phòng bệnh, Tần Tĩnh đang đút nước cho Thẩm Kiến Đan, Lâm Tiểu Kiều gọi một tiếng “Ba, mẹ”, mí mắt bà cũng không thèm nâng mà chỉ tiếp tục động tác trong tay. Xem ra tinh thần của Thẩm Kiến Đan không tốt lắm, nói không nên lời, chỉ nhìn cô cười yếu ớt, khẽ giơ tay vẫy cô lại gần.

Cô đi tới, tìm ghế gần giường bệnh rồi ngồi xuống nói chuyện cùng Thẩm Kiến Đan, có thể là vì bị bệnh tật hành hạ, dù ngày thường thân thể Thẩm Kiến Đan có khỏe mạnh đến đâu thì bây giờ chỉ mới nói hai câu là đã thở hổn hển, cô thật sự không dám nói nhiều, chỉ tự nói vài câu rồi đi làm một chút việc vặt.

Tần Tĩnh ở bên cạnh đút xong nước rồi để cho hộ lí ở lại chăm sóc, sau đó bà gọi Lâm Tiểu Kiều cùng ra khỏi phòng bệnh. Thẩm Kiến Đan nhú mày, thế nhưng Lâm Tiểu Kiều lại nháy nháy mắt an ủi ông rồi cười theo ra ngoài. Xem ra bộ dáng của Tần Tĩnh cực kì mệt mỏi, khuôn mặt luôn được chăm sóc cẩn thận giờ đã có mấy nếp nhăn, tóc mai rời rạc, cả người nhìn như già đi không ít.

“Trước tiên con đừng nói chuyện này cho Thẩm Gia Giai, mẹ sợ nó không chịu nổi.” Giọng nói của Tần Tĩnh khàn khàn, đau khổ nói không nên lời khiến bị thương trong ánh mắt chảy ra.

Phần lớn người trẻ tuổi khi đối mặt với sinh, lão, bệnh, tử đều rất sợ hãi, Lâm Tiểu Kiều cũng như vậy, cô có thể cảm nhận được sự bi thương phát ra từ Tần Tĩnh, thế nhưng chân tay cô lại luống cuống không biết phải an ủi như thế nào. Chính cô cũng hiểu rõ phải nên an ủi bà vài câu nhưng cô lại lựa chọn không nói bất kì một câu gì với Tần Tĩnh. Bởi vì cô cảm thấy, đó chỉ là miễn cưỡng, sự giúp đỡ thực sự chỉ cần yên lặng đứng cạnh bà và cùng bà chống đỡ là được, những lời nói bên ngoài chỉ cần gió thổi qua là có thể bay mất, chỉ có tấm lòng kiên định dù cho mưa gió thì vẫn tồn tại mãi mãi.

Tần Tĩnh thấy cô lặng yên không tiếng động thì có chút tức giận trong lòng, thế nhưng giờ phút này cũng không còn sức lực để trách mắng, bà chỉ bảo cô về nhà đi. Lâm Tiểu Kiều thấy bà mệt đến không chịu nổi thì đâu dám rời đi, cô khuyên bà về nhà ăn cơm rồi nghỉ ngơi một lúc, còn cô sẽ ở lại chăm sóc cho ba. Quả thật Tần Tĩnh rất mệt, nhớ lại còn phải trở về thu dọn đồ đạc cho Thẩm Kiến Đan, bà liền dặn dò Lâm Tiểu Kiều vài câu rồi gọi thư kí đưa mình trở về.

Trên đường, thư kí ngồi ở ghế trước do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhìn Tần Tĩnh mở miệng: “Phu nhân, trong khoảng thời gian này, bà sẽ thay đổi cách nhìn đối với Lâm tiểu thư chứ.”

“Có ý gì?” Thư kí đi theo Thẩm Kiến Đan đã nhiều năm, đại đa số thời gian cũng khá thân thiết với Thẩm gia. Mà bởi vì chồng bà cực kì coi trọng anh ta nên Tần Tĩnh cũng có vài phần kính trọng, gặp chuyện này, bà cũng có thể nghe ý kiến của anh ta một chút. Thư kí là một người có chừng có mực, dường như cũng không dám nói đến việc nhà của Thẩm gia, cho dù là chuyện của Thẩm Gia Giai anh ta cũng không nói tới một chữ. Chỉ là lần này lại đột nhiên nhắc tới Lâm Tiểu Kiều khiến Tần Tĩnh khó tránh khỏi có phần giận mình.

“Từ trước tới nay thủ trưởng cực kì thích cô con dâu này, tuy nhiên ông ấy lại chưa từng nói tới, thế nhưng dù là người nào cũng đều sẽ nhìn ra được.” Thư kí hơi nghiêng đầu về phía Tần Tĩnh, cười cực kì dịu dàng, tiếp tục nói, “Bây giờ thủ trưởng nằm viện, giữa trưa tôi đã gọi điện cho Gia Mộc, buổi chiều cô ấy liền chạy về, nếu là người khác chưa chắc đã làm được, bây giờ người trẻ tuổi tự mình đưa trà bưng nước cho trưởng bối, hiếu thảo như vậy thực sự không còn nhiều đâu.”

Tần Tĩnh hơi nhếch môi, không nói gì, tay cũng nắm chặt nắm đấm. Thư kí nhàn nhạt nhìn thoáng qua rồi lại nói tiếp: “Tôi biết bà đang lo lắng cái gì, thế nhưng con người sống cả đời, hài lòng với nhau không phải rất tốt sao? Cô ấy đã chăm sóc cho con trai của bà rất tốt, Gia Mộc cũng rất thích

cô ấy, nếu bà cố gắng nán lại thì sẽ nhìn thấy được mặt tốt của cô ấy thôi. Ví như bà thật sự chọn một thiên kim tiểu thư, ai sẽ có thể bỏ đi cái tính thích nuông chiều đã hình thành từ bé để trưng ra khuôn mặt tươi cười nghe bà trách mắng? Phụ nữ sau khi lập gia đình không phải đều sẽ trở thành nội trợ sao? Cưới một người khiến cho con trai mình thoải mái lại không tốt hơn so với một người có gia thế hiển hách ư?”

Tần Tĩnh nghe đến đó thì cười rộ lên, quả nhiên, người bên cạnh Thẩm Kiến Đan quá lợi hại, mấy câu ngắn ngủi là có thể khiến bà á khẩu không trả lời được: “Cậu càng ngày càng lợi hại rồi.”

“Chỉ là lời nói thật mà thôi, có chỗ nào không phải thì xin phu nhân bỏ qua cho.”

Tần Tĩnh gật gật đầu, không tỏ thái độ gì, thế nhưng lời nói của thư kí lại giống như đuối không đi cứ lượn vòng trong đầu bà. Bà nhớ đến lúc mình còn trẻ, lúc ấy mới vừa được gả vào Thẩm gia, mười ngón tay không dính nước, mẹ chồng cũng không nói gì. Khi đó, Thẩm gia không có thói quen thuê người giúp việc, dưới tình huống bà không biết nấu ăn, mẹ chồng không nói hai lời liền vén tay áo lên gánh vác công việc nấu cơm. Bà áy náy, từ từ học theo, rồi càng về sau lại có thể tự tay nấu một bữa cơm ngon lành.

Bỗng dưng, bà lại nghĩ tới lúc Lâm Tiểu Kiều vừa mới đến Thẩm gia, cả ngày đều là bộ dáng cẩn thận dè dặt, trước mặt bà thì luôn nhẫn nại chịu đựng. Nói chung tất cả những người mẹ đều có tấm lòng trù mến, nhớ tới bởi vì câu nói đầu tiên của bà mà cô chạy đi bấm lỗ tai khiến nó trở nên thâm vô cùng, trong lòng bà lại có chút chua xót.

Lâm Tiểu Kiều ở trong phòng bệnh cùng Thẩm Kiến Đan, sợ ông nhầm chán, cô vội cầm báo tới đọc cho ông. Thẩm Kiến Đan thấy bộ dáng đó của cô thì cười không ngừng, kiên trì muốn tự mình đọc, cô có chút khó xử nhìn ra ngoài cửa, lo lắng Tần Tĩnh nhìn thấy sẽ không vừa lòng, thế nhưng

cô lại không ngăn nổi những yêu cầu của Thẩm Kiến Đan, chạy tới chỗ bác sĩ trưởng hỏi một phen, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định thì mới đưa báo cho Thẩm Kiến Đan.

“Tiểu Kiều?”

“Dạ?” Lâm Tiểu Kiều đang gửi tin nhắn cho Thẩm Gia Mộc, nghe thấy Thẩm Kiến Đan gọi mình, cô nhanh chóng để điện thoại xuống rồi chạy tới.

“Đường như từ lúc con gả đến đây thì chúng ta cũng chưa từng thoải mái nói chuyện với nhau.” Thẩm Kiến Đan để báo xuống, vuốt vuốt mũi.

Trước mặt Thẩm Kiến Đan Lâm Tiểu Kiều sẽ không tự giác thu lại tất cả mọi suy nghĩ, lúc này thấy vẻ mặt ông có ý cười nhìn cô, cô lại rất hồi hộp, trái tim cũng nhanh chóng muốn nhảy ra ngoài. Ngón tay chọc chọc vào quần, qua một lúc lâu cô mới thành thật nói: “Con có chút căng thẳng không biết nên nói cái gì.”

Thẩm Kiến Đan cười rộ lên: “Con muốn nói cái gì cũng được, về Thẩm Gia Mộc chẳng hạn?”

“A...” Lâm Tiểu Kiều xoa xoa mũi, có chút xấu hổ cười cười, chăm chú suy nghĩ một lúc mới trả lời, “Thẩm Gia Mộc rất tốt ạ, dù là một quân nhân hay là một người chồng, anh ấy đều rất xuất sắc. Anh ấy đối xử với con rất tốt, tốt đến mức con cảm thấy hổ thẹn, đến mức con sợ rằng mình đối với anh ấy không đủ tốt. Ba, con có thể nói với ba suy nghĩ của con không?”

“Đương nhiên có thể.” Thẩm Kiến Đan khó có được một mặt thả lỏng như vậy, dỡ xuống biểu cảm nghiêm túc thường ngày thì ông chính là một người cha dịu dàng.

Lâm Tiểu Kiều chưa bao giờ cảm thấy Thẩm Kiến Đan lại ôn hòa như vậy, cô thoải mái hí hí mắt, chậm rãi kể ra tâm sự của mình: “Từ nhỏ đến lớn, trong nhà luôn lấy con cùng Lâm Tĩnh Hào ra so sánh, mọi người đều

nói “Tiểu Kiều rất giỏi”, thế nhưng câu kế tiếp nhất định chính là “Tĩnh Hảo thật giỏi, so với em gái thì còn giỏi hơn”. Lúc đó con vẫn chưa biết phải che giấu cảm xúc của chính mình, mỗi khi nghe thấy người khác nói như vậy, con sẽ cảm thấy khó chịu và khóc lên. Về sau, khi đã quen rồi thì cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì, người nhà nói cũng đúng sự thật mà thôi.”

“Đôi khi, bản thân con luôn nghĩ rằng có phải trái tim đã đạt đến trình độ mất hết cảm giác rồi hay không, giống như là đã ngâm trong nước lạnh nhiều năm cho nên dù bị đối xử như thế nào thì cũng không thêm chú ý đến, càng về sau mới phát hiện, hóa ra con sai rồi. Ba, ba biết không, lần đầu tiên con gặp Thẩm Gia Mộc, anh ấy đáng ghét biết bao, con giơ tay ra để bắt tay với anh ấy, vậy mà anh ấy chỉ nhìn thoáng qua mà không thêm động vào!” Lâm Tiểu Kiều nói tới đây liền phồng má trông như một cái bánh bao màu hồng nhạt.

Thẩm Kiến Đan cười rộ lên, gật đầu phụ họa: “Ừm, lần sau chờ nó trở về, ba giúp con dạy dỗ nó!”

“Vâng!” Lâm Tiểu Kiều gật đầu liên tục, “Thực ra, trừ lần đầu gặp mặt ra, Thẩm Gia Mộc thực sự rất tốt, chưa từng có người nào quan tâm con như anh ấy, chưa từng có người nào cưng chiều con như vậy, cho nên, lúc anh ấy đề nghị kết hôn, con cũng không có tâm lí bài xích. Đôi khi, con người có cảm giác rất tốt, giống như lúc trước con tin rằng Thẩm Gia Mộc sẽ là một người chồng tốt, sự thực chứng minh, gả cho anh ấy là con kiếm lời rồi.”

Thẩm Kiến Đan nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Lâm Tiểu Kiều, ông thở dài một hơi hỏi: “Con từng chịu oan ức sao?”

“Vâng! Mẹ không thích con, dường như mặc kệ con có cố gắng như thế nào thì mẹ cũng không thích. Con cũng cực kì chán nản, đôi khi cũng sẽ có những suy nghĩ có phần tiêu cực. Thế nhưng có thể làm gì được cơ chứ?”

Cuộc sống là như vậy, sẽ không bởi vì con uất ức mà sẽ ngừng quay, con người dù sao cũng phải nhìn về phía trước. Huống chi bà còn là mẹ của Thâm Gia Mộc, con cũng không thể khiến anh ấy khó xử được. Trong lòng con cũng hiểu rõ, nếu mẹ khiến con bị tủi thân, Thâm Gia Mộc sẽ bồi thường cho con gấp trăm gấp ngàn lần, như vậy là đủ rồi không phải sao? Con không có năng lực khiến mọi người đều thích con, chỉ cần trong lòng người con quan tâm nhất có con là được rồi.”

Thâm Kiến Đan ngừng cười, ông cau mày tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, Lâm Tiểu Kiều vẫn dè dặt nhìn ông, cuối cùng một lúc lâu sau ông mới thở dài một tiếng: “Gả đến Thâm gia là chúng ta đã khiến con chịu thiệt rồi... Đến một ngày bà ấy sẽ phát hiện ra con rất tốt.”

Lâm Tiểu Kiều đỏ mặt, theo thói quen xoa xoa mũi, nở nụ cười...

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Năm Tháng Bình Yên

Tin tức Thẩm Kiến Đan nằm viện đều được phong tỏa ra bên ngoài, bên trên cũng phê chuẩn cho nghỉ ngơi, bận rộn nhiều năm như vậy, đột nhiên được thành thoi nhàn rồi, ông có phần chưa thích ứng được. Mỗi ngày theo nhiều năm qua đã hình thành đồng hồ sinh học giúp ông tỉnh dậy, nhìn ngậy ngốc trần nhà của bệnh viện một lúc mới có thể thở dài lắc đầu rời giường.

May mà Lâm Tiểu Kiều không phải một người không thú vị, tuy nhiên khi đứng trước mặt Tần Tĩnh lại có phần hơi gò bó, thế nhưng đại đa số thời gian cô đều có thể kéo Thẩm Kiến Đan tới hồ Thiên Hải để trò chuyện. Có mấy lần ông cố ý tạo cơ hội cho hai người, nhưng một người biểu hiện chậm chạp, một người lại thờ ơ né tránh, cuối cùng ông cũng chỉ đành từ bỏ.

Mỗi một ngày qua đi, dường như bệnh tình cũng đã được kiểm soát, ngược lại Lâm Tiểu Kiều lại rất vui vẻ, mỗi đêm gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc mặt mày đều hớn hởi. Trong khoảng thời gian này Thẩm Gia Mộc tựa như rất mệt, có nhiều lần đang nói chuyện điện thoại, đầu kia liền truyền đến tiếng ngáy của anh, cô nghe vậy thì rất đau lòng yên lặng cúp điện thoại, nghĩ sẽ sắp xếp thời gian trở về một chuyến.

Lúc cô nói suy nghĩ này với Tần Tĩnh, bà chỉ khẽ mở miệng, cuối cùng cái gì cũng chưa nói mà đã trở về phòng ngủ, Lâm Tiểu Kiều không đoán được suy nghĩ của bà nên cũng không dám rời đi, cứ như bình thường ngồi ngậy ngốc trong phòng bệnh. Thẩm Kiến Đan thấy bộ dạng cúi đầu gọt táo của cô thì liền hỏi một câu, Lâm Tiểu Kiều không muốn để ông khó xử nên cũng không nói chuyện này, không nghĩ rằng cuối cùng Tần Tĩnh lại nói ra.

Khi bà mang theo bình giữ nhiệt đi vào thì thấy Lâm Tiểu đang ngẩn người, bà bỗng nhíu mày hỏi: “Không phải nói rằng đến thăm Gia Mộc sao? Tại sao còn chưa đi?”

Lâm Tiểu Kiều có phần ngây ngốc đứng tại chỗ, Tần Tĩnh hừ hai tiếng, lấy cơm trưa ra đưa cho con dâu đứng bên cạnh rồi nháy mắt ra dấu cho Thẩm Kiến Đan, bà trừng mắt nhìn ông rồi sau đó cũng không quay đầu lại mà nhìn Lâm Tiểu Kiều nói: “Ăn cơm trước đi đã, đợi lát nữa mẹ gọi lái xe đưa con đi.”

“A...” Lâm Tiểu Kiều mím môi, đang muốn nói hai câu cảm ơn lại nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tần Tĩnh, lời đã đến bên miệng lại nuốt xuống.

Thẩm Kiến Đan ở bên cạnh cười vui vẻ, vừa uống canh cá vừa lắc lắc đầu. Tần Tĩnh thấy vậy lại hung hăng trừng mắt: “Không muốn uống thì đừng uống... Cười cái gì mà cười? Thân thể lúc lên lúc xuống, không khó chịu à?”

Hiếm khi thấy vợ trừng mắt trước mặt mình, trong lòng Thẩm Kiến Đan đúng là sắc xuân mọc tràn lan, giống như lúc hai người vừa mới kết hôn vậy, mặt vợ ông luôn luôn ngượng ngùng, thỉnh thoảng bị ông đùa đến xù lông là lại tức giận tựa như một chú mèo nhỏ vừa bị giẫm vào đuôi vậy. Khi đó năm tháng còn chưa lưu lại những dấu vết tàn khốc trong cuộc đời của bọn họ, tương lai theo cái nhìn của bọn họ là bông bột hướng về phía trước, cả người toàn thân trên dưới đều tràn ngập khát vọng sống. Thời gian trôi qua, chỉ mới vài thập niên, hai người tóc đều đã hoa râu, nhớ tới những lúc cùng đi qua năm tháng, thậm chí hốc mắt ông còn có chút ẩm ướt, trong nháy mắt đó liền xuất hiện cảm giác xúc động và rung động, đó là lúc tuổi trẻ còn khát vọng tình yêu ngọt ngào cùng với lúc trung niên hạnh phúc tình thân lại vô cùng bình lặng.

Giúp Thăm Kiến Đàn ăn cơm xong, Tần Tĩnh liền gọi Lâm Tiểu Kiều cùng ra ngoài ăn, đây là lần đầu tiên mẹ chồng nàng dâu ăn cơm cùng nhau, hai người đều lộ ra vẻ bó tay bó chân. Lâm Tiểu Kiều chỉ lo và cơm, Tần Tĩnh ăn đồ ăn, do dự hơn nửa ngày mới gắp cho cô cái cánh gà.

Lâm Tiểu Kiều có phần được cưng chiều mà hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn bà, trong lòng Tần Tĩnh run rẩy, thế nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng bình tĩnh, giọng điệu cũng nhàn nhạt: “Nhìn cả người toàn là xương, vẫn nên ăn nhiều một chút. Trong khoảng thời gian này vất vả như vậy, thân thể càng phải chú ý hơn, đừng để một lớn một nhỏ cũng phải để mẹ phải chăm sóc.”

Lâm Tiểu Kiều thấy Tần Tĩnh đột nhiên thay đổi lại có chút giật mình, thế nhưng vẫn thoải mái tiếp nhận: “Cảm ơn mẹ!”

“Ừm.” Tần Tĩnh cũng không nói nhiều, lại gắp mấy miếng đồ ăn cho cô, ăn xong một bữa cơm, không khí cũng coi như rất hài hòa.

Cơm nước xong, Lâm Tiểu Kiều về nhà thu dọn đồ đạc, Tần Tĩnh quay lại bệnh viện chăm sóc cho Thăm Kiến Đàn. Cả một buổi chiều, ánh mắt Thăm Kiến Đàn cũng không rời khỏi bà, thỉnh thoảng bà còn có thể nhìn thấy ý cười trong mắt ông, tuy có chút kinh ngạc nhưng bà vẫn vui đầu vào đọc tạp chí, không để ý đến.

Sau khi bác sĩ trưởng kiểm tra xong, ánh mắt ông lại dính chặt lấy bà, bây giờ Tần Tĩnh thật sự không thể coi như không nhìn thấy được nữa mà bắt đầu truy hỏi. Thăm Kiến Đàn khụ một tiếng hỏi: “Tại sao hôm nay vẻ mặt lại ôn hòa với con dâu như vậy? Hồi trước không phải bà không hài lòng sao, bây giờ lại thay đổi quan niệm rồi hả?”

Tần Tĩnh “chật chịt” hai tiếng, lắc đầu nói: “Đám người các ông thật là lợi hại, tùy ý nói hai câu là đã thuyết phục được tôi... Haizz, Thăm Kiến Đàn, ông nói như thế nào mà có thể khiến thư kí của ông và ông nói chuyện và làm việc đều giống nhau như vậy hả?”

“Cậu ta cũng nói?” Thẩm Kiến Đan có chút kinh ngạc, “Xem ra, Tiểu Kiều rất được yêu thích. Tiểu Tĩnh, con bé và bà lúc trẻ rất giống nhau... Khi đó, bà vừa mới gả đến Thẩm gia, lúc đối mặt với mẹ tôi, chẳng phải lúc đó bà cũng có bộ dáng nơm nớp lo sợ sao? Mẹ tôi còn tưởng là tôi quá nghiêm túc, vì vậy đã âm thầm mắng tôi rất nhiều lần.”

“Lúc đó mẹ rất mềm lòng, cũng rất che chở cho tôi...” Nghĩ đến mẹ chồng, trên mặt Tần Tĩnh liền hiện nụ cười đã lâu chưa có, “Tôi cũng đã trải qua giai đoạn đó, ông nói xem tại sao tôi lại không biết thông cảm cho Lâm Tiểu Kiều cơ chứ? Ngày đó, nghe thư kí nói xong, tôi về nhà đã nghĩ rất nhiều, đời này sai lầm lớn nhất mà tôi phạm phải là chuyện của con dâu và Gia Giai. Tôi cũng không biết tính cách đó là từ đâu ra, cũng bởi vì Thẩm Gia Mộc không theo ý của tôi, cho nên tôi liền trút hết tức giận lên người nó. Bây giờ ngẫm lại, con dâu như vậy thực sự rất tốt.”

“Còn Gia Giai thì sao?” “Tôi không thể tiếp nhận Diệp Mặc được, nếu không thì bảo bọn nó mang hai đứa trẻ trở về đi?”

Thẩm Kiến Đan không trả lời, chỉ vươn tay cầm tay của bà. Lúc tay ông cầm lấy, trái tim bà như chạm phải những hồi ức cũ, cảm giác cực kì nặng nề. Trong một phút đó, cả thế giới chỉ vì xúc cảm ấm áp mà mở ra, thế giới chung quanh đều trở nên tĩnh lặng, chỉ có tình cảm ấm áp nhàn nhạt chao đảo trong cơ thể bà. Giờ phút này, Tần Tĩnh mới hiểu được, hóa ra buông bỏ mọi khúc mắc phần nộ để nhìn thế giới thì tất cả còn lại đều rất tốt đẹp...

Lâm Tiểu Kiều ngồi trên xe là liền gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc, cô bảo anh đêm nay không cần đến căn tin nữa mà về nhà ăn, cô đã mang theo nguyên liệu tới để nấu ăn. Thẩm Gia Mộc vừa nghe là cô đến thì vừa ngạc nhiên vui mừng vừa lo lắng, không ngừng bảo cô không cần đến, cô chỉ cần chăm sóc tốt cho cha là được. Vốn Lâm Tiểu Kiều cực kì chờ mong, nghe anh nói như vậy, lòng nhiệt tình giống như bị hắt một chậu nước lạnh, cô nhú mày lại, tùy ý trả lời một câu “Không muốn!” rồi cúp điện thoại.

Thẩm Gia Mộc ở bên kia cầm điện thoại, sững sốt một lúc mới kịp phản ứng, tính tình đàn ông cũng nổi lên, tiện tay ném điện thoại lên bàn làm việc, vò đầu hai lần rồi chạy xuống sân huấn luyện. Binh sĩ gác cửa được Thẩm Gia Mộc ra lệnh không cho Lâm Tiểu Kiều đi vào, lái xe thuyết phục đến mức miệng đắng lưỡi khô nhưng cũng vô dụng, đành phải gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc, kết quả lại không có ai nghe máy.

Trong tay Lâm Tiểu Kiều là một túi đồ ăn, trong lòng vừa nóng vừa giận, khó chịu muốn chết, ngực cực kì buồn nôn, một cơn buồn nôn ập tới, cô liền ngồi xổm ở ven đường ói ra. Lần này lái xe cũng bị dọa hết hồn, nhanh chóng gọi điện thoại cho thủ trưởng, Thẩm Kiến Đoàn trực tiếp gọi tới văn phòng, lúc này tin tức mới truyền tới tai Thẩm Gia Mộc.

Điện thoại do Chính ủy nhận, vừa nghe vợ Thẩm Gia Mộc bị chặn ngoài cửa nên tức giận đến mức ói ra thì cũng không dám chậm trễ, ông nhanh như chớp chạy tới sân huấn luyện gọi Thẩm Gia Mộc. Anh vẫn đang nổi nóng, chỉ có thể trút cơn bực lên những binh sĩ trên chiến trường, từng chiêu thức của anh đều mang theo sức mạnh tàn bạo.

Chính ủy đứng bên ngoài gọi người kêu Thẩm Gia Mộc tới, anh vừa chạy tới đã bị phê bình một trận: “Cậu và vợ cậu bị sao vậy, bây giờ cô ấy đang bị chặn ở bên ngoài đó.”

“Để cô ấy trở về, được nuông chiều nhiều nên tính tình cứ giống như một đứa trẻ vậy.”

“Cãi nhau hả?” Chính ủy hiểu rõ vổ vổ vai anh, “Có chuyện gì không thể nói với nhau? Nhanh đi đón cô ấy đi, thủ trưởng tự mình gọi điện thoại cho tôi, nói thân thể vợ cậu không thoải mái, đang ngồi xổm trước cửa đó, cậu nhanh chạy tới nhìn xem, xem thực sự xảy ra chuyện gì. Tôi thấy thân thể nhỏ bé của vợ cậu, thực sự...”

Lời của anh ta còn chưa nói xong, Thẩm Gia Mộc đã xông ra ngoài, một đường chạy đi, lúc tới cửa thì chỉ thấy một bóng lưng nho nhỏ. Cô cong lưng ngồi xổm trước cửa, lái xe ở bên cạnh cầm một chai nước khoáng, ánh mắt có phần bối rối. Thẩm Gia Mộc chạy tới, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lưng của cô: “Không thoải mái ở chỗ nào?”

Lâm Tiểu Kiều mím môi dịch sang một bên, tiếp tục ngồi xổm không để ý đến anh. Anh lại dịch theo, nắm lấy cằm của cô, cẩn thận đánh giá sắc mặt cô: “Rốt cuộc là không thoải mái ở đâu? Đi theo anh đến phòng y tế kiểm tra xem, hay là bây giờ quay về nội thành kiểm tra?”

Người gác cửa thấy sắc mặt vàng vọt của Lâm Tiểu Kiều, cô lại nôn rất nhiều, anh ta nhỏ giọng hỏi một câu: “Không phải là chị dâu có rồi chứ?”

Mấy người ở đây đều ngẩn ra, Thẩm Gia Mộc không tin, dù sao lúc trước mỗi ngày đều dính với nhau ở một chỗ cũng không thấy cô mang thai, bây giờ mới tách ra mấy tháng lại có? Lâm Tiểu Kiều lại nghĩ một chút về tình huống gần đây, trong lòng cũng nghĩ là có thể, thế nhưng xét thấy bài học kinh nghiệm lần trước, cô lại không dám thuận miệng thừa nhận, giãy dụa chống vai Thẩm Gia Mộc đứng lên, cô nhếch môi hướng về phía chiếc xe.

Thẩm Gia Mộc càng nóng nảy, anh tiến lên cầm chặt hai tay cô rồi kéo về phía cửa. Lâm Tiểu Kiều đột nhiên bị Thẩm Gia Mộc kéo thì giật nảy mình, cô muốn đánh anh lại phát hiện cánh tay hoàn toàn không thể cử động, sức lực của anh rất lớn, cho dù đã là mức độ nhẹ nhất nhưng đối với cô mà nói vẫn rất chặt.

Có thể là thật sự có con, cô sợ anh làm đau mình nên khẩn trương hét chói tai kêu tên anh. Thẩm Gia Mộc giảm nhẹ sức lực, dỗ cô: “Ngoan, chúng ta tới phòng y tế nhìn một chút, không có việc gì đâu, em muốn thế nào cũng được.”

“Em thực sự không có việc gì...” Lâm Tiểu Kiều mím môi, dùng bả vai đẩy đẩy tay anh, nhỏ giọng nói, “Lần này có thể sẽ có, chẳng qua, em cũng không dám xác định, phải về kiểm tra một phen.”

“Hả?” Thẩm Gia Mộc ngây ngốc đứng tại chỗ, trong mắt chỉ có bộ dạng Lâm Tiểu Kiều đang mím môi cười rất xinh đẹp, anh nhanh chóng quên hết mọi chuyện, muốn xoa chỗ tay cô bị anh bóp đau lại sợ tay mình không biết kiểm chế sức lực. Hai tay anh cọ trên eo hai lần, xúc động không biết nên làm như thế nào, cứ ngây ngốc nhìn Lâm Tiểu Kiều cười như vậy.

Lái xe ở bên cạnh thấy tình cảnh này, mặc dù không nghe rõ Lâm Tiểu Kiều nói gì, thế nhưng là người từng trải làm sao có thể không rõ người sắp làm cha đang mừng như điên, thấy dáng vẻ vui mừng như vậy thì lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Kiến Đan. Mà cách đó không xa, Thẩm Gia Mộc đang thật cẩn thận đỡ Lâm Tiểu Kiều đi đến sân nhà...

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mười Phân Vẹn Chín.

Lúc Thẩm Kiến Đan nhận được điện thoại, trong nháy mắt đầu óc ông có chút trống rỗng, người luôn thận trọng như ông mà cũng có lúc kinh ngạc đến nghẹn lời, chỉ biết ho hai tiếng rồi nói một câu “Tôi biết rồi” sau đó cầm điện thoại không biết nên nói gì nữa. Tần Tĩnh thấy bộ dạng không ổn này của ông thì cho rằng đã xảy ra chuyện gì lớn, bà sợ tới mức chân mềm nhũn ngã ngồi trên ghế sofa.

Lúc này Thẩm Kiến Đan mới hồi phục lại tinh thần, gọi điện thoại dặn dò hai câu với lái xe, sau khi cúp máy ông liền nhìn Tần Tĩnh cười không ngừng. Tần Tĩnh bị những biểu cảm liên tiếp này của ông làm cho sợ hãi, bà đứng lên muốn ấn chuông trên đầu giường để gọi bác sĩ tới. Ông giữ tay bà lại, ngẩng đầu, hiếm khi ngậy ngốc như vậy, khóe miệng cũng cười đến tận mang tai: “Hình như Tiểu Kiều mang thai rồi.”

Tần Tĩnh cũng ngẩn ra, sau đó có chút lo lắng hỏi: “Chắc sẽ không giống lần trước chứ... Cứ lo bóng lo gió một hồi, tôi cũng không chịu nổi đâu!”

Thẩm Kiến Đan nhú mày, nhẹ giọng quát bà: “Nếu như thực sự không có, vậy thì cứ chờ thôi, cũng không phải là không thể sinh được!”

Tần Tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, gật gật đầu, đi ra chỗ khác gọi điện thoại cho Thẩm Gia Mộc. Ở đầu bên kia, Thẩm Gia Mộc đang mừng rỡ như điên làm gì còn lo được chuyện khác, anh đang chờ Lâm Tiểu Kiều đến trạm y tế tìm que thử thai. Nơi này đa số là đàn ông, làm sao có thứ đó được, bác sĩ cố gắng tìm hai lần sau đó nhìn vẻ mặt hờ hợt của Thẩm Gia

Mộc, giọng nói run run: “Doanh trường Thẩm... Chỗ này của chúng ta không có... Không có cái đó...”

Thẩm Gia Mộc vò đầu, nóng nảy nhìn bốn phía, đúng lúc bên cạnh có một vị quân tâu, người đó nghe vậy thì nhanh chóng nói: “Lần trước lúc tôi vào thành phố có mua mấy hộp, tôi đã dùng hai hộp nhưng vẫn còn thừa, để tôi đi lấy cho hai người.”

Hai người cầm theo hành lí về sân nhà, Thẩm Gia Mộc nhận thứ đó cũng không hề ngại ngùng, anh cầm lấy rồi đứng ngay tại chỗ lấy giấy hương dẫn sử dụng ra đọc. Trên khuôn mặt trắng nõn của vị quân tâu vừa mới kết hôn lập tức đỏ ửng, ánh mắt mơ hồ không dám nhìn anh. Lâm Tiểu Kiều cũng xấu hổ đến mức kéo luôn anh ra ngoài. Hai người vừa mới bước vào nhà thì Lâm Tiểu Kiều đã bị anh đẩy mạnh vào phòng vệ sinh.

Lâm Tiểu Kiều cũng là lần đầu tiên sử dụng cái này, cô cầm lấy nghiên cứu hơn nửa ngày mới biết phải làm gì. Thẩm Gia Mộc ở trong phòng khách đi qua đi lại, mỗi một lần đi xong một vòng là lại hướng về phía phòng vệ sinh hỏi một câu: “Xong chưa?” Lâm Tiểu Kiều cũng không biết nên đối mặt với sự nôn nóng của anh như thế nào, thật ra, trong lòng cô cũng không khá hơn là mấy, tay cầm que thử thai cũng run run.

Nên hình dung tâm trạng khi nhìn thấy kết quả như thế nào, Lâm Tiểu Kiều không tìm ra nổi bất cứ từ ngữ gì. Khi bạn chờ đợi rất lâu rồi cuối cùng thứ đó cũng xuất hiện trong cuộc đời bạn thì ba chữ “Mừng như điên” đã có vẻ hơi hạn hẹp rồi. Thẩm Gia Mộc ở bên ngoài không nghe thấy âm thanh gì ở bên trong thì liền ra sức gõ cửa, thiếu chút nữa là muốn đá văng cửa toilet rồi, Lâm Tiểu Kiều nghe thấy âm thanh ầm ầm ở bên ngoài thì mới phục hồi lại tinh thần, thế nhưng lại hét lên một tiếng chói tai.

Thẩm Gia Mộc vừa nghe thấy tiếng hét của cô, phản ứng đầu tiên của anh là đã xảy ra chuyện gì rồi, anh xoay người tính ra ban công phòng ngủ bên cạnh rồi chui vào trong cửa sổ nhỏ ở trong phòng vệ sinh. Mới đi được

hai bước thì Lâm Tiểu Kiều liền mở cửa từ bên trong ra, Thẩm Gia Mộc chạy tới, chỉ thấy đôi mắt đỏ bừng của Lâm Tiểu Kiều, trong lòng anh liền có chút mất mát, còn chưa kịp nói lời an ủi thì cô liền bước một bước lớn chui vào trong lòng anh, giọng nói rầu rĩ: “Có bé cưng rồi...”

Thẩm Gia Mộc liền ngơ ngẩn đứng giữa phòng khách, hai tay buông thõng hai bên, cúi đầu nhìn cô đang ở trong lòng mình. Lâm Tiểu Kiều không thấy phản ứng mà cô mong muốn thì có chút bất mãn đẩy anh ra, bĩu môi oán giận: “Bây giờ lại không hi vọng có bé cưng ư? Những lời lúc trước cũng đều là lừa em?”

Lúc này Thẩm Gia Mộc mới tỉnh lại từ trong cơn kinh ngạc, anh vui mừng ôm lấy Lâm Tiểu Kiều hôn một cái, cô thấy bộ dạng vui mừng ngốc nghếch của anh thì liền cười nhéo lên cánh tay anh, ngẩng gương mặt chỉ to bằng bàn tay lên nói: “Em nói cho anh biết, tuy rằng độ chính xác so với lần trước có lớn hơn một chút, nhưng để phòng ngừa thì em vẫn phải trở về kiểm tra một lần nữa, tránh sai lầm.”

Tuy ngoài miệng cô nói rằng không chắc chắn nhưng ý cười trên mặt làm thế nào cũng không dừng lại được. Lúc này Thẩm Gia Mộc hận không thể lấy hết ánh trăng trên trời đặt vào trong tay cô, cô nói cái gì cũng đúng, nghe cô nói muốn đi kiểm tra anh cũng gật đầu lia lịa, buông cô ra, vừa muốn gọi cho tài xế thì anh chợt nhớ điện thoại của mình vẫn còn để trong phòng làm việc.

“Em ở nhà chờ anh, anh đi gọi lái xe tới đây, anh đưa em về đi kiểm tra.”

Lâm Tiểu Kiều đang muốn nói cô có số điện thoại của lái xe, lời nói vừa đến bên miệng thì Thẩm Gia Mộc đã chạy ra tới cửa. Cô ngồi trên ghế sofa nhìn hướng anh rời đi, mím môi nở một nụ cười thật lâu rồi mới lắc lắc đầu, mắng một câu: “Ngốc ạ!” Rồi sau đó, giống như lại nhớ tới cái gì, cô đưa tay xuống dưới bụng dịu dàng nói, “Bé cưng, con xem ba con vui chưa kìa...”

Lúc Thẩm Gia Mộc chạy tới cửa, lái xe vẫn còn chưa đi, anh qua quýt nói lại tình hình rồi trở về xin nghỉ vài ngày, sau đó hấp tấp đưa Lâm Tiểu Kiều chạy về thành phố. Ngay cả đồ đạc cũng chưa kịp chuẩn bị, lái xe trực tiếp đưa họ đến bệnh viện quân y, sau khi làm một loạt kiểm tra, nhận được sự khẳng định sắp được làm ba mẹ của bác sĩ thì hai người mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra, Lâm Tiểu Kiều bất ngờ trông thấy Thẩm Gia Giai, cô ấy đang ngồi xõm bên cạnh ghế đá trong vườn hoa, bả vai run run. Trong lòng cô hoảng sợ, giữ chặt lấy Thẩm Gia Mộc, ý bảo anh đi qua xem có chuyện gì, Thẩm Gia Mộc nhìn theo ánh mắt của cô, chân mày cũng nhíu lại thật chặt.

“Nếu không thì để em tới đó, anh đến chỗ ba trước đi.”

Thẩm Gia Mộc nắm tay cô nhéo một cái: “Em như thế này mà chạy khắp nơi cũng sẽ khiến anh lo lắng, em cứ đến chỗ ba trước đi, anh đi xem chị ấy, rất nhanh sẽ trở về thôi, nhớ đừng nói chuyện này với mẹ anh đấy.”

Hai người chia làm hai đường, Thẩm Gia Mộc đứng ở cửa phòng khám nhìn một lúc, xác định là chỉ có một mình Thẩm Gia Giai, lúc này anh mới cất tiếng gọi chị. Bóng dáng đang ngồi xõm trên mặt đất bỗng run lên một cái, hai tay vòng ở phía trước, theo góc độ của anh thì đúng lúc nhìn thấy động tác lau nước mắt của cô, anh cũng không nói gì, chỉ đứng đó chờ cô xoay người lại rồi làm như không có chuyện gì mà mỉm cười với mình.

“Em trở về rồi?”

Thẩm Gia Mộc gật gật đầu, giơ tay chỉ vào mặt chị: “Nước mắt chưa lau khô...”

Thẩm Gia Giai vội vội vàng vàng lấy khăn giấy từ trong túi ra lau mặt, Thẩm Gia Mộc lạnh lùng nhìn chị, trầm giọng nói: “Sao lại như thế này? Vẫn bởi vì Diệp Mặc sao? Thẩm Gia Giai, chị đã sớm qua cái tuổi dùm

nước mắt để giải quyết vấn đề rồi, đừng ngây thơ cho rằng rơi xuống hai giọt nước mắt là tất cả đều trở nên tốt đẹp.”

Thẩm Gia Giai bị anh nói đến nghẹn lời, cô dút khoát không lau nước mắt nữa, nghiêm túc hỏi: “Vậy tại sao cả nhà lại lừa chị? Có phải cũng sợ chị sẽ dùng sự vụng về khờ dại của mình để đổi mặt với bệnh tình của ba hay không?”

Thẩm Gia Mộc không nghĩ tới cô lại biết hết mọi chuyện, thấy cô lại chuẩn bị khóc, anh chỉ có thể thở dài tiến lên ôm lấy cô: “Chị có biết đàn ông và phụ nữ khác nhau ở chỗ nào không? Đó chính là trách nhiệm, cho dù trời có sập xuống thì đàn ông cũng phải đứng thẳng lưng, nếu có cực khổ thì chỉ cần đàn ông đi gánh vác là đủ rồi, cần gì phải để phụ nữ các chị chịu khổ cơ chứ.”

“Thế nhưng ông ấy là ba của chúng ta mà, không phải ba của một mình em.” Thẩm Gia Giai nhìn mũi giày, lần đầu tiên cô cảm thấy thực ra cha mẹ cho mình rất nhiều, thế nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, cô lại chỉ biết đòi hỏi. Cho dù là mấy năm trước gặp phải chuyện lớn như vậy, cô cảm thấy bản thân mình cũng không hề phụ thuộc, ít nhất là không ở Thẩm gia làm nũng cha mẹ như những cô con gái khác, mà bây giờ nghĩ lại, sau khi chuyển ra ngoài, dường như là cha và em trai đã xử lý tất cả mọi phiền phức cho cô.

Lòng Thẩm Gia Giai rối như một mớ bòng bong, mà cô lại không dám về nhà, cô không biết nên làm như thế nào để bọn trẻ có thể đổi mặt với bệnh tình của ông ngoại chúng. Cô thừa nhận là mình yếu đuối, cho nên người nhà mới muốn giấu cô, thế nhưng cô phải kiên cường một lần, cô muốn để cho ba của mình vui mừng một lần. Cô không phải bác sĩ, cô không biết bất kì một cách chữa bệnh nào cả, thế nhưng cô sẽ thành tâm cầu nguyện, cầu nguyện vì ba mình.

“Vậy thì chị tin mình có thể đối mặt được với bệnh tình của ba không?”
Thẩm Gia Mộc suy nghĩ một lúc rồi hỏi cô.

“Có!” Thẩm Gia Giai gật đầu.

“Nếu chị đã biết thì em lừa chị cũng không có nghĩa lí gì nữa, bây giờ bệnh tình của ba cũng đã kiểm soát được rồi, nhưng mà vẫn cần phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh một thời gian. Trong khoảng thời gian này toàn là mẹ và Tiểu Kiều chăm sóc cho ba, bây giờ thân thể của Tiểu Kiều không được ổn định lắm, cho nên chị hãy gánh vác nhiệm vụ này, em nói như vậy, chị có cảm thấy em ích kỷ không?”

“Sẽ không, vốn là chị nên chăm sóc cho ba mà, Tiểu Kiều em ấy bị làm sao vậy?”

“Cô ấy mang thai, em tính để cô ấy về nhà tĩnh dưỡng, bên này có lẽ cần chị và mẹ phải lo lắng một thời gian rồi.” Vừa nhắc tới con là tự nhiên Thẩm Gia Mộc lại lộ vẻ vui mừng, “Vừa mới đi kiểm tra rồi, lần này chắc sẽ không nhầm đâu, chẳng qua, bác sĩ nói là thời gian đầu cần phải chú ý đến các phương diện khác nữa.”

“Ừm, hồi trước chị mang thai Xa Xa cũng như vậy, mấy tháng trước cũng ổn, thế nhưng mấy tháng sau lại bị phản ứng thai nghén giày vò đến chết, lúc này em nên chú ý nhiều hơn, nôn ra cũng phải tiếp tục ăn, nếu không ăn đủ dinh dưỡng đứa trẻ sinh ra sẽ thiếu chất.” Cho dù bị buồn phiền bao phủ nhưng một sinh mệnh mới sắp chào đời cũng có thể mang đến một chút niềm vui, Thẩm Gia Giai cũng nở nụ cười thoải mái không ít.

“Diệp Mặc đâu?” Thẩm Gia Mộc chỉ thấy mình cô ở đây thì có chút ngạc nhiên.

“Anh ấy đến bệnh viện lấy thuốc cảm cho Dao Dao, sau đó thấy bác giúp việc trong nhà cũng đang xếp hàng thì tới gần hỏi một chút. Sau khi về nhà anh ấy liền nói cho chị biết rồi để chị tới bệnh viện, còn anh ấy đi hỏi

chuyên gia để tìm cách chữa trị, nghe anh ấy nói lúc trước ở thành phố Z cũng có chuyên gia rất thông thạo căn bệnh này."

Thẩm Gia Mộc đang đi bỗng dừng một lát, rồi cũng không nói gì thêm mà chỉ dẫn Thẩm Gia Giai tới phòng bệnh. Lâm Tiểu Kiều ngồi trên ghế sofa, Tần Tĩnh thì đang kéo tay cô hỏi có chỗ nào không được thoải mái, cô đỏ mắt lắc đầu, lúc Thẩm Kiến Đoàn thực sự không nhìn nổi nữa thì liền gọi bà xã lại đây, cũng đúng lúc này thì Thẩm Gia Mộc bước vào.

Trong nháy mắt khi Tần Tĩnh nhìn thấy Thẩm Gia Giai, thiếu chút nữa là bà nhảy dựng lên, tay chỉ vào Thẩm Gia Mộc cũng phát run, lời nói cũng không được lưu loát: "Con... Con nói cho nó biết rồi hả?"

Thẩm Gia Giai tiến lên một bước đứng trước mặt Thẩm Gia Mộc, đôi mắt đỏ hồng của cô đối diện với con người mang đầy hoang mang của mẹ: "Ba, mẹ... Con xin lỗi..."

Tần Tĩnh biết lời xin lỗi này của con gái là từ đâu mà đến, nhìn đứa con gái bướng bỉnh nhiều năm như vậy giờ lại đang rơi lệ đứng trước mặt mình, trong lòng bà có cảm giác giống như đang bị lăng trì vậy. Thế nhưng chân mày Thẩm Kiến Đoàn cũng chưa nhăn chút nào, vừa gọi con gái đến bên giường vừa cố gắng nâng thân thể dậy, ông xoa đầu con gái: "Gia Giai, lúc con còn nhỏ ba đã nói rồi, cho dù có gặp bất cứ khó khăn gì, con đều phải cố gắng đối diện với nó, con phải tin rằng ba luôn luôn cho con những điều tốt nhất."

"Con biết." Lúc Thẩm Gia Giai nói lời này cô liền mím môi lại, trông cực kì giống bộ dạng oan ức khi bị dạy dỗ lúc trước, "Nhưng ba à, con đã trưởng thành rồi, con có thể ở cạnh ba để đối mặt với mọi chuyện, con có thể đi qua những khó khăn đó cùng ba mà. Con không muốn ba thì ở trong bệnh viện còn con thì lại không biết gì cứ sống an nhàn thoải mái qua ngày, cảm giác đó thật sự không tốt chút nào, đây không phải là lừa dối nhưng con cứ cảm thấy bản thân mình đã bị gạt bỏ ra khỏi gia đình rồi vậy."

“Lần này chúng ta suy nghĩ không được thấu đáo rồi... Là chúng ta đã xem nhẹ, Gia Giai trưởng thành thật rồi...” Lúc Thẩm Kiến Đàn nói những lời này, Tần Tĩnh liền không nhịn được nữa mà òa khóc lên, Thẩm Kiến Đàn gọi bà tới, kéo lấy tay bà nói, “Chúng ta cũng già rồi, cháu ngoại cũng đã có, không lâu sau nữa sẽ có cháu nội, bà còn khóc cái gì?”

“Nói những điều này để làm gì?” Tần Tĩnh lau nước mắt, kéo Thẩm Gia Giai đến trước mặt rồi xoa xoa mặt cô, bà cố gắng nở một nụ cười, lại giống như dùng quá sức, cuối cùng chỉ có thể gượng cười nhìn con gái, “Gia Giai, chuyện năm đó của con và Diệp Mặc là mẹ không tốt. Mẹ cũng không biết phải nói như thế nào mới có thể có được sự tha thứ của con, Gia Giai, nhiều năm như vậy, con vẫn còn hận mẹ sao?”

Bỗng dưng Thẩm Gia Giai liền bật khóc, cô ghé vào vai Tần Tĩnh khóc đến mức không kiềm chế được. Lâm Tiểu Kiều xoa xoa bụng, tựa vào lòng ông xã, nhỏ giọng cảm thán: “Như vậy mới là tốt nhất...”

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mười Phân Vẹn Mười

Lâm Tiểu Kiều bước vào giai đoạn tập trung dưỡng thai, chuyện trong bệnh viện Thấm Gia Mộc cũng không để cô nhúng tay vào. Mùa xuân đi qua, bệnh tình của Thấm Kiến Đan cũng khỏe lại không ít, lúc này ông mới truyền tin mình đang nằm viện ra bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn, người đến bệnh viện thăm hỏi không ngớt. Tần Tĩnh ở bên cạnh chăm sóc Thấm Kiến Đan, thế nhưng lại rất vui vẻ, trước đó tất cả mọi người vẫn rất kinh ngạc, mãi đến khi chuyện Lâm Tiểu Kiều đang mang thai được truyền ra thì mọi người mới hiểu rõ, rồi tất cả lại bắt đầu đợt thăm hỏi thứ hai, vì là cháu nội của Thấm gia nên không ai dám thờ ơ được.

Tất cả đều là khung cảnh vui vẻ hòa thuận, thế nhưng giờ phút này Lâm gia lại giống như một trang giấy bị xé rách vậy, phần viền răng cưa phiền phức khiến người ta phát điên. Lâm Lạp đứng trong phòng khách buồn thõng tay hỏi vợ: “Rốt cuộc thì nó có ý gì đây? Mang thai cũng không nói cho nhà mẹ đẻ biết, cuối cùng vẫn là người khác nói thì tôi mới biết được. Lúc người ta hỏi tới việc này, tôi hoàn toàn không trả lời được, chuyện mất mặt như vậy, bà nói xem nó...”

Trần Nhã liếc mắt nhìn ông một cái, tuy trong lòng không dễ chịu nhưng bà cũng hiểu rõ, việc này chỉ có thể xem như hai người tự làm tự chịu. Sau khi chồng gặp chuyện không may, bà đối với Lâm Tiểu Kiều càng thêm lo lắng, không biết đây có phải là tâm lý hối hận hay không nhưng bà đã nghĩ rất nhiều cách để bồi thường, thế nhưng chỉ một lúc sau bà lại tự cảm thấy mình vô dụng. Trong lòng bà hiểu rất rõ, bây giờ Lâm Tiểu Kiều đang rất hạnh phúc, có lẽ trong lòng cô cũng không có Lâm gia - nơi mà cô đã lớn lên từ nhỏ này.

Lâm Lạp ở trong phòng khách đi qua đi lại hai vòng, ông càng nghĩ càng giận mà lại không thể làm gì được, cuối cùng liền cảm hận mắng một câu: “Thật là khinh người mà!”

Trần Nhã nghe đến đó, rốt cuộc không ngồi yên được nữa, bà lên tiếng đáp trả: “Nó khinh người sao? Nhiều năm như vậy, chúng ta đã bao giờ nghĩ tới nó chưa? Nếu hồi trước Thẩm Gia Mộc không chọn trúng nó mà chọn Tĩnh Hảo thì bây giờ ông sẽ nhớ tới mình còn một đứa con gái út hay sao? Hoặc là nói ông gả nó đi như một cuộc mua bán vậy? Lâm Lạp, đây là tội ác mà chúng ta tạo ra, cho dù có ra quả đặng thì cũng phải cố mà nuốt xuống!”

“Bà nổi điên như vậy để làm gì?” Lâm Lạp nhìn người vợ luôn dịu dàng mà bây giờ cũng phải tức giận, thậm chí khuôn mặt cũng tràn đầy đau xót, ông chẳng hiểu ra làm sao, “Bà xem bà sinh ra hai đứa con gái tốt như thế nào đi, bây giờ một đứa cứ kéo dài với Lục Nham, cũng đã thúc giục bao nhiêu lần rồi, thật đúng là đợi đến lúc người ta mất hết kiên nhẫn mà, chẳng nhẽ nó định đợi tới lúc hơn ba mươi rồi mới cưới sao? Còn một đứa sau khi gả ra ngoài thì quên hoàn toàn nhà mẹ đẻ, nó...”

“Ba!” Không biết Lâm Tĩnh Hảo đã đi xuống từ trên lầu từ lúc nào, cô nhìn vẻ mặt cùng động tác khoa trương của Lâm Lạp thì liền có bộ dáng chán ghét hết như Lâm Tiểu Kiều, “Rốt cuộc tới khi nào thì ba mới có thể đối diện với những việc mình làm trong quá khứ đây?”

“Những việc làm của ba? Ba đối với con còn chưa đủ tốt sao?” Lâm Lạp giận quá hóa cười.

Lâm Tĩnh Hảo chẳng sợ chút nào, đứng ở trước mặt ba mình, cô nhìn thẳng vào ông với ánh mắt nghiêm khắc: “Vâng, ba đối với con rất tốt, nhưng còn Tiểu Kiều thì sao? Ba có bao giờ nghĩ tới em ấy hay không? Ba có còn nhớ lúc chúng ta vừa mới chuyển đến đây không, trên lầu chỉ có hai phòng, Tiểu Kiều tha thiết mong muốn căn phòng trên lầu, em ấy còn hỏi

con có thể ở chung một chỗ với em ấy được không, ba còn nhớ lúc đó ba trả lời như thế nào không?”

Năm đó, Lâm Tiểu Kiều chỉ mới mười tuổi kéo kéo góc áo của Lâm Tĩnh Hảo rồi chỉ vào một căn phòng trên lầu cầu xin: “Chị, em có thể ở cùng chị trong đó được không?”

Khi đó, tuy Lâm Tĩnh Hảo không quá thích em gái nhưng lại không cũng không hề muốn em phải chịu tội thân khi không được căn phòng đó. Nhất là ánh mắt tràn đầy cầu khẩn của Lâm Tiểu Kiều khiến cảm giác thỏa mãn của cô nhanh chóng tăng lên, ngay khi cô đang muốn gật đầu thì Lâm Lạp lại nở nụ cười, kéo Lâm Tiểu Kiều ra, ông chỉ tay vào một căn phòng ở dưới lầu: “Tiểu Kiều ngủ ở đây đi, nếu không buổi tối đi ngủ con sẽ quấy rầy chị đó.”

Ba người cùng nhớ tới chuyện này nhưng tâm tình lại hoàn toàn bất đồng, Trần Nhã nhớ tới vẻ mặt lạnh nhạt của con gái thì vô cùng hối hận, Lâm Tĩnh Hảo thì thất vọng về suy nghĩ ngây thơ của mình năm đó, cũng vì ba vô tình mà khiến cô rất tức giận, thế nhưng Lâm Lạp lại không hề lộ vẻ cảm động gì mà bĩu môi. Lâm Tĩnh Hảo nhìn thoáng qua ba mình, cười lạnh một tiếng, vừa dứt câu liền trở về phòng: “Ba mẹ có nghĩ tới là chúng ta có lỗi với Tiểu Kiều hay không, cho dù là ba mẹ hay là con thì cũng là những người có lỗi với em ấy trên đời này. Bây giờ em ấy thân thiết với Thẩm gia như thế thì có gì không tốt cơ chứ, người của Thẩm gia không phải là chúng ta, cũng không hề máu lạnh giống như chúng ta, bọn họ mới chính là người hiểu rõ và cưng chiều em ấy nhất trên đời này.”

Trần Nhã ngồi trên ghế sofa nhìn những vệt nắng lốm đốm xuyên qua cửa sổ thủy tinh rồi chiếu lên sàn phòng khách, bà thất thần hồi lâu, cuối cùng sau khi sờ những nếp nhăn trên khóe mắt, bà thở dài một tiếng rồi nói với chồng: “Đời này chúng ta đã khiến nó tội thân rồi.”

Mấy ngày sau, Lâm Lạp dẫn toàn bộ gia đình đến thăm Thẩm Kiến Đan, lúc đi vào phòng bệnh cũng đúng lúc Lâm Tiểu Kiều đang ở trong đó. Bụng của cô đã hơi nhô lên, cô đang ngồi trên sofa và xung quanh là mẹ con Tần Tĩnh, ngẩng đầu nhìn Tần Tĩnh ở bên cạnh, cô cười rất vui vẻ. Ánh mắt của Trần Nhã buồn bã nhưng vẫn nở nụ cười rồi đi vào, Lâm Tiểu Kiều quay đầu nhìn thấy bà thì nhanh chóng đỡ thắt lưng đứng lên, Tần Tĩnh thấy cô đứng dậy cũng vội vàng đi tới đỡ lấy cô.

“Mẹ, mọi người đến đây...” Lâm Tiểu Kiều di chuyển đến vị trí bên cạnh, mời bố mẹ mình ngồi xuống.

Tần Tĩnh cẩn thận che chở Lâm Tiểu Kiều, bà cũng cười gọi Thẩm Gia Giai pha trà mời vợ chồng Lâm Lạp, Thẩm Kiến Đan tựa vào đầu giường, trên đùi bày một xấp báo, ông không nói gì mà chỉ nhíu mày nhìn Lâm Tiểu Kiều đang đỡ bụng đứng ở một bên. Lâm Lạp lại không chút để ý nào đến sự bất mãn của Thẩm Kiến Đan, ông ta tùy tiện ngồi xuống rồi cứ thế nói chuyện.

Trần Nhã thấy Lâm Tiểu Kiều bụng lớn lại đứng ở một bên, bà hơi nhắc người dậy muốn để cô ngồi xuống, thế nhưng Tần Tĩnh lại chuyển một cái ghế dựa từ bên cạnh tới, sau đó đặt một cái nệm êm lên trên, lúc này bà mới bảo Lâm Tiểu Kiều ngồi xuống. Thẩm Kiến Đan và Lâm Lạp khách sáo nói chuyện hai câu thì ông liền thúc giục Tần Tĩnh cùng Lâm Tiểu Kiều đi làm kiểm tra thai sản.

Lâm Tiểu Kiều vừa rời khỏi, Thẩm Kiến Đan liền bảo Thẩm Gia Giai đóng cửa lại, Lâm Lạp hiểu ông đang có chuyện muốn nói thì lập tức căng thẳng. Thẩm Kiến Đan bảo Thẩm Gia Giai nâng ông ngồi dậy, nhìn ông thông gia ở đối diện đang căng thẳng đến mức tay cũng không biết đặt ở nơi nào, ông cười kính ra, có chút nghiêm túc nói: “Ông Lâm, tôi luôn nhớ rõ lúc tôi bị giáng chức có đến chỗ các ông, lúc đó trời tối ông đã nói với tôi rằng, ông muốn có một gia đình hạnh phúc, như vậy ông sẽ không phải ăn cơm như lúc này, cả nhà chỉ có mỗi nước canh để uống. Tôi không biết

ông còn có gì cảm thấy chưa đủ đối với cuộc sống này, Tiểu Kiều có chỗ nào không tốt, con bé là con gái ông, vậy thì vì sao những thứ ông cho con bé thậm chí còn không bằng những thứ mà một người bạn bình thường có thể cho.”

“Ông đùa vui quá... Ha ha... Tôi...” Lâm Lạp cười đến mức xấu hổ không thể trả lời được.

“Tôi không có nói đùa với ông, con gái của ông cũng đã gả cho con tôi được một thời gian dài rồi, tình tình con bé như thế nào, người một nhà chúng tôi cũng đều hiểu rõ. Ông Lâm à, có vài thứ quá để ý thì có ích lợi gì cơ chứ? Sống cả đời, chung quy thì vẫn quay về với cát bụi, những mong ước theo đuổi gì đó cũng sẽ bay đi theo gió thôi, chẳng lẽ ông thực sự định mang cả những thứ đó xuống dưới đất hay sao?”

“Năm trong lòng bàn tay toàn là thịt, ông bị thương một cái không phải sẽ cảm thấy đau sao? Bây giờ tôi nói thật với ông, lúc trước nếu không phải bởi vì có liên quan đến con gái ông, tôi và Gia Mộc cũng tuyệt đối không bước vào vũng nước đục của ông đâu. Con gái như vậy, ông còn có gì để soi mói đây? Lúc Gia Giai còn nhỏ, vài ngày liên tiếp tôi đều họp đến tận đêm khuya, con bé không gặp được tôi thì liền khóc đến đau lòng, tôi cũng đau lòng, tôi nghĩ có lẽ trên đời này tất cả những cô con gái đều là như vậy, tự ông suy nghĩ cẩn thận đi, Tiểu Kiều nhà ông có như vậy hay không? Còn ông thì đã chăm sóc con bé được bao nhiêu rồi?”

Tay Trần Nhã run rẩy, trong mắt đầy lệ lóng lánh, Lâm Lạp cúi đầu, im lìm không lên tiếng. Thẩm Kiến Đan cũng không nói nữa, tình cảnh liền trở nên trầm lặng, lúc Lâm Tiểu Kiều trở về cùng Tần Tĩnh thì không khí kia vẫn còn đang tiếp diễn. Hai người đều có chút kinh ngạc, nhìn Thẩm Kiến Đan rồi lại nhìn Lâm Lạp. Thẩm Kiến Đan làm bộ như không có chuyện gì, cười hỏi bé cưng, Lâm Tiểu Kiều xoa bụng, vẻ mặt tràn đầy nụ cười: “Bác sĩ nói bé cưng cực kỳ khỏe mạnh, hôm nay bác sĩ còn đưa cả ảnh chụp siêu

âm B cho con nữa, ba, con chỉ lấy ra cho ba xem thôi, ba nhìn bé cưng này.”

“Tốt, tốt...” Thẩm Kiến Đoàn nói xong một đồng chữ tốt, cầm lấy ảnh chụp nhìn vật hình tròn mơ hồ kia mà cười đến mức không khép miệng lại được.

Lâm Lạp im lặng nhìn một lúc rồi đứng lên chào tạm biệt, Lâm Tiểu Kiều đưa hai người ra ngoài, lúc đi đến trước thang máy thì liền bảo cô quay về. Lâm Tiểu Kiều gật đầu, vừa mới xoay người liền nghe thấy tiếng Lâm Lạp ở phía sau gọi cô: “Tiểu Kiều, về Lâm gia ăn cơm đi, ba tự mình xuống bếp, giống như hồi trước khi còn ở nhà ông nội vậy.”

Lâm Tiểu Kiều nhớ tới khung cảnh hồi trước cả nhà ngồi vây quanh một cái bàn tròn lớn ăn cơm rất vui vẻ hòa thuận, mũi có chút chua xót, cô gật gật đầu.

Hành lang bệnh viện rất yên tĩnh, Lâm Tiểu Kiều đi giày đế bằng mà cũng có thể nghe thấy những âm thanh rất nhỏ. Cô xoa xoa cái bụng đang nhô lên, nghiêng đầu nhìn về phía bầu trời bên ngoài, rất xanh, rất tinh khiết, rất có năng lực khiến cho người ta cảm thấy yên bình. Đúng lúc này Thẩm Gia Mộc gọi điện thoại tới, Lâm Tiểu Kiều nghe máy.

“Nói với em bao nhiêu lần rồi, không được mang theo di động cơ mà.”

“Vậy tại sao anh vẫn gọi điện thoại cho em!”

Thẩm Gia Mộc sững sốt một lúc, có chút rầu rĩ nói: “Anh nhớ em mà.”

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên thân thể cô, ấm áp khiến cô dừng lại, mỉm cười, nói vào điện thoại: “Em và bé cưng cũng rất nhớ anh...”

Con người sống trên đời này, không có chuyện gì là hoàn toàn công bằng cả, cũng không có khả năng không hề xuất hiện một chút oan ức phiền

muộn nào, thế nhưng, chỉ cần bên cạnh có người che chở cưng chiều bạn cả đời, thậm chí coi bạn là một phần tính mạng của anh ấy thì đó chính là điều tốt đẹp nhất!

HOÀN!

THAM HOAN

Bát Trà Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện 1

Ngày Thấm Dĩnh Dư sinh ra, trước đó Thấm gia chưa từng hỗn loạn như vậy, lúc ấy, Thấm Gia Mộc vừa từ quân đoàn trở về để chăm sóc Lâm Tiểu Kiều hai ngày. Mấy ngày hôm trước nghe người trong nhà nói dạo gần đây cô ăn cái gì cũng không vào, tâm trạng không tốt lắm, anh vội vàng xin nghỉ phép rồi nhanh chóng chạy về nhà, nào ngờ đêm đó bé cưng ở trong bụng mẹ liền muốn chui ra.

Khi đó Lâm Tiểu Kiều đang nằm trên giường nhìn lên trần nhà để đếm cừu, Thấm Gia Mộc tắm rửa xong liền nằm xuống cạnh cô, anh đặt tay lên bụng rồi xoa nhẹ, đôi môi hôn một cái lên sườn mặt xinh đẹp của cô: “Hôm nay bé cưng có ngoan không? Cũng sắp đến ngày rồi, ba đợi không nổi muốn nhìn thấy bé cưng lắm rồi.”

Cô nghe xong lời anh nói thì không khỏi nở nụ cười, cơ thể bất giác dựa vào phía sau, rúc vào trong lòng anh, ôm bụng, cô nghiêng đầu hôn lên môi anh một cái: “Bây giờ con nghe làm sao mà hiểu được? Nghe người ta nói tuần thứ 27 là bé cưng có thể ghi nhớ giọng nói của ba đó, đáng tiếc lúc đấy anh không có ở đây, bây giờ anh nói chuyện con làm sao mà nghe được?”

Thấm Gia Mộc kiểm soát sức lực trong lòng bàn tay rồi nhéo cô một cái, thể nhưng trong mắt lại tràn đầy áy náy: “Xin lỗi, lúc vất vả như vậy anh lại không thể ở bên cạnh để chăm sóc cho em. Đợi đến lúc sinh con xong em đến chỗ anh có được không? Có con cũng không sao, buổi tối anh sẽ chăm sóc nó, buổi sáng em trông nom một chút là được, nếu thực sự không được thì trong quân đội nhiều người như vậy, cứ tùy tiện tìm người giúp đỡ là được mà.”

Lâm Tiểu Kiều buồn cười đánh vào mu bàn tay anh một cái, cô nhắm mắt lại chậm rãi nói: “Ném con gái của mình vào nhà người khác, anh cam lòng sao? Coi như là anh độc ác như vậy thì em cũng sẽ rất đau lòng đó. Đến chỗ anh là chuyện sớm muộn, thế nhưng trước tiên còn phải ở cử một tháng, rồi tiệc đầy tháng con mình cũng phải tổ chức nữa mà. Sau tiệc đầy tháng là chúng ta sẽ đến chỗ anh, chẳng qua, lúc con đi học, anh cứ nghĩ đi, đến lúc đó em cũng phải dẫn con trở về.”

“Ừm, anh muốn thương lượng với em một chuyện...” Thẩm Gia Mộc xoa xoa mặt cô, trưng cầu ý kiến của cô, “Trước kia ba có đề cập qua đến biện pháp để điều anh đến bộ phận kỹ thuật, chẳng qua, sau khi đến đó, công việc ở đấy chủ yếu toàn là những chuyện vụn vặt, cả ngày đều ngồi trong phòng làm việc. Anh cảm thấy điều đó rất trái ngược với dự tính phục vụ trong quân đội lúc đầu, đó không phải là cuộc sống quân ngũ anh muốn, cho nên... Anh vẫn muốn ở trong quân đoàn, em có ý kiến gì không?”

Lâm Tiểu Kiều hiểu rõ người đàn ông trước mặt này mê mẩn cuộc sống của một người lính biết bao, lúc trước gả cho anh không phải cũng bởi anh là một người đàn ông chính trực sao? Đó là những lần lăn lộn trên đất cát trong doanh trại rồi tích lũy được khí chất của một người đàn ông, Lâm Tiểu Kiều thích đàn ông như vậy, cô cũng không muốn Thẩm Gia Mộc trở thành con buôn như Lâm Lạp. Bởi vậy, đối với quyết định của anh cô cũng không hề phản đối.

“Thẩm Gia Mộc, anh là người đàn ông của em, là người chống đỡ cả bầu trời cho em, cho nên em tin rằng mỗi quyết định của anh đều có lí do và lập trường riêng. Em chưa bao giờ nghĩ rằng anh hay là em sẽ không tín nhiệm người kia cả. Vì vậy, anh muốn làm gì thì cứ việc làm đi, chỉ cần anh nhớ kỹ rằng em và bé cưng vẫn đang ở nhà chờ anh là được rồi.”

Thẩm Gia Mộc nghe thấy vậy thì trong lòng rất ấm áp, tình cảm bộc phát, anh đang chuẩn bị phân tích thổ lộ một phen thì đột nhiên thấy cơ thể của Lâm Tiểu Kiều căng cứng lại, cô ôm bụng, mồ hôi lạnh không ngừng

tuôn ra. Anh chưa từng thấy phụ nữ sinh con cho nên tay chân rất bối rối, quần áo cũng không kịp thay mà đã nhảy xuống giường, nửa người trên để trần rồi chân không chạy tới gõ cửa phòng ba mẹ.

Tần Tĩnh vội vã mặc quần áo ra mở cửa lại chỉ thấy con trai đang ôm Lâm Tiểu Kiều nói liên tục. Bà đi tới bảo Thẩm Gia Mộc mặc quần áo rồi để anh ôm Lâm Tiểu Kiều xuống lầu, lái xe đã chờ sẵn từ lâu. Trên đường, Lâm Tiểu Kiều vẫn nắm chặt bắp đùi, nhin đau để không kêu thành tiếng, thậm chí cô còn nhìn Tần Tĩnh cười yếu ớt: “Mẹ, hình như nước ối vỡ rồi.”

Ở trong bệnh viện, ngược lại lại chưa được bao lâu, Thẩm Gia Mộc đã ôm thân thể nhỏ nhỏ của một bé gái, không kiềm chế nổi mà chỉ muốn hét lên. Bé cứng trắng nõn hồng hào như vậy là kết tinh của anh và người phụ nữ anh yêu nhất trên đời này, là người phụ nữ của anh mang thai mười tháng rồi vì anh mà sinh ra một bảo bối...

“Bé con bé con...” Thẩm Dĩnh Dư ôm chân Thẩm Gia Mộc rồi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lên cười ngây ngô.

Thẩm Gia Mộc khom lưng ôm cô bé lên, lại nắm lấy cánh tay bé rồi nâng người lên thật cao. Cô nhóc hét chói tai, quơ tay muốn túm lấy tóc của ba, cười đến mức nước miếng cũng chảy ròn ròn. Lâm Tiểu Kiều ở trong phòng bếp vừa nghe thấy tiếng của con gái, trong tay vẫn cầm chặt dao phay, vừa chạy ra thì đã thấy Thẩm Gia Mộc đang trêu đùa khiến cô nhóc cười đến vui vẻ, cô lại thấy hai chân Thẩm Dĩnh Dư đang lao thẳng rồi vọt lên giữa không trung thì liền bị dọa sợ không nhẹ, nhanh chóng bước lên phía trước ngăn cản: “Anh thả con bé xuống đi, nếu chẳng may té ngã thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Gia Mộc ôm con gái vào trong ngực, vè mặt đau khổ: “Làm sao bây giờ? Mẹ không vui, Dĩnh Dư tự chơi một mình có được không, ba vào

phòng bếp giúp mẹ nấu cơm nhé?”

Đôi mắt to tròn của cô nhóc cười đến mức cong lên, ôm cổ rồi hôn lên mặt ba một cái thì liền ngoan ngoãn ngồi lên ghế sofa xem phim hoạt hình. Lâm Tiểu Kiều vừa trở lại phòng bếp chưa đầy một phút thì tay của Thẩm Gia Mộc đã không thành thật quấn lấy cô. Cô lấy khuỷu tay đẩy một cái, trừng mắt rồi tiếp tục xào rau.

Đã lâu rồi Thẩm Gia Mộc chưa chạm vào cô, anh không nhịn được liền ôm cô cọ lên cọ xuống, chỗ nào đó vừa thô vừa nóng dính trên người cô. Lỗ tai của Lâm Tiểu Kiều đỏ ửng, quay đầu đi, né tránh nụ hôn của anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói: “Buổi tối... Dĩnh Dư vẫn đang ở bên ngoài...”

Thẩm Gia Mộc vô cùng buồn bực, hung hăng thúc một phát vào cái mông vênh cao của cô: “Biết rõ đêm nay phải đi đến thành phố lân cận, em đùa anh à?”

“Khụ khụ...” Lúc Lâm Tiểu Kiều thấy Thẩm Gia Mộc bực tức như vậy thì không nhịn được liền nở nụ cười, “Không phải mấy ngày tiếp theo anh đều rảnh sao? Em cũng đã cho anh nhiều lợi ích như vậy, anh lại vẫn chưa thỏa mãn?”

Thẩm Gia Mộc nhớ tới phúc lợi của mấy ngày kế tiếp, hít sâu một hơi, anh tạm thời buông người trong lòng ra.

Ánh mắt Thẩm Dĩnh Dư rất nhanh liền dính vào một chỗ, lại ôm cánh tay ba không chịu bỏ ra, bộ dạng kia giống như chú gấu koala đang treo trên cành cây vậy. Lâm Tiểu Kiều thấy thế thì vui vẻ không ít, con gái luôn rất thích anh, đi chỗ nào cũng không quên nhắc tới ba, còn cô thì đang thả lỏng ngâm mình trong nước ấm, híp mắt mãn nguyện ăn đồ ăn vặt.

Dĩnh Dư vừa thấy bộ dạng thoải mái của mẹ mình thì liền lắc lắc thân thể nhỏ bé trong lòng ba rồi muốn đi theo. Trong lòng Thẩm Gia Mộc còn muốn nhìn bộ dáng mê hồn của Lâm Tiểu Kiều, chỉ mong sao con gái lập tức chui vào trong chăn đi ngủ, thế nhưng Dĩnh Dư lại xoay qua xoay lại trong ngực tựa như một con rắn nhỏ rồi kêu: “Tắm bồn tắm, tắm bồn tắm... Ba, tắm bồn tắm...”

Đối với con gái, Thẩm Gia Mộc luôn không có nguyên tắc nào cả, cho dù giờ phút này cực kỳ không tình nguyện, thế nhưng anh lại vẫn không muốn từ chối con mình. Ôm thân thể nho nhỏ của cô bé rồi ngâm vào trong nước ấm, Tiểu Dĩnh Dư thoải mái nhắc đôi chân ngấn đập lên mặt nước, miệng thì hát: “A a a a.... Tắm bồn tắm, tắm rửa rồi trở thành mỹ nữ, tôi là mỹ nữ nhỏ, còn mẹ là mỹ nữ nho nhỏ!”

Thẩm Gia Mộc nghe thấy vậy thì cười không ngừng, lau hết nước trên mặt cho cô nhóc rồi hỏi: “Vì sao mẹ lại là mỹ nữ nho nhỏ?”

“Bởi vì mẹ không xinh đẹp bằng con, con là mỹ nữ nhỏ, vậy thì mẹ phải là mỹ nữ nho nhỏ...” Cô nhóc chơi đùa rất vui vẻ, lắc lắc bím tóc, nghĩ một lúc, cô bé lại đặc ý nói, “Ba là mỹ nhân lớn! Ba đẹp nhất, cho nên ba là mỹ nhân lớn!”

Trong quan niệm của trẻ con, cứ đẹp thì chính là mỹ nhân, trong mắt bạn nhỏ Thẩm Dĩnh Dư, ba là người đẹp nhất, cho nên, đương nhiên anh chính là mỹ nhân lớn. Thẩm Gia Mộc ngăn người tại chỗ, sống gần ba mươi năm lại có thể bị con gái gọi là mỹ nhân lớn! Lâm Tiểu Kiều cười đến mức không thẳng lưng lên được, dường như Thẩm Dĩnh Dư cảm thấy là mẹ đang cười chính mình, cô nhóc liền hếch cái mũi lên như muốn khóc, miệng cũng méo xệch: “Mẹ là trứng thối, mẹ không phải là mỹ nữ nho nhỏ, mẹ xấu lắm!”

“Vâng, mẹ xấu... Mẹ không phải là mỹ nữ nho nhỏ, ba con là mỹ nhân lớn!” Lâm Tiểu Kiều nói xong thì không dừng được lại nở nụ cười.

Thẩm Gia Mộc cắn răng, đỡ cho con gái ngủ thiếp đi, cẩn thận đặt con nằm lên giường, lúc này anh mới xoay người quay lại, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn Lâm Tiểu Kiều. Cô cảm thấy rõ ràng hơi thở nguy hiểm nên muốn đứng lên chuẩn bị chạy, nhưng sao Thẩm Gia Mộc có thể dễ dàng buông tha như vậy, anh nhanh chóng nhảy lên từ phía sau ôm rồi chặt lấy cô.

Lâm Tiểu Kiều đứng ở trong nước, cảm thấy máu trong toàn thân đều xông tới tận óc, cô có chút choáng váng rồi thuận thế ngã ngay vào trong lòng Thẩm Gia Mộc. Thẩm Gia Mộc cười ha hả, một bàn tay linh hoạt cởi khăn tắm của cô ra, trực tiếp úp lên chỗ đầy đà của cô. Lâm Tiểu Kiều nhỏ giọng thở gấp đẩy anh ra: “Dĩnh Dư...”

“Con bé ngủ rồi, con nhóc ngủ say lắm, chỉ cần em không hét lên là con bé sẽ không tỉnh lại đâu.” Thẩm Gia Mộc nói xong lại nhớ lại lúc nãy cô cười rất vui vẻ, cơn tức liền xông lên. Hai người vẫn ở tư thế ngồi, Thẩm Gia Mộc nâng mông của cô lên, hai người kéo ra một chút khoảng cách. Anh hôn lên mắt cô, đỡ cô đỡ nơi cứng rắn của anh, nhắm thật chuẩn rồi từ từ ngồi xuống.

Chỗ đó của Thẩm Gia Mộc vốn rất to, tư thế lại kích thích như thế này, Lâm Tiểu Kiều mới đi xuống một nửa liền kêu không được. Thẩm Gia Mộc đỡ một lúc, thấy không hiệu quả anh liền dứt khoát di chuyển một cái, đưa chính mình đi vào. Lâm Tiểu Kiều kinh ngạc muốn nhảy dựng lên, thế nhưng toàn thân đều nhũn như con chi chi, chỉ có thể dựa vào vai anh há miệng thở dốc.

Thẩm Gia Mộc chịu đựng sự tê dại, chờ sau khi cô thích ứng được với anh thì mới bắt đầu động tác ra vào. Chỗ thân thể tiếp xúc cùng một chỗ dưới nước phát ra âm thanh “bành bạch” xấu hổ muốn chết, mà dòng nước bị khuấy động làm nổi lên những bọt nước càng tăng thêm vẻ phong tình, Thẩm Gia Mộc thiếu chút nữa là nhịn không được định tước vũ khí đầu hàng. Cắn răng một cái, anh ôm đứng cô lên, dưới thân Lâm Tiểu Kiều vẫn đang nuốt lấy nơi to lớn đó, thân thể co rút tựa vào người anh.

Tư thế đứng như vậy càng thêm thuận tiện cho anh ra vào, Thẩm Gia Mộc ôm cô, đứng trong nước ấm ngập tới bắp chân, anh nâng hông cô lên ra vào mạnh mẽ, cứ nâng lên rồi lại hạ xuống. Lâm Tiểu Kiều không chịu nổi tư thế sâu như vậy, cô hí mắt kêu lên giống như một chú mèo nhỏ, đầu ngón chân cũng đã co quắp lại.

Đến giây phút cuối cùng, anh ôm lấy cô chuyển đến bên tường, hung hăng ra vào mấy lần, cắn lấy bờ vai trắng như tuyết của cô hỏi: “Em có yêu anh không? Hửm? Nói!”

Lâm Tiểu Kiều bị anh hung ác giày vò đến sắp khóc, cô ôm anh không ngừng lắc đầu trả lời: “Em yêu anh, em yêu anh...”

Lúc này Thẩm Gia Mộc mới thỏa mãn, đâm mạnh một phát, anh chôn ở trong cơ thể cô rồi cứ thế xuất ra ngoài...

THAM HOAN

Bát Trà Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện 2

Lâm Tĩnh Hảo ngồi trên bục gần cửa sổ chờ Lục Nham tan việc, còn Lâm Tiểu Kiều thì đang đuổi theo Thâm Dĩnh Dư chạy tới chạy lui trên hành lang. Thể lực của cô nhóc rất khỏe, trên người mặc một chiếc váy trắng, trong tay là một chiếc kẹo rời cứ thế chạy xuyên qua một đám người lớn, Lâm Tiểu Kiều ở phía sau đuổi theo đến mức thở hổn hển, cuối cùng cô đành phải sử dụng đòn sát thủ, vừa lườm mắt vừa lạnh lùng hỏi: “Thâm Dĩnh Dư, có phải con không muốn ba tới đón chúng ta đúng không?”

Lúc này cô nhóc mới cúi gằm mặt, bĩu môi oán giận: “Con biết rồi, mẹ luôn lấy ba để ngăn cản con, có phải mẹ ghen tị vì ba yêu con nhất không? Đúng hay không, đúng hay không a...”

Lâm Tiểu Kiều không có biện pháp nào đối với cô nhóc cả, cô dứt khoát không để ý đến con nữa, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tĩnh Hảo. Cô nhóc vẫn nghịch ngợm không chịu để yên, như một cái máy cứ hỏi đi hỏi lại Lâm Tiểu Kiều, Lâm Tĩnh Hảo không chịu được nữa đành phải kéo Thâm Dĩnh Dư tới rồi nhét một miếng bánh ngọt vào trong miệng cô nhóc. Cô nhóc cười ha hả, không hỏi lại nữa, vui vẻ hài lòng ăn bánh ngọt.

Lâm Tĩnh Hảo vuốt lại mái tóc lộn xộn lúc chạy trốn của cô nhóc, nhéo nhéo mặt chơi đùa với bé. Lâm Tiểu Kiều ở bên cạnh nhìn rất lâu, thấy chị thật sự rất thích trẻ con thì liền nửa đùa nửa thật nói: “Chị thích trẻ con như vậy, tại sao lại không muốn cùng anh rể sinh một đứa? Anh rể cũng hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa muốn có con sao?”

“Là chị không muốn sinh sớm như vậy.” Lâm Tĩnh Hảo cười khở một tiếng, “Bây giờ tình trạng của bọn chị là ba ngày cãi một trận nhỏ, năm ngày cãi một trận lớn, nếu có trẻ con thì chẳng phải sẽ nghe bọn chị cãi nhau mỗi ngày à? Chị cũng không muốn con mình trưởng thành rồi nói rằng cả ngày ba mẹ nó đều cãi nhau, nếu thực sự như vậy thì chị thà không sinh còn hơn.”

“Có trẻ con, nói không chừng đứa trẻ sẽ là chất xúc tác giữa hai người, lúc đó, khi nghĩ đến con mình thì cũng không muốn cãi nhau nữa rồi.” Lâm Tiểu Kiều hơi xúc động nói, “Hồi đó chẳng phải thỉnh thoảng em và Thẩm Gia Mộc cũng cãi nhau vài trận hay sao, thế nhưng sau khi có con nhóc này thì lại sợ âm ỉ đến con, cho nên bất kì việc gì mỗi người cũng đều nhường nhau một chút, đợi đến khi hết giận thì thiên hạ cũng thái bình rồi. Giữa vợ chồng làm gì không có chuyện âm ỉ? Quan trọng là hai người sẽ xử lí như thế nào, chị, chị rất hiếu thắng, ở bên ngoài đã mệt mỏi mỗi ngày rồi, làm gì có ai muốn lúc về nhà lại phải đối mặt với một người vợ cố chấp cơ chứ?”

Lâm Tĩnh Hảo thở dài một hơi, không nói gì, Lâm Tiểu Kiều cũng không biết nên nói gì nữa, cho dù có là chị em thân thiết nhưng hai người đều có gia đình của riêng mình, đề cập đến chuyện sinh hoạt vợ chồng của người ta, đương nhiên cô không thể nói nhiều. Thẩm Dĩnh Dư ngồi trên đùi dì, vừa quay đầu thì liền thấy ba mình đang bước từ trên xe xuống, cô nhóc hưng phấn vẫy vẫy đôi bàn tay, mẫu bánh ngọt trong miệng cũng bị phun lên mặt bàn.

“Mẹ, mẹ, ba đến rồi, ba...”

Lâm Tĩnh Hảo không ôm được cô nhóc, cô đành phải thả bé xuống đất, nhìn cô bé chạy tới nhào vào trong lòng của Thẩm Gia Mộc. Lâm Tiểu Kiều nhanh nhẹn thu dọn ba lô của con, trước khi đi, nghĩ một lúc, cô vẫn quay lại nói vài câu an ủi với Lâm Tĩnh Hảo. Lâm Tĩnh Hảo cười gật đầu, nhìn một nhà ba người rời đi cô mới thu lại sự cô đơn trong ánh mắt.

Tối hôm qua cãi nhau một trận ầm ĩ với Lục Nham, việc tranh cãi xuất phát từ chuyện sinh con, về sau anh mắng cô là giả dối, cô suy nghĩ một đêm cũng nghĩ không ra, rốt cuộc là cô giả dối ở chỗ nào. Vừa rồi hẹn Lâm Tiểu Kiều đến đây trò chuyện rất lâu, nhìn khuôn mặt hồng hào của em gái, cùng với đôi lông mày lộ rõ dáng vẻ hạnh phúc, đột nhiên cô liền bắt đầu hoảng hốt.

Nhiều năm trước, nguyện vọng lớn nhất của cô là đứng ở trên cao rồi dùng ánh mắt thương hại nhìn em gái vươn tay cầu khẩn mình. Kết quả là, nhiều năm trôi qua như vậy, so với bất cứ ai em gái cũng rất hạnh phúc. Có lẽ, câu nói lúc sắp đi của Lâm Tiểu Kiều thật đúng, ước mơ của cô quá xa vời, cô quá hiếu thắng, lúc nào cũng phải duy trì một trạng thái tốt nhất, cô luôn muốn đứng ở chỗ cao nhất mà nhìn xuống tất cả mọi người, cô lúc nào cũng tự cho mình là đúng, nhưng thực tế sẽ không vì những ước vọng xa xỉ này của cô mà thay đổi, không để cho cô muốn làm gì thì làm. Bởi vậy, sau khi kết hôn với Lục Nham, cô bị thực tế đánh ngã rất đau.

Tranh cãi lâu như vậy, cô cũng mệt rồi, những lúc như thế này, cô đành phải thừa nhận rằng, cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường giống như Lâm Tiểu Kiều. Cô không muốn những mong ước xa vời như vậy nữa, cô chỉ muốn được hạnh phúc giống như em ấy, được yên bình sống qua ngày.

Lúc Lục Nham nhận được điện thoại của Lâm Tĩnh Hảo, anh đang đến bãi đỗ xe của quán trà, nhớ tới trận cãi vã dữ dội tối hôm qua, giờ phút này anh cũng không muốn nhanh chóng đối mặt với cô. Anh yêu cô không? Đây là điều không hề nghi ngờ, thế nhưng tình yêu cũng không có nghĩa là anh có thể dễ dàng tha thứ cho mọi sự càn quấy của cô, dù yêu nhiều như thế nào thì vẫn có một ranh giới cuối cùng tồn tại.

Chậm chạp đi đến quán trà đón Lâm Tĩnh Hảo, hai người đi vào bãi đỗ xe vắng vẻ, thỉnh thoảng Lâm Tĩnh Hảo lại nghiêng người nhìn anh. Trong lòng Lục Nham không có chút cảm xúc, muốn cùng cô nói chuyện một lát nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, đến chỗ đỗ xe của anh, theo thói quen anh liền mở cửa xe cho cô. Đây là thói quen hình thành khi hai người ở chung một chỗ đã nhiều năm, dù sau khi kết hôn thì vẫn duy trì như cũ, đây cũng là việc khiến cô cảm động nhất.

Theo cánh tay thon dài của anh nhìn lên, thấy bộ dạng anh cau mày tựa như rất mệt, đột nhiên lòng cô như bị đánh rất đau. Cô biết, Lục Nham vì bọn họ mà đã phải cố gắng rất nhiều, anh cố gắng tìm kiếm điểm thăng bằng giữa hai người, anh cố gắng kiềm chế bản thân không cãi nhau với cô. Lâm Tĩnh Hảo chưa từng cảm thấy mình đáng chết như vậy, cô chưa từng giống giờ phút này nghi ngờ tình yêu của mình đối với Lục Nham. Đường như cô chưa từng đứng ở góc độ của một người vợ mà suy nghĩ cho anh một chút, chớp mũi chua xót, nước mắt cũng chọt rơi xuống.

Lúc đầu Lục Nham chưa chú ý đến, nhưng khi anh nghe thấy cô nức nở gọi tên mình, tay lái anh bỗng chệch đi một nhịp, suýt chút nữa là đâm vào hàng rào bên cạnh.

“Sao thế? Tại sao lại khóc?”

“Lục Nham, về sau chúng ta đừng cãi nhau nữa...”

“Được.”

“Chúng ta sinh con đi.”

Đối phương chọt sừng sốt rồi sau đó liền nở nụ cười: “Được.”

“Lục Nham...”

“Hửm?”

“Em thực sự rất yêu anh!”

“Anh biết!”

- HẾT -

Ngoại truyện ba.

Đạo gần đây doanh trưởng tiểu đội hai rất hay buồn bực, anh ta vừa ý một cô nàng, thế nhưng cô nàng kia lại không vừa ý anh ta. Sau khi Thẩm Gia Mộc nghe thấy chuyện này thì cực kì hứng thú chạy tới chế nhạo doanh trưởng tiểu đội hai, năm đó khi anh vừa mới hẹn hò cùng Lâm Tiểu Kiều, không ít lần đều bị doanh trưởng tiểu đội hai cười nhạo, bắt được cơ hội tốt như vậy, anh làm sao có thể buông tha được.

Doanh trưởng tiểu đội hai đang cúi gằm mặt ngồi xổm trên thao trường hút thuốc, thấy Thẩm Gia Mộc đi tới, anh ta cũng chỉ ngẩng đầu uể oải nhìn lướt qua rồi lại cúi đầu xuống. Thẩm Gia Mộc cũng móc một điếu thuốc từ trong túi ra kẹp giữa hai ngón tay, dùng mũi chân đá doanh trưởng tiểu đội hai một cái, anh liền ngồi xổm xuống bên cạnh anh ta: “Tôi nói này, cậu có thể đừng bày ra bộ dạng như một nàng dâu nhỏ bị ức hiếp như vậy không hả?”

Doanh trưởng tiểu đội hai nghiêng người không để ý tới anh, chờ nửa ngày mới chép miệng: “Vậy lúc cậu cùng vị kia nhà cậu cãi nhau, tại sao cậu lại không thể giống đàn ông được cơ chứ? Lão tử nhìn thấy cũng xấu hổ thay cậu, đi sau môn bà xã, giống như thái giám đi bên cạnh Từ Hi thái hậu vậy... Thực sự nên để cho đám nhóc trong doanh trại của cậu tới xem mới được!”

Thẩm Gia Mộc không thèm tranh cãi với anh ta những chuyện như thế này, anh khinh thường ngẩng đầu nhìn trời: “Tôi có bà xã, còn cậu thì mới đang trên con đường biến người khác thành bà xã của mình! Con gái tôi cũng có rồi, cậu đuổi được vợ thì vẫn còn kém xa tôi lắm!”

Doanh trưởng tiểu đội hai nghe vậy liền giận dữ muốn nhảy lên đánh nhau với Thẩm Gia Mộc một trận, thế nhưng nhớ tới lần trước trước mặt Đinh Dư anh ta bị anh đâm lên lưng rồi chế trụ trên mặt đất không thể động đậy thì liền có cảm giác bất lực, anh ta chỉ có thể nuốt nước miếng xuống, giống một con ếch nhảy sang bên cạnh hai bước. Tay Thẩm Gia Mộc vẫy vẫy điều thuốc, tàn thuốc rơi xuống, anh chậm rãi nói: “Cô nàng kia không nhìn trúng cậu ở điểm nào?”

“Cô ấy nói tôi quá thô lỗ!” Doanh trưởng tiểu đội hai rầu rĩ trả lời.

“Vậy cậu bớt thô lỗ một thời gian đi, phụ nữ thôi mà, đều rất dễ dụ dỗ, cậu chỉ cần nói vài lời ngon ngọt với họ là họ sẽ vui vẻ cả buổi thôi. Chúng ta ai cũng không phải cao thủ theo đuổi bạn gái, kết quả như thế nào còn phải xem chính cậu đã. Cố gắng lên, trong quân đoàn chúng ta, cậu được coi như là lớn tuổi nhất đấy, nếu thích thì phải phấn đấu lên, có được một người vợ ở phía sau thực sự rất tốt!”

Thẩm Gia Mộc người này vẫn còn rất tốt, sau khi trêu chọc lại khích lệ, doanh trưởng tiểu đội hai vẫn chưa cảm thấy hứng thú cho lắm, anh ta hét to một tiếng dụi tắt điều thuốc rồi đi đến sân huấn luyện. Thẩm Gia Mộc nhớ lại lần đầu tiên khi cô nàng kia tới quân đội, thấy bộ dáng e lệ của doanh trưởng tiểu đội hai thì trong lòng anh cũng có năm chắc vài phần.

Trong suy nghĩ của mình, anh thật sự vui thay cho doanh trưởng tiểu đội hai, suốt năm anh ta toàn ở trong quân đội, cả nhà lại là nông dân, muốn tìm một người vợ ở trong thành phố này thực sự không dễ dàng. Ngày thường đều cùng rơi mồ hôi, đều thề sống thề chết tuân theo lí tưởng và tín ngưỡng, đó chính là máu của tình bạn hòa chung với nhau, cả hai bọn họ đều hiểu rõ, dù cho đối phương có làm bất cứ điều gì thì cũng đều tốt cho hai người cả.

Lúc Thẩm Gia Mộc về đến nhà, Tiểu Dĩnh Dư đang vây quanh mẹ đòi ăn thêm một hộp kem nữa, trong nháy mắt khi nhìn thấy ba về thì liền quên sạch, ôm bắp chân của ba rồi lắc lắc thân thể nhỏ bé không ngừng làm nũng. Lâm Tiểu Kiều không nói câu gì, cô vùi đầu vào xem tạp chí, Thẩm Gia Mộc nhìn thoáng qua phòng bếp, thấy phòng bếp im ắng thì anh có chút khó hiểu hỏi cô: “Tại sao hôm nay không làm cơm?”

“Ăn cơm làm gì?” Lâm Tiểu Kiều cũng không ngẩng đầu, lạnh lùng nói.

Thẩm Gia Mộc vừa nghe thấy giọng điệu này thì thầm than hồng rồi, kéo con gái sang bên cạnh, anh giả bộ nghiêm túc hỏi: “Hôm nay con lại trêu chọc gì khiến mẹ không vui có phải không?”

Tiểu Dĩnh Dư chu mỏ, cực kì mất hứng: “Rõ ràng là mẹ sai, cũng không cho con ăn cái gì. Con đâu có trêu chọc khiến mẹ không vui. Mẹ hung dữ như vậy, cho nên bị anh trai hàng xóm gọi là quỷ Dạ Xoa, con nào dám trêu chọc mẹ a!”

Lâm Tiểu Kiều nghe con gái nói mình như vậy, mặc dù biết là lời trẻ nhỏ không nên để ý làm gì, thế nhưng trong lòng cô vẫn rất khó chịu. Sắc mặt có chút ảm ức, cô gấp quyển tạp chí lại rồi trở về phòng ngủ, hai cha con ở trong phòng khách liếc nhau một cái, lúc này một người chọn ô kem trở về phòng ngủ ăn vụng, một người lại chọn đi theo Lâm Tiểu Kiều trở về phòng ngủ.

Lâm Tiểu Kiều đang thu dọn lại tủ quần áo, cúi người, cầm trong tay một cái mắc áo, cô treo một cái cà vạt màu xanh thẫm lên. Thẩm Gia Mộc ôm cô vào lòng từ phía sau, ôm lấy thắt lưng của cô đang đưa qua lại, cầm đặt lên vai cô, anh dỗ dành: “Được rồi, lời trẻ con nói thì đừng nên tưởng thật, hơn nữa, em không nên giận chó đánh mèo như vậy! Nếu như con thực sự làm cho em không vui, em cứ việc dạy con, nhưng không cho phép lạnh nhạt với anh!”

Lâm Tiểu Kiều đẩy tay anh ra, ném áo khoác quân trang lên trên giường, vừa lấy một mắc áo để treo vừa nói: “Anh cũng không biết hôm nay con ăn mấy hộp kem đâu, ăn lắm như vậy, dạ dày làm sao mà chịu được? Anh còn cứ để tùy ý con, cứ như vậy thì làm như thế nào đây, lúc em dạy con anh lại cứ nuông chiều, cứ tiếp tục như vậy, anh xem con đã bướng bỉnh như thế nào rồi hả?”

Thẩm Gia Mộc vừa nghe liền đau đầu, đối với con gái thực sự là anh không có chút nguyên tắc nào cả, cưng chiều con đến cả trời luôn rồi. Lâm Tiểu Kiều thấy anh lâu không mở miệng, cô đấm một phát lên vai anh rồi lại tiếp tục thu dọn. Ngón tay linh hoạt, động tác thuần thục chỉnh lại quân trang cho anh: “Lúc này không kịp nữa rồi, buổi tối em sẽ là lại cho anh, sau đó thì anh hăng thay.”

“Ừm.” Thẩm Gia Mộc nhìn chăm chăm quân trang đến gần người, không biết tại sao anh lại nghĩ đến sáng nay một tên nhóc ở trong doanh trại đã nói lần đầu tiên nhìn thấy cảnh bạn gái mặc áo sơ mi của mình đẹp đến mê người. Anh giật mình, tính toán thời gian một chút, trước đó là kì sinh lí của cô, trước đó nữa thì cô vào thành phố, dường như đã nửa tháng anh chưa chạm vào cô rồi, bỗng nhiên anh kích động chỉ muốn ngay lập tức lột hết đồ của cô ra.

Lâm Tiểu Kiều nhìn một bàn tay lấy bộ quân trang cô vừa mới treo từ trong tủ quần áo ra, cô kêu lên một tiếng, khó hiểu nhìn anh. Thẩm Gia Mộc tiện tay ném móc áo lên trên giường, lấy áo sơ mi xuống mặc lên người cô. Lâm Tiểu Kiều không biết anh lại nổi điên cái gì, gỡ bộ y phục từ trên vai xuống.

“Chúng ta kết hôn lâu như vậy, tư thế gì cũng đã từng thử qua rồi.” Thẩm Gia Mộc “không biết xấu hổ” đuổi theo, “Hồi trước cảm thấy lúc làm mặc quân trang có phần bất tiện, hôm nay lại muốn đổi mới một chút, thử một lần nhé?”

Tuy là câu hỏi nhưng anh lại bắt đầu cởi áo của cô ra. Lâm Tiểu Kiều cảm môi, đôi mắt ngập nước nhìn anh, bây giờ còn đang là ban ngày, gần đây động tác của anh lại mạnh mẽ, bên ngoài còn có con gái, cô nào dám để anh làm vậy. Thẩm Gia Mộc cũng không nghe theo, anh nắm chặt eo cô ôm vào trong ngực vừa hôn vừa liếm.

Tuy biết như vậy là không tốt nhưng khi nhìn đến bộ dạng đẹp đẽ của cô, anh lại không có cách nào để lại kích thích trong lòng, trong đầu cố gắng thuyết phục bản thân là chỉ làm có một lần thôi. Anh nâng cô lên rồi đặt cô ngồi bên cạnh tủ quần áo, đầu anh theo chỗ cổ áo mở rộng hôn một đường xuống dưới.

Anh vắt hai chân cô lên khuỷu tay của mình, mở hai chân cô ra, cúi đầu, môi anh trực tiếp hôn lên chỗ đó, đầu lưỡi linh hoạt đẩy đóa hoa ra, mang theo nước bọt trơn ẩm đi vào. Lâm Tiểu Kiều nắm chặt tay, sung sướng kêu rên. Phía dưới của Thẩm Gia Mộc đã sắp nổ tung, miệng vừa uống một chút dịch mật, phía dưới liền giật lên kích động. Tay của Lâm Tiểu Kiều đi xuống, đẩy đầu của anh ra, liên tục kêu “Đừng”.

Thẩm Gia Mộc bị âm thanh mềm mại kia chọc lên thú tính, đặt cô lên giường, tới lúc đang gấp rút cởi cúc áo thì lại nghe được tiếng khóc của con gái cùng tiếng đập cửa ở bên ngoài: “Mẹ, mẹ, con đau bụng.”

Hai người thở hổn hển tách nhau ra, Lâm Tiểu Kiều đẩy anh, không để ý đến ánh mắt ai oán của ai đó, cô mở cửa nhìn con gái. Thẩm Gia Mộc hung hăng dấm một phát lên mép giường, cuối cùng vẫn là lo lắng cho con gái, anh liền theo ra ngoài...

“Mẹ...” Cô nhóc méo miệng gào khóc, “Đau bụng quá! Đau quá, mẹ, mẹ xoa cho con đi!”

“Mẹ bảo con không được ăn nhiều kem như vậy, con không chịu nghe, bây giờ biết đau rồi hả? Không phải là ba con cho con ăn sao? Để cho ba

xoa cho con đi!” Ngoài miệng Lâm Tiểu Kiều nói như vậy, nhưng cô lại ôm con gái đi vào trong phòng.

“Không cần ba xoa, tay ba to lắm, càng xoa càng đau!” Cô nhóc vừa nghe là để ba xoa bụng thì liền trừng mắt khóc rống.

Thẩm Gia Mộc đi tới ôm con gái vào trong lòng, đặt tay vợ lên trên bụng của con gái: “Ba không xoa, Dĩnh Dư đừng khóc, ba chỉ ôm con rồi để mẹ con xoa cho con thôi, ngoan nào.”

Thẩm Dĩnh Dư rúc vào trong lồng ngực ấm áp của ba, trong đôi mắt to tròn vẫn ngập nước, bộ dáng đáng thương nhìn mẹ: “Mẹ, về sau con sẽ không ăn kem nữa, con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ nói, mẹ, mẹ xoa cho con là thoải mái nhất. Bụng con đau quá, buổi tối sẽ không ngủ được, oa...”

Cô nhóc vừa nói xong liền khóc, Lâm Tiểu Kiều nhìn con khó chịu thì trong lòng cô cũng đau lòng, tới gần hôn lên mặt cô nhóc một cái, tay nhẹ nhàng xoa hai cái, rồi lại dỗ dành cô bé tới bệnh viện quân y lấy thuốc rồi trở về. Thẩm Dĩnh Dư trải qua một lần giày vò như vậy, vừa uống thuốc vào là liền ngủ thiếp đi.

Thẩm Gia Mộc ở bên cạnh nhìn một lúc rồi mới kéo Lâm Tiểu Kiều trở về phòng ngủ của mình. Hai người đều không có tâm tình tiếp tục, nhanh chóng quên sạch rồi đi vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau, lúc Thẩm Gia Mộc tỉnh lại, nơi nào đó cũng đang thức tỉnh, nhớ lại tối hôm qua tại tủ quần áo, máu toàn thân anh lại bắt đầu sôi trào. Thế nhưng ngoài cửa sổ còi hiệu rời giường đã vang lên, rơi vào đường cùng, anh thở dài một hơi rồi nhanh chóng đứng dậy, lại đến phòng bên cạnh nhìn Thẩm Dĩnh Dư đang say ngủ, lúc này anh mới đi xuống lầu.

Doanh trường tiểu đội hai đang nghỉ ngơi ở bên trong, anh ta lại khôi phục lại cái bộ dáng mệt mỏi kia, ngồi xõm ở góc tường. Thẩm Gia Mộc đi

tới nhắc chân lên đá anh ta một cái, bĩu môi hỏi: “Tối hôm qua lại bị đá kích rồi hả?”

Doanh trưởng tiểu đội hai ảo não xoa xoa tóc, hỏi: “Cậu nói xem tại sao phụ nữ lại nhiều chuyện như vậy hả? Hồi trước chê tôi thô lỗ, không sao hết, ngày hôm qua tôi đã làm đúng như lời cậu nói, không hề thô lỗ chút nào, kết quả cô ấy lại nói cô ấy không quen như vậy, tại sao chuyện gì qua cái nhìn của cô ấy cũng đều trở nên không tốt như thế chứ? Lão tử cũng đã ăn nói khếp nép như vậy rồi, thế mà cô ấy chế giễu, chỉ một câu “Không quen” là liền đuổi lão tử ra ngoài.”

“Cậu đến nhà cô ấy rồi?” Thẩm Gia Mộc có phần giật mình.

“Ừm.” Doanh trưởng tiểu đội hai chỉ vào một căn nhà, “Cô ấy sống gần nhà cậu đó, ngày hôm qua tôi tới đó ăn một bữa cơm, hình như là cậu của cô ấy đi tới bộ phận kỹ thuật để họp, ở nhà chỉ có mình cô ấy nhưng vẫn làm rất nhiều cơm.”

Thẩm Gia Mộc cười ha hả, chép miệng hai ba lần, nói câu “Có triển vọng” rồi bảo cứ tiếp tục tập luyện đi. Doanh trưởng tiểu đội hai đuổi theo anh thương lượng: “Đại Thẩm, chỗ của cậu khi nào thì có thể cho tôi mượn dùng một chút? Nghe nói chỗ đó nếu là phụ nữ thì sẽ không thể từ chối được!”

“Hừm?” Thẩm Gia Mộc sờ sờ cằm, nghĩ một lát, cuối cùng dứt khoát từ chối, “Đêm nay không được, vợ tôi còn chưa thấy chỗ đó, đêm nay tôi dẫn cô ấy đến đây, tối mai cho cậu mượn.”

“Đại Thẩm... Đừng ở trước mặt một người độc thân mà lại biểu hiện cậu có nhiều “Tính phúc” như vậy!” Doanh trưởng tiểu đội hai nói xong thì liền thở hốt hốt chạy đi.

Thẩm Gia Mộc mặc kệ anh ta, suy nghĩ đồ Dĩnh Dư ngủ sớm một chút rồi dẫn Lâm Tiểu Kiều đi. Mảnh đất đó ở ngay sau lưng doanh trại, anh

cũng là bất ngờ tìm được, phía trước toàn là rừng thông cho nên sẽ không dễ dàng bị người khác phát hiện, bên trên toàn là những bông hoa nhỏ màu tím không biết tên, nhìn cực kì xinh đẹp. Sau khi anh nói ra, những binh sĩ trong bộ đội đã có bạn gái đều dẫn bạn gái tới đó nhìn thử một lần và đều nói rằng chỗ đó rất đẹp. Về sau, không biết như thế nào mà thông tin này bị truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều dẫn bạn gái tới đó, chỗ đó dần dần trở thành vùng đất ước hẹn. Nơi đó cũng đã từ từ bị Thảm Gia Mộc lãng quên, bây giờ đột nhiên nhắc tới, anh liền muốn dẫn cô tới xem.

Ăn xong cơm chiều, Thảm Gia Mộc chạy vào một cái vào phòng bếp, ghé vào tai Lâm Tiểu Kiều đang rửa chén nói nhỏ: “Đêm nay, chờ Dĩnh Dư đi ngủ, anh dẫn em đến một nơi.”

Lâm Tiểu Kiều cho rằng anh có việc muốn đi chỗ nào đó, cô không do dự liền đồng ý. Hôm nay cô nhóc rất nghe lời, xem tivi một lúc liền dụi mắt đi ngủ. Thảm Gia Mộc nhanh chóng giúp cô nhóc rửa mặt, rồi đặt lên giường đi ngủ. Lâm Tiểu Kiều chuẩn bị tới lại thấy con gái đã ngủ rồi, cô liền về phòng thay quần áo rồi bị Thảm Gia Mộc lôi đi.

Hai người đi dọc theo bức tường của doanh trại, trong lòng cô tràn ngập khí lạnh, cô không tự chủ nắm chặt tay anh. Thảm Gia Mộc quay đầu lại hôn lên môi cô an ủi, dắt cô đi vào rừng thông, dưới ánh trăng, tầm mắt cũng không rõ lắm nhưng vẫn thưởng thức được cái đẹp mờ ảo. Dưới ánh trăng, những bông hoa thẹn thùng nở rộ, Lâm Tiểu Kiều nhìn cảnh trước mặt, giống như một thiếu nữ ôm ấp tình cảm mới chớm nở, cô kêu lên một tiếng rồi nhào vào trong lòng Thảm Gia Mộc.

Cô cười rất vui vẻ, không nhịn được hỏi anh tại sao lại biết chỗ này, Thảm Gia Mộc kiên nhẫn trả lời, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy vui sướng, toàn thân đều tỏa ra hơi thở hạnh phúc, trong lòng anh cũng kích động không chịu được, chiếm lấy môi của cô, anh dịu dàng liếm mát.

Từ sau khi sinh con, sự chú ý của hai người đều đặt trên đứa trẻ, thời khắc tình cảm như bây giờ thực sự rất ít. Thấm Gia Mộc ôm Lâm Tiểu Kiều buồn bực oán giận: “Sau khi có Dĩnh Dư, em có vẻ càng ngày càng bỏ rơi anh đấy, cả ngày đều đi phía sau con bé thôi.”

“Này, doanh trưởng Thấm, rốt cuộc là ai bỏ rơi ai cơ chứ? Người nào trước mặt con gái cười vui vẻ như vậy, người nào thỏa mãn tất cả điều kiện của con bé vô điều kiện, em à, muốn ăn chuối mà còn phải xin phép đấy.”

“Ăn thứ đó không tốt cho cơ thể, Dĩnh Dư còn nhỏ, anh cũng không thể mắng con cả ngày được?” Thấm Gia Mộc liếc nhìn xung quanh, lưu manh cắn lên vành tai cô nói, “Nếu như em đề xuất một yêu cầu cực kỳ hợp lí thì anh cũng có thể thỏa mãn em vô điều kiện!”

Lâm Tiểu Kiều nhất thời nghe không hiểu, nghi hoặc nhìn anh một cái. Thế nhưng Thấm Gia Mộc lại đi thẳng vào vấn đề, anh đẩy cô đến một thân cây, giơ tay muốn vén váy của cô lên. Cô kinh hoàng vội vàng giơ tay lên ngăn cản, Thấm Gia Mộc đói bụng hơn nửa tháng, có một cơ hội tốt như vậy, anh làm sao có thể nhường nhịn, vòng hai tay của cô ra sau lưng, anh khiến cô ưỡn ngực đối mặt với chính mình.

Nơi đó của cô dựng thẳng, giống như hai cái bánh bao nhỏ, Thấm Gia Mộc không chút suy nghĩ cắn lên đó. Thân thể Lâm Tiểu Kiều run lên, tay cô chụp lấy bờ vai anh: “Anh làm gì vậy, đang ở bên ngoài đó, anh buông ra...”

Cô giãy dụa càng mạnh, Thấm Gia Mộc lại càng hưng phấn, một bàn tay của anh luồn vào trong váy của cô, khẽ mân mê gãi nhẹ. Đóa hoa của cô khi được anh vỗ về thật sự rất kiều diễm, dịch mật chảy ra thấm ướt ngón tay anh. Ngón tay Thấm Gia Mộc có những vết chai, ma sát trên vách hoa mềm mại của cô, khiến thân thể cô run lên, dịch mật chảy ra ngày càng nhiều.

Lâm Tiểu Kiều cảm môi không dám rên thành tiếng, ngón tay anh cử động càng ngày càng nhanh khiến cô co rút rồi đạt lên tới đỉnh. Thấm Gia Mộc buông cô ra, thừa dịp ý thức của cô còn chưa trở về anh liền khom lưng xoay người cô về phía thân cây, từ phía sau đưa vật nóng rục đã sớm đói khát của mình đi vào trong thân thể cô.

Hai chân Lâm Tiểu Kiều vẫn chưa mở rộng ra, tư thế như vậy khiến cho trí óc cô càng thêm căng thẳng, thậm chí còn kẹp anh có phần hơi đau. Tay Thấm Gia Mộc đưa xuống dưới thử dò xét, vuốt ve nơi hai người giao hợp, đợi đến khi chỗ đó càng thêm ướt át anh mới bắt đầu di chuyển qua lại. Cô gắt gao đỡ lấy thân cây, nỗ lực chống đỡ thân thể, hai tay của anh nắm chặt lấy eo cô, hung hăng va chạm, một lần rồi lại một lần, mãi đến khi chạm đến chỗ sâu nhất của cô.

Đến cuối cùng, anh mạnh mẽ ôm cô lên, giống như tư thế cho trẻ nhỏ đi tiểu, dùng sức đâm mấy cái, anh gầm nhẹ rồi rót chất lỏng nóng bỏng vào trong cơ thể cô.

Khi hai người về đến nhà, Thấm Dĩnh Dư đang bò dậy để đi toilet, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của mẹ, cô nhóc khó hiểu muốn leo lên người để sờ mặt cô. Vừa mới trải qua một cuộc chiến đấu, Lâm Tiểu Kiều đã sớm không còn chút sức lực nào, đang muốn thả cô nhóc từ trên xuống.

“Mẹ, sờ sờ mặt, sờ sờ, đỏ với nóng quá...”

Thấm Gia Mộc ở trong phòng nghe con gái nói vậy, anh bước tới vài bước rồi xách con gái trở về phòng. Hiển nhiên Tiểu Dĩnh Dư rất bất mãn với cách làm của ba, hừ một tiếng, cô nhóc chất vấn: “Vì sao lại xách con trở về? Con muốn nhìn mẹ, mặt mẹ đỏ rồi! Còn nữa, lúc con đi toilet lại không thấy hai người ở nhà, ba mẹ đi đâu rồi hả? Ba bắt nạt mẹ sao? Tại sao trông mẹ như vừa khóc thế!”

Anh nở nụ cười, lại nhìn thoáng qua Lâm Tiểu Kiều đang mệt đến mức mí mắt cũng sụp xuống, nghiêm túc trả lời vấn đề của con gái: “Làm sao ba có thể ước hiếp mẹ được chứ, ba là yêu thương mẹ.”

Cô nhóc gãi gãi đầu, không biết, cảm thấy người lớn thật phiền phức, nói chuyện cũng không nói rõ ràng, cuối cùng thân thể nhỏ bé nằm xuống, kéo chăn lên rồi tiếp tục đi ngủ....

-Toàn văn hoàn-